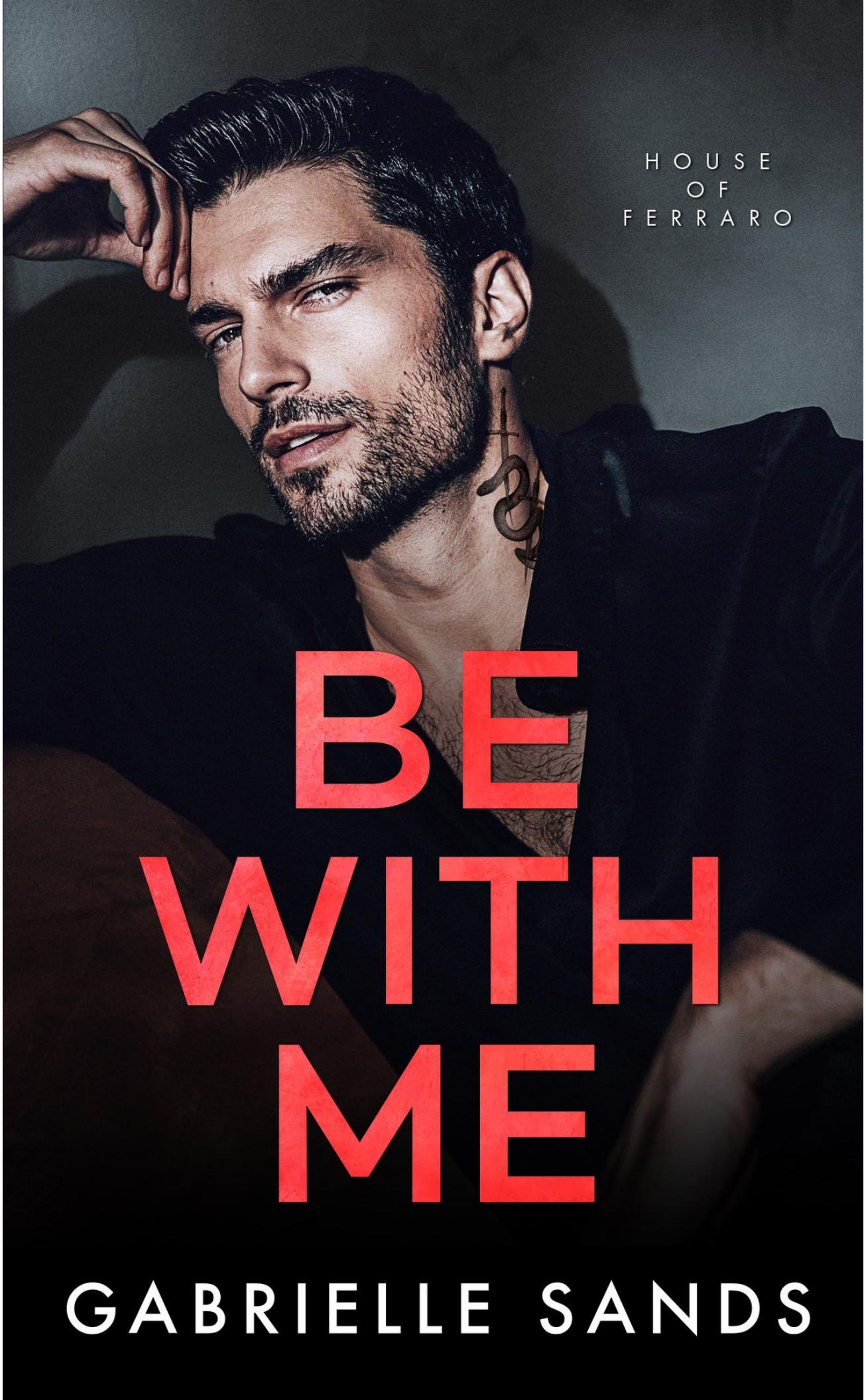

HOUSE
OF
FERRARO
BE
WITH
ME
GABRIELLE SANDS

BENİMLE OL

KARANLIK BİR MAFYA ROMANTİZMİ

FERRARO EVİ

GABRIELLE SANDS

GS

İÇERİK UYARISI

Lütfen bu kitabın yetişkinlere yönelik grafik sahneler içerdiğini unutmayın.

Uyarılar : Açık cinsel içerik, şiddet, sayfada cinsel içerik (geçmişe dönüş, kahramana değil)

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

Çalma listesi

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33
Bölüm 34
Bölüm 35
Bölüm 36
Bölüm 37

Bölüm 38
Bölüm 39
Bölüm 40
Bölüm 41
Bölüm 42
Bölüm 43
Bölüm 44
Bölüm 45
Bölüm 46
Bölüm 47
Bölüm 48
Bölüm 49
Bölüm 50
Bölüm 51
Bölüm 52
Epilog

Yazar Gabrielle Sands ile Soru-Cevap
Okuyucu Grubuna Katılın
Gabrielle Sands'in diğer eserleri

OceanofPDF.com

ÇALMA LİSTESİ

“Tamam” - Chase Atlantic
“Beni Göm” - Friday Pilots Club
“YENİ PARFÜM” - Bad Bunny, RaiNao
“Bana dokunuyor” - Chandler Leighton
“Espresso” - Sabrina Carpenter
“Bana Adınla Seslen” - Sophie Castillo
“Beni Yavaşça Öp” - Vanés
“Hoşça Kal” - Sophie Castillo
“Döner kapı” - Tate McRae
“Kiraz Kırmızısı” - Vanés
“Deneme sürüşü” - Artemas
“Adımı Haykır” - Thomas LaRosa
“Sert Aşk” - Plaj Havası, Ari Abdul
"Benim gibi birini nasıl sevebilirsin?" - Artemas
“ADANMIŞLIK” - Kral Mala

OceanofPDF.com

Çok şey verip çok az şey isteyen tüm kızlara sesleniyorum: Sizi yanında tutmak için dünyayı yakarken size bencil olmanızı söyleyen kötü adamı tercih etmenize şaşmamalı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 1

BENİM

En yakın arkadaşımın nişan partisi bugündü ve ben davet edilmedim.

Bunu ancak beş dakika önce telefonuma gelen kafa karıştırıcı bir mesaj sayesinde öğrendim. Mesajı üç kez okuduktan sonra gönderen tarafından silinerek ortadan kayboldu.

Belli ki Fabi bunu bana göndermek istememişti.

Ekranın başına kilitlenmiş olmasaydım ve kişisel stilistlik müşterilerimden biriyle randevuyu yeniden ayarlamaya çalışmasaydım, bunu kaçırırdım. Bunun yerine, kelimeler kalıcı mürekkeple yazılmış gibi hafızama kazındı.

"Ne kadar yakınsınız? Cosimo nişan öncesi fotoğraf çekimi için az önce buraya geldi ve ben şimdiden kendimi vurmak istiyorum. Duygusal desteğe ihtiyacım var. Bu arada, adresi uygulamaya yazdığınızda sizi yanlış yere götürebilir. İşte tam konumun bulunduğu pin."

Pardon, ne? Nişan partisi mi?

Fabi bana *nişanlandığını* bile söylememişti.

"Hazır mısınız?" diye sordu Jenny, sesi *"Morales belediye başkanı olsun! Morales belediye başkanı olsun!"* diye bağıran kalabalığın arasından zar zor duyuluyordu. *!*

"Hı hı." Telefonu tutarken avucum terlemişti, iğneye yakınlaştırdım.

Scarsdale'deydi. Fabi'nin erkek kardeşi orada yaşamıyor muydu? Buradan oraya arabayla gitmek yarım saat sürerdi. Babamın mitingi bitene kadar kalmam gerekiyordu ama mümkün değildi. Konuşmamı bitirir bitirmez buradan ayrıldım. Fabi ile konuşmamız gerekiyordu. Yüz yüze.

"Yüzün biraz kızarmış," dedi Jenny.

“İyiyim,” diye yalan söyledim, o mesajı ve ima ettiği şeyleri anlamaya çalışırken zihnimin alarm verici bir hızla çalıştığını görmezden gelmeye çalışarak. Fabi ile en iyi arkadaştık. Neden nişanlandığını *benden* saklasın ki?

Cosimo ile nişanlıydı. Gizemli, uzaktan ilişkisi olan erkek arkadaşı. Ondan ilk bahsettikten sadece birkaç hafta sonra Fabi bombayı patlatmıştı. Cenevre'deki BM'deki hayalindeki işinden ayrılıp, ona daha yakın olmak için New York'a geri dönüyordu. Henüz yeni tanıştığı bir adam. Bana hakkında neredeyse hiç bir şey anlatmadığı bir adam.

İyi bir arkadaş olarak ben de sorular sormuştum. Hem de bir sürü. Bu büyük kararı gerçekten iyice düşünüp taşındığından emin olmak istemiştim.

Aferin Mia. Muhtemelen destekleyici görünmedin. Belki de onu gücendirdin.

Dudaklarımı büzdüm. Öyle mi? Yoksa hepsi bu muydu?

New York'a döndüğünden beri üç hafta geçmişti ve ikimiz de aynı şehirde tekrar yaşamanın hayalini kurmuş olmamıza rağmen hâlâ birbirimizi görmemiştik.

Bir sürü bahanemiz olmuştu; ikimiz de inanılmaz derecede meşguldük. O yeni hayatına alışmakla, ben ise bitmek bilmeyen kampanya talepleriyle boğuşuyordum.

Peki ya benden sadece kaçınıyorsa?

Saçmalık.

Ensemde bir sıcaklık hissettim. Bu bir kâbustu. İnsanları üzmekten nefret ederdim. Özellikle de bana en yakın olanları.

“Eğer beni bu büyük şehrin belediye başkanı seçerseniz, topluluğumuzu çok uzun zamandır kasıp kavuran organize suç ailelerini ortadan kaldıracağıma söz veriyorum.” Babamın sesi hoparlörlerden o kadar yüksek yankılandı ki, göğsümün içinde titreşimini hissedebiliyordum.

Sahneye şöyle bir baktım ve derin bir nefes aldım. Sıra neredeyse bana gelmişti. Şu anda oraya çıkmak istemiyordum—nadiren isterdim—ama konuşmamı atlamak bir seçenek değildi. Jenny, erken ayrılmak istediğimde beni azarlayacaktı zaten. Babamın asistanlarından biriydi. Fiili patronum olarak, takvimimi o kontrol ediyordu.

Babam ellerini kürsüye vurdu. "Kanunsuz mafya üyeleri ve yandaşları parmaklıklar ardına gönderilecek."

Kalabalığın arasından biri, "Onları sokaklarımızdan uzaklaştırın!" diye bağırdı.

“New York'u çocuklarımız için daha güvenli bir yer haline getireceğiz. Bu size verdiğim sözdür ve ben sözümün eriyim.”

Babam çok etkili bir hatipdi. Dinleyicilerini nasıl etkileyeceğini, hitabet yeteneği ve karizmasıyla onları nasıl kazanacağını çok iyi bilirdi.

Ben mi? Pek öyle değil. Ben arka planda kalmayı, başkalarının öne çıkmasını tercih ettim.

Bu yıl spot ışıklarının altında olmak hiç de eğlenceli olmamıştı. Ama yerimi alabilecek başka kimse yoktu. Üvey annem burada olmayı çok isterdi - teorik olarak. Ama geçirdiği felçten beri, bu şekilde halkın arasına çıkmaktan çok çekiniyordu.

“Teşekkür ederim, teşekkür ederim.” Baba, izleyicilere gülümseyerek baktı. “Şimdi sahneye özel bir konuğum davet etmek istiyorum. Güzel ve yetenekli kızım Mia. Lütfen onu karşılamama yardımcı olur musunuz?”

Kalabalık coşkuyla alkışladı ve Jenny sırtıma hafifçe vurdu. "Sadece teleprompter'dan oku," diye fısıldadı, sanki hatırlatmaya ihtiyacım varmış gibi.

O teleprompter kelimenin tam anlamıyla can simidimdi. Onsuz, özellikle şu anda, hiç de orada olmadığım ve odaklanmadığım bir dönemde, herkesin

önünde saçma sapan şeyler söylerdim.

Derin bir nefes aldım ve hemen konuya girdim. Babam New York'ta Fransız bir anne ve Meksikalı bir babanın çocuğu olarak dünyaya geldi. On iki yaşındayken, Ferraro ailesinin iki düşman grubunun çatışmasında ağabeyini, yani amcamı kaybetti.

Masum bir görgü tanığı. Yanlış yer, yanlış zaman.

Büyükbabam öldükten sonra babam aile şirketinin başına geçti. Ama o her zaman bu şehri, ailemizin çektiği acıları başka kimsenin çekmeyeceği bir yer haline getirmeyi hayal ediyordu. Bu yüzden elli beş yaşında şirketi sattı ve kardeşinin anısını yaşatmak, adalet, güvenlik ve umut için mücadele etmek amacıyla belediye başkanlığına aday olmaya karar verdi.

Sözleri ezberden okudum ama kalbimde değildi. Fabi'yi ve ona borçlu olduğumu düşünmeye başladığım özrü düşünmeden edemiyordum.

Ben gösterimi bitirince babam sahneye geri döndü ve beni kucakladı. "Harika yaptın, *canım* ."

Ona karşılık sıkıca sarıldım. "Seni seviyorum baba."

Geri çekildi ve bir sonraki konuğunu karşılamak üzere kürsüye dönmeden önce bana gülümsedi.

O karşılık vermedi.

Sadece dikkati dağılmış.

İçimdeki o kırılgan, muhtaç duyguyu bir kenara bıraktım ve sahneden Jenny'nin yanına doğru yürüdüm. Fabi ile olan durum beni aşırı hassas hale getirmişti.

"Aferin," dedi Jenny koluma hafifçe vurarak.

"Gitmem gerekiyor," dedim ona.

Kimlik kartımı uzattığımda kaşları çatıldı. "Gitmek mi? Nereye? Yediye kadar randevunuz var."

“Biliyorum. Ama önemli bir işim var. Ve artık bana burada ihtiyacınız yok, gerçekten de yok.”

"Bu kadar önemli olan ne?"

“Arkadaşımın nişan partisi.” Çantamı kaptım ve omzuma astım.

Kaşlarını çattı. "Bu senin takviminde yok."

İnanın bana, farkındayım. "Özür dilerim. Ne oldu bilmiyorum ama eklemeyi tamamen unuttum."

"Hangi arkadaş?"

“Fabi Castellano.”

Jenny içini çekti, sinirli görünüyordu. "Pekala. Sadece bunun bir daha olmasına izin verme, tamam mı? Biliyorsun ki biz işleri sıkı tutuyoruz. Bir dahaki sefere bana önceden haber ver."

“Yapacağım.”

Etkinlik alanından hızla çıktım ve bir taksi durdurdum. Ağustos sonlarına özgü ılık bir esinti saçlarımı savururken kapıyı açıp arka koltuğa bindim.

Taksi Manhattan sokaklarında ağır ağır ilerlerken, şoför kendisini sıkıştıran arabalara sabırsızca korna çalıyordu, intihar eğilimli motosikletçiler ise etrafımızdan ustaca geçiyordu.

Gözlerimi kapattım ve şakaklarıma masaj yaptım.

Belli ki orada istenmediğim halde öylece ortaya çıkmam biraz çılgıncaydı, ama Fabi bana kızgınsa neden benimle konuşmamıştı ki? Söylediğim bir şeye karşılık nişanını gizli tutması aşırı bir tepki gibi görünüyordu. Hiç mantıklı değildi.

Peki ya Nina ve Zo? Fabi onlara da bundan bahsetmiş olmalı. Öyleyse neden bana hiçbir şey söylemediler?

Dördümüzün de birbirimizden sakladığı hiçbir sır yoktu.

En azından ben öyle sanıyordum.

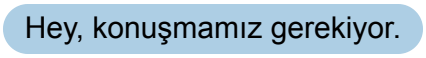
Yirmi dakika sonra bir mahalleye giriyorduk. Burası, geniş araziler ve devasa evlerle dolu, zengin bir bölgeydi; tam da Fabi'nin ailesinin yaşamasını bekleyeceğim türden bir yerdi.

Onlar hakkında pek bir şey bilmiyordum ama Fabi, Nina, Zo ve benim tanıştığımız İsviçre yatılı okulu Valais Akademisi'nin yıllık ücreti yüz bin dolardı. Zo gibi tam burslu bir dahi değilseniz, bu tür bir eğitimi karşılayabilmek için ailenizin zengin olması gerekiyordu.

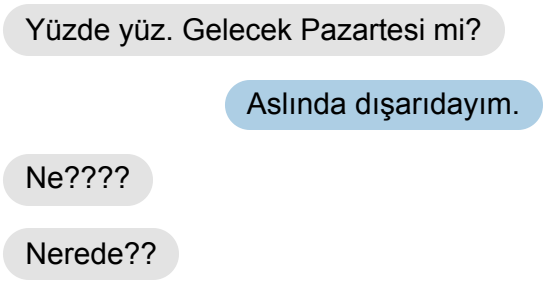
Ön cephedeki çift kanatlı kapıları çevreleyen etkileyici beyaz sütunlarıyla görkemli bir Kolonyal tarzı malikanenin önünde son bulan araba yoluna girdik.

Kapı açıktı, güvenlik kulübesi boştu. Taksi şoförü, sanki birinin bizi durdurmasına fırsat vermek istercesine bir an durakladı, ama kimse görünmeyince kapıdan geçti.

Çantamdan telefonumu çıkardım ve bir mesaj gönderdim.

Fabi'nin cevabı anında oldu.

Ona binanın dış cephesinin fotoğrafını gönderdim. Taksi şoförüne teşekkür edip arabadan indim ve ön kapıya doğru yürümeye başladım. Arka bahçeden müzik ve kahkaha sesleri geliyordu; parti tüm hızıyla devam ediyormuş gibiydi.

Kendimi hazırladım.

Bu durum biraz garip olacaktı, ama olması gerekiyordu. Onun partisini mahvetmeye çalışmıyordum. Sadece bir yanlış anlaşılma yüzünden arkadaşlığımızın bozulmasına izin veremezdim.

Fabi ve ben artık ergen değildik. Eskiden olduğu gibi her saat başı mesajlaşmıyor ya da yurt odamızda haftalık geceler için bir araya gelmiyorduk. Ama üç hafta öncesine kadar farklı kıtalarda yıllarca yaşamış

iki yirmi beş yaşındaki insan olarak, hâlâ çok yakındık. Gerçekten çok yakındık.

Bundan emin misin? Belki de onun için sandığından çok daha az önem taşıyorsundur.

Göğsüm sıkıştı. Hayır, oraya gitmeyecektim. Güvensizliklerimin engin havuzuna ayak parmağımı daldırırsam, durum daha da kötüleşirdi.

Tek yapmayı planladığım şey, erkek arkadaşına—yani *nişanlısına* —karşı şüpheci olduğum için özür dilemek ve sadece onun iyiliğini düşünmeye çalıştığımı açıklamaktı. Eğer birbirlerine çok aşıklarsa ve hızlı ilerlemek istiyorlarsa—sorun değil. Yeter ki o mutlu olsun.

Beni dinledikten sonra hala burada olmamı istemezse, giderim.

Yürüyüş yolunun yarısına gelmiştim ki—

“Mia! Bu da neyin nesi!?” Fabi, topuklu ayakkabılarının kaldırımda çıkardığı tıkırtılar, gür kıvırcık saçlarının çılgınca savrulması ve kokteyl elbisesinin yumruklarıyla sıkıca tutulmasıyla evin yanındaki bir patikadan hızla koştu.

İçimde bir acı hissettim. Gerçekten de ortaya çıktığım için bu kadar mı üzülmüştü? Açıklamak için ağzımı açtım—

"Bayan Messero," diye seslendi bir kişi. "Her şey yolunda mı?"

Fabi benden birkaç adım ötede donakaldı, yüzünün rengi soldu. Yutkundu ve omzunun üzerinden kemerine telsiz takılı takım elbiseli bir adama baktı. Adam, Fabi'nin az önce indiği yolun sonunda duruyordu.

"Evet! Sadece eski bir arkadaşımı selamlıyordum! Hemen geri döneceğim."

Bayan…Messero?

Fabi'nin soyadı bu değildi.

İçimde bir huzursuzluk kök saldı, damarlarımda buz gibi yayıldı. Birdenbire, bir şeyin eksik olduğunu hissettim. Önemli bir şeyin.

"Pekala," dedi adam arkasına dönerek.

Tekrar bana döndü ve işaret parmağını dudaklarına götürerek güvenlik görevlisi gidene kadar sessiz kalmamı işaret etti.

Nabzım boynumun yan tarafında gümbür gümbür atıyordu. "Fabi, neler oluyor?"

“Burada olmaman gerekiyor. Bu adresi nereden buldun?”

"Gönderdiğin mesajı gördüm."

Gözlerini kapattı, yüzünde acı dolu bir ifade vardı. "Kahretsin. Yapmayacağını ummuştum."

İşin garip yanı, hiç kızgın gibi görünmüyordu.

Sesi… biraz korkmuş gibiydi.

Kafamda alarm zilleri çalmaya başladı. "O adam neden sana yanlış isimle seslendi?"

Boğazı bir an durdu ama gözleri kapalı kaldı. "Yapmadı. Soyadım Castellano değil. Messero."

Kaşlarımı çattım. *Dur, ama bu —*

"Kardeşimin adı Rafaele Messero," dedi, sonunda bana bakarken sesi titreyerek, "nişanlımın adı ise Cosimo Ferraro."

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

"Messero ve Ferraro," diye tekrarladım, beynim onun ne dediğini anlamlandırmaya çalışırken.

Fabi başını salladı.

Zorlukla yutkundum. "Aileniz mafyayla bağlantılı."

“Hayır, Mia. Benim ailem *mafya* .”

OceanofPDF.com

BÖLÜM 2

BENİM

Bu kesinlikle bir şaka olmalıydı.

Son derece üzücü. Hiç komik değil. Tahminime göre Zo'nun fikriydi. Hiçbir zaman kötü niyetli değildi, ama bazen işleri çok ileri götürüyordu.

Alternatif benim için neredeyse akıl almazdı: Fabi'nin on yıldan fazla bir süre boyunca bana ismi hakkında yalan söylemesi.

Kimliği.

Nişanlısının kimliği.

O, Cosimo Ferraro ile *evlenmeyecekti* . Asla. O adam Ferraro ailesi imparatorluğunun varisiydi. Amcamın ölümünden sorumlu olan aileydi. Babamın sert suçla mücadele kampanyasının en tepesinde yer alan aileydi.

Bu çok çılgıncaydı. "Bu bir şaka, değil mi?" diye yüzüne baktım, bir ipucu aradım.

"Keşke."

Sesindeki hafif çatlak. Parlak, yeşil gözler. Alt dudağını kemirme şekli.

Kahretsin. Rol yapmada *hiç de* iyi değildi.

Elimi cilalı beyaz bir sütunun kenarına bastırdım. "Cidden bana mafya prensesi olduğunu mu söylüyorsun?" Fabi'nin erkek *kardeşi* olduğunu iddia ettiği Rafaele Messero, eyaletteki bir diğer büyük mafya ailesinin lideriydi.

Fabi'nin gözleri elime takıldı. "Aman Tanrım, Mia. Bayılacak gibi mi hissediyorsun? Otur aşağı." Beni ön kapının yanındaki banka doğru çekti. "Sana söylemeden önce oturmanı istemeliydim. Aklım başımda değil."

Yaklaşan bir nöbetin belirtileri için vücudumu taradım.

Mide bulantısı yok.

Ani bir ısı patlaması olmadı.

Görüşümde karanlık nokta yok.

Küçük bir rahatlama. Vazovagal senkop, yaşaması can sıkıcı bir durumdu ve şu anda en son ihtiyacım olan şey aniden bilincimi kaybetmekti.

Aklımda çok fazla soru vardı. "Bekle, yani—"

“Kahretsin,” diye sözümü kesti Fabi, bakışları yukarıdaki bir şeye kaydı. “Yukarı bakma. Orada bir kamera var. Seni görmelerine izin veremeyiz.” Omuzlarına sardığı şalı çıkarıp bana fırlattı. “Al bunu. Başının etrafına sar.”

“Ne? Neden?”

“Çünkü babanızın hapse atmak istediği herkes şu anda, kardeşimin arka bahçesinde,” diye fısıldadı aceleyle. “Morales ismi burada pek popüler değil. Kızının burada olduğunu öğrenirlerse nasıl tepki vereceklerini düşünüyorsunuz?”

Midem alt üst oldu. Düşman bölgesindeydim.

Aman Tanrım. Bu partiye davet edilmememin sebebi şimdi daha çok anlam kazanmaya başladı.

Şalı beceriksizce çekiştirdim, ellerim titriyordu. Her şeyi yanlış yapmıştım. Ama nasıl doğru yapabilirdim ki?

Fabi'nin ailesi her zaman bir gizem olmuştu. Sadece aynı yatılı okula giden ikiz kız kardeşi Elena'yı tanıyordum, ama onun da kendi arkadaş grubu vardı ve bizimle hiç vakit geçirmiyordu. Valais Akademisi'ndeki ikizleri hiç

kimse ziyaret etmemişti ve bir erkek kardeşten sadece belirsizce bahsediliyordu. Fabi'nin babasının birkaç yıl önce öldüğünü hatırlıyordum. Annesine babasının şiddet uyguladığını itiraf etmişti, ama daha fazlasını değil.

Elena ve onun aileleriyle ilgili bir şeyler sakladığından şüphelenseydim bile, *bunu* asla tahmin edemezdim.

“Ver bana.” Şalı geri kaptı, saçlarımın üzerine sardı ve el çantasından kocaman bir güneş gözlüğü çıkardı, hemen yüzüme taktı. “Seni içeri almamız gerek. Hemen. Bazı kişiler geç kalıyor ve her an gelebilirler. Kimsenin seni tanımasını göze alamayız. Ayakta durabilir misin?”

"Evet." Bu, genellikle bir krizi tetikleyen türden bir durumdu, ama sanki vücudum bana merhamet göstermeye karar vermişti.

"Başınızı öne eğin, kimseye bakmayın ve Allah aşkına kameralara bakmayın. Bir tane yukarıda, bir tane de lobide var. Hadi gidelim."

Fabi beni ön kapıdan içeri itti, eli sırtıma sıkıca bastırılmıştı. Evin içinde hızlı adımlarla yürüdük. Gül ve hafif bir erkek parfümü kokusu vardı. Bakışlarımı yere diktim, odanın içine girip durduğumuzda zeminin önce tertemiz mermerden, sonra parkeye, ardından da yumuşak mavi bir halıya dönüşmesini izledim.

Arkamdan bir kapı tık diye kapandı.

"Artık çıkarabilirsin," dedi Fabi.

Şalı ve gözlükleri çıkarıp dört direkli yatağın üzerine fırlattım. Arka bahçeye bakan küçük bir penceresi olan misafir odasındaydık.

Fabi hemen oraya koştu ve perdeleri kapattı. "Çok üzgünüm. Bunu böyle öğrenmek zorunda kalmanı istemezdim." Arkasını döndüğünde gözleri parlıyordu. "Son birkaç ay imkansızdı, Mia. Sana nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum. Ne düşüneceğini bilmiyordum."

"En baştan başlayalım," dedim sakin kalmaya çalışarak.

“Bekleyin.” Çantasından vızıldayan telefonu çıkardı ve kulağına götürdü. “Evet, gerçekten burada. Arkadan girin, sağa dönün ve üçüncü kapıya kadar

yürüyün. Bekliyor olacağız.”

Telefonu kapattığı anda üzerime atıldı. "Tanrım, seni çok özledim. Seni o kadar çok özledim ki, bunu bilemezsin."

Ona karşılık olarak birkaç çekingen dokunuşta bulundum. Göğsümün içinde çelişkili duygular çatışıyordu. Yaralıydım, kafam karışmıştı ve biraz da korkmuştum. Duygusal bir kavuşmaya hazır değildim. Sadece gerçeği istiyordum.

"Lütfen neler olup bittiğini açıklayabilir misiniz?"

Geri çekildi, yüzünde suçluluk ifadesi vardı. "Yapacağım. İnan bana, yapacağım, yeter ki sen..."

Kapı aralandı ve Nina içeri girdi.

Acı, tüm vücudumu sararak hızla yayıldı. Nina bunu biliyordu ve tek kelime etmedi.

Nina'nın bakışları benimkilerle buluştu. Haftalar önce onun için seçtiğim kırmızı, omuzları açık elbiseyi giymişti. Bu ay katılacağı bir yardım galası için ona ihtiyacı olduğunu söylemişti.

"Bana yalan söylediniz," diye suçladım, gözlerimi ona ve Fabi'ye dikerek. "İkiniz de."

Fabi'nin dudakları titredi. "Çok üzgünüm. Bunun bu kadar uzun sürmesini hiç istememiştim."

Nina ellerini kaldırarak, "Kızgın olduğunu biliyorum," dedi. "Ama bunu burada yapamayız. Seni buradan çıkarmamız gerekiyor."

Göğsüm öfkeyle sıkıştı. "O mesajı aldığım günden beri son bir saattir panik halindeydim. Düşünsenize, arkadaşınızın nişanlandığını bile bilmediğiniz halde nişan partisi verdiğini öğreniyorsunuz. Fabi'yi üzecek bir şey yaptığımı sandım!"

“Ah, Mia,” diye hıçkıra hıçkıra ağladı Fabi. “Sorun sende değil, bende. Korkunç bir hata yaptım.”

Nina içini çekti, komodinin üzerindeki bir kutu mendili alıp Fabi'nin ellerine tutuşturdu. "Ağlama. Makyajını bozarsın." Sonra bana döndü. "Sana bir açıklama borçluyuz—böyle söylemiyorum. Ama dışarıda kimin olduğunu biliyorsun, değil mi?" Pencereyi işaret etti. "Birileri gelin adayının nereye gittiğini merak etmeye başlayacak ve onu bulmak için uzun süre beklemeyecekler."

Tanrım. Onu bulsalar beni de bulurlardı. Seçim kampanyasının haberlerde yer alması sayesinde kolayca tanınabiliyordum.

Soğuk bir korku beni sarmıştı. Babamın güvenlik ekibinden aldığım birkaç güvenlik eğitimi, yanlışlıkla bir mafya partisine baskın yapmanız durumunda ne yapmanız gerektiğini kesinlikle kapsamamıştı.

Durumun üstesinden gelemedim.

Nina'nın söylediklerini beğenmesem de, mantığına karşı çıkamadım.

“Pekala,” dedim. “Sonra konuşuruz.”

"Git Fabi," diye emretti Nina. "Bunu ben halledeceğim."

Fabi eşyalarını yataktan kaptı, bana son bir acı dolu bakış attı ve odadan sessizce çıktı.

Nina'nın yüz ifadesi asıktı. "Sana taksi çağırıyorum."

Yatağın kenarına oturdum. "Uber daha hızlı olabilir."

"Burada bulunduğunuza dair dijital bir kayda ihtiyacımız yok," diye karşılık verdi ve çoktan telefonu çevirmeye başlamıştı bile.

Haklıydı. O, santral görevlisiyle konuşurken ben de tırnağımı kemiriyordum. Aklımda sorular dönüp duruyordu ve cevaplara çok ihtiyacım vardı, ama şu an hiçbir cevap alamayacaktım.

Nina telefonu kapattı. "On beş dakika." Kapıya doğru ilerledi. "Taksi gelince gelip seni alacağım."

"Nereye gidiyorsun?" diye sordum endişeyle.

“Etrafı kontrol edeceğim. Yolun açık olduğundan ve girişin etrafında kimsenin bulunmadığından emin olacağım.”

Bundan hiç hoşlanmadım, hem de hiç! Ama yine de başımı salladım. Başka ne seçeneğim vardı ki?

Nina, çıkmadan önce, "Ben dönene kadar burada kal," dedi.

Odanın içinde dolaşırken ve etrafıma alışmaya çalışırken, derimin altında bir karıncalanma hissettim. Dışarıdaki partiye şöyle bir göz atmak için perdeyi biraz araladım. Arka bahçe, şık takım elbiseli erkekler ve ışıltılı kokteyl elbiseli kadınlarla doluydu; kahkahaları ve sohbetleri gece havasında yankılanıyordu.

Buradan bakıldığında, çok sıradan görünüyorlardı.

Ama babama göre bu bir maskeydi. Mafya aileleri yıllarca itibarlarını temizlemeye çalışmış ve bir ölçüde de başarılı olmuşlardı. Birçoğunun meşru işletmeleri vardı, hatta bazıları borsada işlem görüyordu. Ama babam, o cilalı görünümün altında hâlâ acımasız olduklarını, hâlâ tehlikeli olduklarını söyledi. Sokakları uyuşturucuyla dolduran ve onları herhangi bir yasal işletmenin asla sağlayamayacağı kadar zengin eden suçları organize eden aynı insanlar.

Yutkundum ve perdenin tekrar yerine düşmesine izin verdim.

Nina'yı beklerken, banyoyu kullanmak için odanın içindeki banyoya girdim. Lavaboda ellerimi yıkadım ve üzerinde *M* harfi bulunan bir havluyla kuruladım. Bu mutlaka...

KAZA.

Kalbim göğüs kafesime çarptı. Donakaldım, parmaklarım lavabonun kenarına kenetlenmişti, nefesim boğazımda düğümlenmişti.

Odaya birdenbire biri dalmıştı.

Ve dışarıdan gelen seslerin hiçbiri Nina'ya ait değildi.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 3

BENİM

"Sakin ol." Adamın kalın sesi banyo kapısının aralığından duyuldu. "Sana ne oldu böyle?"

"Bundan bıktım," dedi kadın, konuşması biraz peltekti. "Ona tahammül edemiyorum. Bana konuşma şekli, bana bakış şekli... Sadece çiğneme sesini dinlemek bile kafasına tabak kırmak istememe neden oluyor. Artık *yeter* ."

Saçmalık.

Banyo kapısını neden tamamen kapatmadım?

Odanın diğer tarafına geçselerdi beni görebilecekleri beş santimlik bir boşluk vardı.

Omuzlarım soğuk fayans duvara değene kadar lavabodan uzaklaştım. Burada biraz daha gizlenmiştim.

"Sarhoşsun. Eve git Harper. Sabah uyuyup ayıldıktan sonra konuşabiliriz."

“Hayır! Seni çok seviyorum, Romolo!”

Nefesim kesildi.

Romulus?

Yani, *Romolo Ferraro* gibi mi?

Üç Ferraro kardeşin en küçüğü, ya da babamın dediği gibi, Gino Ferraro'nun evlatları.

Babaları gibi onlar da suçluydu. Hangi suçlardan suçlu olduklarını bilmiyordum, sadece çok sayıda suç işlediklerini biliyordum. Babam araştırmalarını benimle paylaşmadı ve ben de sormaya hiç niyetlenmedim. Bu onun tutkusuydu. Onun amacıydı.

Benim de kendime ait bir yöntemim vardı. Ve bunun suçluları yakalamakla hiçbir ilgisi yoktu.

"Sesini kıs." Romolo'nun sesi uyarı doluydu.

Soğuk terler damarlarımdan fışkırdı. Korkutucu, tehlikeli ve biraz da acımasız biriydi.

“Öp beni. Sadece öp beni.”

"Tanrım, Allah kahretsin! Çekilin üzerimden!" diye çıkıştı.

Tamam. *Çok kaba bir* tavır sergiliyordu.

"Taksi şoförü az önce mesaj attı," dedi. "Dışarıda. Hadi gidelim."

“Romolo. Ah, Romolo. Beni duymadın mı? Seni *seviyorum* .”

Kadın, bir porno yıldızı gibi inleyerek onun adını söyledi.

Yüzümü buruşturdum.

Aman Tanrım. Ona acıdım. Ama aynı zamanda... aklını tamamen mi kaçırmıştı? Adam tam bir pislikti.

Derin bir iç çekti. Daha önce hiç bu kadar bıkkın bir ses duymamıştım. "Harper, ilişkimiz bitti. Sahip olduğumuz şeyin ömrü doldu."

“Hayır! Bunu yapamazsın! Sensiz yaşayamam. Anlamıyor musun? Birlikte olmazsak yaşamak *istemiyorum* . Kendimi trenin altına atıp bu acıya son vermeyi tercih ederim.”

Ağzım açık kaldı. Bu sizin hayatınızken reality TV'ye kimin ihtiyacı vardı ki? Bütün mafya ilişkileri bu kadar dramatik miydi?

"Harper," diye bağırdı Romolo. "Akıllan biraz. Biz sadece birkaç hafta seviştik. O kadar da önemli bir şey değildi."

Acıdı.

Ağlamaya başladı.

Onun adına utançtan ağzımı elimle kapattım. Çok soğuktu. Çok kaba biriydi. Birine böyle konuşmayı hayal bile edemezdim.

Nina nerede Allah aşkına? Ve *bu* manzaraya şahit olunca ne yapacaktı?

Ayak sesleri yaklaştı. Kapı aralığından bir gölge geçti.

Duvara daha da sıkıca yaslandım.

Lütfen beni görmeyin. Lütfen beni görmeyin. Lütfen görmeyin —

Gölge diğer yöne doğru geri çekildi.

“İşte.” Kulağıma, yatağa bir şey düşmüş gibi boğuk bir ses ulaştı. “Üzerini temizle. Hadi gidelim.”

Harper'ın ağlamaları yavaş yavaş dindi. Burnunu sildi. "Beni dışarıya kadar götürür müsün?"

“Kendi çıkış yolunuzu kendiniz bulabilirsiniz.”

Burnunu çekti. "Seni arayacağım."

"Yapma."

Birkaç saniye sonra kapı gürültüyle kapandı.

Sonunda. Teşekkürler—

Bir iç çekiş.

Kahretsin! Hala buradaydı. Neden gitmemişti?

Telefonunda gezinirken çıkardığı tıklama sesi havayı dolduruyordu.

Bir tırnağımı ısırdım. Acaba sürekli felaket haberlerine mi bakıyordu? Ne kadar daha burada kalacaktı?

Bir dakika sessizlik geçti. "Kahretsin. Tekrar dışarı çıkmam lazım," diye mırıldandı kendi kendine. Kapının hemen yanında olmalıydı, çünkü bu açıdan onu hiç göremiyordum.

Kapının açılıp kapandığını duydum.

Gitmişti. Artık yoktu.

Geri dönmediğinden emin olmak için birkaç saniye bekledim. Hiçbir ses gelmeyince nefesimi verdim, duvardan ayrıldım ve birkaç temkinli adım attım.

Hâlâ sessiz.

Yavaşça başımı dışarı uzattım.

Büyük hata.

Kapının yanında, heybetli vücuduyla tüm boşluğu dolduran, geniş göğsünün üzerinde kollarını kavuşturmuş bir adam durmuş, beni inceliyordu.

Midem alt üst oldu.

Bu oydu. Romolo Ferraro.

Takım elbise giymişti, tam da hayal ettiğim kadar iri ve heybetliydi. Ama beklemediğim şey o yüzdü.

Çarpıcı, nefes kesici derecede yakışıklı. İnsanın iki kez bakmasına neden olan türden bir yakışıklılık.

"Gösteriyi beğendin mi?" diye sordu, sesi tenimde uzaktan gelen bir gök gürültüsü gibi yankılanan alçak bir uğultuydu. Hiç de dostça bir ses tonu yoktu. Aksine, *çok sinirliydi* .

Korku midemi düğümledi. Çok kötü durumdaydım.

“Şey—hayır. Ben sadece…ıı…” Kelimeler. Eskiden onlara sahiptim. Eskiden tutarlı cümleler kurmayı biliyordum. Ama tüm bu bilgi beynimden adeta vakumlanmış, tamamen boş kalmıştı.

Romolo, hitabet yeteneğimden ya da yeteneksizliğimden hiç etkilenmemiş gibi kaşını kaldırdı. "Pek de parlak bir değerlendirme değil."

"Hiçbir şey duymadım," diye denedim.

Dudakları tam olarak gülümseme olmayan bir şekilde kıvrıldı. "İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz. Burada kulak misafiri olanlara ne yaptığımızı biliyor musun?"

Hayır. Ve bunu öğrenmekle de hiç ilgim yoktu.

Adrenalinim yükseldi. İçimden bir ses bana *hemen şimdi* hareket etmem gerektiğini haykırdı.

O bana doğru yaklaşırken ben de aynı anda komodinin üzerindeki ağır lambaya doğru sendeledim.

Ellerim lambanın tabanını kavradı. Lambayı başımın üstüne kaldırdım ve ona doğru döndüm. "Geri dur!"

Bir adım daha attı.

“Geri durun dedim!” Lambayı daha yukarı kaldırdım.

Bir adım daha. "Sakın böyle bir şey yapmaya kalkma!"

O lanet şeyi ona fırlattım.

Tanrım, bu nasıl bir *hedefti* ? Zar zor eğilerek kurtuldu. Lamba arkasındaki duvara çarptı ve paramparça oldu.

Ahmakça. Dışarıdaki müzik gürültüsü olmasaydı, çarpma sesi bahçedeki herkesin kulağını çekerdi.

Gözlerinde öfke parıltısıyla, takım elbise ayakkabılarının altındaki seramiklerin çıtırtısını umursamadan bana doğru yaklaştı.

Boğazıma panik çöktü. Geriye dönüp baktığımda, bunu iyice düşünmeliydim. Yatak tarafından sıkıştırılmıştım ve gidecek hiçbir yerim yoktu.

Büyük bir el omzumu sıkıca kavradı.

Çığlık attım. Kasıldı, çenesi kasıldı ve beni sertçe kendine doğru çekti. Sırtım göğsüne çarptı. Kolu köprücük kemiğimin üzerinden kaydı, diğer eliyle de ağzımı kapattı.

"Dur," diye fısıldadı kulağıma.

Dinlemedim. Elbette dinlemedim. Hayvansal içgüdülerim ağır basmıştı ve hayatım için savaşıyordum.

Ona karşı direndim, 165 cm boyumla onu savuşturmak için elimden gelen her şeyi yaptım. Topuklarım ayakkabılarının üst kısmına saplandı. Geriye doğru kaval kemiklerine tekme attım ve bir darbe indirdim.

Homurdandı, dengesini kaybetti ve beni de beraberinde sürükleyerek düştü.

Vücudum yatağa çarptı ve o da üzerime düştü. *Çok ağırdı* . Çarpmanın etkisiyle ciğerlerimdeki tüm hava boşaldı.

Ağzımı hâlâ kapatmış olan elini ısırdım. Başka ne yapabilirdim ki?

"Kahretsin!" diye homurdanarak onu elinden çekti.

Üzerimden yuvarlandı ve beni ters çevirdi. Doğrulmaya çalıştım ama beni tekrar yere itti ve ayağa kalktı. Bacaklarımı kendi bacaklarıyla kavrayıp sıkıştırdı ve üzerime eğilerek bileklerimi yanlarımda sıkıştırdı.

Artık hiç hareket edemiyordum. Saçlarım ağzımdaydı ve öksürerek saçlarımın arasından dışarı çıkıyordum. Öksürdükçe daha çok saçım ağzıma kaçıyordu. Boğulacak gibi hissediyordum ki Romolo bileğimi bırakıp saç tellerini yüzümden uzaklaştırdı.

Sonra da gözlerini dikti.

Nefes nefese kalmıştım, soluk alıp vermeye çalıştım.

Gözleri yavaşça bedenimi taradı ve göğsümde durdu.

Aşağıya baktım ve yanaklarımın kızardığını hissettim. Arbede sırasında elbisem buruşmuştu ve beyaz dantelli sütyenim görünüyordu.

Çenesi kasıldı. Kumaşı gerekenden daha fazla güç kullanarak yerine çekti, ancak yüzündeki öfkenin yerini hafif bir merak almıştı.

Bunu halledebilirdim. Ama onun beni tanımasını halledemezdim.

Eğer benim Mia Morales olduğumu bilseydi… Bana neler yapabileceğini düşündükçe nefesim kesildi.

Tekrar kurtulmaya çalışarak kıvranmaya başladım. "Bırak beni!"

"Yeter," dedi sertçe. Kollarımı hareket ettirdi ve bileklerimi başımın üstünde sabitleyerek tek eliyle sıkıca kavradı.

“Hayır! Hayır—“

Kolunu doğrudan ağzıma bastırarak beni susturdu. Tekrar ısırmaya çalıştım ama takım elbisesinin kumaşı zarar vermemi engelledi.

"Ben çiğnenecek bir oyuncak değilim," dedi dişlerini sıkarak. "Uslu durun artık."

Başımı salladım. Savaşmadan pes etmeyecektim. Sadece ondan kurtulmam gerekiyordu. Sonra kaçabilirdim. Gerekirse Manhattan'a yürüyerek bile dönerdim.

"Hayır mı?" Kaşlarını çattı.

Bir kez daha çalkalayın.

“Pekala o zaman.” Yatağa *sürünerek* çıktı ve üst bacaklarımın üzerine oturdu, iri cüssesi beni yatağa bastırdı. “Takviye çağırmam gerekecek. Eğer benim kötü olduğumu düşünüyorsan, kardeşlerimle tanışana kadar bekle.”

Bu beni dondurdu. İki tane daha Ferrero'nun içeri dalma ihtimali beynimi kısa devre yaptırdı.

Tepkimden memnun kalan adam, sanki bir daha ses çıkarırsam kolunu hızla geri indirecekmiş gibi, kolunu ağzımdan birkaç santim kaldırdı.

Bağırmanın muhtemelen en akıllıca fikir olmadığını fark ettim. Nina beni duyar mıydı— *neredeydi* o?—ya da başka bir misafir mi duyardı?

Romolo'nun bakışları beni delip geçti. "Neden orada beni gözetliyordun?"

"Sizi gözetlemiyordum." Sesim boğuk ve istediğimden çok daha zayıf çıktı.

“Öyleyse ne yapıyordun?” Doğruldu ve bileklerimi bıraktı, ama vücudu olduğu yerde, üzerimde kaldı.

Aramıza biraz mesafe koymak için çaresizce bacaklarından ittim ama sanki tuğla duvarı itmeye çalışıyordum. Kıpırdamadı. Bir santim bile kıpırdamadı.

Tek yapabildiğim sinirle içimi çekmekti. "Sen ve kız arkadaşın içeri dalınca ben tuvaletteydim. Kavganızı nasıl böleceğimi bilemedim."

“O benim kız arkadaşım değil.” Gözleri yüzümü taradı, oyalandı, değerlendirdi.

Kendimi savunmasız hissettim.

"Beni gözetlemiyorsan, o lanet lambayı neden fırlattın ki?"

"Bilmiyorum," diye kekeledim. "Sadece içgüdüsel davrandım. Beni tehdit ediyordunuz."

Kalın, simsiyah saçlarını parmaklarıyla karıştırdı. "Benim kim olduğumu biliyor musun?"

Tereddüt ettim, sonra başımı salladım.

“Öyleyse böyle bir şey yapmadan önce iki kere düşünmeliydin.” Bakışları yine üzerimde gezindi, sanki cezamı düşünüyor gibiydi.

Dişlerimi alt dudağıma geçirdim. Vücudum adeta korkudan titriyordu. Yaşı bana yakın görünüyordu ama benden iki kat daha büyüktü ve kendimi kum havuzunda büyük, kötü bir zorba tarafından alay edilen küçük bir çocuk gibi hissettim.

"Beni korkutmak yerine, belki de arkadaşının taksiye binip binmediğini kontrol etsen iyi olur," dedim, hissettiğimden çok daha fazla bir özgüvenle.

Kendimi özellikle cesur bir insan olarak görmüyordum. Ama Romolo zorba biriyse, zayıflık onu daha da kışkırtırdı.

Kaşını kaldırdı. "Kim kimi terörize ediyor? Muhtemelen Messero ailesine ait bir yadigarı olan şeyi yok eden sensin."

Yüzümde kalan kanın tamamı çekildi. "Vur."

Dudakları hafifçe kıvrıldı. "Adını söylersen suçu üstlenirim."

Gerçekten bunun beni ikna edeceğini mi sandı? Eğer lamba gerçekten bir aile *yadigarıysa* Fabi'den özür dilerdim, ama ona adımı asla vermeyecektim.

"HAYIR."

Romolo'nun dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı ve eğilerek avuçlarını başımın iki yanına koydu, yüzlerimizi birbirine yaklaştırdı. Kalın, koyu kirpikler gri gözlerini çerçeveliyordu. "Bak, böyle şeyler söylediğinde, anlattığına inanmam zorlaşıyor. Seni partide görmedim. Burada ne işin var?"

Sesindeki sinirlilik yerini daha yumuşak, daha ikna edici bir tona bırakmıştı. Sanki saf gözdağı vermenin dışında, cephaneliğindeki başka bir aracı kullanmaya karar vermişti.

Her neyse, karnımın alt kısmında oluşan o kıpırtıyı hiç sevmedim.

“Fabi’nin arkadaşıyım.” Ellerimle düz karnına bastırarak onu uzaklaştırmaya çalıştım. İşe yaramadı. Çelik gibi karın kasları vardı.

"Pekala, *Fabi'nin arkadaşı* ," diye alay etti. "Nişan partisinde onunla birlikte kutlamak yerine neden misafir odasında saklanıyorsun?"

"Buraya geldiğimde kendimi iyi hissetmiyordum, bu yüzden Fabi beni buraya getirdi." Bu tamamen yalan değildi.

Gözleri dudaklarıma indi. "Öyle mi?"

“Yediğim bir şeydi. Şimdi daha iyiyim.” Biraz rahatlaması için yeterince acı vereceğini umarak tırnaklarımı karın kaslarına batırdım.

Ama tam tersi bir etki yaratmış gibiydi. Acıdan çok takdir dolu bir homurtu çıkardı. "Evet, bana gayet iyi görünüyorsun."

Aramızdaki hava gerginleşti. Nabzım boynumda gümbür gümbür atıyordu. "Beni ne kadar süre daha rehin tutmayı planlıyorsun?"

"Henüz emin değilim," diye mırıldandı. Beni hâlâ tanımamıştı ama tanıdık geldiğimi düşündüğünü hissettim. Bu, bana bu kadar dikkatle bakmasının

nedenini açıklıyordu.

"Pekala, seninle konuşmayı bitirdim," diye fısıldadım.

Alaycı bir şekilde homurdandı ve doğrulup tüm ağırlığını bacaklarımın üzerine verdi. "Ben Romolo." Elini uzattı.

Şaka mı yapıyordu? Bacaklarıma giden tüm kan akışını keserken gerçekten de onunla el sıkışacağımı mı sanıyordu?

Karnımda bir öfke kıvılcımı parladı. "İnan bana, hallederim. Bunama geçirip her şeyi unutsam bile, adın hâlâ peşimi bırakmayacak. Senin o sözde kız arkadaşının inlemeleri beynime kazındı. Rooooh-moooh-lo. Rooooh-moooh-lo."

Kaşlarının koyu çizgilerinin altından gözleri hafifçe irileşti, sanki benden bunu beklemiyordu.

Ben de kendimden böyle bir şey beklemiyordum.

Ama ben bitkin düşmüştüm, korkmuştum ve sanki benimle oyun oynuyormuş gibi hissetmeye başlamıştım.

Kaba bir kıkırdama. "Fena değil."

"Şimdi gidebilir miyim?"

"Adımı doğru söylediğinden emin olmak için birkaç kez daha inleyerek söylemen gerekecek sanırım."

Ağzım O şeklini aldı. Benimle dalga *geçiyordu* . "Biliyorsun, çoğu erkek bir kadının adını inleyerek söylemesini hak etmek zorundadır ve sen *kesinlikle* bunu yapmadın."

Bunu söylememeliydim, çünkü birden çok ilgilenmiş gibi görünüyordu. "Bunu hak etmemi mi istiyorsun?"

Aman Tanrım. Onu *kışkırtıyordum* .

Aklımı kaybetmek üzereydim.

Yumruklarım bacaklarına indi. "Bacaklarımı hissetmiyorum. Çekil. Üzerimden!"

Sırıttı ve tek bir zahmetsiz hareketle bizi ters çevirdi, beni *kucağına* oturttu. "Daha iyi mi?"

Derin bir nefes aldım ve sanki alev almış gibi üzerinden hızla uzaklaştım. Kapıya doğru giderken yarı yolda bana yetişti ve beni kendi bedenine doğru çekti.

Ondan bir sıcaklık yayılıyordu. Ben de terliyordum. "Sorumu hiç cevaplamadın," dedi bana bakarak, göğsüm onun göğsüne değip kalkarken.

“Cevap hayır.”

"Fikrinizi değiştirirseniz bana haber verin." Bana son derece erkeksi bir sırıtışla baktı.

"Ölmeyi tercih ederim."

Güldü ve yüzünü gözlerime yaklaştırdı, karanlık bakışlarının kenarları alev alev yanıyordu. "Biraz ölüm mü? O da ayarlanabilir."

Bu ima karşısında gözlerim faltaşı gibi açıldı. Sonra da tüm bunlardan ne kadar eğleniyor gibi göründüğünü fark edince gözlerim kısıldı.

Birkaç ay önce yaptığım bir saatlik öz savunma eğitimi bir anda aklıma geldi. Kendimi hazırladım ve dizimi kasıklarına indirdim.

Acı dolu bir inilti çıkardı ve iki büklüm olup elini bıraktı.

Bir saniye bile kaybetmedim. Çantamı yere düşürdüğüm yerden kaptım ve oradan hızla uzaklaştım.

Evin içinde koşarken, kalp atışlarım bahçeden gelen müzik sesinden daha yüksekti. Fabi ile birlikte geçtiğimiz yolu zar zor hatırlıyordum, ama Romolo Ferraro bana yetişmeden önce çıkış yolunu bulmalıydım.

Nina neredeydi? Geri döneceğini söylemişti ama en az on beş dakika geçmişti—gerçi çok daha uzun gibi geliyordu. Anlaşılan, altı ayak küsur boyunda bir canavar sizi yatağa yapıştırıp adınızı sorduğunda zaman yavaşlıyordu.

Hızla lobiye girdim ve ön kapıyı hızla açtım. İçeride bekleyen bir taksi vardı - *çok şükür* . Şoför arabaya yaslanmış, rahat bir şekilde sigara

içiyordu.

"Merhaba! Buradayım! Hadi gidelim!" diye bağırdım ve neredeyse arka koltuğa atladım.

Taksi şoförü kaşını kaldırdı ve sigarasını yere fırlattıktan sonra ağır adımlarla sürücü koltuğuna geçti. Koltuğuna oturdu ve dikiz aynasından bana endişe ve şüphe arasında gidip gelen bir bakış attı.

"Hanımefendi, iyi misiniz?"

“Pekala. Sadece sür. Lütfen. Bir yere çok geç kaldım.” Sanki dükkanı soymuşum gibi ses çıkarmış olmalıyım. Ama göğsüme sıkıca tuttuğum küçük çantamla, *hırsız diye* bağırmadığımı tahmin ediyorum.

Araba gürültüyle çalıştı. İçime öyle yoğun bir rahatlama çöktü ki, sanki yukarıdan melekler şarkı söylüyordu. Sonra dikiz aynasında kendi yansımamı gördüm ve neredeyse çığlık attım.

Saçlarım felaket durumdaydı; birbirine dolanmış ve fizik kurallarına meydan okuyan açılarda fırlamış haldeydi. Makyajım da berbattı; eyelinerım koyu çizgiler halinde dağılmış, aklımı kaçırmış gibi görünmeme neden olmuştu. Ama beni en çok korkutan gözlerimdi. Günlerce aç bırakıldıktan sonra kafesten yeni çıkmış gibi, gözlerimde vahşi, açgözlü bir parıltı vardı.

Acı dolu bir iniltiyi yutarak koltuğa yaslandım.

Şansım yaver gitseydi, oradan fark edilmeden kurtulurdum.

Keşke bitmeseydi, çünkü o yargılayıcı gri gözlerin beni çok uzun süre rahatsız edeceğini hissediyordum.

Romolo Ferraro korkutucu bir adamdı.

Ama o yatak odasında beni saran tek şey korku değildi.

Ya da şimdi.

Bütün vücudum elektrik yüklü bir tel gibi vızıldıyordu. Sıcak ve *canlı* hissediyordum.

Bu, uzun bir koşunun ardından gelen o coşku ya da soğuk suya dalmanın buz gibi berraklığı gibi iyi bir yaşam biçimi değil. Tehlikeli bir yaşam biçimi. Şimdiye kadar ne kadar az yaşadığınızı gözler önüne seren bir yaşam biçimi.

Daha önce hiçbir erkeğe böyle tepki verdiğimi hatırlamıyorum.

Ve ben bununla hiçbir şekilde ilgilenmek istemedim.

Sokak lambalarının bulanık ışıklarını pencereden dışarıya bakarak izledim, nefes almaya ve sakinleşmeye zorladım kendimi. Artık güvendeydim. Beni tanımamıştı. Kim olduğumu bilmiyordu.

Ben Romolo Ferraro'dan çok, çok uzakta kaldığım sürece, o da asla ondan uzak duramayacaktı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 4

ROM

Ağrıyan testislerime bir elimi dolayarak yatağa doğru topallayarak gittim ve inleyerek kenarına oturdum.

Aman Tanrım.

Bu gece planladığım gibi gitmiyordu. Müstakbel kayınbiraderimin en pahalı viskisini yudumlayıp, gece kulübümün onunkini geçerek şehrin en iyi mekanı seçilmesiyle övünmem gerekiyordu.

Bunun yerine Harper sarhoş bir halde ve davetsiz bir şekilde gelmişti. O saçma aşk itirafı zaten yeterince kötüydü, bir de konuşmamızı birinin gizlice dinlediğini fark ettiğimde işler daha da kötüleşti.

Şakaklarımda bir rahatsızlık hissi zonkladı.

O kız. Onda tanıdık gelen bir şeyler vardı. Onu daha önce partide görmemiştim—hayır, başka bir yerde. Nerede olduğunu hatırlayamadığım bir yer.

Gür, koyu saçlar, şeftali gibi ten ve ahududu rengi dudaklar. Çok güzel. Gerçekten çok güzel. Minik bir şey.

Kavgadan zevk almaya başlamıştım ki, o lanet olasıca kasıklarıma dizini geçirdi ve olay yerinden kaçtı.

Gitmesinin üzerinden birkaç dakika geçmişti ama kokusu hâlâ üzerimdeydi. Çiçeksi. Tatlı. Narin. Kokuda beni cezbeden bir şey vardı. Yüzü gibi, bilincimin sınırlarında beni kışkırtıyordu, ulaşamayacağım bir anı gibiydi.

Kırışık yorgana baktım, üzerinde hâlâ onun küçük bedeninin izleri görünüyordu.

Yapmalı mıyım? Ah, boş ver.

Eğildim ve yüzümü kumaşa bastırdım.

Derin bir nefes al ve…

Göğsümde bir sızı hissettim.

Vadi zambağı.

Eski hizmetçimizin çarşamba günleri anne babamın çatı katındaki dairesini temizlerken odama mavi bir vazoda bıraktığı çiçeklerin aynısı. O koku beni doğrudan farklı bir zamana, henüz ünlü olmadan önceki döneme, şimdiki halime gelmeden önceki zamana götürdü.

Ona durmasını söylememe rağmen çiçekleri bırakmaya devam etti. Ona acımasına ihtiyacım olmadığını bağırmama rağmen de. O yaz olanları annemden başka bilen tek kişi oydu.

Çenem kasıldı. Beni o geçmişe götürdüğü için o kıza lanet olsun. Tekrar ziyaret etmek istemediğim çirkin bir yerdi orası.

Omuzlarımdaki gerginliği silkeleyerek ayağa kalktım.

Koridordaki açık pencerelerden evin içine müzik sesi süzülüyordu. Köşeyi dönmek üzereydim ki başka bir ses dikkatimi çekti: arka planda bir film oynuyordu.

Messeros'un oturma odasından geçerken, kim olduğunu görünce sırıttım. "İki saat bile sürmedi, değil mi?"

Alessio kanepede uzanmış, dövmeli elinden gevşekçe sallanan kumandayla, televizyonda *Good Will Hunting* filminin son birkaç dakikasını izliyordu. "Biraz ara vermeye ihtiyacım vardı."

Kardeşim sosyal ortamlardan nefret ederdi. Genellikle bu tür etkinliklere katılmazdı, ama annem bugün gelmesi konusunda ısrar etmişti.

"Kenara çekil," dedim yanına otururken. Bu filme bayılıyordum. "Annenin seni burada tutmakta neden bu kadar ısrarcı olduğunu anladın mı?"

"Evet. Lisa teyzeyle ilgili bir şey. Annem ona bitkilere merak sardığımı söylemiş."

"Esrar?"

"Hayır, normal bitkiler."

Ekranda Will'in gittiğini yeni fark eden Chuckie'den bakışlarımı kaçırdım. "Öyle mi?"

Bana *"Ne sanıyorsun sen?* " der gibi baktı. "Nero'nun karısı bana saray için bir kaktüs verdi. Annem geçen gün uğradığında onu gördü. Şimdi de sanki bitki yetiştirme konusunda yetenekliymişim gibi davranıyor. Teyze Lisa'ya da gelip biraz budama malzemesi bırakmasını ve bana tavsiyelerde bulunmasını söyledim."

Fırında pişirdiği ziti makarnası ve bahçeciliğe olan sevgisiyle tanınan Lisa Teyze'nin, akla gelebilecek her türlü işkence aletiyle donatılmış yirmi bin metrekarelik bir depo olan Alessio'nun "sarayına" geldiğini hayal edince içimden güldüm.

Alessio, ailenin infazcısıydı, işimizin en karanlık kısımlarından sorumluydu. Ailenin çoğunun yokmuş gibi davranmayı tercih ettiği kısımlardı bunlar—özellikle de artık çok büyük ve görünüşte çok meşru bir şirket haline geldiğimiz için. Amcam CEO'ydu, kuzenim COO'ydu ve böyle devam ediyordu.

Bazıları neredeyse suçlu olmadıklarını iddia edebiliyordu.

Neredeyse.

Ama ne kadar muhafazakar olursak olalım, imparatorluğumuz suç üzerine kuruluydu ve hedeflerimize ulaşmak için daha fazla suç işlemekten asla çekinmezdik.

"Peki, annemin tüm bunlarla amacı ne?" diye sordum, Sean (Robin Williams'ın canlandırdığı karakter) Will'in mektubunu posta kutusundan çıkarırken.

“Biliyorsun, o ve Lisa teyze hiç iyi geçinemezlerdi. Annem, onun ve Mario amcanın ambalaj işini nasıl yürüttüklerinden memnun değil. Muhtemelen Lisa'ya, ona ters düşenlerle nasıl başa çıktığımı yakından ve bizzat hatırlatırsam, çok daha fazla çalışacaklarını düşündü.”

Bu muhtemelen işe yarardı. Annemin planlarının özelliği buydu; çoğu zaman işe yararlardı. Ve bu işte, amaç araçları haklı çıkarırdı. Araçlar ne kadar çirkin olursa olsun.

Orada oturduk ve filmin son dakikasını izledik. Jenerik akmaya başlayınca Alessio kumandayı bana fırlattı. "Bak bakalım, beğeneceğin bir şey bulabilecek misin?"

Kanalları hızlıca gözden geçirdim.

Haberleri açtığımda, "Bakın kimmiş," dedi. "Bir başka gün, bir başka lanet olası miting."

O, belediye başkanlığına aday olan kişiydi.

Kamera, Morales'in babamın parmaklıklar ardında olmayı hak ettiğini durmadan anlatmasını yakınlaştırdı.

Kendi kendime küfrettim.

"Hâlâ bir sonuç yok mu?" diye sordu Alessio.

"HAYIR."

"Eğer beni bu büyük şehrin belediye başkanı seçerseniz, topluluğumuzu çok uzun zamandır kasıp kavuran organize suç şebekelerini ortadan kaldıracağıma söz veriyorum."

"Aman Tanrım, sürekli aynı şeyi tekrarlıyor," diye mırıldandım.

Ailemizde bilgi edinen kişi bendim. Baştan çıkarma, şantaj, tehditler—işi halletmek için ne gerekiyorsa. Rakibin zayıf noktalarını ortaya çıkarmada,

kaldıraç gücünü bulmada ve ardından tüm bunları kendi avantajıma kullanmada uzmandım.

Ve ben yaptığım işte gerçekten çok iyiydim.

Bu da mevcut durumu gerçekten çok sinir bozucu hale getirdi.

Morales'in seçim kampanyası hakkında hiçbir şey bulamadım.

Annem onu bizim için varoluşsal bir tehdit olarak görüyordu. Benim emrim ise onu kimin finanse ettiğini bulmaktı; çünkü kesinlikle tüm bağışlar tabandan gelmiyordu. Adam çok bağlantılı, çok desteklenmişti. Hiçbirimiz, ölen kardeşinin tüm bunları yapmasının gerçek nedeni olduğu hakkındaki duygusal hikayesine inanmadık. Birileri onu bize ulaşmak için kullanıyordu.

Soru şuydu: Kim?

Alessio çenesini ovuşturdu. "Mesajına sadık kalıyor. Seçilirse, işler için kötü olacak."

Aksini düşünmek istiyordum. Morales'in bizi alt etmek istemesi, bunu yapabileceği anlamına gelmiyordu.

Son derece dikkatli davranmıştık.

Ama ihtiyacı olan tek şey zayıf bir halkaydı.

"Eğer kirli parayla finanse ediliyorsa, izlerini çok iyi gizlemişler," dedim.

Harper'ın kocası, Morales'in seçim kampanyasının kullandığı Credit First bankasında bankacıydı. Akşam yemeklerinde Harper'a müşterileri hakkında uzun uzun konuşmayı severdi ve karısına (ki ondan nefret ederdi) gizli detayları ifşa ederdi.

Bana bildiği her şeyi anlattı, ama bunların hiçbiri benim ihtiyacım olan şey değildi.

Bu da artık ona ihtiyacım kalmadığı anlamına geliyordu.

Harper'ın resmen devre dışı kalmasıyla, yeni bir hedef bulmam gerekiyordu: Morales'in mali durumuna dair bilgi sahibi biri.

"Şimdi sahneye özel bir konuğum davet etmek istiyorum. Güzel ve yetenekli kızım Mia. Lütfen onu karşılamama yardımcı olur musunuz?"

Kamera, tezahürat yapan kalabalığın üzerinde gezindi.

"Kızı mı?" diye sordum. "Onu ilk kez mi dışarı çıkarıyor?"

Alessio dizini bana çarptı. "Bir taşın altında mı yaşıyorsun? Bu tür etkinliklerde hep onunla birlikte oluyor."

Mitingleri izlemiyordum. Annem bana geleceğin belediye başkanının açıklamalarıyla ilgili neredeyse her gün bilgi verirken neden izleyeyim ki? Eve geldiğimde en son istediğim şey ondan daha fazla şey duymaktı.

Kamera tekrar sahneye döndü ve birinin sahneye çıktığını gösterdi.

Ve o an, etrafımdaki dünya yok oldu.

Alessio'nun sesi kayboldu. Oda gözden kayboldu.

Orada sadece ben, televizyon ve *o* vardı.

Bu da neyin *nesi?*

Beş dakika önce altıma aldığım kız.

Yavaşça avucumu açtım. Isırığın izleri hâlâ duruyordu. Gerçekti. Messero'nun misafir odasında, *geleceğin belediye başkanının kızı* Mia Morales'in beni ısırdığını hayal etmemiştim.

"Dostum, sorunun ne?" diye homurdandı Alessio, ben koltuktan fırlayınca. "Nereye gidiyorsun?"

Cevap vermedim. Sadece koştum.

On saniye sonra ön kapıyı hızla açmıştım.

Ama o çoktan gitmişti.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 5

ROM

"Düğünü ertelemeyeceğiz, Cosimo," dedi anne sert bir sesle.

Dünyanın tanıdığı o sakin, sıcakkanlı kadın gitmişti; onun yerini bizi yetiştiren diktatör almıştı.

Aile söz konusu olduğunda, Vita Ferraro insanları iki kategoriye ayırırdı: faydalı veya faydasız. Umarım faydalı olanlardan birisinizdir.

Cosimo koltukta kaskatı oturmuş, çenesi sıkılıydı. Cuma sabahı toplantımız için oturduğumuzdan beri tartışıyorlardı. Benim de haberlerim vardı ama araya bir kelime bile sokamadım.

Mia'yı tanımadığım için hala kendime kızıyordum. Tanıdık gelmesinin sebebi de buymuş meğer. Hakkında koca bir dosyam vardı. Ama Morales'in sahneye onunla birlikte sürüklediği o hanımefendi ve düzgün kadına hiç benzemiyordu. Saçları dağılmış, gözleri fal taşı gibi açılmış, dudaklarında ahududu rengi ruj bulaşmış halde, sanki yeni sevişmiş gibi korkmuş bir şekilde bana bakıyordu.

Damarlarımda bir sıcaklık dalgası yayıldı. Nedense, onun kim olduğu gerçeği, o görüntüyü düşündüğümde penisimin seğirmesini engelleyemedi.

"Neden Romolo'yu onunla evlendirmiyorsun?" diye çıkıştı Cosimo, beni geri çekerek.

"Ben mi? Evli miyim?" diye mırıldandım. "Çok komik, Cos."

İlişkilere girmezdim. Kesinlikle evliliğe de girmezdim. Bana birkaç haftadan fazla bağlanmayı düşünen herhangi bir kadın, kendinden ciddi anlamda nefret ediyor olmalıydı. Örnek olarak Harper'ı gösterebilirim. Genel olarak itibarım, kimsenin benim hakkımda böyle düşüncelere kapılmasını engellerdi.

Anne parmaklarını şakaklarına bastırdı. "Bu durum artık can sıkıcı olmaya başladı."

“Düğünü zaten iki kez erteledik. Senin isteğin üzerine, Cosimo,” dedi babam masasında bir bonsai ağacını budarken sakince. Pencere kenarında altı tane daha vardı. “İşlerin asla azalmayacak.”

Cosimo dizlerinin üzerinde yumruklarını sıktı. "Olabilir. Tekrar erteleyebiliriz."

Anne başını salladı. "Yeter artık. Bu ittifak kuruluyor. Eğer Morales kazanır ve bize karşı gündemini sürdürürse, Rafaele Messero'nun desteğine ihtiyacımız olacak."

Cosimo'nun Fabiana ile evlenmeye bu kadar direnmesinin nedenini tahmin ediyordum ve bunun işle hiçbir ilgisi yoktu. Ama benden tavsiye istemeye gelmemişti ve ben de istenmedikçe onun işlerine karışmayacaktım. Benim de kendi sorunlarım vardı.

Üstelik en büyük oydu. Babadan sonra sıradaki kişiydi. Kiminle evlenmesi söylenirse onunla evleneceğinden hiç şüphe yoktu. Sadece bu durumu kabullenmesi gerekiyordu.

"Hadi konuya geçelim," dedi babam. "Seçimlerden bahsetmişken... Son durum nedir?"

Cosimo'nun çenesi seğirdi. "Wilson'ın anketlerdeki düşüşü üzücü bir şekilde devam ediyor. Morales'in adamları hâlâ telefonlarımıza cevap vermiyor."

Boynumu kütürdettim. Rupert Wilson bizim adamımızdı, ama bu sefer ne kadar para harcarsak harcayalım işe yaramıyordu. Çok sevilmiyordu ve Morales kazanıyordu.

Alessio, "Morales'i destekleyenlerin bize karşı bir husumet beslediğini biliyoruz," dedi. "O -muhtemelen çok uzun- listedeki kişileri tek tek inceledik mi?"

Babamın yüz ifadesi hiçbir şey ele vermedi. "Denedik. Ama hiçbir sonuç vermedi."

Anne ona, dile getirilmeyen anlamlarla dolu *bakışlardan* birini attı.

Sırlar. Aralarında o kadar çok sır var ki.

Çevremizde efsanevi bir ortaklıkları vardı. O, onun tamamlayıcısıydı. Adam onu seviyordu. Ona takıntılıydı.

Peki ya o? O kadının sevgiye kadir olduğuna inanmıyordum, ama eğer öyleyse, bu duyguyu yalnızca babamız hissedecekti.

O bonsai ağacını budarken kadın yaklaştı ve elini omzuna koydu. "Listeyi tekrar gözden geçirmeliyiz Gino. Kimseyi atlamış mıyız bakalım."

Babasının bakışları ona çevrildi, dudaklarında hoşgörülü bir gülümseme vardı. "Dilediğin gibi."

Eğilip başının tepesine bir öpücük kondurdu.

Onları izlemek zorunda kalmamak için pencereden dışarı baktım. Onunla olan o sevgi dolu tavrını görmekten nefret ediyordum; bana veya kardeşlerime karşı asla böyle davranmamıştı. Halk önünde rol yapıyordu - harika bir oyuncuydu - ama hepsi bir oyundu.

Vita Ferraro, insanların sandığı kişi değildi. Hatta hiç de öyle değildi.

Dilimi dişlerimin üzerinden geçirdim ve onlara döndüm. Keşfettiğim şeyi onlara ne kadar çabuk söylersem, o kadar çabuk buradan def olup öğleden sonra planladığım toplantıya hazırlanabilirdim. "Son bir gelişme var. Harper işe yaramadı, ama daha iyi bir hedef buldum."

“Hepimiz seni dinliyoruz, Romolo,” dedi annem, parmakları masaya vurarak. Sesi yumuşaktı ama sabırsızlıkla doluydu. Son altı aydır Morales'e karşı kullanabileceğimiz bir şey elde edemediğim için, onun çok nefret ettiği işe yaramazlar kategorisine tehlikeli derecede yaklaşmıştım.

“Mia. Onun kızı. Dün gece Cosimo'nun partisindeydi.”

Davul sesleri kesildi.

Annemin şaşkın yüz ifadesinin tadını çıkardım. Sanki babamın ofisinde bir bomba patlatmıştım. Onu hazırlıksız yakalamak nadir bir durumdu. Tatmin ediciydi.

Oturduğum yerden kalkıp ceketimin düğmelerini ilikledim. "Görünüşe göre Fabiana ile arkadaşmış. Ama yüzündeki ifadeye bakılırsa, başına ne geleceğinden haberi yokmuş gibi görünüyor. Onu yatak odalarından birinde saklanırken buldum."

Cosimo kuru bir kahkaha attı. "İnanılmaz."

Kolumdaki bir parça tüyü silkeledim. "Eğer arkadaşının ailesi konusunda bu kadar safsa, zayıf bir nokta olabilir. Babasıyla ne kadar yakın olduğu göz önüne alındığında, onu kimin desteklediği konusunda bir fikri olabilir."

Onlar bunu sindirirken, ben bir an önce gitmek için kapıya yöneldim.

"Nereye gidiyorsun?" diye seslendi annem arkamdan.

Koridora girerken arkamı dönüp, "Kendimi düzgünce tanıtmak için," dedim.

Kapı arkamdan tık diye kapandı ve nefesimi verdim, omurgamdaki gerginlik azaldı. Annemin görüş alanından çıktığımda her zaman daha rahat nefes alabildiğimi hissederdim.

Şimdi işin eğlenceli kısmına geçelim.

Omuzlarımı silktim, beklentinin beni ele geçirmesine izin verdim; geniş, korkmuş gözlerin ve titreyen dudakların anısı kanımda uğulduyordu. Dudaklarımda yavaşça bir sırıtış belirdi.

Bakalım Mia Morales gerçekten nelerden oluşuyor.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 6

BENİM

Dün Nina beni yatak odasında bıraktıktan kısa bir süre sonra Fabi'nin baldızıyla karşılaştığı ortaya çıktı. Cleo Messero, Nina'yı tam yirmi dakika boyunca köşeye sıkıştırıp, Fabi'nin planladığı bekarlığa veda partisiyle ilgili beğenilerini ve beğenmediklerini sorguya çekti. Bu süre, Nina'nın Romolo ile yaşanan tüm fiyaskoyu kaçırmasına yetecek kadar uzundu.

Nina sonunda beni aradığında, odanın boş olduğunu ve yerde kırık bir lambanın durduğunu görünce paniklemişti. Ona iyi olduğumu ve çoktan taksiye bindiğimi söyledim. Ona söylemediğim şey ise ne kadar sarsıldığımdı; sanki hayatım buna bağlıymış gibi o evin ön kapısını nasıl tırmaladığımdı.

Ve Romolo hakkında ona kesinlikle tek kelime etmedim. Bu hikaye bu geceye, onunla, Fabi ve Zo ile buluştuğum zamana kadar beklemek zorundaydı. Sonunda bana neden beni karanlıkta bıraktıklarını şahsen açıklayacaklardı.

Şu anda halletmem gereken daha acil sorunlarım vardı. Başka bir müşteri benimle iletişimi kesmişti. Toplantımıza bir saatten fazla geç kalmıştı ve mesajlarıma cevap vermemişti.

Ofis koltuğuma yaslandım. Bu stüdyoyu üç yıl önce SoHo'da kiralamıştım. Küçük bir yerdi ama idare etmeyi başarmıştım.

Mekânın yüksek tavanları ve açıkta kalan tuğla duvarları, eski bir İran halısı ve sıcak sarkıt aydınlatmalarla yumuşatılmıştı. Uzak duvara yaslanmış, antika altın çerçeveli, yerden tavana bir ayna vardı. Oturduğum yere daha yakın bir yerde ise, müşterilerimin kişiliklerine, yaşam tarzlarına ve yansıtmak istedikleri imajlara göre özenle seçilmiş, en son stil önerilerimi sakladığım şık bir askılık bulunuyordu.

Birkaç blok ötede, lüks butikler hareketlilikle doluydu, ancak Broderick Lane daha sessizdi. Buradaki dükkanların çoğu, geçici mağazalar için kısa süreliğine kiralanmıştı. Bazı haftalar, cadde enerji dolup taşar ve en yeni "moda" marka için insan kuyrukları blok boyunca uzanırdı. Diğer haftalar mı? Hayalet kasaba gibiydi.

Bu mekan ucuz değildi, ama kendime kirayı kısa sürede ödeyebileceğimi söylemiştim. O zamanlar umut doluydum, kendime çok güveniyordum.

Bir süre her şey planlandığı gibi gitmişti. Sağlam bir müşteri portföyü oluşturmuş, rekabetin acımasız olduğu bir şehirde kendime bir isim yapmıştım.

Ardından babam belediye başkanlığına adaylığını açıkladı.

Kampanya danışmanları, mesajlarının aile değerlerine ve organize suçla mücadeledeki sarsılmaz kararlılığına odaklanması gerektiğine karar verdiler. Üvey annem yanında olamayacak kadar hasta olduğu için onun yerini aldım; kampanya mitinglerine katıldım, el sıkıştım, kameralara gülümsedim.

Kimse bana bunu yapıp yapmayacağımı sormadı. Sadece karar verildi.

Biri sorsa bile, evet derdim. Nasıl demezdim ki? Babama destek olmak istiyordum. Ama bu desteğin bana neye mal olacağını düşünmemiştim.

Zor iş değildi sorun—uzun saatlere ve geç saatlere dayanabiliyordum. Beni mahveden şey, zamanım üzerindeki kontrolümü kaybetmekti. Başkasının satranç tahtasında, istediği gibi hareket ettirilen bir piyon gibiydim. Müşteri randevuları önemli değildi. İş için alışveriş yapmak önemli değildi. Bir öğle yemeğinde, bir mitingde, bir röportajda bana ihtiyaç duyulursa, her şeyi anında, sorgusuz sualsiz bırakmak zorundaydım.

Geçen yıl on müşterimi kaybettim. On tane. Ve her seferinde, sanki içimden bir parça kuruyup ölmüş gibi hissettim.

Bu sadece bir iş değildi. Bu benim tutkumdu ve annemle olan son, kırılgan bağımdı.

Bana göre o, dünyanın en güzel kadınıydı; her zaman gülümseyen, her zaman duygularını ifade eden, her zaman rengarenk giyinen biriydi. Moda onun için sadece giydiği bir şey değildi. Yaşam biçimiydi. Ve bu bana da yansımıştı.

Onun dolabındaki hazinelerle giyim oyunları oynardık. Daha sonra bana dikiş dikmeyi, kıyafetleri değiştirmeyi, onları kendime göre uyarlamayı öğretti.

Dokuz yaşındayken öldü. Anevrizmadan. Hiçbir uyarı yoktu. Veda bile edemedik.

Aylar boyunca hiçbir şey istemedim. Ondan başka hiçbir şey. Odam soğuk ve boş geliyordu, bu yüzden dolabında uyudum. Babam izin verdi. Başka ne yapacağını bilmiyordu. Halı kaplı zeminde uyku tulumuma kıvrıldım, kollarımda elbiselerinden birini sıkıca tuttum ve hâlâ onun kokusunu taşıyan kumaşa ağladım.

İşte o gecelerden birinde, onun kokusuna sarılıp onun dünyasında saklanırken, hayatımla ne yapmak istediğime karar verdim.

Annemin beni giydirdiği gibi insanları da giydirmek istedim. Onların da onun bana hissettirdiği duyguları hissetmelerini istedim: özgüvenli, değerli, güzel. Ve her gülümsediklerinde, bu gülümseme onun için de olacaktı.

Boğazımdaki düğümü yutkunarak, elbisemin omuz askılarını yeniden bağladım ve fiyonkları tam oturacak şekilde ayarladım.

Her şey kaybolmamıştı.

8 Kasım'a kadar dayanmak zorundaydım.

Babam kazanırsa? Harika. Kaybederse? Onun adına çok üzülürüm ama en azından kampanya biterdi. Ben de kurtulmuş olurdum. Jenny söz vermişti.

İşimi yeniden düzene sokmaya başlayabilirim.

Eğer kurtarılabilecek bir işletme kalmış olsaydı.

Kapı ardına kadar açıldı. Çok fazla gelen müşterim olmazdı ama olduğunda her zaman hoş bir sürpriz olurdu. Özellikle şimdi.

“Merhaba! Hadi gel ben—“

Selamım dudaklarımdan dökülmeden boğuldu. Kapımda duran potansiyel bir müşteri değildi.

O *oydu* .

Romolo Ferraro başını yana eğdi, bakışları vücudumda gezindi.

Bir iki kez göz kırptım, bir hayalet olmasını umdum. Ama değildi. Hala oradaydı, sanki dişlerini geçirmek için sabırsızlandığı bir şeymişim gibi bana bakıyordu.

Beni nasıl bulmuştu? Kim olduğumu bile bilmiyordu. Ya da en azından... bilmediğini sanıyordum. Belli ki yanılmışım.

Yoğun bakışları beni rahatsız etti, ama daha kötüsü, hafifçe dönerken dudaklarında beliren yavaş, tehlikeli sırıtıştı. Boğazının yan tarafındaki yılan ve hançer dövmesini göstererek arkasına uzandı ve…

Kapıyı kilitledim.

Kalp atışım hızlandı. Eğer şu anda bayılma nöbetlerimden biri geçirseydim, olabilecek en kötü zaman olurdu.

O belirgin ısı parlamasının ortaya çıkmasını bekledim, ama çıkmadı. Henüz değil.

"Randevum her an başlayacak," diye uyardım onu, başım dönmeye başlarsa diye masanın kenarına tutunarak yerimden kalkarken.

Gözleri parıldadı. "Sanmıyorum."

Bunu bilmesi imkansızdı. Ama yüzümdeki o anlık ifade değişikliği beni ele vermiş olmalıydı. Müvekkilimin gelmeyeceğinden yüzde doksan dokuz oranında emindim ve iyi bir yalancı değildim.

Bana doğru yürümeye başladı.

Korku ve panik, çok daha kötü bir şeyle iç içe geçmişti; göğsüme yayılan, her sinirimde vızıldayan karanlık ve elektriksel bir şey. Onun varlığı gerçekliğin şiddetini artırdı, her ayrıntı daha keskin, daha yoğun hale geldi.

Bu beni aynı anda hem heyecanlandırdı hem de korkuttu.

Acaba veda hediyem yüzünden beni cezalandırmaya mı gelmişti? Eminim onun gibi bir adam bir kız tarafından fiziksel olarak alt edilmekten hoşlanmazdı.

Bir şeyler yap, Mia.

Gözlerimi ondan ayırmadan elimi çekmeceme soktum, parmaklarım tırnak törpümün soğuk metalini kavrayana kadar beceriksizce uğraştı. Törpüyü hızla çekip bir hançer gibi havaya kaldırdım. "Geri dur."

Durakladı, yüzümdeki eğlence ifadesi benim derme çatma silahımı incelerken belirdi.

“Bununla tam olarak neyi başarmayı umuyorsunuz?”

"Bana tepeden bakma," diye tısladım, elimi daha da sıkılaştırarak.

Elini tembelce tırnak törpüsüne doğru uzattı. "O şeyle bana zarar vermektense kendine zarar verme olasılığın çok daha yüksek."

İçimden bir ah çektim çünkü haklıydı. Bu adam altı buçuk metre boyunda, kas yığını bir adamdı ve bunu biliyordum çünkü hissetmiştim. *Onu* hissetmiştim. Üzerimde. Bana yaslanmış halde.

Ve işte yine oradaydı, stüdyomda, yüksek kaliteli İtalyan yününden yapılmış gibi görünen, ölümcül vücut hatlarını vurgulayacak şekilde dikilmiş lacivert bir takım elbise içinde duruyordu.

Gerçekçi olalım. Dünkü olay bir tesadüftü. Bana zarar vermek isteseydi, ona karşı hiçbir şansım olmazdı. Saldırsam bile, beni bir sinek gibi savuştururdu.

İşe yaramaz tırnak törpüsünü gürültüyle çekmeceye geri fırlattım. "Burada ne işin var?"

Omuzlarını silkip stüdyonun etrafına göz gezdirdi. "Tüm potansiyel müşterilerinizi böyle mi karşılıyorsunuz? Onları kişisel bakım ürünleriyle tehdit ederek mi?"

“Siz potansiyel bir müşteri değilsiniz. Beni nasıl buldunuz?”

“Fabi bana söyledi.”

Yalan. "Asla yapmazdı."

Dudaklarında alaycı bir sırıtış belirdi. "Arkadaşlarının ne kadar sadık olduğunu anlamaya çalışıyordum sadece."

"O kadar sadık ki, şimdi onu arasam hemen buraya gelir ve neden beni korkuttuğunuzu öğrenmek ister."

"Korkutucu mu?" Bir adım daha ileri attı, bakışlarını gözlerime dikti. "Sadece sohbet ediyoruz, *Mia* ."

Adımı söyleme şekli—alçak sesle, bilinçli bir şekilde—istemeden de olsa tüylerimi diken diken etti.

"Sizi televizyonda gördüm. Haberlerde sürekli sizden bahsediliyor."

Yüzümü buruşturdum. *Kahretsin.*

“Keşke seni hemen tanısaydım.” Sesi alçaldı, daha ipeksi bir hal aldı. “Düşman olduğunu bilseydim, seni altımda tutmaktan daha çok zevk alırdım.”

Düşüncelerim karmakarışık, birbirine takılmıştı. Buna ne diyecektim ki? Tenimin ısınmasından nefret ediyordum, bakışlarımın birdenbire ondan ayrılamaz hale gelmesinden nefret ediyordum. Neden bu kadar inanılmaz derecede güzel olmak zorundaydı? Öyle bir güzellik ki, bir anlığına da olsa ne kadar tehlikeli olduğunu unutturuyordu.

Romolo masamın önündeki sandalyeyi çekti ve sanki buranın sahibiymiş gibi rahat bir şekilde oturdu. *Sanki* stüdyosunda misafirmişim gibi oturmam için işaret etti.

Birkaç saniye sonra oturdum. Bana emir verebileceği izlenimini vermek istemiyordum ama bir an önce bunun bitmesini istiyordum. Belki de onunla

birlikte hareket etmek, buradan daha hızlı def olmasını sağlardı.

O küçümseyici sırıtış hâlâ dudaklarındaydı. “Partiye gelip de neden içeri saklandığını anlamaya çalışıyordum. Şimdi kim olduğunu bildiğime göre, casus olduğun konusunda haklı olduğumu düşünmeye geri döndüm.” Dirseğini kolçak üzerine dayayarak işaret parmağını alt dudağının üzerinde gezdirdi ve sonra yavaşça sandalyeye yaslandı, ceketinin açılmasıyla…

Yan tarafında kılıfında bir tabanca.

Stüdyoma silah getirdi.

Panik içinde zar zor sesimi bastırdım. "Casus değilim! Size zaten söyledim. Kendimi iyi hissetmediğim için yatak odasındaydım."

"İkimiz de biliyoruz ki en başından beri orada olmamalıydın. Soyadınız bile sizi davetli listesinden çıkarmak için fazlasıyla yeterli."

“Neden Fabi’ye sormuyorsun?” Onu zor durumda bırakmak hoşuna gitmemişti ama o, müstakbel baldızıydı. Belki ona karşı daha nazik davranırdı.

“Fabi’ye sormak için kardeşini de işin içine katmam gerekir. Rafaele Messero’yu da bu işe dahil etmemi gerçekten istiyor musun?”

Yüzümü buruşturdum. Hayır. Hayır, kesinlikle hayır. Bir gangster fazlasıyla yeterliydi.

Dün gece neden oraya *gitmiştim* ki? Bekleyebilirdim. Partiden sonra Fabi ile iletişime geçtim.

Ama bu, birini incitmiş olma ihtimaliyle yüzleşmek anlamına gelirdi ve ben bu konuda *çok kötüydüm* .

Sonuç olarak, bu karmaşanın içindeydim.

Belki de Romolo'ya gerçeği söylemek daha iyiydi.

“Pekala.” Nefesimi verdim. “Sana söylersem, gideceğine söz verir misin?”

Pazarlık girişimimden keyif almış gibi kıkırdadı. "Anlaştık."

Ona güvenmedim. Sözünün eri bir adam gibi gelmedi bana. Hiç de öyle değildi. Ama başka ne seçeneğim vardı ki?

“Fabi ile birlikte yatılı okula gittik. O farklı bir soyadı kullanıyordu. Dün geceye kadar Messero olduğunu bilmiyordum. Beni partiye davet etmedi, ben de öylece gittim ve sonra… İşte o zaman neden davet edilmediğimi öğrendim.”

TAK TAK.

Hemen ayağa fırladım, neredeyse sandalyeye takılıp düşüyordum.

Romolo döndü, omzunun üzerinden baktı. "Randevunuz mu?"

Göğsüme doğru bir panik hissi yükseldi. Gelmeyen müşterimin bu kadar geç saatte ortaya çıkacağından şüphe ediyordum, bu da herhangi biri olabileceği anlamına geliyordu. Kapının camı buzluydu, ama yanındaki pencere buzlu değildi. Eğer kapıyı açmazsam, dışarıda kim varsa saniyeler içinde şeffaf camdan içeri bakacaktı. Herkes öyle yapardı zaten.

Ya Jenny olsaydı? Ya da babamın personelinden başka biri olsaydı?

Romolo'yu burada göremiyorlardı.

Gözlerimiz birbirine kenetlendi.

Stüdyonun ön kısmını soyunma alanından ayıran perdeyi tuttum ve kenara çektim. "Gidin. Arkaya geçin."

Bu bir emir değildi. Esasen bir ricaydı.

Rahat bir nefes aldım, yerinden kalktı. Yanımdan geçti, kolum çok kısa bir an için benimkine değdi, sonra perdenin altına girdi.

Onun tekrar yerine düşmesine izin verdim ve kapıya doğru aceleyle koştum, dua ederek— *dua ederek* —kim olursa olsun ondan çabucak kurtulabilmeyi umdum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 7

BENİM

Pencerede beliren yüz Kassandra Proctor'a aitti.

Onu gördüğüme hiç bu kadar sevinmemiştim.

Bu, Kassandra'nın kariyerimin kendi kendini atamış ölüm meleği olduğunu düşünürsek, çok şey ifade ediyordu. Ama en azından babamla hiçbir bağlantısı yoktu ve siyasete de ilgisi yoktu.

Kapıyı açarken sakin görünmeye çalıştım.

Geçtiğimiz yıl boyunca Kassandra, müşterilerimi kendi tarafına çekmek için elinden gelen her şeyi yapmıştı. E-postalarını tekliflerle doldurmuş ve her hafta bana göre her zaman daha müsait olacağını bildirmek için e-postalar göndermişti.

Müşterilerimin beklentilerini karşılayamadığımda beni terk etmelerinden dolayı onları suçlamadım, ancak Kassandra beni aşağılamaktan sapıkça bir zevk alıyor gibiydi.

Şimdi ne istiyordu?

"Kassandra. Size yardımcı olabilir miyim?"

Her zamanki tek renkli kıyafetiyle, kızıl saçlarını örten ipek bir örtüyle orada duruyordu. Hüzünlü nötr renklerin kraliçesiydi.

"Merhaba Mia, tatlım," diye mırıldandı. "Angie'nin müşteri listeme katılmaya karar verdiğini bildirmek için uğradım."

İletişimi tamamen kesen müşteri. Ona dair son umudum da tamamen yok oldu. İçimden bir ses bunu söylüyordu.

Kassandra gözlüklerini düzeltti. “Bunu size şahsen söylemenin daha profesyonelce olacağını düşündüm. Çünkü, biliyorsunuz, listenizden benim listeme çok sayıda müşteri geçti.” Dramatik bir şekilde iç çekti. “Sanırım bu sayı on bire ulaştı. Dürüst olmak gerekirse, size bir yönlendirme ücreti ödemem gerektiğini düşünüyorum.”

Yüzümdeki kibar gülümseme donup kalmıştı. Sakinliğimi zar zor koruyordum. Günüm kötüden daha kötüye, hatta kıyamet boyutuna ulaşmıştı.

Bir müşteri daha gidince, stüdyonun gelecek ayki kirasını karşılamak için birikimlerimden harcama yapmak zorunda kalacaktım.

Boğazım kaşınıyordu.

Ağlama.

Yapmazdım. Özellikle Kassandra'nın önünde, ki o muhtemelen acıma numarası yapıp kendimi daha da kötü hissetmeme neden olurdu, hele ki Romolo'nun önünde hiç yapmazdım, çünkü o perdenin arkasından konuşmamızın her kelimesini duyabilirdi.

"Uyardığınız için teşekkür ederim." Tüm çabalarıma rağmen sesim titredi.

Kassandra'nın gülümsemesi daha da keskinleşti. "Elbette, tatlım. Son zamanlarda çok yoğun olduğunu biliyorum, ama bizim sektörümüzde müşteriler mükemmellik bekliyor. Eğer bunu sağlayamazsan... Başka yere gitmelerini de suçlayamazsın."

Gerçek olduğu için canımı yaktı.

Güvenilmez ve tutarsız davranışlarımla müşterilerimi hayal kırıklığına uğratmıştım. Çok çok çabalıyordum ama yeterli değildi. Jenny'nin takvimime son dakika bir şey eklemesine karşı çıkmaya çalıştığım her

seferinde, beni o kadar çok suçlu hissettiriyordu ki, boğuluyormuş gibi hissediyordum.

Gözlerimi bulanıklaştıran gözyaşlarından dikkatimi dağıtmak umuduyla tırnaklarımı avuç içime batırdım.

Öyle olmadı.

“Ah, bir de—” diye ekledi Kassandra gözlerinde zafer parıltısıyla, “—eğer babanızın seçim kampanyasından sonra iş arıyorsanız, sizi asistan olarak işe almaktan mutluluk duyarım.”

Ağlama.

“Bu çok uygun, Mia.” Derin bir ses havayı yarıp geçti. “Ama sanırım Altın Çember partisi için daha dramatik bir şeye ihtiyacımız olacak.”

Hemen arkamı döndüm ve Romolo'nun perdenin arkasından çıktığını gördüm.

Ne yapıyor o?

Avuç içlerini takım elbisesinin ön kısmına, sanki yeni giymiş ve kırışıklıklarını düzeltiyormuş gibi kaydırdı.

"Az önce 'Altın Çember' mi dedi?" diye sordu Kassandra, sesi kısık bir şekilde.

Öyle sanıyordum ama yanlış duymuş olmalıyım. Golden Circle, New York şehrinin en seçkin sosyal kulübüydü; yıllık üyelik ücreti yüz bin dolardı ve bekleme listesi Beşinci Cadde'den bile daha uzundu. Partileri efsaneviydi, şehrin yüksek sosyetesinin en seçkin isimleriyle doluydu.

Romolo üye miydi? Sanırım suç geçmişine rağmen, bağlantıları ve parası sayesinde içeri girmeyi başarmıştı.

Bana doğru adımlarla ilerledi. "Hâlâ doğruyu bulmak için iki haftamız var. Sana sınırsız bütçe vermemin bir sebebi var. Yaratıcı ol. Beni diğerlerinden farklı kıl."

Kassandra yutkundu. Onun kafasındaki düşüncelerin nasıl döndüğünü izledim, benimkiler de aynı şekilde dönüyordu.

İtibarımı kurtarmama yardım ediyordu. Birini Golden Circle etkinliği için giydirmek, şehirdeki az sayıda stilistin yapabildiği bir şeydi.

Bakışları Kassandra'ya kaymadan önce tepki vermeye vaktim olmadı.

“Kapı bir sebeple kilitliydi. Meşgulüz. Çıkın dışarı.” Sesi o kadar soğuktu ki Kassandra gözle görülür şekilde geri çekildi.

Kekeledi. "Farkında değildim..."

Öne doğru adım attı ve onu sıkıştırdı. "Bir tavsiyem var mı? Asistanınız için başka bir yer arayın. Mia'ya ödediğim astronomik ücreti göz önünde bulundurursak, onu karşılayabileceğinizden şüpheliyim."

Hızlıca geri geri gitti.

O kadını stüdyodan zorla çıkarırken ben de orada şaşkınlıkla öylece durdum.

Kapıyı kapattı, kilitledi ve perdeleri çekti.

Sonra bana döndü.

Gözlerinin içinde tehlikeli bir şey kaynaşıyordu, bu da tüylerimi diken diken etti.

Ölçülü adımlarla bana doğru yürüdü. İçgüdülerim kaçmam için çığlık atsa da, kendimi yerimde durmaya zorladım.

"Hep böyle bir kaltak mıydı yoksa bu yeni bir şey mi?" Sesi göğsünün içinden kısık bir hırıltı gibi çıktı.

O kadar yakınımda duruyordu ki, bir sonraki nefesimde onun kokusunu aldım. Zengin, baharatlı, eşsiz ve *çok* tanıdık bir koku.

Bu muydu…?

Angel's Share. En sevdiğim kolonya.

Neden? Gerçekten neden?

Sanki birileri bu tehlikeli yırtıcıyı olabildiğince fiziksel olarak çekici kılmak için komplo kurmuştu.

"Sanırım doğuştan böyleydi," diye fısıldadım.

Bu ışık altında gözleri soluk, delici bir gri renkteydi; yoğun sabah sisinin rengi gibiydi. "Ve ben senin hiç kimse hakkında kötü bir söz söylemeyen biri olduğun izlenimine kapılmıştım."

Ben de öyle bir *insandım* . Ama Romolo'da beni biraz daha sertleştiren bir şey vardı. Yumuşak kalırsam onun yanında hayatta kalamayacağımı düşündüm.

"Sanırım beni tanımıyorsunuz."

“Bunu değiştirmek istiyorum.” Elini kaldırdı ve omzumda asılı duran yayın uçlarından birini tuttu. İşaret parmağı ve başparmağı arasında ince kumaşı ovuşturmasında şehvetli bir şey vardı.

Midem alt üst oldu, ama bunu fazla detaylı incelemek istemedim.

Korku. Hepsi bu kadardı. Dün beni yatağa yapıştırdığında, bedeni benimkini ezdiğinde hissettiğim aynı titreme, şaşkınlık hissi.

Elindeki kumaşı çekip kurtardım ve yanaklarım kızarırken bir adım geri çekildim. "Gitmenizi rica ediyorum."

"Hiçbir yere gitmiyorum. Özellikle de sen yeni stilistim olduktan sonra."

Histerik bir kahkaha yükseldi. "Bak, beni daha fazla utançtan kurtardığın için teşekkür ederim, ama ikimiz de biliyoruz ki seni hiçbir şey için giydirmiyorum."

Kollarını göğsünde kavuşturdu. “Ajandanı soyunma odasındaki bir taburede açık bırakmışsın. Geçen hafta beş randevu iptal edilmiş. On dokuz müşteriden onu gözden çıkarmışsın. Sanırım kaybettiğin birini de hesaba katınca on bir oluyor. İşin batıyor.”

Ellerimi yanlarımda sıktım. Utanç beni pençeliyordu. Yanından geçip masamın arkasına saklandım. Pek bir engel sayılmazdı ama yine de bir şeydi. "Benim işim seni ilgilendirmez."

O, rahat ve kendinden emin bir şekilde koltuğuna yaslandı, ben de dizüstü bilgisayarımı açmakla meşgul oldum. Beni o savunmasız anımda görmüş olması ve ne kadar kötü durumda olduğumu bilmesi, yutması zor bir hap

gibiydi. İş sorunlarımın tam boyutunu arkadaşlarıma bile anlatmamıştım. Çok utanç vericiydi. Çok hassas bir durumdu.

"Beni bu akşam yemeği için giydir, ben de senin adını duyurayım."

"HAYIR."

"Tema, Ay Burçları ve Merengler."

Kalp atışlarım hızlandı.

New York'un en sevdiği şeylerden biri de absürt temalardı. Son üç yıldır her yıl en az on tane absürt temalı parti tasarladım.

Ve ben buna bayıldım. Tamam mı? *Bayıldım* . Yaratıcı olmama olanak sağladı. Risk almamı sağladı.

“Normalde bu tür etkinlikler için süslenmeye zahmet etmem. Ama bu yıl denemek istiyorum.”

Bakışlarım yavaşça ona kaydı. Hafif bronz teniyle gece mavisi ona çok yakışacaktı. Belki eğer—

Dur. Hemen dur.

Dizüstü bilgisayarımı sertçe kapattım. Bu kesinlikle söz konusu bile değildi. Felakete davetiye çıkarıyordum. "Cevabım hâlâ hayır."

Romolo'nun kaşları çatıldı. "Altın Çember aylık bülteninde yer almanın sizin için neler yapabileceğini biliyor musunuz?"

Çok fazla.

Altın Çember üyeleri, şehrin en şık insanlarından bazılarıydı; sosyetikler, sanatçılar, kültür ikonları... Parlak dergilerin sayfalarını süslüyorlar, dışarı çıktıkları her an fotoğrafları çekiliyor ve onlara benzemek isteyen herkes tarafından izleniyorlardı.

Onlardan oluşan bir kadroya sahip olmak hayal olurdu.

"Golden Circle'ın sahibi siz misiniz?" diye sordum.

Kaşları çatıldı. "Hayır."

"Öyleyse neden, kendi seçtiğiniz birini özenle hazırlanmış bülteninize eklemek için gereken etkiye sahip olduğunuza inanayım?" diye kendime kızarak bu yanılgıya kapıldığım için kağıdı kestim.

"Kuzenim Caterina Ferraro'nun büyük katkısıyla özenle seçilmiş bir ürün. Benden gelecek olumlu bir tavsiye yeterli olacaktır."

İçimde öfke kabarmaya başlamıştı. Önümde parıldayan, altın bir bilet sallıyordu; sorunlarımın çözümü buydu.

Ama bunun bir önemi yoktu.

Bunu yapamadım.

Dediği gibi, ben düşmanımdım. O da benim düşmanımdı.

"Sen bundan ne elde edeceksin, Romolo?" diye sordum.

Cevap vermedi. Sadece gülümsedi. Elbette bana gerçek niyetlerini söylemeyecekti, ama biliyordum ki bunlar benim için iyiye işaret değildi.

Bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Bu şehirde tam olarak istediğiniz şeyi yapabilecek bir sürü başka kuaför var."

“Onları istemiyorum. *Seni* istiyorum.”

Söyleyiş biçimi—alçak ve kararlı bir tonda—ciğerlerimdeki havayı inceltmiş gibi hissettirdi.

Başımı salladım. "Bu olmayacak." Evet, işimi kurtarmak istiyordum. Ama böyle değil.

Bizi birlikte gören biri manşetlere çıkardı. Onun için çalıştığımı öğrenen biri olsaydı, tam anlamıyla bir skandal olurdu. Babamın seçim kampanyasına verebileceği zararı bildiğim için riske girmezdim.

Hayır, iş sorunlarımı kendi başıma çözerdim. Romolo Ferraro'nun yardımına ihtiyacım yoktu.

Çenemi yukarı kaldırdım. "Buradaki işimiz bitti."

Hayal kırıklığına uğramış gibi görünmüyordu. Sadece ceket cebine uzandı ve bana bir kart uzattı. "Fikrinizi değiştirirseniz beni arayın."

Üzerinde isim yoktu, sadece bir numara vardı. Ters çevirdiğimde RF baş harflerini gördüm.

“Fikrimi değiştirmeyeceğim.” Başımı kaldırdığımda, çoktan kapıdan çıkmıştı bile ve beni duyduysa da cevap vermedi.

Dışarı çıktı, uzun boylu bedeni penceremin önünden geçip gözden kayboldu.

Onu arama niyetim yoktu.

Ama içimden bir ses bana onun benimle işinin henüz bitmediğini söyledi.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 8

BENİM

O akşam, cevaplar almak için hazır bir şekilde gizli içki mekanının kapılarından içeri girdim.

Potions and Co, eski bir eczane olup, eczacılık temalı bir içki mekanına dönüştürülmüştü. Antika hap şişeleri ve cam eczacı kavanozlarıyla dolu bir duvar, gizli bir giriş görevi görüyordu. Zili çaldım ve bir görevli gelip beni içeri davet edene kadar bekledim.

Dükkanın altındaki alan, bir bardan çok bir simyacının laboratuvarına benziyordu. Dar bir merdiven, mum ışığının taş duvarlara vurduğu loş bir odaya iniyordu. Tezgahın arkasında, yeşil sıvı dolu şişeler ocakların üzerinde fokurdarken, kurutulmuş otlar, fare kuyrukları ve turşulanmış gözbebekleriyle dolu kavanozlar, her zamanki içki şişelerinin arasında duruyordu. Bunlara çok yakından bakmamaya özen gösterdim. Midemi bulandırıyorlardı.

Köşe masada—Nina ile her buraya geldiğimizde oturduğumuz masada—arkadaşlarım oturuyordu.

"Geldin," dedi Fabi, sanki gelmeyeceğimden endişelenmiş gibi rahatlamış bir sesle.

“Elbette geldim.” Son görüşmemizden beri saçlarını mora boyamış olan Zo'nun yanına oturdum ve Nina'ya çantamı uzattım, o da arkasındaki rafa

koydu. “Ama üçünüz de konuşmaya başlasanız iyi olur.”

Zo kokteyl menüsüne uzandı. "Önce birer içki alalım—"

Elinden kaptım. "Hayır. Önce cevaplar. Sonra içki."

Avuç içlerini kaldırdı. "Pekala, tamam. Şunu da belirtmek isterim ki, Fabi'ye bir süre önce sana her şeyi itiraf etmesi gerektiğini söylemiştim."

“Öyle mi? O zaman neden kabul ettin?” Her zamankinden daha sinirliydim ama umurumda değildi. Onlara en son ne zaman bu kadar kızdığımı hatırlamıyordum.

Fabi masanın üzerinden uzandı, parmakları elimi kavradı. "Mia, bu Zo'nun suçu değil. Bu onun söylemesi gereken bir sır değildi. Son birkaç haftadır sana karşı davranışlarımdan dolayı kendimi çok kötü hissediyorum."

Elimi geri çektim ve kollarımı göğsümde kavuşturdum.

“Sana nasıl söyleyeceğimi bilemedim,” diye yalvardı Fabi. “Baban televizyonda Ferraro ailesini nasıl alt edeceğinden ve onları hapse atacağından bahsediyordu, ben de o sırada Cosimo ile düğünüm için çiçek aranjmanlarını seçiyordum. Korkmuştum Mia. Öğrendikten sonra benimle hiçbir şey yapmak istemeyeceğinden korkmuştum.”

“Yani bunun yerine, *benimle* hiçbir ilgisi olmasını istemiyormuş gibi mi davrandın?” Sesim şaşkınlıkla yükseldi. “Bunu mantıklı bir şekilde açıkla, Fabi.”

Başını salladı. "Öyle değil. Biliyorum. Felç olmuş gibiydim ve sürekli sorunu erteliyordum. 'Onunla gelecek hafta konuşurum. Hayır, gelecek hafta. Hayır, gelecek hafta' diye düşünüp duruyordum. Ve sonra—"

"Ortaya çıktım ve konuşmayı zorla başlattım."

Fabi başını salladı, gözleri buğulu bir haldeydi. "İyi ki yaptın. Bunu senden saklamak beni mahvetti. Çok üzgünüm, Mia."

Başımı salladım. Gerçekten pişman görünüyordu ama henüz konuyu kapatmaya hazır değildim. "Bana neden kim olduğunu hiç söylemediğini anlamıyorum. On yıldan fazla süredir birbirimizi tanıyoruz. Babamın seçim kampanyasından çok daha uzun süredir."

Yüzünü buruşturdu. “Bu bir sır olacaktı. Abim, kimsenin bizi ona bağlayamaması için Elena'ya ve bana farklı bir soyadı verdi. Özellikle yurt dışında yaşadığımız dönemde güvenlik içindi.”

Tırnak etini yoldum. Tamam, biraz iz bıraktı ama yine de canımı acıttı. Fabi bana güvenebileceğini bilmeliydi.

Nina ve Zo'yu işaret ederek, "Onlara söyledin," dedim.

Fabi başını salladı. "Yapmadım."

"Peki bunu nasıl öğrendiler?"

Zo omuz silkti. "Beni biliyorsun, etrafı kurcalamayı severim."

“Tam olarak nereyi kurcalayacağım?”

Zo, sanki hava durumunu kontrol ediyormuş gibi rahat bir tavırla, "FBI veri tabanı," dedi. "Yaklaşık iki yıl önce ona sızdım."

“Hay canına! Aman Tanrım. Bu tür şeyler insanların tutuklanmasına neden olur,” dedim.

Elini sallayarak, "Dikkatli davrandım," dedi.

Bu beni rahatlatmadı.

“Doğal olarak,” diye devam etti, “ilk yaptığım şey tüm arkadaşlarımı araştırmak oldu. Fabi Castellano'nun gerçek bir kişi olmadığını öğrendiğimde ne kadar şaşırdığımı tahmin edin. Meraklandım. Ve meraklandığımda nasıl davrandığımı biliyorsunuzdur.”

"Anladın mı?" dedi Nina.

Zo bir bardak altlığını ters çevirdi. "Evet, kesinlikle. Sonunda onun ve kız kardeşinin doğum belgelerini buldum."

İnanılmaz. "Vay canına. Çok kolay."

Kaşını kaldırdı. "Ah, kolay *değildi* . Öncelikle FBI'ya sızmak çok uzun sürdü. Zekâmı küçümsemeyin."

“Allah korusun,” diye mırıldandım. “Yani bunca zamandır biliyordun ve Nina'ya söyledin ama bana söylemedin mi?”

Zo, Fabi'ye doğru başını sallayarak, "Bu *onun* sırrıydı," dedi. "Ve Nina bunu benden önce çözdü."

“Nasıl?” diye sordum Nina'ya. Zo'nun bilgisayar korsanlığı becerilerine sahip değildi. Başka bir yolla bir araya getirmiş olmalıydı.

Nina, boynunda her zaman taşıdığı küçük kolyeyle oynadı. "Cosimo Ferraro ile akrabayım."

Ağzım açık kaldı. " *Ne?* Ama soyadın Liu. Baban Çinli."

"Evet, ama annem İtalyan-Arnavut. Kız kardeşi ise Vita Ferraro."

Ferraro ailesinin reisi Nina'nın *teyzesi* miydi? Babamın anlattığına göre Vita, suç örgütünde önemli bir isimdi.

Duyduklarıma inanamıyordum. Nina benden bile daha kuralcıydı. Geniş ailesinin organize suçla bağlantılı olabileceğini asla hayal edemezdim.

Bütün bunları anlamaya çalışarak koltuğuma geri yaslandım. "Yani Cosimo senin..."

"O benim kuzenim."

Romolo da öyleydi.

Aman Tanrım.

"O zaman her şeyi en başından beri biliyor olmalısın," dedim. O da Fabi ile aynı dünyanın bir parçasıydı.

“Hayır.” Nina başını salladı. “Bunu Valais Akademisi'nden mezun olmadan hemen önceki kış tatilinde bir araya getirdim. Ailemin Ferraro işiyle hiçbir ilgisi yok, ama yine de ara sıra bir araya geliyoruz. Messero ailesi konusu büyük bir aile yemeğinde gündeme geldi ve biri Rafaele Messero'nun kız kardeşlerinin İsviçre'de özel bir okula gittiğini söylediğinde, içimde bir his oluştu. Okula döndüğümde, Fabi'ye doğrudan sordum ve—”

"Yüzünün kıpkırmızı olduğunu" tahmin ettim.

"Çok kırmızı. Korkunç derecede kırmızı."

Başım geriye, masaya yaslandı. "Tamam. Bir içki içmeye hazırım."

Zo bir garsonu çağırdı. Siparişlerimizi alıp gittikten hemen sonra Fabi tekrar elimi tuttu. Bu sefer elimi çekmedim.

"Beni affeder misin?"

İstemiştim. Ama yine de incinmiştim. "Hayatının büyük bir bölümünü benden sakladın. Uzun bir süre."

"Nişanlanana kadar bu gerçekten benim hayatım değildi," diye ısrar etti. "Kardeşim işleriyle ilgili benimle konuşmuyor. Şirketlerinde yer almıyorum. Cenevre'de kendi işimi yaparak yaşamaktan mutluydum. Elena için de aynı şey geçerli."

"O da mı New York'a geri döndü şimdi?" diye sordum.

Fabi başını salladı. "Botsvana'da bir görevde. Düğüne tam zamanında bitecek."

“Peki tam olarak ne oldu? Cosimo'ya aşık oldun ve onun için İsviçre'yi terk etmeye değer olduğuna mı karar verdin?”

Fabi'nin eli benimkini sıkıca kavradı ve yüz ifadesi düştü. "Ben..." Sesi titredi. "Ona aşık olmadım. Bu bir görücü usulü evlilik."

Kalbim durdu. Yüzümden kan çekildiğini hissettim. "Tekrar söyler misin?"

Fabi gülümsedi, ama gülümsemesi zorlama gibiydi. "Sorun değil. Her zaman böyle olacağını biliyordum. Abim benim için Cosimo'yu seçti. Ailenin iyiliği için."

Dün gönderdiği o mesaj. Duygusal desteğe ihtiyacı olduğunu söylemesine pek önem vermemiştim—tüm ailenin bulunduğu bir etkinlikte kimin ihtiyacı olmaz ki?—ama şimdi bunun altında daha fazlası olduğundan şüpheleniyordum.

"Fabi, ondan hoşlanıyor musun?" diye sordum.

"Hı hı. Tabii."

Bu, şimdiye kadar duyduğum en inandırıcı olmayan cevaptı. Onunla ilgili tüm bu gizlilik... Tanrım, her şey yavaş yavaş yerine oturmaya başlıyordu.

Ona gözlerimi kısarak baktım. "Onu *tanıyor* musun?"

Dudak kenarını hafifçe ısırdı. "Biraz. Evet."

Garson içeceklerimizi getirdi ama siparişimizi söylerken neredeyse hiç dikkatimi çekmedi. Kulaklarım çınlıyordu.

Bu doğru değildi. Fabi, neredeyse hiç tanımadığı bir adamla evlenmek zorunda kalmayı hak etmiyordu.

Düzeltme—sıradan bir adam değil. Cosimo Ferraro gibi tehlikeli, acımasız bir suçlu. Kardeşi ona bunu nasıl yapabildi?

Ona karşı duyduğum öfke geçmişti. Şimdi sadece endişeliydim.

Garson uzaklaştıktan hemen sonra, "Onunla evlenmek istiyor musunuz?" diye sordum.

Derin bir nefes verdi. “Başka seçeneğim yok. Ama dürüst olmak gerekirse, sorun değil. Kardeşim Elena ve benimle böyle bir anlaşma yapmıştı. Zamanı geldiğinde eve dönüp görevimizi yerine getirdiğimiz sürece, tüm bunlardan uzakta, İsviçre'de hayatımızı yaşayabilirdik.”

Tamam. Hiç de iyi değildi.

Hatta acımasızca görünüyordu. Onlara özgürlüğün tadını tattırıp sonra da onu ellerinden almak.

Bakışlarım Nina ve Zo'ya kaydı. "Bu kabul edilemez, değil mi?"

Nina hiç etkilenmiş görünmüyordu. İçeceğinden bir yudum aldı, cevap vermeden önce biraz bekledi. "Biliyorum, garip gelebilir ama o dünya böyle işliyor."

Ona dik dik baktım. "Ciddi misin? Yani Fabi'nin bir katille evlenmeye zorlanmasına razı mısın?" Sesim sertleşti. "Çünkü o senin kuzenin?"

Nina kaşlarını çattı. "Cosimo ona zarar vermeyecek, Mia. O öyle biri değil."

“Bundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun? Zo, bana destek ol.”

Zo, martini kadehini parmaklarının arasında eğdi. "Dünyada birçok görücü usulü evlilik var. Hepsi kötü değil. Benim anne babamın evliliği de Sırbistan'daki aileleri tarafından ayarlanmıştı."

İkisi de bu konuda çok rahattı. Muhtemelen, benden farklı olarak, bunu kabullenmek ve mantıklı bir şekilde açıklamak için zamanları olmuştu.

Ama Fabi'nin annesini unutmuşlar mıydı?

Annesinin Fabi'nin babası tarafından istismara uğradığı zaten korkunçtu. Ama şimdi onun bir mafya babası olduğunu bilmek durumu daha da kötüleştirdi. Polise gitmek mi? Bu onun için muhtemelen bir seçenek bile değildi.

Fabi için de durum aynı olmazdı.

Tarih tekerrür ederse, o da tuzağa düşecek.

"Bak, Cosimo bana asla el sürmeye cesaret edemez. Eğer ederse kardeşim onu öldürür."

O kendinden emin görünüyordu. Ben değildim. Bana öyle geliyordu ki bu adamlar kadınlara sığır gibi, maldan farksız davranıyorlardı.

Gözlerimi onun gözlerine diktim. Yüz ifadesi kabullenmişti.

Ama onun için endişeleniyordum. Hem de çok endişeleniyordum.

Son birkaç aydır çok ağır bir yük taşıyordu. Bunu kendisi seçmemişti. Bunların hiçbirini. Ve kontrolü dışında olan bir şey yüzünden beni kaybedebileceğini düşünmesi? Bu dayanılmaz olmalıydı.

İç çektim. "Fabs, seni affediyorum. Ve seni arkadaş olarak terk etmeyeceğim. Hadi ama. Gerçekten bunu yapabileceğimi mi düşünüyorsun?"

Gözleri parıldadı ve elimi daha sıkı kavradı. "Korkak olduğum için özür dilerim."

“Hayır, değilsin. Ama artık sır saklamayalım, tamam mı?”

Başını salladı. "Başka bir şey yok."

Zo martini kadehini kaldırdı. "Kadeh kaldıralım ve bunu geride bırakalım. Hepimizin tekrar aynı şehirde olmasına!"

Evet, en azından bu imkanımız vardı. Fabi'nin bir şeye ihtiyacı olsa, ona yakın olurduk. Ona yardım edebilirdik.

Nina bardağını yere koydu. "Sıra sende, Mia. Dün ne oldu? Kırık lamba olayı?"

Bu soru beni kendi sorunlarımın içine geri sürükledi.

Romolo'nun kartı çantamın dibinde bir yerlerdeydi. Çöp kutusuna atmalıydım ama bir şey beni onu saklamaya itti.

"Lamba bir aile yadigarı gibi değildi, değil mi?"

Fabi elini salladı. "Kesinlikle hayır."

“Güzel.” diye iç çektim. “İşte olanlar.”

Onlara her şeyi anlattım.

Her türlü gülünç, utanç verici ayrıntı. Romolo Ferraro ve o kadının yatak odasına dalması. Benim ona lambayı fırlatmam. İş sorunlarım. Onun bugün stüdyoma gelmesi.

Ve onun teklifi.

Onun lanet olası teklifi.

“Ona asla onu giydirmeyeceğimi söyledim,” dedim. “Yani, böyle bir şeye razı olabileceğimi düşündüğüne inanamıyorum.”

"Aklını kaçırmış," dedi Nina hiç tereddüt etmeden.

Bu sırada Zo telefonunu çıkardı. "Özür dilerim, dün gece ikinizin neredeyse sarılıp uyuduğu gerçeğine hâlâ takılıp kaldım." Yazmaya başladı. "Bu adamın nasıl göründüğüne bakmam lazım."

"Sarılmadık," diye mırıldandım, sert vücudunun benimkine bastırdığını hatırlayarak. Karın kaslarının avuçlarıma değdiği hissini hâlâ hatırlayabiliyordum.

Yumruklarım sıkıldı. *Of. Durun.*

Fabi endişeli görünüyordu. "Onun hedefinde olmandan nefret ediyorum. Gerçekte neyin peşinde olduğunu kim bilebilir ki?"

Nina, "Bence ne istediği oldukça açık," dedi. "Mia'dan babasına karşı kullanabileceği bir şey almaya çalışıyor."

Midemde bir düğüm oluştu. "Evet. Muhtemelen."

“Bahsettiğimiz kişi *bu* mu?” Zo, telefonunu masanın ortasına doğru kaydırdı, böylece hepimiz ekranı görebildik.

Romolo'nun yüksek sosyete bir etkinlikte çekilmiş bir fotoğrafıydı. Kolunda göz kamaştırıcı bir kadın vardı. Elinde bir içki tutuyordu ve dudaklarında o meşhur alaycı gülümseme belirmişti. Hiçbir mizah unsuru içermeyen ve bakışları ondan ayırmanın imkansız olduğu türden bir gülümseme.

"Evet, o," dedim güçsüz bir sesle.

“ *Çok yakışıklı* ,” diye belirtti Zo. “İş seyahatimden bir gün erken dönmediğime daha da çok üzüldüm. Dün geceki partide böyle göz alıcı bir adam olacağını kimse söylememişti.” Gülümsedi. “Onu giydirmen harika bir fikir bence.”

"Nasıl?" diye sordu Nina kaşını kaldırarak.

“Hadi ama.” Zo telefonunu çantasına geri koydu. “Mia’nın işleri kötü gidiyor ve o da ona bir çözüm sunuyor. Tek yapması gereken onu bir parti için giydirmek ve böylece onu New York sosyetesinin en seçkin isimlerinin önüne çıkaracak. Bu onun için çok büyük bir fırsat olabilir!”

"Babamın seçim kampanyasını tehlikeye atacak hiçbir şey yapmam," dedim.

“Risk ne ki?” Zo elini salladı. “Çok yakışıklı görünüyor, zeki olamaz. Onun kendi oyununda onu yenebilirsin.”

İçimden bir ah çektim. "Keşke senin özgüvenine sahip olsaydım."

“Hepimiz öyle değil miyiz?” diye mırıldandı Nina. “Zo, sana söz veriyorum Romolo Ferraro aptal biri değil. *Zeki* ve acımasız. Kadınlar söz konusu olduğunda, tuzağa düşürür, fetheder ve bir kenara atar. Romolo, herhangi bir arkadaşımın zaman geçirmesini isteyeceğim biri değil. İstediğini elde etmek için her şeyi yapar ve bu süreçte kimi incittiği umurunda değildir.”

Tüylerim diken diken oldu.

Bu, Romolo için oldukça ağır bir eleştiriydi, peki ya Cosimo?

Onlar aynı anne babanın, aynı çatı altında büyüttüğü kardeşlerdi.

Romolo bu kadar tehlikeliyse, kardeşi ondan ne kadar daha iyi olabilir ki?

Sonunda sırrı öğrenmiş olsam da, bu masada kendimi hâlâ bir yabancı gibi hissediyordum. Fabi'ye olanlara nasıl bu kadar kayıtsız kalabiliyorlardı? Sanki inkâr halindeydiler; çıkış yolu görmedikleri için her şeyin yolunda gideceğine kendilerini inandırıyorlardı.

Peki ya her şey yolunda değilse?

Ya Cosimo gerçekten berbat biriyse? Ya bir tacizciyse? Nina, yakın olmadıklarını söyledi. Aileden olması, onun kadınlara nasıl davrandığını bildiği anlamına gelmiyordu.

Ama bunu yapacak bir kişi vardı.

Kardeşi.

Eğer Romolo'yu giydirmeyi kabul edersem, belki bunu öğrenebilirim.

Bardağımın kenarı boyunca parmağımla bir çizgi çizdim.

Yapabilir miyim?

Nina ve Zo'nun tamamen farklı bakış açılarına rağmen—biri aklın sesi, diğeri omuzunuzdaki şeytan—ikisi de mantıklı ve kararlıydı. Bu arada, Fabi ve ben kalbimizin sesini dinledik. Hesapçı ve zeki kişiler değildik.

Ama eğer bu, Fabi'nin nikah masasına oturduktan sonra onu nelerin beklediğini öğrenmek için tek fırsatımsa... riske girmeye değmez miydi?

Zo, kokteyl menüsünü tekrar karıştırırken, "Bu işi yapmak için onunla kaç kere şahsen görüşmeniz gerekecek ki?" diye sordu.

Düşündüm. "İki ya da üç kez mi? Parti iki hafta sonra, yani gidip gelmek için fazla zaman yok. Görünüm konusunda anlaşmak için bir toplantı yaparız, sonra da bir iki prova."

“Üç toplantı. Sadece tetikte kalmanız gereken üç önemsiz toplantı,” dedi Zo, bakışlarını Nina'ya çevirmeden önce. “Bunun üstesinden gelemeyeceğini mi düşünüyorsunuz? Biraz inanın. Bu onun için her şeyi değiştirebilir.”

Nina kaşlarını çattı. "Romolo anlaşmanın kendi tarafını bile yerine getirmeyebilir. Özellikle de Mia'dan istediğini almayı başarırsa. Ona güvenemezsin."

Avuçlarımı masaya bastırdım. "Gerçekten de babamla ilgili bilgileri ona verecek kadar aptal olduğumu mu düşünüyor?"

Peki bu ne tür bir bilgi olurdu ki? Babam gizli saklı işler yapmıyordu. Bu şehri düzeltmeye çalışan dürüst bir adamdı.

Ferraro ailesi onun hedefinde olmaktan dolayı tedirgin olmalı.

Planları neydi?

Dudaklarımı büzdüm, düşüncelerim birbirine dolanmıştı. Belki de çözmeye çalışabileceğim başka bir şey de buydu.

“Bizim dünyamızdaki erkekler kadınları hep hafife alıyor,” dedi Fabi. “Onu unut gitsin Mia. Eğer tekrar seni görmeye gelirse bana söyle, ben de Cosimo ile konuşurum. Romolo'nun seni rahatsız etmeye hakkı yok.”

"Nişanlının bu konuda bir şey yapacağını düşünüyor musun?"

Fabi'nin yanakları kızardı. "Bilmiyorum."

Sorun da buydu.

Kimle evleneceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Romolo'yu bu etkinlik için giydirmek bana bunu öğrenme şansı verebilir.

Ancak Nina'ya göre o hem tehlikeli hem de zekiydi.

Onun karşısında gerçekten kendimi savunabilir miydim?

Bunu yapmamayı göze alabilir miydim?

OceanofPDF.com

BÖLÜM 9

ROM

Mia Morales neredeyse kusursuzdu.

Röportajlar, babasının mitinglerindeki konuşmalar; bunlar, ailesi için her şeyi feda edebilecek, görevine bağlı bir kız çocuğu portresi çiziyordu. Üvey annesi hastaydı, bu yüzden Mia, babasının yanında her zaman olan, ışıl ışıl bir vekil rolü üstlendi.

Medya ona bayılıyordu. Azize gibi bir yüzü, yumuşak gülümsemeleri ve iri kahverengi gözleri vardı ve her zaman asil bir şey yaparken yakalanıyordu. Aşevlerinde gönüllü çalışıyor, yaşlı gazilerle tokalaşıyor, gençlik merkezlerinde gözleri parlayan çocuklarla gülüyordu.

Başka hiçbir yerde olmak istemezmiş gibi gülümsedi.

Ama bu bir yalandı.

Duruşu çok kaskatı, omuzları çok gergindi. Gülümsemesi güzeldi ama gözlerine ulaşmıyordu.

Haberlerde sürekli yer almasına rağmen, ilgi odağı olmaktan nefret ettiği açıktı. Yine de buna katlandı. Babası için.

Yatakta uzanmıştım, dizüstü bilgisayarım karnımın üzerinde dengede duruyor, elimde viski bardağıyla Instagram hesabına onuncu kez bakıyordum. Facebook'u, Morales'in siyasi makinesinin pençelerine

düşmesinden çok önce terk edilmiş, ergenlik yıllarından kalma bir fosildi. İnternet ise tamamen parti çizgisinde kaldığı, özenle hazırlanmış röportajlardan ibaretti. Ama Instagram? İşte gerçek Mia orada yaşıyordu.

Hesabı gizliydi ama kimleri içeri aldığı konusunda hiç dikkatli değildi. Sahte bir giyim markası için geçici bir profil oluşturdum, yakında çıkacak bir lansmanla ilgili belirsiz bir ipucu paylaştım ve ona takip isteği gönderdim. Bir saat içinde kabul etti.

Küçük Mia muhtemelen küçük işletmeleri desteklemekle gurur duyuyordu.

Instagram hesabı yemek fotoğrafları, New York'un sanatsal kırpılmış fotoğrafları ve kıyafet fotoğraflarıyla doluydu. Hem de çok fazla. Müşterilerini her türlü çılgın kıyafetle giydiriyordu, ama kendi tarzı daha sadeydi. Özellikle son bir yıldır. Artık seçim kampanyası için giyiniyordu. Babasının seçmenleri için.

Tahminime göre, bitmesine kalan günleri sayıyordu.

O kız stüdyosunda olmak istiyordu. Orası onun için sadece bir çalışma alanı değildi. Onun tapınağı, sığınağıydı. İçeri adımımı attığım anda bunu hissetmiştim. Mümkün olsa tüm zamanını orada geçirirdi.

İş hayatı onun için çok önemliydi. Ama babası onun için daha da önemliydi.

Bu yüzden teklifimi kabul edip etmeyeceğinden emin değildim.

Birkaç gün geçmişti ve benimle iletişime geçmemişti.

Tamam. O cilalı iyiliksever görünümünün altında sakladığı sırların daha fazlasını ortaya çıkarmak için daha çok çalışmam gerekiyordu. Sonunda, içeri girmenin başka bir yolunu bulacaktım.

Morales kampanyasının güvenliğinden sorumlu olan kişi kovulmalı. Mia'nın konumu neredeyse her fotoğrafta işaretlenmişti. İstesem programını kolayca bir araya getirebilirdim. Adeta takip edilmeyi istiyordu.

Babası bunun ne kadar pervasızca bir davranış olduğunu anlamadı mı? Aptal değildi. Tehlikeli olduğumuzu biliyordu.

Peki, onun güvende olduğundan bu kadar emin olmasını sağlayan neydi? Belki de saf kibir?

Dışarıda gök gürledi.

Bakışlarım aniden pencereye çevrildi. Yağmur henüz başlamamıştı ama yakında başlayacaktı. Yağmurun görüntüsünden nefret ediyordum. Damlaların, yerden tavana uzanan pencerelerimden yavaş yavaş süzülerek aşağıya inmesini hiç istemiyordum.

Kalktım ve perdeleri hızla kapattım.

Komodinin üzerine geri döndüm ve içeceğimin geri kalanını bir çırpıda içtim. Birkaç dakika daha sayfayı kaydırdıktan sonra Mia'nın gönderilerinin en altına ulaştım.

İlk paylaşımıydı. On beş, belki on altı yaşındaydı. Dört kız, o kibirli İsviçre hazırlık okulu Valais Akademisi'nin önünde poz vermişti.

Mia. Fabi. Nina. Ve tanımadığım dördüncü bir kişi.

Mia ile kuzenimin de arkadaş olduğunu ilk olarak Cosimo'nun nişan partisinden sonra onu araştırırken öğrenmiştim. Ama yine de bilgi almak için Nina'yı aramamıştım.

Belki de zamanı gelmişti.

Üçüncü çalışta telefonu açtı. "Rom. Senden ne zaman haber alacağımı merak ediyordum."

Dudaklarım kıvrıldı. Nina ile bu aralar neredeyse hiç görüşmüyorduk. Çocukken ailesinin bodrumunda masa oyunları oynayarak geçirdiğimiz yazlar çoktan geride kalmıştı. Onu aldattığımda çıldırırdı. Ki aldatıyordum da. Sürekli.

Otoriter, zeki ve tavizsizdi; bu özellikleri zamanla kaybolmamıştı.

Eğer bir şeylerin ters gittiğinden şüphelenseydi, Mia'yı benden uzak durması konusunda uyarırdı.

"Tahmin edeyim," dedim başucu tahtasına yaslanarak. "Mia sana stüdyosuna uğradığımı zaten söylemişti."

“Evet. Ve eğer bu yüzden arıyorsanız, onun hakkında size tek kelime bile söylemeyeceğim. Hedefinize takılan kadınlar genellikle depresyona giriyor,

'kendilerini bulmak' için ülkeyi terk ediyor veya boşanma davası açıyor. Mia'yı bunların hiçbirine dahil etmeyeceğim.”

Kaşlarımı çattım. "Kim boşanma davası açtı?"

"Black Silk'te bir keresinde kolunuzda o futbolcunun eşi vardı."

Haberim yoktu. Eski ilişkilerimi takip etmezdim. "Onu tanıyor musun?"

“Ortak arkadaşlarımız var. Söylentilere göre, sen devreye girdiğin anda evdeki işler kötüye gitti.”

Kulağa gayet doğru geliyordu. Birçok şeyde başarılıydım, ama çok uzun zaman önce keşfettiğim bir şey vardı ki, özellikle iyi olduğum bir şey: insanların hayatlarını mahvetmek.

Bazen neredeyse hiç çaba sarf etmeme bile gerek kalmıyordu.

Umursamazcasına kıkırdadım. "Dedikodulara inanmaman gerektiğini biliyorsun."

"Ne planlıyorsanız planlayın, işe yaramayacak. Mia çaresiz değil. Sizinle ilişkiye girmemesi gerektiğini çok iyi biliyor."

"Ne kadar da korumacı," diye düşündüm.

"Rom, iyi bir insan."

Bence öyleydi. Bu da onu kolayca manipüle edebileceği anlamına geliyordu.

"Senin gibi mi?" diye sordum.

"Bu bir iltifat girişimi mi? Hadi ama!"

"Pekala. Ama en azından ona benim hakkımda ne anlattığını söyle."

“Yalnızca gerçek, ve yalnızca gerçek.”

"Ah, canım acıdı." Göğsümü alaycı bir şekilde tuttum, o bunu göremese de. "Biz bir aileyiz. Aile birbirine destek olmalı."

“Mia da benim ailemden. Belki kan bağıyla değil ama önemli olan her açıdan. Bunu unutma.”

" *Ya da" sorusu* havada asılı kaldı.

"Görüşmek güzeldi, dostum," diye mırıldandım. Ondan hiçbir şey öğrenemeyecektim.

"İyi geceler," dedi kuru bir sesle ve telefonu kapattı.

Telefonumu komodinin üzerine koydum. Mia'nın benim hakkımda iyice uyarıldığını varsaymak güvenliydi.

Nina'yı bir şey vermeye zorlamak zor olmazdı—işlerine bir şekilde karışabilirdim—ama buna gerek yoktu. Henüz değil. Araştırma yapabilirdim—

Telefonum mesaj bildirimiyle titredi.

> “Seni Golden Circle partisi için giydireceğim. Salı günü sabah 8'de stüdyoya gelebilir misin?”

Omurgamda bir heyecan kıvılcımı esti.

Vay vay vay.

Anlaşılan Mia o kadar da özverili değilmiş.

Değerli işini kurtarmak için bazı sınırları aşmaya açıktı. Üstelik Nina'nın muhtemelen vergi kanunu kadar uzun olan uyarılarını dinledikten sonra bile.

Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim.

Mia o zamanlar benimle başa çıkabileceğini sanıyordu. Kibir ailesinde genetikmiş gibi görünüyordu.

Başımı sallayarak kısık bir kahkaha attım. Hayatına kimi davet ettiğinin farkında bile değildi.

Ama o da öğrenecekti.

Ah, elbette öğrenirdi.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 10

ROM

Salı günü, Mia'nın stüdyosunun önüne park ettim ve araba kapısını açmadan önce bir kuryenin geçmesine izin verdim.

Saat sabah sekizdi. Gün çok sıcak geçecekti. Şu an bile hava bunaltıcı derecede nemli ve sıcaktı.

Birkaç sokak ötede arabalar kornalarını çaldı ve bir ambulansın siren sesi kafamı ikiye ayıracakmış gibi geliyordu. Tükenmiş haldeydim. Dün gece neredeyse hiç uyuyamamıştım.

Bugün için zinde olmaya kararlı bir şekilde saat birde yatağa girmiştim, ama tam uykuya dalmaya başlamışken Black Silk'in genel müdürü aradı.

Silahlı dört Arnavut, kulübüme girmeye çalışmıştı. Hem de pazartesi gecesi, kulübün neredeyse bomboş olduğu bir saatte. Adamlarım onları yakalayıp ofisime sürüklediler, onları bırakıp bırakmamaları konusunda kararsızdılar. Ben geldiğimde hâlâ bir şeylerin etkisindeydiler ve yanlış kulübe gittiklerine dair saçma sapan bahaneler uyduruyorlardı. Belki doğru söylüyorlardı, belki de söylemiyorlardı. Fark etmezdi.

Yanlarında beni hatırlatacak bir şeyle ayrıldılar.

Morarmış parmak boğumlarımı esneterek kaldırımdan karşıya geçtim ve Mia'nın stüdyosuna doğru yürüdüm.

Kapıyı ben çalmadan önce açtı. Belli ki beni bekliyordu.

Bakışlarım vücudunda bir yol izledi. Hava şartlarına uygun giyinmişti; pürüzsüz, biçimli bacaklarında diz hizasında biten açık mavi bir etek. Üzerine tam oturan beyaz ipek bir bluz. Kıvrımlarını zarifçe örtüyordu ve bu da bana bluzun düğmeleri açık, eteğinin altından çıkarıldığında nasıl görüneceğini merak ettiriyordu.

Onu görünce bu berbat sıcaklık birdenbire çok daha az berbat görünmeye başladı.

"Günaydın," diye mırıldandım, içimdeki yoğun cinsel uyarılma hissini gizlemeye çalışarak. Bir kadını en son ne zaman bu kadar çekici bulduğumu hatırlayamıyordum.

Bu beni çok sinirlendirdi.

Planlarımı bozacağından endişelenmiyordum, ama dikkatimi dağıttı. Hem de can sıkıcı bir dikkat dağıtıcıydı.

Beni baştan aşağı süzdü, gözleri bir saniye kadar kemerimde oyalandı. "Bu sefer silah yok mu?"

Sırıttım. "Eğer bu seni heyecanlandırıyorsa, onu temin edebilirim."

Kadın homurdandı ama tuzağa düşmedi. "İçeri gel."

Stüdyo, hatırladığım gibiydi. Küçük. Düzenli. Kadınsı.

Masasının yanında, üzerinde birkaç giysinin hazır halde durduğu bir elbise askısı vardı. Bedenime uygun gibi görünüyorlardı.

Masasında karşılıklı oturuyorduk. Sırtı dik, parmaklarını deri bir çizim defterinin üzerinde düzgünce kenetlemişti. Gergin görünüyordu ve bunu saklamak için çok uğraşıyordu.

Bu çok eğlenceli olacaktı.

"Kıyafetiniz için bir taslak hazırladım," dedi doğrudan konuya girerek. "Plan, tasarımı incelemeniz ve seçtiğim parçalardan bazılarını denemeniz. Bir prova için bir görüşme daha yapacağız ve işimiz bitecek."

İki toplantı.

Beni hayatından olabildiğince çabuk çıkarmaya çalışıyordu. Belki de düşündüğüm kadar kibirli değildi. Belki de benimle çok uzun süre birlikte olmanın tehlikeli olduğunu hissetmişti.

Sırıttım. "Sen bana hiç ay burcumu sormadın ki."

Elindeki kalın kağıt yığınını alıp bana doğru itti. "Nina'dan aldım," dedi. "Astrolojiyle ilgilendiğini biliyor muydun?"

Aşağıya doğru baktım. Kapak sayfasında doğum haritası yorumu olduğu yazıyordu ve tam adım, doğum tarihim, doğum saatim ve doğum yerim yer alıyordu.

Ne saçmalık?

Sayfayı çevirdim ve nasıl okunacağını bilmediğim bir grafiğe bakakaldım. Sonraki sayfa ise uzun bir metin yığınıydı. Çok detaylıydı. Dergilerde gördüğüm saçma sapan burç yorumlarından çok daha kapsamlıydı.

O hazırlıklıydı.

“Güneş burcunuz İkizler, Venüs'ünüz Satürn ile kare açı yapıyor ve Ay burcunuz Koç. Ay burcunuz ateş elementi ve Mars tarafından yönetiliyor, bu da eylem ve enerjiyi temsil ediyor.”

"Astroloji pek bana göre değil," dedim, konuyu geçiştirerek. Kahrolası Nina. Beni sattı. Gerçi bu işlere pek önem vermiyorum ama—

“Kendine güvenli, cesur ve girişken birisin. Heyecan ve bağımsızlık arzuluyorsun ve insanların seni kontrol etmeye çalışmasından nefret ediyorsun. Can sıkıntısı senin düşmanın. Sürekli zihinsel uyarılmaya ihtiyacın var, yoksa derinden çıkmaya başlıyorsun.”

Sayfayı çevirirken donakaldım, ensemde karıncalanma hissi yayıldı. Bu… rahatsız edici derecede doğruydu. Özellikle son kısım. Günlerim dolu doluydu, evet—ama her gece sessizlik bana bir duvar gibi çarpıyordu. Bir ritüelim vardı: Eve gelir gelmez bir film açardım. Sadece o sessizlikte oturmak zorunda kalmamak için.

"Yardım etmekten çok memnun olmuş olmalı, çünkü sana benden uzak durmanı söylemişti," diye mırıldandım sayfaları sertçe yere bırakıp yığını

kendimden uzaklaştırırken.

Mia, "Bunu yapmamam gerektiğini düşünüyor," diye itiraf etti. "Ama sonuçta bu benim seçimim."

İlginç. Tam da onun çaresiz küçük bir kuzudan başka bir şey olmadığını düşünürken, biraz cesaret gösterdi.

İlk başta tahmin ettiğimden çok daha ilginç biriydi.

Çizim defterini açtı ve bana doğru çevirdi. Öne doğru eğilişi, bluzunun içine doğru baştan çıkarıcı bir bakış atmamı sağladı.

Birdenbire, tamamen uyanıktım, vücudumdaki her hücre onun varlığının farkındaydı.

Kahretsin.

İki ömürlük göğüs gördüm. Bu noktada, iyi bir göğüs seti, gece kulübünde iyi yapılmış bir viski kokteyli gibiydi; takdir ediliyordu elbette, ama beni olduğum yerde durduracak bir şey değildi.

Görünüşe göre onunki hariç.

Ani bir sıcaklık hissi cinsel organıma yayıldı ve aklım hiç olmaması gereken yerlere gitti. Mesela onu yatağımda uzanmış, tenini yalayan ay ışığıyla hayal ettim.

“Roma mitolojisinde Mars savaş tanrısıdır, bu yüzden bununla oynayabiliriz diye düşündüm.” Kağıda dokundu. “Ne düşünüyorsunuz söyleyin bakalım.”

Bakışlarımı çizime çevirdim, kendimi odaklanmaya zorladım.

Çizim temiz ve hassastı. Askeri tarzda, özel dikim bir takım elbise; ceketi kruvaze kesimli ve yüksek yakalıydı. Göğüs kısmından aşağı doğru süslü gümüş tokalar uzanıyor, bel kısmından ise kalın bir deri kemer sarılıyordu. Koyu kırmızı bir pelerin, broşla takım elbiseye tutturulmuş ve bir omuzdan aşağı sarkıtılarak dramatik bir hava katıyordu. Pantolonlar her zamankinden daha dar kesimliydi ve deri çizmelerin içine sokulmuştu.

Göksel bir savaş lordunun üniformasına benziyordu.

Savaş tanrısı.

Evet, görebiliyorum.

Ona baktım. "Satıldım."

Saçının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Öyle mi? Beğenmediysen söyleyebilirsin."

Evet, beğendim. Yeteneği vardı. Ve o lanet olası doğum haritası bir müdahale olsa da, kibirli yanım, işi baştan savma yapmak yerine bu kadar çok düşünmüş olmasına sevinmişti.

Takımlarımın çoğu ailemizin terzisi Giuseppe tarafından dikilirdi. Huysuz bir ihtiyar adamdı ve beni ofisinde rehin tutarken bir yandan da erkek giyimi hakkında uzun uzun dersler verirdi.

Onun benimle bu kadar ilgilenmesinden çok daha fazla keyif alacağımı hissediyordum.

"İyi iş çıkardın," dedim, masasının üzerinde duran küçük bir tüpü alarak.

Dudak parlatıcısıydı.

Çilek .

Ağzını o derin, baştan çıkarıcı kırmızı renge boyayan da aynı şeydi.

Onu elimden kaptı. "Kardeşin partide olacak mı?"

Kardeşim mi? "Hangisi?"

“Cosimo.”

Neden onun hakkında sorular soruyordu?

Devam etmek.

Arkama yaslandım, başımı hafifçe yana eğerek onu süzdüm.

Mia Morales bencil değildi. Hakkında öğrendiğim her şey bunun tam tersini söylüyordu. Öyleyse hangisi daha olasıydı: İşletmesini kurtarmak için bu işi kabul etmiş olması mı?

Yoksa başkasını kurtarmak için mi?

"Kardeşim hakkında neden bilgi edinmek istiyorsunuz?"

Kadın yerinde kıpırdandı. "En yakın arkadaşımla evleniyor. Onun hakkında merak duymam bu kadar şaşırtıcı mı?"

İşte oradaydı. Fabiana için endişeleniyordu.

Cos şimdiye kadar berbat bir nişanlı olmuştu ve Mia'nın geçen hafta Fabi'den her şeyi duyduğundan emindim. Arkadaşı hakkındaki gerçeği nihayet öğrendikten sonra. Gitmemesi gereken bir partiye izinsiz girdikten sonra.

Ve şimdi onu korumak için hızla yanına geliyordu.

Aman Tanrım. Bu kızda tam bir kurtarıcı kompleksi vardı.

Avucumu dudaklarımın üzerinde gezdirdim. Buna ihtiyacım olabilir.

“Pekala,” dedim rahat bir şekilde. “Size ondan bahsedeceğim. Ama bu bir soru-cevap şeklinde olacak. Biri sizden, biri benden.”

Kaşları çatıldı. "Pekala."

Gülümsedim. Bilgiye o kadar istekliydi, en yakın arkadaşının bir kabusa doğru mu gittiğini öğrenmek için o kadar can atıyordu ki, bunu gizlemeye bile çalışmıyordu.

Boğazı zorlukla açıldı ve sonraki kelimelerini söyleyebildi: "Ona zarar verecek mi?"

Gözlerime baktım. "Cos kadınlara zarar vermez." Duraksadım. "En azından fiziksel olarak değil."

Bana dik dik baktı, bekledi, daha fazla bir şey söylememi umuyordu. Söylemedim. Gerekenden fazlasını asla söylemedim.

Şimdi sıra bendeydi.

"Babanın aileme bu kadar takıntılı olmasının asıl sebebi ne?"

Dudakları—o yumuşak, *çilek* aromalı dudakları—ince bir çizgi haline geldi. "Onun mitinglerinden hiçbirini izlemedin mi? Amcamın ölümünün sebebi senin ailen."

"Evet, biliyorum. Tam bir asır önce bir silahlı çatışmanın ortasında kaldım."

"Otuz yıla daha yakın," diye düzeltti.

“İkimiz de doğmadan önce. Baban gerçekten de kin tutmayı biliyor, değil mi?”

"O sadece adalet istiyor."

"Hayatının yarısından fazlasını onsuz yaşayarak yeterince mutluydu. Biliyorsunuz, başka bir şey daha olmalı."

Kafası karışmış gibiydi. "Başka bir şey mi? Ne demek istediğinizi anlamıyorum."

Bu bir yalan mıydı? Yüz ifadesini inceledim, bir ipucu bekledim; bakışlarının kayması, parmaklarının seğirmesi.

Hiç bir şey.

“Gerçekten—”

"Sorunuza cevap verdim," diyerek sözümü kesti.

"Pekala. Sıra sende."

“Hayır. Yeter artık.” Masadan geriye doğru yaslanırken yüzü kızarmıştı. “Artık bu oyunu oynamak istemiyorum.”

Çok sarsılmıştı. Neden? Bir şey mi saklıyordu? Yoksa kurallara uymaktan mı nefret ediyordu?

Bu kız hem Fabi'ye yardım etmek hem de babasını korumak istiyordu.

Herkese her şey olmaya çalışmakla o kadar meşguldü ki, bu sırada işinin çökmesine izin veriyordu.

Eğer bu tamamen kendi hatası olmasaydı ve biraz vicdanım olsaydı, ona acıyabilirdim.

Bunun yerine kaşımı kaldırdım. "Şimdi ne olacak?"

Metal askıdan birkaç askı aldı. "Bunları denemenizi istiyorum ki bedenine bakayım. Sonra da gerekirse ölçülerinizi alacağım."

Gömleğimin düğmelerini çözmeye başladım.

Gözleri faltaşı gibi açıldı. "Ne yapıyorsun?"

“Değişim.”

Kıyafetleri adeta üzerime fırlattı, ellerini sanki görüşünü engellemek istercesine havaya kaldırdı. "Burada olmaz! Arkaya git." Geçen sefer saklandığım, perdeyle ayrılmış arka bölümü işaret etti.

"Ya yardıma ihtiyacım olursa?" diye sordum ayağa kalkarken.

Burun delikleri genişledi. "Sanırım yardım almadan pantolon giyebiliyorsun, değil mi?"

Omuz silktim ve yaklaştım. "Mecbursam. Ama ikimiz de biliyoruz ki senin yardım etmen daha eğlenceli olurdu."

"Öyle olmayacak," diye mırıldandı ve yanımdan geçerken omzuma hafifçe değdi.

Kıkırdadım. Onu sinirlendirmek çok kolaydı.

Koyu renk pantolon sorunsuz bir şekilde giyildi.

Gömlek ise bambaşka bir meseleydi. Kollarımı kollukların yarısına kadar soktum. Kumaş beni adeta streç film gibi sardı ve ben de onu çıkardım.

"Gömlek çok küçük," diye seslendim, işaret parmağımda asılı duran gömlekle soyunma odasından çıkarken. "Başka var mı?"

Masasına yaslanmış, telefonunda bir şeyler yazıyordu. Bakışları birden kalktı, genişledi ve aynı hızla başka yöne kaydı.

“Bir bakayım.” Elbise askısına doğru koştu.

Boynumdaki dövmenin üzerinden elimi geçirdim, onun ne kadar şaşkın göründüğünün tadını çıkarıyordum. Başka bir tişörtle yanıma geldi, belli ki

çıplak göğsüme bakmaktan kaçınıyordu. Altı kaslı vücudumla onu büyüleyeceğimden mi korkuyordu?

Yani, haklısınız. Daha önce de oldu.

"İşte," dedi ve tişörtü bana uzattı.

Aldım. "Teşekkürler."

Gözleri morarmış elime kilitlendi.

"Ne oldu?" diye sordu, kaşları çatılmıştı.

Kollarımı kollukların içinden geçirdim. "Hiçbir şey."

Mia hiç kıpırdamadı, ben düğmelere basmaya başlarken öylece durup izledi. "Acı veriyor gibi görünüyor."

"Biraz tutukluk var." Ağrıyan elimi bükerek bir düğmeyle uğraştım.

Kaşlarını çattı. "Buyurun, izin verin." Yaklaştı ve düğmeleri hızla ilikledi; parmak uçları zaman zaman kumaşın üzerinden tenime değiyordu.

O tüy kadar hafif dokunuşlar, ta penisime kadar kıvılcımlar gönderdi.

Bu *çok saçmaydı* . Bana ne oluyordu böyle?

Kağıt üzerinde Mia benim tipim değildi. İyi kızların peşinden koşmazdım ya da onları kendi dünyama çekme fikrinden zevk almazdım. Kadınlar ya işin bir parçasıydı ya da stres atmak için tek gecelik ilişkilerdi.

Mia onun için sadece bir işti.

Yine de, ona verdiğim tepki beni tamamen şaşırttı.

"Anladım," dedim, ellerini itmeye çalışırken sesim titriyordu.

Beni görmezden geldi, inatçı parmakları işine devam etti.

Aman Tanrım. Kendini tutamadı. Hatta *beni* kurtarmaya bile çalıştı.

"Çevrendeki insanları kurtarmayı bıraktığında ne olur?" diye sordum, kaşlarının daha da çatıldığını ve dudaklarının kenarlarının kıvrıldığını izlerken.

Tereddüt etti. "Ne demek istediğinizi anlamıyorum."

"Çok fazla önemsiyorsun. Hiç bencil oldun mu, yoksa bu kelime sana yabancı mı?" Başımı yana eğerek onu inceledim. "Sen çok iyi bir kızsın, neredeyse bir karikatürsün."

Gözleri öfkeyle parlayarak bana dikildi. "Sen bir aptalsın."

Geri çekilmeye çalıştı ama ben morarmış ellerimle bileklerini yakaladım, keskin acıyı umursamadım. İleri doğru hareket ederek onu geriye doğru ittim. Tökezledi, kürek kemikleri duvara hafif bir sesle çarptı.

"Bu düzenlemeden yalnızca sen fayda sağlayacaksan, benimle çalışmayı asla kabul etmeyeceğini bilmeliydim."

Gözleri faltaşı gibi açıldı. Beni bu kadar kolay çözebildiğime şaşırmış mıydı? Tam bir açık kitaptı.

"Romolo," dedi sesi titreyerek. "Beni bırak."

Öne eğildim, sesimi alçaltarak, "Sana bir sır vereyim." dedim. Elimi hafifçe sıktım; canını acıtacak kadar değil, sadece dinlediğinden emin olmak için. "Herkesin bakıma muhtaç olduğu anlamına gelmez."

Nefesi kesildi. "Hayata böyle bakmak çok üzücü."

"Öyle mi?" diye mırıldandım.

“İnsanlara bakmak senin için bir yük mü?” diye sordu. Tekrar uzaklaşmaya çalıştı. “Çünkü değil. Bunu yapmaktan hoşlanıyorum.”

“Öyle mi?” Yavaşça öne doğru yaklaştım, aramızdaki mesafeyi kapatarak. “Söyle bakalım… sana kim bakıyor?”

Dudakları aralandı ama ağzından hiçbir şey çıkmadı.

Sözlerimin onun zihninde yer ettiğini, onu düşündürdüğünü, meraklandırdığını görebiliyordum.

Hoşuna gitmeyecek bir sonuca varması ne kadar sürerdi acaba? Yani, kahretsin. Babası ona konumunu yayınlamayı bırakmasını söyleme zahmetine bile girmemişti.

"Bırak beni, Romolo," diye fısıldadı. Bakışları bir anlığına dudaklarıma kaydı.

"Gerçekten bunu mu istiyorsunuz?"

Göz bebekleri büyüdü ve dudaklarından sığ bir nefes çıktı.

O dudaklar. O kahrolası dudaklar. Onları ısırmak istedim. Tadının nasıl olduğunu öğrenmek istedim.

Neden olmasın ki?

Dışarıda şehir hareketliydi—araba kornaları, ayak sesleri, uzaktan gelen seslerin uğultusu—ama burada, bu stüdyoda, bir baloncuk içindeydik. İkimizin de kırmak istemediği, elektrik yüklü bir baloncuk.

Eğilerek aramızdaki mesafeyi azalttım, burnum neredeyse onun burnuna değecek kadar yaklaştı.

Tamamen kontrol bende miydi? Pek sayılmaz. Ama buraya bir kaldıraç bulmak için gelmiştim ve bu, kabaca doğru yönde ilerlemek gibi geliyordu. Bunu bir şekilde kullanacaktım. Eninde sonunda.

Tam merakımı gidermek üzereyken, gevşemiş olan ellerimi hızla çekip, "Evet. İstediğim şey *bu* ," dedi.

O an bir anda kapandı.

Boğazını temizleyerek yanımdan sıyrıldı, askıdan bir takım ceketi aldı ve uzattı. "Bunu giy." Sesinde hafif bir titreme vardı.

Dilimi dişlerimin üzerinde gezdirdim. Sinirlenmiştim. Hayal kırıklığına uğramıştım. Tahrik olmuştum. "Elbette."

Olanlardan etkilenmemiş gibi davranarak, kıyafetleri düzeltmekle meşgul oldu. Ama beni kandıramıyordu.

Ceketimi giyip boy aynasına doğru yürüdüm.

“Omuzları çok dar.” Elinde bir mezura ile arkamda belirdi. Elleriyle sırtımın üst kısmını okşadı, kollarımı aşağı doğru çekerek bedenini değerlendirdi. “Ve kolları da çok kısa.”

Dokunuşu hafifti, neredeyse hissedilmiyordu. Ama sanki bir marka dokunuşu gibiydi.

Onaylar gibi homurdandım ve vücudumu saran sıcağa karşı yumruklarımı sıktım. Neden bu acıdan kurtulamıyordum?

“Bu takımı görünümün temeli olarak kullanmayı umuyordum,” dedi. “Bazı süslemeleri dikmem gerekecek.” Önüme doğru geldi, ceketin ön kısmını çekiştirdi, parmaklarını yakaya sürdü. Kaşları konsantrasyonla çatılmıştı, farkında değildi – ya da belki de farkında değilmiş gibi yapıyordu – ben ise vücudum bir tel gibi gerilmiştim.

“Böyle olur.” Yakayı düzeltirken parmakları kulağımın hemen altına değdi. “Tüm düğmeleri iliklenmiş halde bırakmanı istiyorum.”

Ve onun önümde diz çökmesini, o güzel ceylan gözlerinin yukarı bakmasını ve dudaklarının benimkileri sarmasını istiyordum—

Çenemi sıktım ve bakışlarımı ondan kaçırdım, sertleşen penisimi kontrol altına almaya çalışırken kendi kendime küfrettim.

"Bir kadın sana en son ne zaman böyle dokundu?" diye fısıldadı içimden bir ses.

Cinsel bir şey değildi, sadece... samimiydi. Peki o zaman bu neden bu kadar tahrik ediciydi ki?

“Tamam, sanırım ihtiyacım olanı aldım.” Elini bir kez daha sırtımdan aşağı doğru gezdirdi. “Şimdi gidip üzerini değiştirebilirsin.”

Soyunma odası bir rahatlamaydı; nefes almak için çok ihtiyaç duyulan bir fırsattı.

Ceketimi hızla çıkardım ve zihnimi başka yerlere yönlendirmeye zorladım. İşkence. Kara tahtaya sürtünen tırnaklar. Bir haftalık çöp kokusu—her şey sikimi indirmek için.

Dışarı çıktığımda, "Bir sonraki görüşmemiz ne zaman?" diye sordum.

Mia kıyafetleri elimden aldı. “Tadilatlar bittikten sonra. Gelecek haftanın salı günü için plan yapalım. Cumartesi akşam yemeğinden önce birkaç

günümüz olur da her şeyi ince ayar yapabiliriz.” Bakışlarını başka yöne çevirdi ve her şeyi askıya geri koymaya başladı.

O farkında değilken, masasının üzerindeki dudak parlatıcısını kapıp cebime attım.

Neden mi? Bilmiyorum ki. Muhtemelen aklımı kaybetmeye başlamıştım.

Oradan hayal kırıklığıyla ayrıldım, sanki raundu kaybetmişim gibi hissettim.

Bir dahaki gelişimde mutlaka biraz uyuyacaktım. Çünkü aramızdaki bu oyun daha yeni başlıyordu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 11

BENİM

Bugün üvey annemin kötü günlerinden biriydi. Beni elinde bastonuyla karşıladı; kullanmaktan nefret ettiği bastondu bu. Sadece kas sertliği çok şiddetli olduğunda eline alırdı.

Normalde cumartesi sabahları üçümüz birlikte kahvaltı yapardık, ama bugün babamın bir toplantısı vardı, bu da sadece Aris ve benim kahvaltı yapabileceğimiz anlamına geliyordu.

Upper East Side'da, Metropolitan Müzesi'nin hemen karşısında, savaş öncesi dönemden kalma güzel bir binada yaşıyorlardı. Lobiye adım atmak her zaman zamanda geriye gitmek gibiydi; siyah beyaz kareli zeminler, altın kaplama asansör kapıları, kapıcıların her kiracının adını bildiği türden bir yerdi. Dairelerinde üç yatak odası, iki banyo, küçük bir ofis, daha da küçük bir mutfak ve üvey annemin günlerinin çoğunu geçirdiği son derece büyük bir oturma odası vardı. Kanepede bir kitapla kıvrılır ya da Kaliforniya'daki kız kardeşlerinden biriyle saatlerce telefonda konuşurdu.

Yatılı okuldan sonra dört yıl boyunca çocukluğumun geçtiği odayı geri kazandım. Ama üç yıl önce oradan taşındım.

Onlara stüdyoma daha yakın olsun diye böyle söylediğimi, çünkü asıl sebep beni berbat bir kız evlat gibi hissettiriyordu: Bu yerin ezici ağırlığından uzaklaşmak için biraz alana ihtiyacım vardı.

Kahvaltımızı hazırladım ve yemek masasında sessizce yedik.

"Biraz daha yumurta istemediğinden emin misin?" diye tabağı Aris'e doğru ittim. "Çok lezzetliler, değil mi?"

Karşımda oturuyordu, geçen yıl Noel'de ona aldığım sabahlığa sarınmıştı; benden aldığı ve gerçekten beğendiği birkaç hediyeden biriydi bu.

"Doydum."

"Neredeyse hiçbir şey yemedin."

“Yemeklerimi en ince ayrıntısına kadar kontrol etmene gerek yok Mia. Yeter dedim.” Tabağını kenara itti. “Yatak odasından iPad'imi getir. E-postalarımı kontrol etmek istiyorum.”

Yanağımın içini ısırdım. Onun kötü ruh halleriyle nasıl başa çıkacağımı hâlâ bilmiyordum. Beni tekrar küçük bir kız çocuğu gibi hissettiriyorlardı. Babası ve üvey annesinin onu bir hata yaptığı için yatılı okula gönderip göndermediğini gizlice merak eden küçük bir kız çocuğu gibi.

Böyle bir hale geldiğinde, kendimi suçluluk duygusu içinde boğuluyormuş gibi hissettim.

Ona olanlar benim suçum değildi. Bunu biliyordum. Ama bu, ona bir şey borçlu olduğum hissinden beni asla alıkoymadı.

Annem öldükten iki yıl sonra o ve babam evlendiler. Hemen çocuk sahibi olmaya çalışmaya başladılar ama hiçbir şey olmadı. Bir yıl sonra tüp bebek yöntemine başvurdular.

Babam beni karşısına oturtup yurt dışına gönderileceğimi söylediği sıralar da tam o zamanlardı.

Bunu açıkça söylemedi ama biliyorum ki bunun bir nedeni de üvey annemdi. Babam çoğu gece geç saatlere kadar çalışırdı, bu yüzden okuldan alıp bırakma işini o üstleniyordu. Beni okul sonrası aktivitelerime o götürüyordu. Annemin bıraktığı boşluğu o dolduruyordu.

Ama hiçbir zaman aramızda bir bağ oluşmadı. Acımasız değildi, ama varlığımdan zevk almaktan çok, varlığıma tahammül ettiğini hep hissettim.

İsviçre'ye gönderilmek bu duyguyu daha da güçlendirdi.

Tüp bebek tedavisi yolculuğu yıllar sonra, görünüşe göre yıllarca süren hormon tedavilerinin tetiklediği bir felç geçirmesiyle sona erdi. Olay olduğunda liseyi bitiriyordum. Babam mezuniyet törenimi kaçırdı. Onu suçlamadım.

Daha sonra, Milano'daki Istituto Marangoni'ye kabul edilmiş olmama rağmen, üniversite için New York'a geri dönmemi istedi. Ona bakmakta yardımıma ihtiyacı olduğunu söyledi.

Hiç tereddüt etmeden kabul ettim. Ayrıca New York'taki FIT'in moda stilistliği programına da girmiştim, bu sayede kariyer hedeflerime daha yakın olurken aynı zamanda onları takip edebilecektim.

İçimden bir ses, bunun aramızdaki bağı güçlendireceğini, üçümüzün de gerçek bir aile gibi hissetmemizi sağlayacağını ummuştu.

“Mia?” Keskin sesi düşüncelerimi böldü. “Beni duydun mu?”

Koyu kahverengi gözlerine baktım. "Özür dilerim. Gidip getireyim, Aris."

Yatak odasında, komodinin üzerinde, kendisinin ve babamın çerçevelenmiş bir fotoğrafının yanında iPad'i duruyordu. Fotoğraf, felç geçirmeden önce, kendisinin ve babamın istedikleri büyük aileye sahip olacaklarına dair hâlâ iyimser olduğu zaman çekilmişti.

Ama bu asla gerçekleşmedi.

Ben onların tek kızıydım. Ve odalarında benim hiçbir fotoğrafım yoktu.

Hadi ama. Sence de olayı fazla abartmıyor musun?

Dudaklarımı büzdüm ve iPad'i kaptım.

Yemek odasında Aris hâlâ aynı pozisyondaydı, parmakları dalgın bir şekilde masaya vuruyordu. Ona tableti uzattım.

"Babanızın ne zaman eve geleceğini biliyor musunuz?" diye sordu.

Saate baktım. "Her an gelebilirler."

Geç kalmamasını umuyordum. Planlarım vardı.

Fabi, Nina ve Zo beni almaya gelmek üzere yola çıkmışlardı bile. İşçi Bayramı hafta sonuydu ve biz de Hamptons'ta geçirecektik. Fabi'nin annesinin orada muhteşem bir evi vardı ve yaz boyunca İtalya'da olduğu için ev boştu. Fabi, sonbahar iyice kendini göstermeden önce kız kıza bir hafta sonu geçirmemizi önermişti.

Bu yıl hiç tatile çıkmamıştım. Buna ihtiyacım vardı.

Dahası, Fabi ile nişanlanması hakkında biraz daha konuşmam gerekiyordu.

Romolo'nun Cosimo hakkındaki değerlendirmesi ancak kısmen iç rahatlatıcıydı. Kardeşi hakkında bana doğruyu söyleyeceğine güvenip güvenemeyeceğimi bilmiyordum.

İşin üstesinden gelemeyeceğimi düşünmeye başlamıştım.

Üç gün önce stüdyoma gelmeden önce bile tereddütlerim vardı.

Ne düşünüyordum ben?

Romolo Ferraro'ya denk olmadığımı biliyordum. Bu yüzden sorgulama turunu daha başlamadan bitirmiştim. Ağzımdan bir şey kaçırmaktan, söylememem gereken bir şey söylemekten korkuyordum.

Özellikle de sadece varlığı bile beni inanılmaz derecede gergin hissettiriyordu.

Üvey annem, "Bu hafta sonu planların olduğunu söylememiş miydin?" diye sordu.

"Evet, gitmeden önce babamın gelmesini bekliyorum."

"Beklemenize gerek yok. Benim gözetimim altında olmanıza da ihtiyacım yok."

“Aris…” Ne diyeceğimi bilemediğim için tereddüt ettim.

Dudaklarını birbirine bastırdı ve zorlukla gizlediği bir hayal kırıklığıyla parmaklarını iPad'ine vurdu.

Bunun kişisel bir şey olmadığını biliyordum. Sadece elinde kalan son kontrol kırıntısına tutunmaya çalışıyordu.

En azından kendime öyle söylüyordum.

Yavaşça nefesimi vererek ayağa kalktım ve masayı toplamaya başladım. Tam işimi bitirdiğim sırada ön kapının kilidinin açılma sesi geldi.

Omuzuma astığım hafta sonu çantamla koridorda göründüğümde babam bana gülümsedi.

“Mia, işte buradasın.” Yanağıma bir öpücük kondurdu. “Kahvaltı nasıldı?”

“Güzel. Seni özledik.”

“Burada olamadığım için üzgünüm.” Bakışları çantama kaydı. “Dinle, bir şey çıktı. Jenny tam seni arayacaktı.”

Donakaldım. Jenny'den gelen bir telefon nadiren iyi haber anlamına geliyordu, özellikle de hafta sonu için izin almışsam.

"Naber?"

“Görünüşe göre programım değişti.” Telefonunda gezinirken, “Finger Lakes'teki evinde bir bağışçıyla görüşmem gerekiyor.” dedi.

Kaşlarımı çattım. "Uzun bir yolculuk olacak."

“Bu, bu gece buraya geri dönemeyeceğim anlamına geliyor. Muhtemelen yarın öğleden sonraya kadar gelemeyeceğim.” Bakışları bana odaklanınca yumuşadı. “Aris'in burada yalnız başına bu kadar uzun süre kalması çok fazla.”

Midem alt üst oldu. "Baba, planlar yaptım."

“Biliyorum, *canım* . Özür dilerim.”

“Bağışçı kim?”

“Üniversiteden eski bir tanıdık. Tanıdığınız biri değil.”

Bu bana garip geldi. Babamın tüm önemli bağışçılarını tanıyordum. Sayısız akşam yemeğinde ve etkinlikte onunla birlikte oturmuş, samimi sohbetler etmiştim. "Telefonla halledilemeyecek kadar önemli olan ne?"

Babam gülümsedi. Biraz zorlama gibi miydi?

Bir anlık suçluluk duygusu hissettim. Benim programım ne kadar çılgıncaysa, babamınki daha da kötüydü.

“Şehirde iyi bağlantıları var,” dedi. “Geçiş ekibinde gayri resmi bir rol üstlenmesini istiyorum. Keşke bu seyahati atlayabilseydim *canım* , ama mümkün değil. Önümüzdeki birkaç hafta boyunca şahsen görüşebileceği tek fırsat bu.”

Aramızda dile getirilmeyen bir istek havada asılı kaldı.

Onun seyahati zorunluydu. Benimki değildi. Ama gitmeyi çok istiyordum. Hem de çok.

Babam omzuma elini koydu. "Arkadaşların anlayacaklardır, eminim."

Ben cevap veremeden, üvey annemin sesi koridorda yankılandı.

“Carlos, bırak gitsin. Ben iyiyim.”

Döndüğümde, kapı çerçevesine yaslanmış, her zaman sinirlendiğinde takındığı o tanıdık, dudaklarını sıkıca kapatmış ifadeyle bizi izlediğini gördüm.

Baba ona doğru yaklaştı. " *Sevgilim* , hemşire bu hafta tatilde. Bir şeye ihtiyacın olursa yakınlarda kimse olmayacak."

“Buzdolabı yiyecek dolu. Tüm ilaçlarımı yeniledim. Endişelenecek ne var ki?”

"Biliyorsun, bu kadar uzun süre yalnız kalmandan hoşlanmıyorum."

"Reality TV, Mia'nın gezisini kaçırdığı için surat asmasından daha iyi bir arkadaşlık edecek bana."

Gözlerimiz buluştu. Bana yardım etmeye mi çalışıyordu, yoksa sadece beni etrafında istemiyor muydu? Anlayamadım. Hiçbir zaman anlayamadım.

"Küstüm," dedim, aslında hissetmediğim bir hafifliği zorla taklit ederek.

Elini savurarak geçiştirdi. "Ciddi bir şey olursa Jenny'yi arayabilirim, değil mi?"

Babam isteksizce burnundan nefes verdi. Ama sonra içini çekti ve alnına bir öpücük kondurdu. "İstediğini elde ettin, *aşkım.* Her zaman olduğu gibi."

Suçluluk duygusuyla karışık bir rahatlama hissettim. Üvey annem bana anlaşılmaz bir bakış daha attıktan sonra arkasını dönüp oturma odasına doğru kayboldu.

"Seni dışarıya kadar uğurlayayım," dedi babam çantamı alırken.

Göğsüm hâlâ sıkışmış halde, onu asansöre kadar takip ettim.

"Bu hafta dalgın görünüyordunuz. İş mi sebep oluyor?" diye sordu biz beklerken.

Dikkat dağınıklığı, durumu hafifletmek olurdu.

Son birkaç gündür ona Romolo'dan bahsedip bahsetmemeyi düşünüp duruyordum.

Ferraro ailesinin onun niyetlerini sorguladığını bilmesi ona yardımcı olur muydu?

Bunun nasıl olabileceğini anlamadım. Şüpheleri asılsızdı. Babamın adaleti sağlamak ve bu şehri daha güvenli bir yer haline getirmekten başka bir nedeni olsaydı, bunu bilirdim.

Eğer ona Romolo'nun müşterim olduğunu söyleseydim –geçici bile olsa– hemen onunla çalışmayı bırakmamı söylerdi. Hiç şüphem yok. Adam stüdyoma silahla geldi, sonra da kavga sonucu aldığı morarmış parmak eklemleriyle ortaya çıktı. Tam bir kötü fikir, şık bir takım elbise içinde saklıydı.

Peki ya ondan daha fazlasını elde *edebilseydim* ?

Son bir görüşmemiz daha vardı. Üstesinden gelebilirdim. Gelemez miydim? Evet, geçen sefer neredeyse beni öpüyordu. Ama bu, hazırlıksız yakalanmama izin verdiğim içindi. Şimdi daha akıllıydım. Şimdi hazır olacaktım.

"İyi uyuyamadım," dedim.

Yalan değildi. Son iki gecedir o mafya üyesi sadece uyanıkkenki düşüncelerimin çoğunu meşgul etmekle kalmamıştı. Rüyalarıma da girmişti. Üstü çıplak. Dövmeli. O sinsi sırıtışıyla.

Rüyada konuşamıyordum. Ona beni bırakmasını söyleyemiyordum.

O da öyle yapmadı. Dudakları sertçe dudaklarıma yapışmıştı ve uyandığımda kalbim hâlâ gümbür gümbür atıyordu.

Yutkundum. "Ve işler çok yoğun. Her şeye yetecek zaman asla yok gibi görünüyor."

Asansör geldiğinde babam, "Neredeyse sona geldik," dedi. "Sadece birkaç ay daha. Anketler her geçen hafta daha güçlü görünüyor ve geçiş planlaması beklenenden daha iyi gidiyor. Başsavcı, suç ailelerini yasaların öngördüğü en ağır şekilde cezalandırma konusunda tamamen hemfikir."

Kanım dondu. "Vay canına. Bir dava mı var?"

"Her şey yoluna girecek," dedi babam, ses tonunda hiçbir tereddüt yoktu. "Ferraro ailesini ve bilinen ortaklarını inceliyorlar. Karmaşık bir ağ."

Tanıdık iş ortakları. Messero'lar da bu kategoriye girmek zorundaydı.

Fabi bu işin içine sürüklenebilir miydi? Uzun yıllardır New York'tan uzaktaydı, ama şimdi geri dönmüştü ve Cosimo ile evlenmek üzereydi. İşlerinde hiçbir rolü olmasa bile, gerçekten güvende miydi?

"Endişeli görünüyorsun."

Bakışlarım babama kaydı. "Sanırım öyleyim." Onun hakkında. Fabi hakkında. Ve belki de -Tanrı yardımcım olsun- Romolo hakkında bile, ki bu hiç mantıklı değildi.

Herkes bakıma muhtaç değildir.

Kendisi hakkında böyle düşünüyordu. Bir insan bu sonuca nasıl varabilir ki?

Onun hakkında merakım vardı. Ona sadece biraz yardım teklif etmeme neden bu kadar sert tepki verdiğini merak ediyordum. O kibirli tavrının altında, saklamaya çalıştığı kırılgan bir şey vardı.

Babam omzumu sıktı. "Onları yeneceğiz, *canım* . Sadece önce kazanmamız gerekiyor."

Asansör zil çaldı ve birinci kata açıldı.

Dışarı çıktığımızda çantamı bana uzattı. "İyi yolculuklar."

"Teşekkür ederim, yapacağım."

Fabi'nin beni almaya gelmesini beklerken, *"Onları alacağız"* sözleri zihnimde yankılanıyordu.

Babamın dediği olsa, Romolo Ferraro sadece tehlikeli bir muamma olmaktan çıkardı.

O da ailesiyle birlikte parmaklıklar ardında olurdu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 12

BENİM

Hamptons'ta nemli bir gündü. Hava, güneş kremi ve kayısı kokusuyla doluydu. Mülkün her yerine gizlenmiş surround ses hoparlörlerinden Sabrina Carpenter'ın son hit şarkısı son sesle çalıyordu.

Havuzun etrafına dağılmıştık, herkes kendi işiyle meşguldü. Fabi şişme bir kuğu üzerinde yüzüyordu, elinde bir kadeh roze şarap vardı. Zo şezlongda oturmuş, ayak tırnaklarını koyu mora boyuyordu. Nina ve ben ise internetten aniden aldığım bir tuvalin üzerine eğilmiştik. Maskeyi tasvir eden bu esere aşırı miktarda yapay elmas yapıştırıyordum. Bir dönemden geçiyordum. Dairemde bunlardan üç tanesini zaten bitirmiştim. Bir şekilde, kendimi süslemenin geçerli bir terapi biçimi olduğuna ikna etmiştim.

Zo, serçe parmağındaki törpüyü bitirirken, "Bence bir partiye gitmeliyiz," diye duyurdu.

Dikkatlice bir siyah yapay elmas daha yapıştırdım. "Zaten içeride kalacağımıza karar vermiştik."

Üç saat önce gelir gelmez alkolü açmıştık ve o hafif sarhoşluğu sevsem de, güneşin altında gündüzden içki içmek sonrasında bir yere gitmek istememe neden olmuyordu. Kızlarla akşam yemeği hazırlamayı, saat onda yatağa girip uyuyakalmayı ve sonra pazartesi eve dönmeden önce yarın her şeyi tekrar yapmayı dört gözle bekliyordum.

Zo, Aperol Spritz'inden uzun bir yudum aldıktan sonra bardağı sehpanın üzerine bıraktı. "Biliyorum. Ama bu mesajı almadan önceydi."

Telefonunu kaptı ve bize uzattı. Nina ve ben okumak için yaklaştık.

> Merhaba tatlım, Instagram'ında bu hafta sonu Hamptons'ta olduğunu gördüm. Sezonluk olarak evi kapatmadan önce büyük bir İşçi Bayramı partisi veriyoruz. Sen ve arkadaşların uğramak ister misiniz?

"Bu kim?" diye sordu Nina.

"Şirketi bir yıl önce bizi bir proje için işe alan bir milyarder. O zamandan beri iletişim halindeyiz."

“Yani bana bunun yetişkin bir adam olduğunu mu söylüyorsun?” Nina hiç etkilenmemiş bir şekilde cevap verdi: “Çünkü mesajlaşırken sanki zengin bir ailenin çocuğuymuş gibi davranıyor.”

Zo güldü. "Tam bir yetişkin, dostum. Biliyorum, en kötüsü. Ama güzel bir pipisi var ve bu parti inanılmaz olacak."

Kaşlarım kalktı. "Bir müşterinle mi yattın?"

"Proje bittikten sonra," dedi Zo. "Austin'de bir barda ona rastladım ve iyi bir fikir gibi geldi. Üç tekila kadehinin de bunda etkisi olmuş olabilir."

İç çektim. "En son ne zaman seks yaptığımı bile hatırlamıyorum." Muhtemelen eski sevgilim Sergio ile olmuştur. Bu da iki yıldan fazla önceydi. Yaklaşık dokuz ay çıktık, sonra en yakın arkadaşına gizlice aşık olduğu apaçık ortaya çıktı.

Peki ya cinsel hayatımız? Hiç de akılda kalıcı değil.

Onunla neden çıktım ki? Şarap kadehimi yanağıma bastırıp hatırlamaya çalıştım. Sanırım iyi bir insandı. Belki de o zamanlar ihtiyacım olan tek şey buydu.

"Aynı şey," diye mırıldandı Nina.

Zo başını salladı. "Ne kadar acınası bir hayat yaşıyorsunuz ikiniz de. Sorununuz ne biliyor musunuz? Her şeyi fazla düşünüyorsunuz."

Nina, tuvalin üzerine biraz tutkal sürerken, "Az düşünmektense çok düşünmeyi tercih ederim," dedi. "Yüksek standartlarım var. Ve sırf orgazm için onları düşürmeye niyetim yok. Kendi parmaklarım gayet iyi iş çıkarıyor."

Zo sırıttı. "Senin parmaklarının seksi bir erkek vücudu yok. Büyük, güçlü elleri özlemiyor musun? Bir erkeğin kokusunu? Onların ağzını yalarken çıkardıkları o küçük sesleri..."

"Sen öyle söyleyene kadar *bilmiyordum* ," diye araya girdi Nina, ona sert bir bakış fırlatarak.

Zo güldü. "Devam edebilirim. Kollarındaki o kalın damarları takip etmeyi, o yuvarlak pazıları sıkmayı hayal edin..."

Ona bir yapay elmas fırlattım, nedense doğrudan içeceğinin içine düştü. "Tamam, yeter."

Gülümseyerek onu sudan çıkardı. "Sadece şunu söylüyorum, bu partiye gitmeliyiz. Çok kalabalık olacak. Eminim ikiniz de kuraklığınızı sonlandıracak birini bulacaksınız."

Başımı salladım. "Böyle çılgın bir partiye gitmek istemiyorum."

Zo, "Hiçbir zaman çılgın bir partiye gitmek istemezsiniz," dedi. "Ama tam da bu yüzden birine ihtiyacınız var. Hiç eğlenemezsiniz. Sürekli çalışırsınız."

Nina, "Sürekli çalışmanın hiçbir sakıncası yok," dedi.

"Teşekkür ederim." Bardağımı onun bardağıyla tokuşturdum.

“İkiniz de işkoliksiniz.” Zo, bikini üstünü düzelterek yerine oturttu. “Artık bir müdahale zamanı.”

Nina, “Biz hafta sonları tatil yapmadan haftalarca süren iş seyahatlerine gönderen bir şirkette çalışmıyoruz,” diye belirtti. Zo, şirketlerin siber güvenliklerini test etmek için güvenlik duvarlarını aşmaya çalışan beyaz şapkalı bir hacker firmasında çalışıyordu. En azından ben öyle sanıyordum. Ne zaman çok teknik detaylara girse, anlamakta zorlanıyordum.

Zo, eliyle gözlerini kapatarak gökyüzüne baktı. "Evet, ama o zaman da haftalarca hiçbir şey yapmadan sadece video oyunları oynayarak, randevulara giderek ve kazandığım tüm parayı harcayarak izin alabiliyorum. İyi bir takas."

Fabi, görünüşe göre platformunun üzerinden konuşmayı dinleyerek, "Haklı," diye seslendi.

Nina sadece başını salladı. İkimiz de kendi işlerimizi yürüttüğümüz için deli gibi çalışıyorduk. Tek fark, Nina'nın çikolata şirketinin çok iyi durumda olmasıydı, benimki ise... Neyse, daha önce de belirttiğim gibi, benim işim pek iyi durumda değildi.

Gerçi, Romolo gerçekten de beni The Golden Circle bültenine kaydetme sözünü tutsaydı...

Yapmazdı. Ayrıca, onun için çalışmayı kabul etmemin sebebi de bu değildi.

"Sadece kendi çıkarım için onu giydirmeyi asla kabul etmeyeceğimi söylediğinde haklıydı. Riske değmezdim. Ama babam ve Fabi değdi."

"Hey, Fabi," diye seslendim ona, havuzda tembelce süzülmesini izlerken. "Nasılsın?"

Saçlarını dağınık bir topuz halinde başının tepesine toplamış, yarım yamalak bir selamla roze şarabını kadehine kaldırdı. "Bilmiyorum. İyi mi? Ama Zo ile birlikteyim. Bence gitmeliyiz."

Daha dik oturdum. "Gerçekten mi?"

Nina inledi. "Planımıza ne oldu?"

“Evet, ama…” Fabi tereddüt etti, kalp şeklindeki güneş gözlüklerini burnunun üzerine doğru itti. “Bilmiyorum. Sadece bunun bu tür şeyleri yapabileceğimiz son sefer olabileceğini hissediyorum, anlıyor musun?”

Göğsümün içinde bir şeyler burkuldu. Taş toplama aletini yere bıraktım. "Ne demek istiyorsun?"

"Evlendiğimde hayatımın nasıl olacağını bilmiyorum. Ya da hangi kurallara uymam gerekeceğini."

Kurallar mı? Ayağa kalkıp havuzun kenarına doğru yürüdüm. "Yani Cosimo'nun arkadaşlarınla görüşmene izin vermeyebileceğini mi söylüyorsun?"

Onu gündeme getirmek için doğru anı bekliyordum. Beni almaya geldiklerinde Fabi'nin keyfi yerindeydi ve bunu bozmak istemedim.

Ama belli ki nişanlılığı da aklından çıkmıyordu.

Derin bir nefes verdi. "Doğrusu, kim bilebilir ki?"

Zo ile birbirimize endişeli bir bakış attık. Bu hiç de iyiye işaret değildi.

Nina, yüzünde ciddi bir ifadeyle öylece oturuyordu, sanki bu duruma hiç şaşırmamış gibiydi.

"Bu kurallarla ilgili size bir şey söyledi mi?" diye sordum.

Fabi şarabından büyük bir yudum aldı. "Hayır. Henüz değil. Benimle konuşmayı reddediyor. Ve bu haftanın başlarında olanlardan sonra, ben sadece—"

"Ne oldu?" diye seslendi Nina.

Fabi, bize daha yakın yüzmek için suya tekme attı. "Ona, akşam yemeğinde buluşup, hani... yaklaşan evliliğimiz hakkında konuşabilir miyiz diye mesaj attım."

“Pekala,” dedim ihtiyatlı bir şekilde.

"O da tek kelimeyle cevap verdi: 'Meşgulüm.'"

Burnum faltaşı gibi açıldı. Ne kadar da kaba bir adam. Bu kadın onun karısı olacaktı ve o, kadınla ilgilenmeyecek kadar meşguldü?

Fabi adına kırıldım.

"Aşağılık herif," diye mırıldandı Zo.

Nina dudaklarını büzdü. "Bu doğru değil. Rafaele ile konuşmalısın."

Fabi şarap kadehine baktı. "Bunun ne anlamı var?"

Nina, "Cosimo'yu hizaya getirebilir," dedi.

Şakaklarımda öfke zonkluyordu. "Belki de nişanlının seni aktif olarak görmezden geldiğini bilseydi, bu lanet olası düğün hakkındaki fikrini değiştirirdi."

Fabi'ye yaptıkları korkunçtu ve onların dünyasında "işler böyle yürür" diye düşünmeleri umurumda değildi. Bu durum tamamen barbarcaydı. Bir suçluya teslim ediliyor ve buna gülümsemesi bekleniyordu.

Kendi annelerinin evliliğinin bir kabus olduğunu düşünürsek, kardeşinin ona bunu nasıl yapabildiğini anlayamadım.

“Bu olmayacak,” dedi Fabi yenilgiyi kabul ederek. “Her zaman kendim seçmediğim biriyle evlenmek zorunda kalacağımı biliyordum, bu yüzden havai fişekler beklemiyorum, anlıyor musun? Dürüst olmak gerekirse, kayıtsızlığa hazırlıklıydım. Ama sanki benden nefret ediyor. Ya da belki de benden iğreniyor.”

"İmkânsız," dedi Nina. "Seni henüz tanımıyor, bu yüzden ne kadar değerli biri olduğunu anlamıyor."

“Açıkçası benimle tanışmakla hiç ilgilenmiyor gibi görünüyor,” dedi Fabi. “Belki de en iyi ihtimalle evlendikten sonra beni tamamen görmezden gelir. Yani, bir gün çocuk sahibi olmayı bekleyecek, ama o günün yakın zamanda gelmesi gerekmiyor.”

Çenemi sıktım. "Ya öyle olmazsa?"

Fabi okyanusa doğru baktı. "Bunu bir şekilde halletmem gerekecek." Havuzun kenarına doğru süzülmesini ve boş şarap kadehini verandaya bırakmasını izledim. "Arkadaşlar, hadi gidelim. Bu gece iyi vakit geçirmek istiyorum. Dans etmek istiyorum. İçki içmek istiyorum." Havuzdan çıktı, biraz sarhoş görünüyordu. "Sadece bir geceliğine onun varlığını unutmak istiyorum."

Dudaklarımı ısırdım.

Belki Fabi bu geceyi normal bir insan gibi geçirseydi, nelerden vazgeçtiğini fark ederdi. Belki daha çok direnirdi.

Ama öte yandan, aile bağlılığını anlıyordum. Görevi anlıyordum. Tanrı'yı herkesten daha iyi anlıyordum.

Yine de, babamın kampanyası için yaptığım şey geçiciydi. Bitecekti.

Fabi için bu, hayatının geri kalanıydı.

Zo, oje şişesinin kapağını tekrar kapatıp sehpaya fırlattı. "Anlaştık. Dışarı çıkıyoruz."

Avuçlarımı uyluklarıma doğru indirdim. "Giyecek bir şey bile getirmedim."

Zo sırıttı. "Hadi gel. Ödünç alabileceğin bir sürü şeyim var."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 13

BENİM

Partiye vardığımızda saat on bir civarıydı.

Kapıda bir güvenlik görevlisi bizi karşıladı ve her birimize küçük siyah bir etiket verdi. "Bunu kameranızın üzerine yapıştırın. Fotoğraf çekmek yasaktır. Kuralı çiğnerken yakalanırsanız, dışarı atılırsınız."

Diğer kızların bu konuda ne düşündüğünü bilmiyordum ama rahatlamıştım. İhtiyacım olan son şey, birinin telefonunda *böyle* göründüğümün fotoğrafının olmasıydı.

İçeri girerken siyah hırkamı daha da sıkıca üzerime çektim. Parti çoktan başlamıştı bile. Müzik o kadar yüksek sesle yankılanıyordu ki, devasa barın arkasındaki dolaplardaki cam eşyalar her vuruşta titriyordu.

"Bu harika değil mi?" diye bağırdı Zo gürültünün arasından.

Hafifçe sarhoştum ama üzerimdeki kıyafetlerle kendimi rahat hissedecek kadar sarhoş değildim.

Zo'nun neredeyse yok denecek kadar az kıyafetle dışarı çıkmaya bir düşkünlüğü vardı; bu yüzden ben de yanlarında yırtmaçları olan ve göğsüme zar zor yapışan, metalik pembe, ince bir elbise giymiştim. Bu kadar az giymeye alışık değildim ve içgüdüm beni hırkayı zırh gibi sıkıca üzerime sarmaya yöneltmişti.

Zo bunu kabul etmedi.

Ellerimi tuttu ve beni kendine doğru çekti. "Tamam Mia, gösteri zamanı. Çıkar şunu."

Başımı salladım. "Bu konuda gerçekten bir fikrim yok."

"Hadi ama." Kolumu dramatik bir şekilde salladı. "Zaten kimse seni tanımayacak. O parıltının altında kimse tanıyamaz."

Muhtemelen haklıydı.

Zo beni o kadar çok simle kaplamıştı ki, doğrudan güneş ışığına çıksam birini kör edebilirdim. Elmacık kemiklerim, omuzlarım ve hatta köprücük kemiklerim ışık altında parıldıyordu. Saçlarım iki topuz yapılmıştı ve gözlerime metalik mavi eyeliner sürülmüştü.

Televizyonda halkın gördüğü, bakımlı ve düzgün görünüşlü politikacı kızına hiç benzemiyordum.

Ve kameraların yasak olduğu bir ortamda…

Tamam, boş ver.

Hırkayı üzerimden silkeledim.

Zo onu elimden kaptı ve sanki çığır açan bir şey yapmışım gibi alkışladı. "İşte bu. Muhteşem görünüyorsun."

Bir dakika önce içecek almak için ortadan kaybolan Fabi ve Nina, ellerinde kokteyllerle geri döndüler. Beni görür görmez onaylayıcı bir şekilde bağırdılar.

"Hadi partiyi başlatalım," diye ilan etti Fabi, elime bir margarita tutuşturarak.

Dans pisti, devasa oturma odasının tam ortasındaydı ve çoktan dolmuştu.

Kalabalığın arasından sıyrılıp boş bir yer bulduk. Bas sesleri o kadar yüksekti ki göğsümde titreşiyordu.

İtiraf etmeliyim ki, bu parti beklediğim kadar berbat değildi. Kalabalık bizim yaşımızda veya daha büyüktü, bu da partinin bira dolu, kaotik bir

üniversite yurt partisi havasında olmamasının nedenini açıklıyordu.

Fabi gözüme çarptı ve gülümsedi, kalçalarını müziğin ritmine göre salladı. Hafta sonu olduğundan daha neşeli görünüyordu.

Havuz başındaki halinden çok daha iyi.

Onunla Cosimo hakkında biraz daha konuşmak istiyordum. Ama aynı zamanda *onun* Cosimo hakkında konuşmak istemediğini de biliyordum. En azından bu gece değil.

Bunu anladım.

Nina, buraya gelirken Romolo hakkında beni sorguya çekti, ilk karşılaşmamızın nasıl geçtiğine dair ayrıntıları öğrenmeye çalıştı. Ona en önemli noktaları anlattım, neredeyse beni öptüğü kısmı ise dikkatlice geçiştirdim.

Bunun sebebi mi?

Böyle bir şeyin yaşandığını kabul etmeye hazır değildim.

Bu anı bana oyun oynanmış gibi hissettirdi; sanki önceden görmem gereken bir tuzağa düşmüş gibiydim. Tam da Romolo Ferraro gibi birinin yapacağı türden bir hamleydi.

Bunu kasten söylememişti. Bunu biliyordum. Benimle dalga geçmeye, sinirlerimi bozmaya çalışıyordu.

Peki neden -sadece bir anlığına- onun bunu yapmasına izin vermeyi düşünmüştüm?

Gerçekten de aptalmışım. Ona tıpkı bir kelebeğin ateşe çekilmesi gibi kapılmıştım, kanatlarımı tehlikeli bir şekilde ısıya yakın çırpıyordum.

Ama bu gece aklımda ona yer vermeye ihtiyacım yoktu. Fabi Cosimo'yu düşünmüyordu, bu yüzden ben de Romolo'yu düşünmeyecektim.

Her şeyi aşırı analiz etmeyi bırakmam gerekiyordu ve—

Zo bileğimi kavradı ve beni müziğin ritmine göre döndürdü. Güldüm ve kendimi serbest bıraktım.

Zo, kadehini çemberimizin ortasına doğru kaldırarak, "Valais Tilkilerine!" diye ilan etti.

Kadehleri tokuştururken Nina homurdandı. "Bu ismi ne zaman bırakacağız?"

“Asla!” diye bağırdı Zo. “Ve grup sohbetinin adını değiştirmeye çalışmayı bırak. Biliyorsun ki hemen eski haline geri döndürürüm.”

Sırıttım. "Bu bizim kültürümüzün bir parçası."

Nina iyi niyetle gözlerini devirdi. "O ismi on üç yaşındayken uydurmuştuk. Artık biraz daha yetişkin bir isim hak etmedik mi?"

Zo, kokteylinin yarısını bir dikişte içerken, "Büyümek abartılıyor," diye belirtti.

Fabi de aynı şeyi yaparak, "Amin," dedi.

Gök gürültüsünün sesi evin içinde yankılandı, birkaç kız çığlık attıktan sonra kahkahalara boğuldu.

Nina pencereye doğru baktı. "Gökyüzü pek iyi görünmüyor."

Camın ötesinde koyu bulutlar beliriyordu, kalın ve ağır, sağanak yağmurun habercisiydi. Hava tahminlerinde fırtınadan bahsedildiğini belirsizce hatırlıyordum.

Neyse ki Fabi'nin annesinin evine yakındık; en fazla on beş dakikalık sürüş mesafesindeydi.

“Aman Tanrım.” Zo adımını yarıda kesti, yüzündeki heyecan yerini daha keskin bir ifadeye bıraktı.

"Ne?" diye sordum.

“Burada kimlerin olduğuna inanamayacaksınız.”

Omurgamdan yukarı doğru bir huzursuzluk hissi yükseldi.

Döndüm.

Odanın diğer ucunda, tanıdık bir çift gri göz benimkine kilitlendi.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 14

ROM

Bu gece geleceğinden emin değildim. Arkadaşının Instagram hikayesinde Hamptons'a gittiklerini görünce, gelme ihtimalinin düşük olduğunu anladım. Ama yaptığım iş söz konusu olduğunda, bir hedefi beklenmedik bir şekilde köşeye sıkıştırmak için doğru fırsatı bulmak, işin kaderini belirleyebilirdi.

Mia muhtemelen beni son kez gelecek haftaki toplantımızda göreceğini düşünmüştü.

Yanılıyordu.

Ondan kurtulmaya hazır değildim, hatta yakın bile değildim. Morales hakkında işime yarayacak bir şeyler elde etme konusunda hâlâ en iyi şansım oydu. Planladığı her ne kadar masum görünse de, ona yakındı. Hatta farkında bile olmadığı değerli şeyleri anlayabilecek kadar yakındı.

O kadar kolay pes edecek değildim.

Bu yüzden o günkü planlarımı iptal ettim ve hızla yola koyuldum.

Zo'nun takip ettiği kişiler listesinde onunla ortak bir bağlantı bulmam beş dakika sürdü. Ondan geri dönüş almam ise on dakika daha sürdü. Yemi attıktan sonra, hava tahminleri yağmur yağabileceğini söylese de arabamla hızla buraya geldim. Ve bekledim.

Saatlerce beklemek.

Zo'nun en son paylaştığı şey, havuz başında kokteylleriyle uzanırken, güneş gözlüklerinin güneş ışığında parladığı bir fotoğraftı. Bu, bugünün öğleden sonrasıydı. O zamandan beri hiçbir şey yok. Hiçbir güncelleme yok. Bu partiye gerçekten gelip gelmeyeceklerini bilmenin bir yolu yok.

Onları kapıdan girerken gördüğümde sabrım tükenmek üzereydi.

Kalabalığın arasından geçerken onları izledim ve bir sonraki hamlemi planladım. Sonra Mia o kazağı çıkardı ve neredeyse içeceğim boğazıma kaçacaktı.

Üzerinde ne vardı böyle?

İçimde keskin ve bölgesel bir duygu nabzı belirdi.

O incecik elbise neredeyse vücudundan düşecekti. Yırtmaçlar uyluklarının üst kısmına kadar uzanıyordu. Ve o yumuşak, esmer tenin tamamı gözler önüne serilmişti.

Çenemdeki bir kas seğirdi. Kendimi zorlayarak yavaş ve düzenli nefes almaya çalıştım.

Neden umursadım ki? Mia Morales benim değildi. Sadece bir hedefti.

Ama bu bilgi beni öfkelenmekten alıkoymadı.

"Sen de bundan pay almak ister misin?" diye sordu ev sahibi Johnny, oturduğu yerden, bakışlarımı cam masanın üzerinde gelişigüzel kestiği kokain çizgisine çekerek.

Bu bizim ürünümüzdü. Kolombiyalı tedarikçilerimiz sayesinde eyaletin en iyisiydi. Onlar da bunu biliyordu, bu yüzden bu yılki sözleşme yenileme görüşmelerinde sert davranıyorlardı. Ben de bu baş ağrısıyla Cosimo'nun ilgilenmesine memnuniyetle izin verdim.

“İyiyim,” dedim. O maddeye en son dokunduğumda on sekiz yaşındaydım, aptaldım ve bir kaçış yolu arıyordum. Dokunmayan erkeklerin başına gelenleri görünce çabucak vazgeçtim.

Johnny, uyuşturucuyu bir nefeste içine çekti ve keyifli bir iç çekişle başını geriye doğru eğdi.

Dans pistine doğru geri döndüm. *Kahretsin* . Dikkatimi dağıtmıştı ve şimdi Mia gitmişti. Arkadaşları hâlâ oradaydı ama o bir yerlere kaçmıştı.

Benden mi saklanıyorsun?

İyi şanslar. Ev büyüktü ama yeterince büyük değildi.

Nina'nın keskin bakışları üzerimdeydi. Uyarı niteliğinde başını salladı.

Sadece sırıttım.

Mia'nın benimle ilişkiye girmesinden hoşlanmadı mı? Çok kötü. Kuzenimle o lanet olası burç yorumu hakkında konuşmam gerekiyordu ama o bekleyebilir.

Duvara yaslanıp kendimi küçük stilistimin yanına götürdüm.

Buraları iyi biliyordum. Johnny, Black Silk'in müdavimlerindendi ve yaz boyunca verdiği diğer partilerin yanı sıra İşçi Bayramı partilerine de her zaman davet alırdım. Gündüzleri yazılım tasarlardı. Geceleri ise havalıymış gibi davranmayı severdi.

O, yirmili yaşlarında eğlenceden mahrum kalmış ve şimdi otuz beş yaşında bu açığı kapatmak için canla başla çalışan türden bir adamdı.

Ama o aptal değildi.

Eğer onun dikkatsiz hallerini gösteren fotoğraflar internete sızsaydı, ortalık karışır, ortalık karışırrdı. Halkla ilişkiler ekibi muhtemelen ondan kamera yasağını uygulaması için yalvarmıştı. Herkes genellikle bu kurala uyuyordu.

Herkes, ben hariç. Ben kurallara uymadım.

Mia bunu çok geçmeden öğrenecekti.

Birkaç kapının arkasına baktım; yatak odaları boştu. Koridorun yarısına geldiğimde durdum.

Havada tanıdık bir koku vardı. Vadi zambağı.

Bakışlarım sağdaki kapıya kaydı. Bir banyo. İçerideydi.

Duvara yaslandım, kollarımı kavuşturdum. Bekleyebilirdim. Beni saatlerce bekletmişken, bir iki dakika daha ne fark ederdi ki?

Kilit döndü. Kapı kayarak açıldı.

Ve işte oradaydı.

O lanet olası elbiseyle.

O küçük metal parça, ikinci bir deri gibi vücut hatlarına yapışmıştı. Bunun farkında mıydı? Bu evdeki her erkeğin, o yanlarından geçerken muhtemelen ağzının suyu aktığının bilincinde miydi?

Geniş kahverengi gözleri benimkine kilitlendi.

"Konuşmamız gerekiyor," diye hırçın bir sesle söyledim.

"Teşekkürler, gerek yok." Sanki gerçekten gitmesine izin vereceğimi sanıyormuş gibi yanımdan geçmeye çalıştı. Kolumu uzatıp yolunu kestiğimde bile şaşırmış gibi görünmeye cüret etti.

Eğilip dudaklarımı kulağına yaklaştırdım. Bütün vücudu kaskatı kesildi. "Altın Çember partisiyle ilgili."

Yutkundu. "Bunun nesi var ki?"

"Burada çok gürültü var. Söylediklerinizin hiçbirini duyamıyorum."

Elini tuttum ve onu az önce kontrol ettiğim boş yatak odalarından birine çektim.

İçeri girdikten sonra, onu dikkatlice inceledim.

Topuklu ayakkabılarının altından başının tepesine kadar her yeri simle kaplıydı ve saçları başında iki topuz yapılmıştı. Bu lanet olası saç stiline ne diyeceğimi bilmiyordum ama seksiydi—tıpkı geri kalanı gibi—ve penisimi seğirtiyordu. "Güzel kıyafet."

Yanakları pembeleşmişti. Elbise içinde tam rahat hissetmediği için kollarını koruyucu bir şekilde beline dolamıştı.

Arkadaşları onu giymeye ikna etmiş olmalı. Tahmin edilebilir bir durum.

"Gerçekten proje hakkında konuşmak mı istiyordunuz?"

"Tabii ki." Tabii ki hayır. Ama bunun bir fırsat olduğu konusunda haklıydım ve yakında karşılığını alacaktım.

Telefonumu çıkardım ve onun fotoğrafını çektim.

Gözleri faltaşı gibi açıldı. "Hey! Ne yapıyorsun? Burada fotoğraf çekmek yasak. Kural bu!"

"Kuralları boş ver."

Omzuna astığı minik çantayı yere bıraktı ve telefonuma doğru atıldı.

Onu kolayca atlattım, silahı başımın üstünde, onun ulaşamayacağı bir mesafede tuttum.

Boğazından hayal kırıklığı dolu bir ses çıktı. "Romolo, sil şunu!"

"Asla." Onu az önce gördüğümde artık nazik davranmayı bırakmaya karar vermiştim. Şantajı bu kadar kolay yapan birinden bilgi almaya çalışarak neden zaman kaybedeyim ki? İstediğimi ne kadar çabuk alırsam, ondan o kadar çabuk kurtulurdum. Onun yanında kendim gibi hissetmiyordum ve bundan hiç hoşlanmıyordum.

Tekrar denedi, topuklarının üzerinde sekerek, parmakları havayı kavramaktan başka bir işe yaramadı.

Ellerinin uzanmasından kurtulmak için geriye doğru çekildim, ta ki baldırlarım sert bir şeye çarpana kadar.

Bir kanepe.

Telefonu hâlâ başımın üzerinde yüksekte tutarak arkamdaki duvara yaslayıp üzerine atladım. Telefonu almak için can atan Mia, hiç düşünmeden kucağıma tırmandı.

Yumuşak, çıplak uylukları beni sarmıştı. Bacaklarıma değdiklerinde sıcaktılar ve nabzım fırladı.

"Romolo," diye homurdandı, telefonu almak için uzanırken, bedeni benimkine yapışmıştı. "Ver şunu bana."

“Hayır.” Göğüsleri yanağıma bastırınca çenemi sıktım. İnlememek için kendimi zor tuttum.

"Romolo, lütfen," diye yalvardı.

Yaptığı şeyin farkında mıydı?

Yoksa dikkatimi dağıtmak için bilerek mi yapıyordu?

İtiraf etmeliyim ki, işe yarıyordu. Her yerdeydi. O yumuşak, çiçeksi müge çiçeği kokusu tenine sinmiş, her nefesimde ciğerlerimi dolduruyordu. Elimle neredeyse yok denecek kadar ince elbisesinin arkasını sıktım ve onu kendimden uzaklaştırmak mı yoksa daha da yakına çekmek mi istediğimi uzun uzun düşündüm.

Eli kolumda yukarı doğru kaydı, diğer eli ise kendini desteklemek için omzuma bastırdı. Ardından, dizlerinin uyluklarıma uyguladığı kaldıraçtan faydalanarak, telefonu elimden kapmak için yeterince uzandı.

Zafer kazanmış bir şekilde ve telefona o kadar dalmış bir halde kucağıma geri çöktü ki, benim bir kaya kadar sertleştiğimi fark etmedi bile.

Telefon kilitliydi.

Yüz tanıma özelliğini etkinleştirmek için cihazı bana doğru çevirdi.

"Etkin değil," dedim sesim gergin bir şekilde. "Parolamı vermeniz gerekecek."

"Bu nedir?" diye sordu, gözlerini tekrar benimkine dikerek.

Yer değiştirdi ve ereksiyonumu hissettiği anı tam olarak anladım.

Gözleri irileşti. Göz bebekleri büyüdü. Boğazı kasıldı.

"Sence haber kuruluşları, bir sonraki belediye başkanının kızının iş dışında nasıl giyindiğini görünce ne diyecekler?" Elimi elbisesinin içine sokup kumaşı belinde gerdim. Herkesin dikkatini çeken bir vücudu vardı. Ona sürtünmemek için gösterdiğim çabadan kaslarım gerildi. "Babanın sürekli övdüğü o sağlıklı aile değerlerine biraz aykırı değil mi?"

Birkaç dakika önce yüzünde beliren tahrik belirtisi bir anda kayboldu. "Sen bir pisliksin." Gözlerinden ihanet akıyordu ve bu beni büyüledi.

Çünkü bu, onun bir kısmının bana güvendiği anlamına geliyordu.

Az da olsa.

İsa Mesih.

Bu kadın nasıl hala hayatta kalıp da bu kadar safça ortalıkta dolaşabiliyor?

Bakışlarım köprücük kemiklerinde gezindi, sonra elbisesinin düşük yakasına indi. O lanet olası parıltı. Onu efsanevi bir yaratığa, buraya ait olmayan bir varlığa benzetiyordu.

Benim gibi bir adam için uygun değil.

Bir ara diğer elim de beline yerleşmişti.

Yaptığımı bile hatırlamıyorum.

Parmakları telefonumu daha sıkı kavradı.

"Ne istiyorsun?" Sesi titriyordu.

Tekrar yukarı baktım. Ağlamamaya çalışıyordu.

Söylemem gereken kelimeler kafamda yankılanıyordu. *Babana para veren kişi hakkında bildiğin her şeyi bana anlatmanı istiyorum.*

Fotoğrafın yeterli bir koz olup olmayacağından emin değildim, ama olma ihtimali yüksekti.

Memnun olmalıydım. Onu tam istediğim yerde tuttuğum için çok sevinmeliydim.

Bunun yerine, göğsümde bir burkulma hissettim.

Aklımdan geçen tek şey, bu sözleri duyduğunda bana nasıl bakacağıydı. Benim hakkımda hâlâ sahip olduğu kırılgan yanılsamalar paramparça olacaktı.

Bu çok saçmaydı.

Avımı tuzağa düşürmüştüm, tam istediğim yerde yakalamıştım. Ama yine de, bir şey beni son darbeyi indirmekten alıkoydu.

Belki de ondan başka bir şey istediğim içindi. Daha çok istediğim bir şey.

Dişlerim birbirine sürtündü. *Hangisi olacak acaba?*

Nefesi kesik kesik, parmakları telefonumu sıkıca kavramış halde beni izliyordu.

"Romolo, lütfen," diye fısıldadı, telefonu göğsüne bastırarak.

Bunu söylemeliydim.

Ona, babasının sırlarını öğrenmesi karşılığında fotoğrafı sileceğimi söylemeliydim.

Ama bunun yerine, aklımı tamamen yitirmiş ağzım, "Beni öpmeni istiyorum. Ve sadece öylesine bir öpücük değil. Beni öpmeni ve bunu gerçekten içten yapmanı istiyorum" dedi.

Bir an geçti. Büyük, kahverengi gözlerinde adlandıramadığım bir şey belirdi. Keşke düşüncelerini okuyabilseydim.

"Neden?"

“Bir şey öğrenmek istiyorum.” Baş parmağımla alt dudağının üzerinden geçtim. “Bunlar meyve gibi mi tadıyor?”

Bana bakış şeklinden, deli olduğumu düşündüğünü anladım.

Eğer öyleyse, bu onun hatasıydı.

Dudak parlatıcısı cebimdeydi. Kaybolduğunu fark etmiş miydi? Onu aldığımı anlamış mıydı ve bunun ne anlama geldiğini düşünmüş müydü acaba?

Belki o beni aydınlatabilir, çünkü gerçekten bilmiyorum.

Dili hızla dışarı fırlayıp alt dudağının üzerinden geçti. "Seni öpersem, bana şifreyi verecek misin?"

"Anlaştık." Bu mantıksız dürtüye yenik düştüğüm için kendime o kadar kızdım ki, duvara yumruk atmak istedim.

Birkaç dakika daha düşündü.

"Acele et," diye çıkıştım. "Bu teklif sonsuza kadar geçerli olmayacak."

Bakışları kısıldı. "Sende bir sorun var."

"Şimdi anlıyorsun."

“Pekala.” Avucu boynumun arkasına dolandı. “Bir öpücük.”

"Önemli bir şey ortaya koy."

Öne eğildi. "Konuşmayı kes."

Kadın bir santim kadar öne doğru kayıp, penisime bastırınca inledim.

Tüm vücudu ürperdi. O kadar yakındı ki, elmacık kemiklerine serpilmiş her bir parıltı zerresini tek tek görebiliyordum.

Dudakları aralandı—

REEEE! REEEE! REEEE!

Sıçradım. "Bu da ne lan?"

Mia şaşkınlıkla nefesini verdi ve neredeyse üzerimden fırladı. "Üvey annem arıyor." Çantasına uzandı.

Elimle yüzümü sildim. Sadece bir dakika daha yeterliydi.

Telefonu açtı. "Merhaba?" Sesi gergindi. "Her şey yolunda mı?"

Doğrulup pozisyonumu düzelttim. Sonunda zihnimin berraklaşması için benden yeterince uzaklaşmıştı. Kafamla düşünmüyordum—en azından doğru olanla değil.

“Ne demek istiyorsunuz? Durum ne kadar kötü?”

Kaşlarım çatıldı. Bir şeyler ters gidiyordu.

Mia tırnağını kemirirken, söylenenleri başıyla onayladı. "Jenny telefonu açmıyor mu?" Hayal kırıklığıyla nefes verdi. "Kahretsin. Tamam. Geri

döneceğim."

Geri mi dönüyorsunuz?

Bu saatte mi?

Ayağa kalktım. Aramızdaki o an yok olmuştu, sanki hiç yaşanmamış gibi dağılmıştı.

“En az iki saatlik yolum var. Durum kötüleşirse lütfen 911’i arayın. Hayır, Aris.” Bir aşağı bir yukarı yürüdü. “İnatçı olma. Tedbirli olmak pişman olmaktan iyidir. Tamam, yoldayım.”

Telefonu kapatırken parmakları titriyordu. Ben bir şey söyleyemeden kapıya doğru yönelmişti bile.

"Benim-"

Bana bakmadı bile. Hiç tereddüt etmedi.

Ve sonra gitti.

Kahretsin.

Üvey annesiyle ilgili her ne yaşanıyorsa, telefonumda hâlâ duran fotoğraftan çok daha önemliydi belli ki.

Peşinden gittim. Endişelenmiyordum. Elbette hayır. Bu, yarım kalmış bir işti. Beynim tekrar çalışmaya başladığına göre, ona farklı bir teklif yapacaktım; en başından beri yapmam gereken teklifi.

Kalabalığın arasından arkadaşlarına doğru ilerlerken, hemen arkasında olduğumun farkında değildi.

Kızlar beni görünce hepsi şaşırdı, ama hemen dikkatlerini durumu açıklayan Mia'ya yönelttiler.

“Üvey annem iyi değil. Göğüs ağrıları çekiyor ve etrafta başka kimse yok. Eve gitmem gerekiyor.”

Nina başını salladı. "Hepimiz içki içtik. Fabi'nin arabası annesinin evinde."

Mia, uygulamada gezinmeye başlamışken, "Bir araç paylaşım uygulaması çağırıyorum," dedi.

Çenemi sıktım. Gerçekten de Uber çağırıp, gecenin bir yarısı tanımadığım bir adamın arabasının arka koltuğunda iki saat oturacak mıydı?

"Arkadaşını çağıramaz mı?" diye sordum.

Mia beni görmezden geldi.

"Biz de sizinle geleceğiz," dedi Fabi.

"Hafta sonunu mahvetmenin bir anlamı yok." Telefon ekranında *"Uygun şoför yok" yazısı belirdi.*

"Kahretsin." Tekrar denedi. Sonuç aynı.

Nina, "Muhtemelen fırtına yüzünden," diye belirtti. "Tahminlere göre fırtına bu gece başlayacak. Şu anda o kadar uzağa gitmek isteyen çok fazla sürücü olduğunu sanmıyorum."

Pencereden dışarı baktım. Çok karanlıktı, hiçbir şey görünmüyordu ama cam henüz ıslanmamıştı.

Yağmurda araba sürmekten nefret ediyordum. Özellikle de bu lanet yerde. Omuzlarımı silktim, gerginlik çoktan başlamıştı. Ama onunla arabada iki saat geçirmek, o sinirli ve hâlâ biraz sarhoşken... İstediğimi elde etmek için mükemmel bir fırsattı.

Boş ver. Üstesinden gelebilirim. Riske değerdi.

"Seni ben götüreceğim," dedim.

Kızların hepsi bana döndü.

“Yok artık,” dedi Nina. “Sen de içki içmişsin.”

“Bir içki. İyiyim.”

Mia telefonundan başını neredeyse hiç kaldırmadı. Hala arıyordu. Hala hiçbir şey bulamıyordu.

“Zaten bu gece geri dönecektim,” diye yalan söyledim. “Ya şimdi arabama binersin ya da yirmi dakika sonra burada şoförsüz, keşke benimle gelseydim diye düşünerek beklersin.”

Bu onun dikkatini çekti. Başını hızla kaldırdı.

İçinde yaşanan savaşı görebiliyordum. Gözleri bana şu an benimle hiçbir ilgisi olmasını istemediğini, ama daha iyi bir seçeneği olmadığını söylüyordu. Ve bunu kendisi de biliyordu.

Boğazı yutkunmakta zorlandı. Yüzünde bir anlık endişe belirdi.

Sonunda başını salladı. "Pekala. Gidelim."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 15

BENİM

Romolo'nun Mercedes'ine bindiğim sırada gökyüzünü yarıp geçen şiddetli bir gök gürültüsü duyuldu.

Emniyet kemerimi bağladım ve Zo'dan geri aldığım hırkayı üzerime daha sıkıca sardım. Üvey annem telefonda kötü konuşuyordu; nefes nefese, sinirli ve her kelimesi kesik kesikti.

Muhtemelen en başından beri gitmeme izin verdiği için çok sinirlenmişti.

Evde kalmalıydım. Yanında ona göz kulak olacak biri olmadan hafta sonu evden uzakta olma fikrini aklımdan bile geçirmemeliydim.

Karnımda sıcak bir endişe dalgası yükseldi. Daha kötü bir şeye dönüşmeden önce kaygımı kontrol altına almam gerekiyordu. Vazovagal senkop tahmin edilebilir bir durum değildi, ancak yıllar içinde endişelendiğimde veya şaşırdığımda ortaya çıktığını fark etmiştim. Aldığım tek fiziksel uyarı, vücudumun her yerinde beliren o belirgin sıcaklık hissiydi. O zamana kadar genellikle bir şey yapmak için çok geç oluyordu. İster istemez bayılıyordum.

En azından zaten oturmuştum. Ama yanımda oturan şeytanın önünde daha da savunmasız kalmak istemiyordum.

Romolo bizi yola sürerken yüzünde sert bir ifade vardı. Birkaç dakika önce kucağında oturup şifresini almak karşılığında onu öpmek üzere olmamla, şimdiki halimi bağdaştırmak neredeyse imkansızdı.

Öpücük istediğinde çok öfkeli görünüyordu.

Eğer birinin kızması gerekiyorsa, o da bendim.

Beni kandırdı. Bana şantaj yapmaya çalıştı. Dokunuşuyla başımı döndürdü. Etrafımdayken, hatta kaba davrandığı zamanlarda bile kalbimin daha hızlı atmasından nefret ediyordum.

Ama beni daha da çok nefret ettiren şey, o fotoğrafın hâlâ telefonunda duruyor olmasıydı.

Bu konuda bir şeyler yapmalıydım.

Parmaklarım hırkamın etrafını daha sıkı kavradı. "Romolo, resmi silmen gerekiyor."

Gözünü bile kırpmadı. "Üvey annenin sorunu ne?"

Ona dik dik baktım. "Az önce ne dediğimi duydun mu?"

“O resmi silmemi istiyorsanız, sorularımı yanıtlamanız gerekecek.”

Aman Tanrım. Elbette bunu kendi lehine çevirmenin bir yolunu bulacaktı. Safça, onun göründüğünden daha fazlası olabileceğini düşünmüştüm, ama yanıldığımı kabul etme zamanı gelmişti.

"Empati sizin için tamamen yabancı bir kavram mı?" diye sordum.

Araba yavaşladı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Söylediklerimi yapmayı reddettiğinde neler olduğunu sana göstereceğim. Hızlı sürmemi mi istiyorsun? O zaman konuşmaya başlasan iyi olur."

Evet. Bana tam olarak kim olduğunu gösteriyordu. Ona inanmamın zamanı gelmişti. Bu adamın çoğu insanın kalbi olan yerde kara bir delik vardı. Bu kadar güzel bir insan nasıl bu kadar kalpsiz olabilir?

“Pekala,” diye tısladım. “Birkaç yıl önce felç geçirdi. Ardından birçok komplikasyon yaşadı. Görünüşü konusunda özgüven eksikliği çektiği, depresyondan muzdarip olduğu ve bir sürü başka sağlık kaygısı olduğu için evden çıkmayı sevmiyor. Tekrar felç geçirme riski yüksek ve onu yakından takip etmeye çalışıyoruz.”

Gaz pedalına bastı, hızlandı. "Hemşiresi nerede? Morales'in bir hemşire tutacak kadar parası vardır herhalde."

“Şehir dışında. Babam da öyle. Üvey annem, kelimenin tam anlamıyla ölümün eşiğinde olmadıkça 911'i aramaz.” Telefonumda seçeneklerimi değerlendirirken ekranı kaydırdım. Onayladığı çevrenin dışındaki herhangi birini ararsam hoşuna gitmezdi; bu çevre ben, babam, hemşire ve Jenny'den oluşuyordu. Ama gerekirse komşularımızdan birini arardım. Sağlığını tehlikeye atmaktansa bana çok kızması daha iyiydi.

Romolo'nun elleri direksiyonu sıkıca kavradı. Yollar boştu, çoğu sürücü muhtemelen yaklaşan fırtına nedeniyle yola çıkmamıştı. Üstelik geç olmuştu, sabah on ikiyi geçmişti.

“Babanız bizden daha uzakta mı?”

“Evet. Finger Lakes bölgesinde bir toplantısı var. Yarın dönecek.”

Çenesi seğirdi. "Kimle görüşeceksin?"

Telefonum titredi. Jenny arıyordu. Açtım.

“Mia?” Sesi uykulu geliyordu. “Tuvalete gitmek için uyandım ve annenin cevapsız aramalarını gördüm. Telefonum nasıl sessize alındı bilmiyorum. Şimdi yoldayım.”

Gözlerimi kapattım. "Oh, çok şükür. Ne kadar uzaktasınız?"

"En fazla on dakika."

"Hamptons'tan geri dönüyorum."

“Ben hallederim. Bu gece geri dönmemelisin. Büyük bir fırtına bekleniyor diye duydum. Yarın gel. Ne kadar süre gerekirse onunla kalırım.”

“Henüz yağmur yağmıyor—”

Tam da beklendiği gibi, gökyüzü açıldı.

İri yağmur damlaları ön cama çarparak yolu bulanıklaştırdı.

"Boş ver," diye mırıldandım.

“Gök gürültüsünü duyabiliyorum. Kendine dikkat et, tamam mı? Yanına vardığımda hemen mesaj atacağım.”

"Teşekkür ederim." Jenny'nin ne kadar can sıkıcı olabileceğine rağmen, babam ve benim güvenebileceğimiz biriydi.

"Anladım."

Telefonu kapattım ve başımı koltuğa yasladım. "Kriz atlatıldı."

“O asistan mıydı?” Romolo’nun sesi alçak ve gergindi.

"Evet. Artık geri dönmeme gerek yok, bu da sorgunuza katlanmama gerek olmadığı anlamına geliyor."

“O fotoğrafın kaybolmasını istiyorsan, yapacaksın.” Arabayı yavaşlattı ve keskin bir U dönüşü yaptı.

"Beni nereye götürüyorsunuz?"

“Kaldığınız yere geri dönelim. Sanırım Fabi ile birliktesiniz. Oraya varmadan önce bana gerekenleri vermezseniz, o fotoğraf yarın internetin her yerine yayılacak. Babanız kiminle görüşüyor?”

İçimde bir öfke alevi, benzin izlerinde hızla ilerleyen bir alev gibi yükseldi. "Ben değilim—"

Vızzz. Telefonuma baktım. Bu sefer bir mesajdı, üvey annemden.

Jenny yolda. Yarın görüşürüz.

"Benim."

Onu görmezden geldim. Ona o kadar kızgındım ki konuşmaya cesaret edemedim. Bunun yerine, hızlıca bir yanıt yazdım.

Beni aradı. Sabah ilk iş olarak geri döneceğim. Seni seviyorum.

Ekrana baktım. İki onay işareti belirdi.

Sonra hiçbir şey.

Mesajımı okuyup cevap vermedi.

"Benim."

Dişlerimi sıktım. *Cevap verme. Ona bu memnuniyeti verme.*

" *Mia* ," diye hırladı, sesi karanlık ve beklenti doluydu, sanki benim ilgimi hak etmiş gibiydi.

İşte o an her şey bitti. Sinirlerim bozuldu.

“Yeter!” Başımı hızla ona çevirdim. “Sana babam hakkında hiçbir şey anlatmayacağım. Ne istediğini, neyin peşinde olduğunu bilmiyorum ama benden hiçbir şey alamayacaksın.”

“Beni dinleyin—”

“Hayır, beni *dinle* , seni aptal. Bir hata yaptığımı fark ettim. Sana o mesajı asla göndermemeliydim. Seninle çalışmayı asla kabul etmemeliydim. Ama bu şantaja katlanmayacağım. O resmi basına göndermek mi istiyorsun? Hadi bakalım, Romolo. Sonuçlarıyla ben ilgilenirim. Durumu düzeltmek için gerekirse yorulana kadar çalışırım, böylece asla üzerimde bir gücün kalmasın.”

Sessizlik. Sadece ön cama vuran yağmurun sesiyle bozuluyor.

Romolo'nun bakışları yola sabitlenmişti, parmak boğumları kemik gibi bembeyazdı. Bu sefer, hazırcevap bir cevabı yoktu.

O kadar sinirlenmiştim ki ter içinde kalmıştım. Daha önce hiç kendimi böyle savunmamıştım. Hiç cesaret edememiştim.

Bu bir aydınlanmaydı. *Çok iyi* hissettirdi.

Ve henüz işim bitmemişti. "Geceleri nasıl uyuyorsunuz?"

“Hayır.” Sesi alçak ve gergin çıkıyordu. Her zamanki haline hiç benzemiyordu.

Ona bir şey anlatabilmiş miydim? Umarım utanmıştır.

Yağmur bardaktan boşanırcasına yağıyordu. Silecekler suyu tahliye etmekte zorlanıyordu.

Romolo tekerleği sıkarken ellerinin arkasındaki damarlar belirginleşmişti. Solgun, neredeyse kül rengi olmuştu. Şakağından bir damla ter süzüldü.

Bir dakika... Bir şeyler ters gidiyordu.

Kaşlarımı çattım ve onu daha iyi görebilmek için biraz yer değiştirdim. "Romolo?"

Nefes alırken göğsü keskin ve düzensiz bir şekilde sarsıldı.

Ve sonra araba aniden savruldu.

“Romolo!” Ellerim hızla uzandı, Mercedes kaygan kaldırımda sarsılırken gösterge paneline yapıştım. Nefes alamıyormuş gibi bir eliyle yakasını tırmalıyordu, göğsü hızla inip kalkıyordu.

"Kenara çek!" diye bağırdım, direksiyona uzanıp elimi onun elinin üzerine koydum. Teninin buz gibi soğuk olduğunu hissettim.

Yoldan çıktı ve ormanlık alanın kenarına yakın bir yerde kayarak durduğumuz anda ani fren yaptı.

“Burada kal.” Kapıyı hızla açtı ve sendeleyerek yağmurun altına çıktı.

Arabanın önünden koşup gölgelerin arasında kayboluşunu izledim. Nabzım hâlâ gümbür gümbür atıyordu, bedenim hâlâ o panik anında donakalmıştı.

Az önce neler olmuştu böyle?

O her neyse, tıbbi bir acil durum mu geçiriyordu? Panik atak mı? Ben burada oturup onun bu halini izlerken öylece duracak değildim.

Onu gözden kaybetmemeliydim.

Arabadan inerken topuklarım bir su birikintisine bastı. Yağmur o kadar şiddetliydi ki hırkamın tamamen ıslanması sadece birkaç saniye sürdü.

“Romolo!”

Onu ileride fark ettim, silüeti fırtınanın arasından zar zor görünüyordu. Bir ağacın yanında duruyordu, ayakta durabilmek için ona ihtiyaç duyuyormuş gibi avuçlarını gövdeye bastırmıştı.

Kapıyı hızla kapatıp ona doğru koştum. Ayaklarım çamurlu çimene değdiği anda topuklarım battı. Topuklarımı ayağımdan çekip geride bıraktım ve yalınayak ona doğru koşmaya devam ettim.

Titriyordu. Nefes almakta zorlanırken vücudu sarsılıyordu.

Bu kadar güçlü birinin bu kadar kırılgan görünmesini görmek tuhaf ve korkutucuydu.

Avucumu sırtının ortasına bastırdım. "Buradayım."

Dokunuşumun altında kasları gerildi. Bir sonraki saniyede, benden şiddetle uzaklaştı.

“Lanet olsun Mia. Sana arabada kalmanı söylemiştim.” Sesi kısık, gergin ama öfkeyle doluydu.

Normalde böyle bir ton beni tiksindirirdi, ama adam kendini zar zor tutuyor gibiydi. Onu böyle bırakmaya niyetim yoktu.

"Sizi hastaneye götürmemi ister misiniz?"

“Hayır.” Ağaçtan destek alarak yavaşça bir adım ileri attı, sanki arabaya doğru yürüyecekmiş gibi.

Ama sadece iki adım atabildi. Dizleri büküldü. Tamamen yere yığılmadan önce kendini tuttu, elleri çamura çarptı, nefesi kesik kesik, hırıltılı hırıltılar halinde geliyordu.

Kalbim paramparça oldu. Onu böyle görmek beni ağlatmak istedi.

Islak toprağın çıplak bacaklarımı ıslatmasını umursamadan yanına çömeldim ve elimi omzuna koydum. "Sorun yok."

Parmakları toprağa saplandı. "Beni yalnız bırakın." Sesi o kadar alçaktı ki fırtınanın gürültüsünden zar zor duyabiliyordum.

Başımızın üzerinde şimşek çaktı ve yüzünü aydınlattı.

Kaybolmuş gibi görünüyordu.

Sana ne oldu Romolo?

OceanofPDF.com

BÖLÜM 16

ROM

Dinlememişti. Neden dinlememişti?

Mia'nın eli omzumdaydı. Küçük. Sıcak. Sağlam.

Beni teselli etmeye çalışıyordu ama tam tersi etki yaratıyordu. Ciğerlerim daha da daraldı.

Onu omuzlarımdan silktim ve ayağa kalkmaya çalıştım, dünya etrafımda sallanırken sendeledim. Anılar amansızca yüzeye çıkmaya çalışıyordu. Geriye dönüşler çok canlıydı. Sanki bir korku filmi doğrudan kafamın içine yansıtılmıştı.

Bacaklarıma batan tırnaklar. Gürültüyle içeri dolan su. Boğuk sesle ettiği özürleri, çocukların isimleri—

Göğsüm paramparça oluyormuş, başım yarılıyormuş gibi hissediyordum.

Kontrol. Kontrolü yeniden ele geçirmem gerekiyordu.

“Romolo, bana bak.” Mia’nın sesi duyuldu.

Gözlerimi kırptım. Tekrar dizlerimin üzerine çökmüştüm, sırılsıklam ıslanmıştım, kalbim kaburgalarımdan kopacakmış gibi gümbür gümbür atıyordu. Yeterince nefes alamıyordum.

“Beni yalnız bırak dedim.” Sesim titriyordu. Beni böyle görmemeliydi. Kimse görmemeliydi. Ve o geceden beri kimse görmemişti.

O zamanlar kafamın içindeki duygusal vanayı kapatmıştım ve o vana bir daha açılmamıştı. Ta ki şimdiye kadar.

"Bunu yapmayacağım."

Gözlerimi sıkıca kapattım. Kolları beni sardı, kendine çekti. Islak yanağı benimkine değdi. O da benim kadar ıslanmıştı ama yine de bir şekilde sıcaktı. Hala beni teselli etmeye çalışıyordu.

O gece neredeyse yalvararak bunu istemiştim. Sadece birinin beni kucaklamasını, her şeyin yolunda olacağını söylemesini istemiştim. Ama kimse yapmadı. Hiç kimse yapmadı.

Sanki bir şeye takılıp boğuluyormuş gibi hissettim. Artık nasıl teselli bulacağımı bilmiyordum. Belki de bir kas gibiydi; kullanılmazsa körelirdi.

"Bana neler olup bittiğini anlat," diye fısıldadı, dudakları yanağıma değerken.

Başımı salladım. Asla söylemezdim. Ne ona, ne de başkasına.

Biraz geri çekildi, kahverengi gözleri benimkileri aradı. "Titriyorsun."

Bu sözler kafamda yankılandı: *"Zayıf. Olamazsın."*

Ani bir hareketle geriye doğru sıçradım ve Mia'nın kollarını savuşturdum. "Benden uzak dur."

“Hayır. Hiçbir yere gitmiyorum. Beğenmemeniz umurumda değil. Tam buradayım.”

Bir süre sonra elleri kollarımı buldu ve yavaş, yatıştırıcı hareketlerle yukarı aşağı doğru okşadı.

Göğsümün içinde bir şey kırıldı. Ona bakamadım. Bunun yerine çamurlu ellerime baktım ve onu tekrar kendimden uzaklaştırma içgüdüme karşı koymaya çalıştım.

Onun dokunuşuna nasıl dayanacağımı bilmiyordum, ama gittiğinde bundan daha da az hoşlanacağımı fark ettim.

Her nefes alışımda kendimi hazırladım. Her nefes verişimde ise gevşedim.

Kollarımı okşamaya devam etti, yalnız olmadığımı hatırlattı.

Boğazımdaki bağ gevşemeye başladı. İçimde bir şeyler kabardı.

Yağmur aralıksız bir şekilde üzerimize yağıyordu, ama umurumda değildi. Arabada olmaktan daha iyiydi, çünkü arabada olmak tabutta olmak gibiydi.

Elleri omuzlarımda durdu. "İşte bu. Yavaş, derin nefesler al."

Çamurlu çimenlere gömülmüş çıplak dizlerine bakakaldım. Arabada ona karşı tam bir pislik gibi davranmıştım. Ve o hâlâ her zaman yaptığı şeyi yapıyordu: insanlara yardım ediyordu.

Bundan biraz tiksinti duymaya çalıştım. Başaramadım. Gerçek şu ki... onunla ilgili hiçbir şey beni tiksindirmedi. Sadece bana iyiliğinin sahte olmadığını tekrar tekrar kanıtladığında, tuhaf, karmakarışık duygular fırtınası yarattı.

Hiç de değil.

Bana bir ayna tuttu ve yansımasında aramızdaki tüm farklılıkları gördüm.

İnsanlara yardım etti.

Onları yok ettim.

Kalp atışlarım yavaşlayana kadar gözlerimi dizlerinden ayırmadım. Beni acele ettirmedi. Sadece orada oturdu, varlığı sessiz bir teselliydi, kendime gelmemi bekledi.

Korkaklığımın farkına vardıkça utanç duygusu omurgamı sardı. Ondan, gözlerindeki anlayıştan saklanıyordum.

Sonunda kendimi zorlayarak gözlerine baktım.

Ve kahretsin, çok güzeldi.

Saçındaki topuzlar dağılmış, rimeli bulaşmış ve siyah hırkası kirlenmiş olsa bile, yine de...

Düşünmeden, baş parmağımla yanağındaki koyu gri lekeleri sildim; ellerimin çamur içinde olduğunu çok geçmeden hatırladım.

"Kahretsin," diye mırıldandım, gözlerim yanağında bıraktığım izi takip ediyordu. "Seni kirlettim."

Gülümsedi ve bu saf bir ışıktı. Ufukta güneşin ilk ışıkları beliriyordu. "Şu an için pek bir fark yaratacağını sanmıyorum."

Sinirle homurdandım. İkimiz de çok kirliydik.

Gözleri benimkileri aradı. "Sana ne oldu?" diye tekrar sordu.

Ona söyleyemedim. İçimdeki o kısma, en çirkin, en karanlık kısma girmesine izin veremezdim. Ama yıllarca etrafına ördüğüm duvarlar artık zayıflamıştı. Delinmişti.

Ve bana bakış şekli—acıma yok, yargılama yok, sadece sessiz bir endişe—kelimelerin ağzımdan dökülmesini sağladı.

“Bir süre önce arabamla göle düştüm. Az kalsın boğuluyordum. Yağmurda araba kullanmak beni—” Yutkundum, başımı salladım. Tam bir aptal gibi konuşuyordum.

"Yağmur, sanki suyun altındaymışız gibi hissettirdi," dedi nazikçe omuzlarımı sıkarak. "Anlıyorum."

Dokunuşunun verdiği hisse odaklandım. Artık beni rahatsız etmiyordu. Geçmişe takılıp kalmama izin vermek yerine, beni bu ana bağladı.

Vücudum normale dönene kadar öylece kaldık.

Ama hiçbir şeyin bir daha asla normale dönmeyeceğinden korkuyordum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 17

BENİM

Önümüzde uzanan yol, farların altında kaygan ve parıldayan bir halde, bizi Fabi'nin evine doğru geri götürüyordu.

Romolo ısıtıcıyla oynuyordu.

"Sadece bir gecelik," dedim.

“Olmayacak. Eve gidiyorum.”

"Yarın sabah ilk iş olarak ayrılabilirsiniz."

"Fabi'nin evinde kalmayacağım," diye tersledi. "Beni oraya davet etme hakkınız bile yok."

Haklıydı. Benim evim değildi. Ama Fabi bunu bana kin beslemezdi. Fırtına, Romolo'yu yanımda getirmek için kolay bir bahaneydi. Üstelik onun ailesinin bir parçası olmak üzere olduğunu düşünürsek, Romolo'nun istenmeyen biri olacağı anlamına gelmiyordu.

"Sizi davet etmiyorum. Size tam olarak bunu yaptığınızı söylüyorum."

“Bana ne yapmam gerektiğini söyleyebileceğin izlenimine ne zaman kapıldın?” Sesi alçak ve hayal kırıklığıyla doluydu. Az önce olanların etkisinden henüz kurtulamamıştı. Onun gibi bir adam için bu, felaket

niteliğinde bir olay olmalıydı. Karşı takımda oynayan birinin önünde yaşanan o ham savunmasızlık anı.

Bu durumun her saniyesinden nefret etti.

“Hepimizin zayıf noktaları vardır, Romolo.” Bir an duraksadı. “Seninkini gördüğüm için bu kadar kızmana gerek yok. Acı veren bir şeyi ne kadar bastırmaya çalışırsan, en beklemediğin anda yüzeye çıkma olasılığı o kadar artar.”

Çenesi seğirdi. "Hangi acı verici duyguları bastırıyorsun?"

İçimden bir ah çektim. Konuşmayı benden uzaklaştırmaya çalışıyordu, böylece kendinden bahsetmek zorunda kalmayacaktı.

Tamam. Onu kırmamak için elimden geleni yaparım.

“Lise yıllarımda kaygı bozukluğum vardı. Bir süre oldukça kötüleşti.” Trafik ışığında durdum. “Bir terapiste görünmek zorunda kaldım.”

“Ne konuda endişelisin?”

Tereddüt ettim. "Birçok şey. Derslerim. Notlarım. Ailem."

Babam neden beni evden kovdu ve yalvarmadığım sürece asla ziyaret etmedi?

Valais Akademisi'nde bu durum çok da anormal değildi. Fabi ve Elena'nın aileleri de hiç ziyaret etmemişti. Oradaki çocukların çoğunun ebeveynleri milyarlarca dolarlık şirketleri yönetmekle veya nesiller boyu aktarılan servetlerini idare etmekle meşguldü.

Annem hayatta olsaydı, oraya olabildiğince sık geleceğinden emindim. Kampüsü çok severdi. Özellikle de yurt odamın penceresinden görünen dağ manzarasına. Onu köydeki en sevdiğim restorana götürür ve fondüyü denemesini sağlardım.

Kendimi dışlanmış hissetmek yerine, istendiğimi ve sevildiğimi hissederdim.

“Peki sen ne yaptın?” Romolo’nun sesi beni yeniden şimdiki zamana döndürdü.

Boğazımı temizledim. “Uzun bir süre hiçbir şey yapmadım. Derse gidip iyiymiş gibi davrandım. Ama iyi değildim. Sonra bir gün, final sınavı sırasında bir panik atak geçirdim. Okuldan çıkarılıp sağlık görevlisine götürülmek zorunda kaldım.” Anıyı hatırlayınca irkildim. “Utanç vericiydi. Ama ondan sonra, sorunlarım yokmuş gibi davranmak yerine onlarla yüzleşmem gerektiğini anladım. Bu yüzden bir terapist buldum.”

“İşe yaradı mı?”

“Öyle oldu.” Elbette, bunun bir daha tekrarlanmamış olması, asla tekrarlanmayacağı anlamına gelmediğini biliyordum.

"Psikiyatriste gitmeyeceğim Mia," diye mırıldandı Romolo. "Ve Hamptons'tan nefret ediyorum. Manhattan'a döndüğümde kendimi çok daha iyi hissedeceğim."

“Her an tekrar yağmur yağmaya başlayabilir. Gerçekten de yaşananların tekrarını mı istiyorsunuz? Bu sefer arabada yalnız mı olacaksınız?”

"Yalnız kalmayı tercih ederdim."

"Hayatta kalmaktan çok gururunu düşünüyorsun. Erkek egosu gerçekten de inanılmaz bir şey," dedim, arabanın içinde çöken ağır havayı hafifletmeye çalışarak.

Pantolonunun üzerinden bir tutam otu silkeledi. "Gururum nerede kaldı? Çamurdan bir yaratığa benziyorum. Bu kıyafetler mahvoldu."

Ona şöyle bir baktım ve hemen pişman oldum. Göğsüne yapışmış, omuzlarının ve kollarının güçlü hatlarını belirginleştiren ıslak kumaşı görünce yanaklarım kızardı.

Şu anki dağınık halini sevimli buldum. Her zamanki cilalı dış görünüşü gitmişti. Filtresizdi. Somurtuyordu. Huysuzdu.

Ama gerçek.

Gerçek olanı sevdim.

"Yıkanınca düzelir," dedim, kendimi yola odaklanmaya zorlayarak. "Ve burada kimseyi yargılamıyorum," dedim. "Ben de aynı derecede kötü görünüyorum."

Bana yan gözle baktı, bakışları çıplak bacaklarıma kısa bir anlığına kaydı ve bu da tüylerimin diken diken olmasına neden oldu.

"Üşüyorsun." Sesindeki önceki sertlik kaybolmuştu. Tartışmayı ben kazanmış gibiydim.

Arkasından uzanıp deri ceketini kaptı ve kucağıma fırlattı.

Üzerimi örtecek şekilde ayarladım.

"Benim?"

"Evet?"

Bir an geçti.

"Sır saklayabilir misin?"

Orada olanları kimsenin bilmesini istemiyordu. Bir anlığına bile olsa içini döktüğünü. "Evet."

Bakışları yüzümde oyalandı, yanağımı ısıttı. "Teşekkürler."

Ceket onun kokusunu taşıyordu ve yolculuğun geri kalanında, kanım bu kokunun farkında olarak uğuldadı.

Onun farkında olmak çok önemli.

Biz eve vardığımızda Fabi, Nina ve Zo henüz dönmemişlerdi. Fabi'nin hepimize verdiği ön kapının şifresini girdim ve Fabi'nin annesinin tertemiz evine girmeden önce çamurlu ayaklarımı paspasa sildim. Romolo da beni takip etti.

Ev karanlık ve ürkütücü derecede sessizdi. Işık düğmesine uzandım ve tavandaki lambalar yanıp sönerken gözümü sert bir şekilde kırpıştırdım.

Giriş holündeki aynada aynı anda kendi yansımalarımızı gördük.

Aman Tanrım.

Perişan haldeydik. Çamur içindeydik. Sırılsıklam olmuştuk. Tamamen harap olmuştuk.

Romolo burnundan nefes verdi. "Doğrudan duşa."

İma amaçlı değildi ama, birlikte kaynayan suyun altında olduğumuz bir görüntü, engelleyemeden aklımdan geçti. Yüzümde bir sıcaklık belirdi. Aynada onun düşünceli bakışlarını yakalayınca, aklının da benzer bir yöne gittiğini merak ettim.

Boş bir evde yalnızdık. Hafif yağmur hala pencerelere çarpıyordu ve oturma odasındaki camın hemen ötesinde dalgalar kıyıya vuruyordu. Sesleri havayı dolduruyordu.

Samimi bir ortam vardı.

Tehlikeli derecede samimi.

Ona karşı, olmaması gereken bir şekilde bir çekim hissettim.

Araba savrulmadan önce onun hakkında ne düşündüğünüzü unutmayın.

Sağ.

Çok kötü bir adamdı. Babam hakkında bilgi istiyordu ve bunu elde etmek için acımasızca davranmıştı.

Bu gece ne olursa olsun, onunla daha fazla ilişki kurma riskini göze alamazdım. Onu hayatımdan çıkarmam gerekiyordu.

Ve o fotoğraf… Tanrım. Şimdi elimde onun hakkında da bir şeyler varken, onu sildirmeye çalışmaya değdi mi acaba?

Bu fikir midemi bulandırdı ama kendimi ve kampanyayı korumak için elimdeki azıcık kozu kullanmak zorundaydım.

Önce onun temizlemesine izin verirdim. Sonra konuyu açardım.

Merdivenleri işaret ederek başımı salladım. "Üst katta bir banyo var. Sağdan üçüncü kapı."

Bagajdan çıkardığı spor çantasını karıştırdı. "Burada sadece yedek bir eşofmanım var. Benim bedenime uygun bir tişört bulabilir misin acaba?"

"Kontrol edebilirim."

Kirli kıyafetlerimizle duvarlara veya korkuluklara değmemeye dikkat ederek merdivenleri çıktık. Banyo kapısında durdum. "Buyurun, ben size giyecek bir şeyler bulayım."

Gri gözleri bir an bana dikili kaldıktan sonra başını salladı ve içeri girdi.

Yanağımın içini ısırdım. Boğulma tehlikesi onu travmatize edecek kadar korkunç olmalıydı. Nasıl hayatta kalmıştı? Biri mi onu sudan çıkardı, yoksa kendisi mi yüzeye çıkmak için mücadele etti?

Bana söylemedi. Ama ben bilmek istiyordum. Daha önce de bir kara kutuydu ve şimdi kapağı biraz aralanmıştı ki içine bir göz atabileyim. Katmanları vardı. Boyutları.

O, sadece göründüğü gibi manipülatif bir pislik değildi.

Duş başladı.

Bir gömlek. Tamam.

Tek tek, kızlarla birlikte kaldığımız odaları kontrol ettim. Eşyalarımızın dışında, dolaplarda sadece birkaç bornoz vardı.

Sonunda, yatak odasının giyinme odasında düzgünce katlanmış iki tişört buldum. Bedenleri yaklaşık olarak onun bedenine uygundu.

"Hamptons, Long Island" yazmayanını kaptım—çünkü burayı hiç sevmediğini söylemişti—ve banyo kapısını çaldım. "Sana bir şey buldum."

Su akışı durmuştu. "İçeri gelin," diye gürledi derin sesi.

Kapıyı açıp içeri adımımı attığımda koridora buhar yayıldı. Romolo, makyaj masasının yanında durmuş, nemli saçlarını parmaklarıyla tarıyordu; havlu ise beline kadar sarkmıştı.

Ağzım kurudu.

Geniş omuzlar. Belirgin karın kasları. Teninde hala parıldayan su damlaları. Gövdesini ve sırtını saran dövmeler; saatlerce süren bir çalışmanın ürünü olması gereken karmaşık resimler ve desenler.

Bu adil değildi.

Aynada gözlerimiz buluştu. Sanki eğlenmiş gibi kaşları hafifçe kalktı. "Ne buldun?"

Sesi tenimde ılık bir yaz rüzgarı gibi esti. Yüzüm kızardı, tişörtü ona doğru uzattım. "Sadece siyah bir tişört."

Onu aldı, parmakları çok kısa bir an için benimkine değdi. Oda çok küçük, havası ise gergin ve ağırdı.

"Neden bu tişörtün Messero'ya ait olduğunu hissediyorum?" diye düşündü, tişörtü havaya kaldırarak.

Sesindeki küçümseme, Fabi'nin kardeşine karşı ne hissettiğini açıkça ortaya koyuyordu.

"Seninle müstakbel kayınbiraderin arasında hiç sevgi bağı yok, değil mi?" dedim, dikkatimi göğsünün pürüzsüz hatlarından başka her şeye vermeye zorlayarak.

"Allah aşkına, yakında ailemizin bir parçası olacağını bana hatırlatmayın."

"Şey, sanki başkasınınmış gibi davran. Belki Fabi'nin annesinin bir erkek arkadaşı vardır."

Başını salladı, ifadesi okunamazdı. Birkaç saniye sonra bakışları tekrar bana kaydı. "Bana dik dik bakıyorsun, Mia. Beğendiğin bir şey mi gördün?"

Gözlerim ona *dikilmişti* .

Gördüklerim hoşuma *gitti* .

Çok fazla.

Boynumda bir sıcaklık hissettim. *Git. Neden hala buradasın?*

Arkasını dönerek bana sırtını verdi.

Havlu yere düştü.

Boğuk bir ses çıkardım ve gözlerimi kapatarak duvara doğru döndüm. "Ne yapıyorsun?!"

"Giyiniyorum." Giysileri giyerken kumaş hışırdadı.

Neden *hâlâ* orada durduğumu bilmiyordum ama hareket edemiyordum. Ayaklarım yere yapışmış gibiydi. Beynim kısa devre yapıyordu.

Alçak ve anlamlı bir şekilde kıkırdadı.

Evrenin tüm sırlarını barındırıyormuş gibi havlu askısına dikkatlice baktım.

Ve sonra onu hissettim.

Sırtımda onun sıcaklığını hissettim. Gömleği kirli, nemli hırkama sürtünüyordu. Dudaklarının hafifçe kulağıma değdiğini hissettim.

"Bunu evet olarak kabul ediyorum," diye mırıldandı.

Şiddetli bir ürperti tüm vücudumu sardı. Geriye yaslanmak istedim. Onun da aynı şeyi yapıp yapmayacağını görmek istedim—

Yanımdan geçip banyodan çıktı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 18

BENİM

Üzerime bir bornoz geçirmiş, pijamalarımla merdivenlerden aşağı indim; aldığım buz gibi duşun etkisinden hala titriyordum.

Acı verici miydi? Evet.

Değer mi? Evet, kesinlikle.

Romolo'yu çıplak gördükten sonra aklım başıma geldi. Ve bu iyi bir şeydi, çünkü ana kattan gelen sesleri duyabiliyordum.

Arkadaşlarım geri döndüler.

Romolo, elinde bir kitapla oturma odasındaki kanepeye yayılmış, son derece rahat bir şekilde oturuyordu; Fabi, Nina ve Zo ise karşısında duruyor, yüz ifadeleri şaşkınlıktan şoka, Nina'nınki ise açık düşmanlığa kadar değişiyordu.

Ben görünür görünmez Romolo'nun gözleri bana çevrildi. "İşte orada. Sağ ve sağlıklı. Mia, onlara olanları anlatır mısın? Ben zaten bir sürü suçlamaya maruz kaldım."

Fabi sendeleyerek, gözleri donuk bir halde bana doğru geldi. Sarhoştu. Zo da öyleydi; aptal gibi sırıtıyordu, gözleri seğiriyordu—göz kırpmaya mı çalışıyordu acaba?

Gülmemeye çalışarak ondan bakışlarımı kaçırdım ve Nina'nın gözleriyle karşılaştım. Yüzündeki somurtkan ifade, üçümüzün arasında en aklı başında olanın o olduğunu gösteriyordu.

“Mia, iyi misin?” diye kekeledi Fabi. Durumun nasıl görüneceğini zaten biliyordum, bu yüzden onu sakinleştirmeye çalıştım.

Duşumu yeni almış ve bornozumu giymiştim.

Romolo da aynı şekilde duş almış, sanki az önce doyuma ulaşmış bir kral gibi keyif çatıyordu.

Tanrım, beni öldür.

Bir saniye kadar tereddüt ettim; bu da Nina'nın gözlerini kısarak Romolo'ya suçlayıcı bir parmak sallamasına yetecek kadar uzun bir süreydi. "Ona ne yaptın?"

Romolo gözlerini kitaptan neredeyse hiç kaldırmadı. "İstemediği hiçbir şey yapmadım."

Ona dik dik baktım. Bu şerefsiz bundan zevk alıyordu.

Fabi ve Zo aynı anda şaşkınlık ve merak karışımı bir ifadeyle nefeslerini tuttular.

Ellerimi kaldırdım. "Göründüğü gibi değil." Sonra, Nina'nın öfkelenmesinden önce, hızla, "Ve evet, iyiyim." dedim.

Kadın buna inanmadı. "Burada ne *işi* var?"

Zo'nun kaşları çatıldı. "Üvey annen iyi mi? Manhattan'daki evine geri döneceğini sanıyordum."

“Öyleydim. Ama babamın asistanlarından biri onun yerine gidip ona göz kulak olabildi. Bu yüzden Romolo ve ben geri döndük. Çok şiddetli yağmur yağıyordu. Onu burada kalmaya davet ettim.” Fabi'ye baktım, umarım sakıncası olmaz diye düşündüm.

Fabi kolunu omzuma attı ve başını dramatik bir şekilde salladı. "E-evet. Sorun yok."

Romolo homurdandı. "Çok sarhoş. Nina, umarım kardeşimin müstakbel eşi olduğu için uygun davranmasını sağlamışsındır."

Fabi, gücenmiş bir ifadeyle, "Affedersiniz?" diye sordu.

Nina alaycı bir şekilde güldü. "Lütfen. Kimseye davranış kuralları hakkında ders vermeye hakkınız yok." Kollarını kavuşturdu. "Hâlâ nasıl olup da bizimle aynı partide bulunduğunuzu anlamaya çalışıyorum. Büyük bir tesadüf, değil mi?"

Yanağımın içini ısırdım. İyi soru. Oraya nasıl *geldi* ?

Romolo, tembel bir eğlenceyle omuz silkti. "Tam olarak neyle suçluyorsun beni kuzen?"

"Bilmiyorum Rom," dedi Nina. "Bana kalırsa Mia'yı takip ediyorsun."

Fabi, sanki konuşmayı yeni idrak etmiş gibi, geç de olsa tekrar nefes nefese kaldı. "Ahhh. Bu gerçekten şüpheli."

Romolo yavaş ve kendini beğenmiş bir kahkaha attı. "Seni bu kadar paranoyak hatırlamıyorum, Nina." Telefonundan saate baktı. "Saat iki. Ne yapmak istiyorsun? Beni fırtınanın içine mi atacaksın?"

“Hayır,” diye araya girdim. “Nina, sorun yok. Onu rahat bırak.”

Yüzünden hoşnutsuzluk fışkırıyordu, bana doğru hızla döndü ve öfkeyle baktı.

Zo sendeleyerek öne doğru eğildi. "Mia, konuşmamız gerekiyor. Özel olarak."

Aman Tanrım.

Koridordaki küçük bir okuma odasına girdik. Romolo'nun duyma mesafesinden çıkar çıkmaz Nina ve Zo etrafımı sardı, Fabi ise derin, uykulu bir iniltiyle kanepeye yığıldı.

"Ona güvenmiyorum," diye tısladı Nina. "O partiye davet edilmemizi sağlayan kişinin o olduğundan oldukça eminim."

“Ben de ona güvenmiyorum,” diye itiraf ettim. “Ama yolda kaza yapmasını istemedim.”

“Hava yastıkları bunun için var,” dedi Zo pek yardımcı olmadı. Kolunu omzuma doladı. “Sormam gerek… Bu sabahlık da neyin nesi?”

"Buraya geldiğimizde hepimiz çamur içindeydik," diye açıkladım.

"Ve birlikte duş aldınız mı?" diye sordu Zo.

"HAYIR." Az kalsın boğuluyordum.

"Ne oldu?" diye sordu Nina.

“O—” Kahretsin. Onlara gerçeği söyleyemezdim ve ikna edici bir açıklama da bulamamıştım. Arabada Romolo ile yaptığım konuşma aklıma geldi. Söyleyebileceğim tek bir şey vardı…

“Üvey annem yüzünden biraz panikledim. Sanki panik atak geçiriyordum, bu yüzden Romolo'dan arabayı kenara çekmesini istedim ki arabadan inebileyim. Yolun kenarı çamurluydu ve sırılsıklam oldum.”

Nina'nın yüzü yumuşadı. "Endişelerin... Kahretsin, Mia. Özür dilerim."

Bana çok kolay inandılar. Onlara yalan söylemekten nefret ediyordum ama Romolo'ya bir söz vermiştim. Ve hâlâ o fotoğraf için sessizliğimi takas etmeyi planlıyordum. Zo iç çekti ve omzumu sıktı. "Seninle gitmeliydik."

“Şimdi her şey yolunda. Sadece çok yorgunum. Yatağa gidebilir miyim?” Fabi'ye baktım. O çoktan uyuyakalmıştı, hafifçe horluyordu, bir kolu kanepeden sarkıyordu.

Zo başını salladı. "Hepimiz yatağa gitmeliyiz."

Nina hâlâ gergin bir şekilde kollarını kavuşturdu. "Peki ya Romolo?"

"Aşağıda bir misafir odası var," dedim.

"İçeride başını beladan uzak tutacağına güvenebilir miyiz?" diye sordu Nina.

Zo esnedi. "Belki de, görüşlerimiz ne olursa olsun, Mia'yı buraya sağ salim geri getirdiği için biraz minnettar olmalıyız."

"Sadece, yapmasaydı onu öldüreceğimi bildiği için yapıyor," diye mırıldandı Nina. "Kendi çıkarına olmadığı sürece asla bir şey yapmaz."

Kabul etmeliydim. Ama şaşırtıcı bir şekilde, onu savunmak için çok küçük, çok garip bir dürtü hissettim.

Nina iç çekti. "Onunla bu projeyi yapmanın kötü bir fikir olduğunu söylemiştim. Seni ele geçirmeye çalışıyor. Onun için çalışmak, işletmeni kurtarmanın tek yolu değil."

Midem burkuldu. İşi kabul etmemin gerçek nedenini onlara söylememiştim. Beni vazgeçirmeye çalışacaklarını biliyordum. Fabi, yardımıma ihtiyacı olmadığını söyleyecek, hepsi de babam için zaten çok fazla şey yaptığımı söyleyecekti.

Ama denemek istemiştim. Şeytanla çok, çok kötü bir anlaşma yapmış gibi hissetmeye başlasam bile.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 19

BENİM

Çalar saatin üzerindeki parlayan kırmızı rakamlar saatin üçü biraz geçtiğini gösteriyordu.

Başımın altındaki yastığı çekip yüzüme kapattım ve inledim.

Çok yorgundum ama uyuyamadım.

Zihnimde sürekli dönüp duran, bugünün en güzel anlarını tekrar tekrar oynatıyordum.

Romolo partide beni köşeye sıkıştırdı.

Romolo yağmurda dizlerinin üzerinde.

Romolo, buharla dolu banyoda, havlusunu omuzlarına atmış, sesi eğlenceyle dolu bir şekilde— *Beğendiğin bir şey gördün mü?*

En kötüsü de onun hâlâ burada, benden sadece bir kat aşağıda olduğu gerçeğiydi. Yatakta uzanmış, siyah boxer şortu iki biçimli bacağını sarmış, bir kolu başının arkasına saklanmış halinin görüntüsü... Karnımın alt kısmında bir sıcaklık hissi yarattı.

Yaşanan her şeyden sonra, peşinden koşacağım son kişi o olmalıydı.

Kesinlikle. En sonuncu.

Çarşafı üzerimden attım ve doğrulup ellerimle yüzümü kapattım. Keşke hiç panik atak geçirmeseydi. Yaptığı tüm berbat şeylerden dolayı ondan nefret etmek daha kolay olurdu. Her şey daha basit olurdu.

Artık hiçbir şey basit gelmiyordu.

Onu bu kadar savunmasız görmek, ona karşı duyduğum öfkeyi yumuşatmıştı. Ve en başından beri var olan o çekim, hala aynı parlaklıkla yanıyordu.

Yataktan kalktım. Boğazım kuru ve tahriş olmuştu. Mutfaktan bir bardak su alıp uyumaya odaklanacaktım; koyun sayacaktım, meditasyon yapacaktım, hatta banyo çekmecelerinden birinde bulduğum Ambien'i bile alacaktım.

Merdivenlerden aşağı inerken avucum tahta tırabzanın üzerinde kaydı, ses çıkarmamaya özen gösterdim. Fabi ve Zo'yu uyandıracak tek şey bir bomba patlaması olurdu, ama Nina başka bir meseleydi. Onu endişelendirdiğim için zaten kendimi kötü hissediyordum. Onu daha fazla endişelendirmek istemiyordum.

Mutfak, gaz ocağının üzerindeki saatin tıkırtısından başka sessizdi. Lavaboda bir bardak doldurdum ve içmeye yarıda kalmıştım ki onu gördüm.

Romulus.

Arka güvertede, ellerini korkuluğa dayamış, okyanusa bakıyordu. Onun için bulduğum siyah gömlek omuzlarında gergin bir şekilde duruyordu.

Dudaklarımı dişlerimin üzerine kıvırdım. İkimiz de uyanık olduğumuza göre, belki de telefonundaki fotoğrafı açmak için en uygun zamandı.

Bir an önce bitirip yoluna devam et.

Salonun karşısına geçip cam kapıyı açtığımda boğazımda bir huzursuzluk hissettim.

Ses dikkatini çekti. Döndü, bakışları bana takıldı. Bakışları yüzümden başımın tepesindeki dağınık atkuyruğuma, oradan da pijamamın şortunun etek ucunun uyluklarıma değdiği yere kaydı.

Gece havası beklediğimden daha serindi ve tüylerim diken diken oldu. Pişmanlık zihnimin bir köşesinde fısıldadı. Yanımda bir kazak getirmeliydim.

"Benim."

Yorgun ve sinirli görünüyordu. Siyah saçları, sanki defalarca eliyle taramış gibi dağılmıştı. Korkulukta, muhtemelen viski olan, yarı dolu bir içki bardağı duruyordu.

Çıplak ayaklarım hâlâ ıslak olan güvertede ilerleyerek onun yanına geldim. "Fabi'nin annesinin sakladığı şeyleri mi yağmaladın?"

“Sanırım sakıncası olmaz.” Bardağı bana doğru birkaç santim yaklaştırdı. “İster misin?”

Başımı salladım ve suyumdan bir yudum aldım. Uzaktan dalgaların sesi geliyordu. Çok karanlıktı, ay kalın bulutların ardında gizliydi, ama sesleri havayı dolduruyordu.

Romolo parmaklarını yavaş ve ritmik bir şekilde korkuluğa vurdu, okyanustan gelen ses dışında duyulan tek ses buydu. "Onlara söyledin."

Bu bir soru değil, bir ifadeydi. Suya bakarken, daha doğrusu suya *dik dik* bakarken, çenesindeki gerginlik belirginleşmişti.

İşte o zaman anladım.

Aslında sırrını saklayacağımı hiç düşünmemişti. Muhtemelen insanlara güvenmiyordu. Rüşvetle, zorla veya başka bir şekilde istediğini yapmaya zorlanmadıkça kimseye güvenmiyordu.

Ve işte ben, onun üzücü, iç karartıcı dünya görüşünü onaylamak üzereydim.

Göğsümün içinde zonklayan bir ağrı vardı.

Eğer bunu ona karşı kullanırsam, eğer bu durumu fotoğrafın silinmesi için bir pazarlığa dönüştürürsem, ona dünyanın tam da düşündüğü gibi işlediğine inanması için bir neden daha vermiş olurum.

Ona bunu yapamazdım.

Belki daha soğukkanlı olsaydım. Daha acımasız olsaydım. Mantıkla daha çok hareket etseydim.

Ama ben öyle değildim. Duygularımı açıkça belli eden biriydim, bu da sık sık incinmeme neden oluyordu.

Ama kendi acımla yaşayabiliyordum. Başkalarının acısıyla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum.

Yanağımın içini ısırdım. Bir gün bundan pişman olabilirdim. Ama bugün o gün değildi.

“Yapmadım,” dedim usulca. “Ve yapmayacağım.”

Aramızda sessizlik uzadı. Bakışları yüzümü taradı, şüphe gözlerinde belirdi. "Olanları nasıl açıkladın? Eve gelir gelmez neden duş aldık?"

"Panik atak geçirdiğimi ve beni arabadan indirmeniz için sizi zorladığımı söyledim. Geçmişimi biliyorlar. İnandılar."

Kaşlarını çattı. "Benim adıma yalan mı söyledin?"

“Kendimi iyi hissetmiyorum. Arkadaşlarıma yalan söylemekten hoşlanmıyorum.”

“Ama yine de yaptınız.”

Sana bir söz vermiştim.

Yüzünde bir anlık bir ifade belirdi—şüphe, inanmazlık. Sanki vaatlerin onun için artık hiçbir anlamı kalmamıştı. Sanki kendisine verilen her vaat tutulmamıştı.

İçimdeki acı yayıldı ve tüm göğüs kafesimi kapladı.

Erkekler doğuştan sertleşmemişlerdir. Birilerinin ağır eliyle, içlerinde yumuşak hiçbir şey kalmayana kadar bu hale getirilmişlerdir.

Romolo'nun yaratıcısı kimdi?

Elimi onun elinin üzerine koydum. Sıcaktı. Sağlamdı. "Kırmayacağım."

Birkaç saniye daha geçti, sonra omuzları gevşedi. Nefesi ciğerlerinden yavaşça çıktı ve ardından tüm yüzü milyonlarca küçük şekilde değişti.

Onunla tanıştığımdan beri ilk defa onu anlayabiliyordum. Tam olarak ne düşündüğünü görebiliyordum.

Minnettar kaldı.

Öyle ki, bunu tam anlamıyla anlamadığından şüpheleniyordum ve bu anı ona bahşetmiş olmam kalbimi sızlattı.

Gözlerimi kilitlerken, elimizin altında parmakları seğirdi. "Sen... düşündüğüm gibi biri değilsin."

"Gerçekten mi?" diye sordum usulca. O da öyle düşünmüyordu, ama ikimizden maskenin ardına saklanan oydu.

Rüzgar şiddetlendi, soğuk dişlerini tenime sapladı. Titremeye başladım. Belki de içeri girme zamanı gelmişti—

Romolo hareket etti. Bir saniye sonra, korkulukta büyük eller belirdi ve benimkileri çevreledi.

Omuz kürek kemiklerime bir darbe geldi.

Sonra sıcaklık. Çok fazla sıcaklık. Onun sıcaklığı sırtımı kapladı, kıyafetlerimin içinden sızarak tenimi okşadı.

"Daha iyi mi?" Bu kelime kulağıma çok yakın bir yerden geldi.

Gözlerim kocaman açılmıştı. "Şey— Evet. Daha iyi." Kocaman, kaslı vücudu adeta beni sarmıştı.

Bu, bizim bir başka sınırı aşmamızdı. Ben biliyordum. O da biliyordu.

Ama içimdeki bir şey beni olduğum yerde tuttu; kendime, bir daha çok yaklaşırsa kaçacağımı söylemiştim.

Onun sıcaklığı ve temiz, erkeksi kokusu içinde keyiflenirken her saniye yavaş çekimde geçiyormuş gibiydi.

Gümbürtü… Şşşt… Gümbür…. Şşşt…

Dalgaların fısıltıları hipnotik bir ritim izleyerek, tetikte kalma niyetime rağmen beni rahat bir hale soktu.

“O iyi kız numarası yapmanın ardında, diğerleri gibi olduğunu sanıyordum.” Sesi sertti, ama dudaklarının kulağımın kenarına değmesi bu sertliği yumuşattı. “Ama sen gerçek birisin, değil mi? Baştan sona iyisin. Benden nefret etmekten saniyeler içinde bana yardım etmeye geçtin. Hiç tereddüt etmedin bile.”

Ondan nefret etmedim.

"Herkes aynı şeyi yapardı," diye fısıldadım.

“Hayır.” Sıcak nefesi boynumun yan tarafına değdi, ayak parmaklarım kıvrıldı. “Öyle değil.”

Bunun ne olduğunu bilmiyordum. Ne yaptığımızı da bilmiyordum. Başka bir oyun mu?

Elleri korkuluktan kalçalarıma doğru indi.

Hareketsiz, kıpırdamadan durduk ama dokunduğumuz her noktayı hissettim. Her temas noktası yanıyordu; bilincimi kaybetmek üzere olduğumu haber veren ışık parlamalarından daha sıcaktı. Daha önce hiç hissetmediğim kadar sıcaktı.

"Bunun daha da ilerlemesine izin verme," diye fısıldadı umutsuzlukla dolu bir ses.

Ama vücudumun başka planları vardı.

Arkama yaslandım, başımı omzuna yasladım.

Bir yapboz parçası yerine oturduğunda çıkan türden, alçak ve derin bir memnuniyet sesi çıkardı. Sonra kalçalarımı kendine doğru çekti.

O sert biriydi.

"Senin o lanet kokun." Kelimeler göğsünde yankılandı. "Beni çıldırtıyor."

Her sinir ucum ışıldadı. O, uyuşturucu gibiydi. Zehirli, bağımlılık yapıcı, bana zararlı, ama aynı zamanda çok da iyi.

Başparmağı tişörtümün etek ucunun altına kaydı, kalçamın üzerindeki çıplak tenime değdi. İleri geri okşadı; her okşama, soğukla alakası olmayan ürpertiler gönderiyordu içimde.

Kalçamı onun ereksiyonuna bastırdım.

O kısık inilti. Tanrım, bacaklarım kasıldı resmen.

Eli karnımın üzerinden geçti, sonra da şortumun içine doğru indi.

Onu durdurmadım.

Bunu memnuniyetle karşıladım.

Ta ki aklıma şu gelene kadar: Eğer ne kadar ıslak olduğumu öğrenirse...

Gözlerim birden açıldı. "Bekle—"

“İsa, Mia.”

Artık çok geçti. Parmakları çoktan ıslak külotumun kumaşına değiyordu ve penisinin bana sürtünme şeklinden anlaşıldığı kadarıyla, oldukça memnundu.

Kahretsin. Biliyormuş. Ona çok aşıkmışım ve şimdi bunu *biliyormuş* .

"Seni böyle yapan ne?" Sesi tamamen alaycıydı. "Sana 'iyi kız' dediğim zaman mıydı?" Avucuyla beni sıkıca kavradı. "Bahse girerim bu kedicik övülmeyi çok seviyor."

Yanaklarım kızardı. Öyle miydi?

"Eminim ki ne kadar ıslak, sıcak ve mükemmel olduğunu duymayı çok istiyor."

Hiçbir şeye tutunmadan nasıl kasıldığımı görünce, evet, öyle oldu.

İç çamaşırımın içine dalıp aşağı doğru kayarken, vajina açıklığımı hafifçe tahrik ettikten sonra tekrar klitorisime doğru yükselirken boğazımdan bir inilti çıktı.

Vücudumda kıvılcımlar uçuşurken nefesim kesildi, ellerim korkuluğu sıkıca kavradı.

O çok iyiydi, çok yetenekliydi. Her vuruşu tam yerindeydi. Sanki bu gece öncesinde vücudumu haritalandırmış ve beni nasıl paramparça edeceğini tam olarak biliyordu.

Dudaklarımdan bir inilti kaçtı.

"Şşş." Nefesi kulağıma değdi. "Arkadaşlarının seni orgazma ulaştırmada ne kadar iyi olduğumu bilmelerini istemezsin, değil mi?"

Dilimi ısırdım, gözlerim yaşardı. O kadar ileri gitmiştim ki, yakalanma riski bile beni geri döndüremezdi.

Parmakları şimdi dairesel hareketler yapıyordu. Her birkaç hareketin arasında hafif bir çimdik de vardı. Kalçalarımı yukarı doğru kaldırdım, içimden sessizce daha fazlasını istedim.

"İşte bu kadar." Sesi tamamen boğuktu.

“Ah. Aman Tanrım.” Nefeslerim keskin, ihtiyaç dolu hırıltılar halinde geliyordu, zaten dağılmaya başlamıştım.

Serin rüzgar çıplak kalçamı gıdıklarken, diğer elini tişörtümün altına kaydırıp, göğsümü kavramak için tişörtümü birkaç santim yukarı kaldırdı.

Göğüs ucu mu sıktı, sert parmaklarının arasında yuvarladı ve bu his doğrudan klitorisime yayıldı. Ona karşı kıvrandım, içimde baskı gittikçe artıyordu.

"Al bunu, Mia," diye hırladı, iki parmağını içeri sokarken. Avucunun topuğu, klitorisimde ritmik bir şekilde yerini aldı. "Elimi tamamen boşalt."

Tak tak… Şşşş…

Tam zamanında eliyle ağzımı kapattı.

Orgazm bir dalga gibi üzerime çöktü, nefesimi kesti, beni paramparça etti. Avucuna doğru inledim ve parmaklarını sıktım. O ise hareket etmeye devam etti, beni içten dışa doğru, ıslak, kaygan ve amansızca okşadı.

Aman Tanrım!

Hâlâ kendime gelmeye çalışıyordum, aklım paramparça olmuştu, o sırada elini şortumdan çekti.

Aşağıya baktım ve— *Aman Tanrım* .

Parmaklarından adeta ıslaklığım damladı.

Hemen arkamı döndüm, sırtımı korkuluğa yasladım, yüzüm yanıyordu. Onları temizlemek için bir şeye ihtiyacı vardı. Bir peçete, bir havlu, ne olursa olsun alırdım.

“Ben alacağım—”

Bakışıyla sözümü kesti. Karanlık. Kapüşonlu. Tahrik olmuş. Sonra parmaklarını ağzına götürüp yaladı.

Bir iniltiyle.

Sanki hayatında tattığı en güzel şey benmişim gibi.

Korkuluğa yaslandım. Bacaklarım jöle gibiydi. Karın bölgem sanki sıvılaşmış gibiydi. Ve hâlâ, karnımın derinliklerinde kemirici bir açlık hissi vardı.

Daha fazla. Daha fazla. Daha fazla.

Kafamdaki *"İPTAL ET, İPTAL ET"* diye bağıran ses çılgına döndü.

Eğer buna kulak vermenin zamanı geldiyse, o zaman şimdiydi.

Bunun yerine, bakışlarımı dudaklarından ayıramadım. Şimdi onu öpseydim, muhtemelen dilinde kendi tadımı alırdım.

Bu düşünce beni çıldırttı.

"Bu korkunç bir fikir," diye mırıldandım, ona değil de daha çok kendi kendime.

Bir adım öne çıktı ve beni korkuluğa doğru sıkıştırdı.

"Durmalıyız," diye neredeyse fısıldadım.

Eliyle yanağımı kavradı, başparmağı tenime hafifçe dokundu. "Bana durmamı mı söylüyorsun?"

“Rom…” Adı dudaklarımda düğümlendi. Kararsızlık cümlenin geri kalanını boğdu. Kalbim mantık ve istek arasında gidip gelerek gümbür gümbür

atıyordu.

Dudakları benimkilerin üzerinde gezindi. Çok yakındık. Verdiği her nefes, aramızdaki boşlukta benimkilerle karışıyordu.

Tak tak… Şşşş…

Uzaktan dalgaların çarpışma sesleri geliyordu. Kendi kalp atışlarımın gürültüsünden onları zar zor duyabiliyordum.

Bakışlarındaki sıcaklık içime işledi, damarlarımdan süzülerek karnımın derinliklerine yerleşti.

Sadece bir öpücük.

İhtiyacım olan tek şey buydu. Dudaklarının benimkine değmesini hissetme ihtiyacımı giderdikten sonra sakinleşecektim.

Dudaklarımı yaladım. "Hayır."

Sonra parmak uçlarıma yükseldim ve onu öptüm.

Hafif bir iniltiyle karşılık verdi, bir elini belime dolarken diğer eliyle başımı geriye doğru eğdi.

Sadece bir öpücük, sadece bir öpücük, sadece bir —

Bir şekilde parmaklarım saçlarının arasındaydı. Bir şekilde dilim ağzının içindeydi. Bir şekilde, ikimiz de açlıktan ölecekmişiz gibi birbirimizin dudaklarını ısırıyorduk.

Mızmızlanarak onu kendime daha da yaklaştırdım ve *kesinlikle hafif bir öpücük olmayan* öpüşmeyi derinleştirdim.

Kendimi ele geçirilmiş gibi hissediyordum. Şeytan çıkarma ayininden başka hiçbir şeyin bana yardımcı olacağından emin değildim.

Öpüşme sertti. Dağınıktı. Kontrolsüzdü.

Sonunda ayrıldığımızda ikimiz de nefes nefese kalmıştık. Romolo'nun göğsü hızla inip kalkıyordu ve tüm vücudu gerginlikten titriyordu, sanki kendini zar zor tutuyordu.

"Kahretsin," diye mırıldandı, alnını benimkine yaslayarak.

Artçı şokun etkisiyle bir an orada öylece kaldık.

Sonra derin bir iç çekiş geldi. Son. "Dört. Bir. Dokuz. Dokuz. Yedi. Üç."

Geri çekildim ve şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım. "Ne?"

Yüz ifadesinde ani bir değişiklik oldu. Bu bende kısa süreli bir huzursuzluk hissi uyandırdı.

Cebine uzandı, telefonunu çıkardı ve uzattı.

Cihaza uzun uzun baktım. Her şeyi bir araya getirmem utanç verici derecede uzun sürdü.

Bu rakamlar onun şifresiydi.

"Anlaşma anlaşmadır," dedi soğuk bir şekilde. Sesi buz kesmişti. Uzaklaşmıştı. Sanki içinden bir kapı çarparak kapanmış gibiydi.

Kalbim durdu.

Anlaşma gereği onu öpmemiştim. Aklımdan bile geçirmemiştim. Ama sanırım onun için bu tamamen başka bir *oyundu* .

Ödülüm altı tane mırıldanılmış rakamdı, ama yine de kaybetmiş gibi hissettim.

Ona bakmak istemedim—yüzümdeki acıyı görmesini istemiyordum—telefonu aldım ve kilidini açtım.

Telefonundaki fotoğraf galerisindeki son fotoğraf benim fotoğrafımdı. Onu sildim.

Gözlerimi ondan ayırmadan bir sonraki fotoğraf belirdi. Bir gece kulübünde çekilmiş, yanında güzel bir kadınla birlikte olduğu bir fotoğraftı.

Midem alt üst oldu.

Ne zaman çekildiğini bilmiyordum. Umurumda da değildi. Tek umrumda olan ondan olabildiğince çabuk uzaklaşmaktı.

Yüzümde hiçbir ifade olmadan, telefonu eline geri ittim ve tek kelime etmeden evin içine girdim.

Ertesi sabah, ben uyanmadan önce gitmişti.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 20

ROM

“Annen seni görmek istiyor.” Cosimo kapımın eşiğinde duruyordu, sol yanağında morluk iyice koyulaşmıştı.

Eve geleli henüz bir saat bile olmamıştı. Duş almak, kafa yormayan bir aksiyon filmi açmak ve koltuğa yığılıp sonraki adımlarımı düşünmek için yeterli zamandı. Eğer Cos gelmeseydi daha uzun süre orada kalırdım.

Kenara çekilip içeri girmesine izin verdim. "Ne istiyor?" Annem bugün en son ihtiyacım olan şeydi.

"Son gelişmeler. Son birkaç gündür mesajlarına cevap vermediğini söyledi. Neredeydin?"

“Meşgulüm. Çalışıyorum.” Şehrin en yasaklı vajinasının içinde parmaklarımı gezdiriyorum.

Hâlâ hissedebiliyordum. Sıcak, ıslak, davetkar. Dudakları da dahil olmak üzere her şeyiyle -ki gerçekten de çilek gibi tadı vardı- kusursuzdu ve o beş muhteşem dakikanın bir daha asla yaşayamayacağım tek şey olduğunu bilmek beni çileden çıkarıyordu.

Arkadaşlarına benim için yalan söylediğini söylediği an her şey bitti. Önce şok oldum; *hiçbir şey* yapmadığım halde sözünü tutmuştu. Sonra da başka bir şey oldu.

Göğsümün içinde tuhaf bir sıcaklık. Boğazımda bir sıkışma. Ve karnımın derinliklerine çöken ağır bir kesinlik hissi.

Ne yapmam gerektiğini tam olarak biliyordum.

Daha önce hiç yapmadığım bir şeydi. Yapmayı aklımdan bile geçirmediğim bir şeydi.

Sahip olduğum tek kozu kaybetmiştim.

Mia Morales, kara kalbime, onun için doğru olanı yapma zorunluluğunu getiren bir virüs bulaştırmıştı.

Bir daha iyileşip iyileşemeyeceğimi kim bilir.

Cosimo, "Dün gece kulübünüze uğradım," dedi. "Orada yoktunuz."

“Ne zamandan beri hareketlerimi size bildirmek zorundayım?” Oturma odasına doğru ilerledim, ayaklarımın altındaki parke halıya dönüştü. “Oturun. Kahve ister misiniz?”

"Zaten üç fincan içtim," dedi Cosimo arkamdan gelerek.

"Kulübe kiminle gittin?"

“Nate’in doğum günüydü.”

Koltuğa çöktüm ve morluğuna bakarak başımı salladım. "Taze görünüyor. Ne oldu?"

Karşıma oturdu. "Hiçbir şey."

Sadece ona baktım.

Çenesini eliyle sildi. "Önemli bir şey değil dedim."

"Ne zamandan beri benim kulübümde kavga ediyorsunuz?"

Kaşlarını çattı. "Biliyor musun?"

Başımı yana eğdim. "Alexis'in, kendi kardeşim dans pistinde bir finansçıyla kapıştığı anda bana mesaj atacağını mı sandın?" Öne eğildim. "Sana ne oluyor Cos? En büyük olduğunu, geleceğin lideri olduğunu unuttun mu? On

yıl boyunca mantıklı, istikrarlı, ailenin güvenebileceği biri olarak ün kazandın. Şimdi de bir kadın yüzünden aklını mı kaybediyorsun?"

Burun delikleri genişledi. "Gelecekteki eşim hakkında nasıl konuştuğuna dikkat et."

Güldüm. Gerçekten de hiçbir şeyden haberim olmadığını düşünüyordu. Kim olduğumu, bu aile için neler yaptığımı unutmuş muydu?

“Seni şerefsiz, o zavallı kızdan bahsetmiyorum. Fabi'yi dün gece gördüm. Arkadaşlarıyla Hamptons'taydı, senin onda yarattığın depresyonu sarhoş olarak atlatmaya çalışıyordu.” Koltuğa geri gömüldüm. “Rosa'dan bahsediyorum.”

Yüzünde öfke belirdi. "Benim işime karışmasan iyi olur."

"İnan bana, şimdiye kadar karışmadım ama bu durum çok uzadı. Seni parmağının ucunda oynatıyor. Bu çok saçma, Cos."

Sesi alçaldı. "Ne dediğinizin farkında değilsiniz."

“Biliyorum, o gücü ve parayı seviyor. Sen de ikisine de sahipsin. Eğer onunla birlikte olmasının başka bir sebebi olduğunu düşünüyorsan, kendini kandırıyorsun.”

Gözlerini pencereye çevirdi. "Onun ne istediği ya da nasıl biri olduğu hakkında hiçbir fikrin yok."

Ama gerçekten de öyleydim. Benzer benzeri tanır, Rosa mı? O da tıpkı benim gibiydi. Doğuştan yıkım yeteneği vardı.

Umursadığım çok az insan vardı ama kardeşlerim o kısa listedeydi. Eğer Cos, düğünden önce Rosa'dan kurtulmazsa, düğün baştan beri başarısızlığa mahkum olurdu. O, gölgede kalmaktan mutlu olacak türden bir metres değildi.

Ama Cos inatçıydı. Bu sonuca kendisi varmak zorundaydı.

"Finansçı ne yaptı acaba?" diye sordum, elimi çeneme sürerek.

"Sınırı aştı." Bu belirsiz yanıt muhtemelen adamın, daha iyisini bilmeden, Cosimo'nun önünde Rosa'dan dans teklif ettiğini kastediyordu.

Çenesi kasıldı. "Fabiana Hamptons'ta mıydı? Messero'nun onun hareketlerinden beni haberdar etmesi gerekiyordu."

"Onu Instagram'da takip etmiyor musun?"

Kaşlarını daha da çattı. "Instagram'da mı var?"

"Evet. Elli yaşın altındaki herkes gibi. Bu kadar teknoloji karşıtı olmasaydın bilirdin."

"Bu saçmalık beynini çürütüyor," diye mırıldandı, bir yandan da telefonunu çıkarıp tuşlara basmaya başladı.

Mutfakta kahvemi yeniden doldurdum. Geri döndüğümde, o uygulamayı indirmiş ve Fabi'nin profilini inceliyordu.

Hafifçe güldüm. "Onun hakkında konuştuğumu düşünmen ilginç değil mi? Fabi son zamanlarda aklından çıkmıyor mu?"

Hemen ekranını kilitledi ve telefonu cebine koydu. "Bunun için vaktim yok. Geliyor musun, gelmiyor musun? Annemin sabrı yok."

Evet, tahmin etmiştim. Mia'dan işime yarayacak bir şey bulmamı bekliyordu ama çabalarımın karşılığında elde ettiğim tek şey çalınmış bir dudak parlatıcısı ve yeniden keşfettiğim bir vicdan oldu.

O kıza daha fazla zarar verme düşüncesine katlanamıyordum.

Bana bir şey yapmıştı. Bu duyguları sevmiyordum. *Hissetmeyi hiç sevmiyordum.* Nokta.

İstediğim şey normale dönmek, lanet olası işimi yaparken hiçbir ahlaki tereddüt duymamaktı. Soyadı Ferraro olmayan birini koruma dürtüsünden kurtulmak istiyordum.

Bunların herhangi birini anneme anlatsam, beni çarmıha gererdi. Aklımı kaçırdığımı söylerdi.

Ve haklı olurdu.

Ama ben artık yeter demiştim. Mia ile bir sonraki görüşmemden sonra onu tekrar görmeyi düşünmüyordum.

Kazanmıştı.

Yarım kalmış kupamı sehpanın üzerine koydum. "Hadi gidelim."

Annemin ve babamın çatı katı dairesi benimkinden sadece birkaç blok ötedeydi. Ama Cos ve ben sokağa çıktığımızda, o ters yöne döndü.

"Gelmiyor musun?" diye seslendim arkasından.

"Üstesinden gelebilirsin," dedi, sözleri omzunun üzerinden savurarak. "Bol şans."

Alaycı bir şekilde güldüm. Bana kızmıştı. Atlatırdı zaten.

Beş dakika sonra asansörden çıkıp anne babamın evinin giriş holüne adım attım.

Salondan sesler geliyordu. Annem misafir ağırlıyordu. Eğer beni tam ortasında çağırdıysa, gerçekten çok sinirlenmiş olmalıydı.

Kemerli geçitten içeri girdim ve yemek masasının etrafında oturan beş kadına sırıttım. Odada ilerlerken teyzelerim ve kuzenlerim beni tiz seslerle ve öpücüklerle karşıladılar.

Lisa teyze ortalarda yoktu. Sanırım hâlâ annemin gözünden düşmüştü.

Masada başköşede oturan annem, sakin bir şekilde gülümsüyordu. Maskesinin altında kaynayan, bildiğim o sinirliliğin en ufak bir izi bile yüzünde görünmüyordu.

“Romolo, canım. Nasılsın?” diye sordu.

"Gayet iyiyim. Dün geceden neredeyse tamamen kurtuldum."

Marina teyze dilini şaklattı. "Solgun görünüyorsun Romolino. Sürekli o kulüpte kapalı kaldığın için yeterince güneş ışığı almıyorsun."

Saçlarımı parmaklarımla karıştırdım. "Biliyorsun işte, *Zia* . O yerde düzeni sağlamak birinin görevi."

Paolina teyze gülümsedi. "Bak sana. Ne kadar büyümüşsün. Vita, üç tane iyi oğul yetiştirmişsin."

İyi çocuklar. Gülmemi bastırmak için elimi dudaklarımın üzerinden geçirdim. Sadece bir mafya ailesinde kardeşlerimle birlikte bu unvanı hak edebilirdik.

Anne oturduğu yerden kalktı. "Romolo ile biraz konuşmam gerekiyor." Hizmetlilerden birine işaret etti. "Herkese biraz daha çay lütfen."

Babamın odasına girer girmez tavrı değişti. Buna alışkındım ama yine de bir anda sıcakkanlı ve hoşgörülü halinden diktatör moduna nasıl geçebildiğine şaşırdım.

Babamın masasının arkasına geçti ve sandalyesine oturdu. "Dün gece neredeydin?"

"Hamptons." Okul müdürünün odasında oturan bir öğrenci gibi karşısına oturmak yerine, birden kanepeye çöktüm.

Kadın masanın üzerinde parmaklarını birbirine kenetledi. "Morales'in kızına ne oldu? Bana hiçbir bilgi vermediniz."

Elimi pantolon cebime soktum ve çaldığım dudak parlatıcısı tüpünü parmaklarımla kavradım.

Daha önce atmalıydım. Denemeye çalıştım, ama başaramadım.

"Bence o hiçbir şey bilmiyor."

Bakışları keskinleşti. "Bunu duymak istemiyorum, Romolo."

Sözlerini havada bıraktı, sanki kendimi düzeltmemi bekliyordu. Düzeltmeyince ısrar etti. "Cosimo sana Kolombiyalılarla ilgili son durumu anlattı mı?"

Ayak bileğimi dizimin üzerine doğru çıtlattım. "Bunu söylemeyi unuttu. Bana açıkla."

Kadın kollarını masanın üzerinde önünde kavuşturdu. "Morales'in seçilir seçilmez dağıtım ağımıza polis gücüyle baskı uygulayacağından korktukları için anlaşmadan çekilmekle tehdit ediyorlar. Babanız bu sabah ilk iş olarak onlarla şahsen görüşmek için uçakla gitti."

Omuz silktim. "Blöf yapıyorlar. New York pazarını istiyorlarsa bizimle çalışmak zorundalar. Başka seçenekleri yok."

"Öyle görünüyor."

"DSÖ?"

Dudaklarını büzdü. "Kesin olarak bilmiyoruz. Bir teoriye göre, eyalete yayılmaya çalışan bir motosiklet çetesiyle, yani Crimson Defenders ile görüşüyorlar."

“Onları ezip geçerdik.” Herhangi bir tehdidi püskürtecek insan gücümüz vardı.

“Morales seçilirse şehirde bir çatışma riskini göze alamayız. Bu, bize karşı mücadelesinde ona daha fazla malzeme vermekten başka bir işe yaramaz. Çete burada yerleşirken ellerimiz bağlı oturmak istemiyoruz.”

Kahretsin. Haklıydı.

Çenemi ovdum. Kolombiyalılar yürüyerek giderse, çok daha fazla sorunla karşılaşırız. Bu bir zayıflık işareti olur. Diğer ortaklarımızı korkutur.

Anne öne eğildi. “Morales’in kızı hakkında kapsamlı bir rapor istiyorum. Ne öğrendiniz? Hiçbir ayrıntı önemsiz değil.”

Omuzlarımda bir korku hissi vardı. Beni sorguya çekmek üzereydi ve eğer ona bir şey söylemezsem şüphelenecekti. Dikkatli davranmalıydım.

“Beni tanıyor. Temkinli davranıyor. Biraz baskı uyguladım ama henüz daha fazla baskı uygulama riskini alamam. Nasıl tepki vereceğini görmek için beklemem gerek.”

Anne kaşlarını çattı. "Yani bana sadece oturup bekleyeceğini mi söylüyorsun?"

"Durum hassas."

Bakışları kısıldı.

Yüz ifademin hiçbir şey belli etmemesine özen gösterdim.

Morales'in gizli bir destekçisi varsa, Mia'nın bundan haberi yoktu. Bundan emindim. Çok ilkeliydi. Babası onu bu işe karıştırmanın doğru olmadığını bilirdi.

Bilgi edinmek için onu Morales'i gözetlemeye zorlamam gerekecekti. Ve bunu yapmayacağıma zaten karar vermiştim.

Dün geceden sonra olmaz.

"Bekleyecek vaktimiz yok," dedi annem, ses tonunda itiraza yer bırakmayarak. "Onu bir daha ne zaman göreceksiniz?"

“İki gün sonra prova için randevumuz var. Onu, önümüzdeki hafta Golden Circle'daki bir etkinlik için beni giydirmesi konusunda ikna ettim.”

Kalemi eline aldı. "Nasıl?"

“İşleri kötüye gidiyor. Ona daha fazla müşteri bulacağımı söyledim.”

Anne, kalemi dudaklarına vururken düşünceli bir ifadeyle sordu: "İkinizin özel bir fotoğrafı ne kadar zarara yol açardı?"

Kanım dondu. En sevdiği numaralardan birini kullanıyordu. "Önemli olabilir. Böyle bir şeyin ortaya çıkmasını istemezdi. Ama bu onu babasına ihanet etmeye itecek kadar yeterli olur mu? Sanmıyorum."

"Daha iyi bir fikriniz yoksa, bence denemeliyiz."

"Çok mesafeli ve soğuk davranıyor."

“Onu nasıl baştan çıkaracağını sana söylemeyeceğim Romolo. Bunu kendin çözebilirsin herhalde?”

İçimde iğrenç bir his düğümlendi. "Retorik bir soru, değil mi?" dedim sesimi alçak bir tonda.

Bana bakarken dudakları inceldi. Kalem kapandı. "Ne zaman sahneye koyabileceğinizi düşünüyorsunuz söyleyin. Teknik düzenlemeye yardımcı olabilirim."

Yardım edin. Onun yardımına ihtiyacım yoktu. İhtiyacım olan şey, Mia'nın varlığını unutmasıydı.

Ama nasıl? O, kemiğe yapışmış bir köpek gibiydi. Yarın Mia'ya veda ettikten sonra, bu oyunu bir süre daha sürdürmem gerekecekti. Annemin vazgeçtiğimi anlamaması için hâlâ peşindeymiş gibi davranmalıydım.

Annem müdahale etmeye karar verene kadar ne kadar süre daha böyle devam edebilirim?

Zaman gösterecek.

Elim cebimdeki tüpü sıkıca kavradı. "Buldum."

Ayağa kalktı ve avuçlarını masaya dayadı. "Bir hafta önce buraya gelip en önemli sorunumuzu çözeceğinize söz vermiştiniz. Ben sonuç istiyorum. Anlatmak istediğimi açıkça ifade edebildim mi?"

Dudaklarımı dişlerimin üzerine yuvarladım ve ayağa kalktım. "Kristal."

"Güzel. Görevden alındınız."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 21

BENİM

Hayatta bazı şeylerden paçayı sıyırabiliyordum. Uçak biletimde dördüncü bölge yazmasına rağmen üçüncü bölgeden uçağa binmek. Beslenme uzmanıma tam bir dilim pasta yerine sadece bir lokma yediğimi söylemek. Ara sıra gıda zehirlenmesi geçirdiğimi bahane ederek seçim kampanyası etkinliklerini atlamak.

Bir mafya babasının oğluyla ilişki kurmak bunlardan biri değildi.

Buharlı ütünün ucu, Romolo'nun bitmiş takım elbisesinin üzerinden geçirirken öfkeyle homurdandı. Prova için her an gelmesi bekleniyordu.

Hamptons'taki geceden bu yana iki gün geçmişti. Düşünmek, her şeyi fazla analiz etmek ve zihinsel girdaplara girip çıkmak için bolca zaman olmuştu.

O geceden beri bana mesaj atmamıştı. Neden atsın ki? Bana söylediği son sözler, anlaşmanın anlaşma olduğu yönündeydi. Öpüşmemizi bir pazarlık kozuna indirgemişti. Ne düşündüğünü ya da beni hiç düşünüp düşünmediğini bilmiyordum.

Öte yandan, onun hakkında bol bol düşünmüş, tüm karmaşıklıklarını ve çelişkilerini derinlemesine kafa yormuştum.

Şehvetle başa çıkabilirdim. Baş edemediğim şey ise gerisiydi.

Merak. Heyecan. İçimde biriken o kelebekler. Kemirici bir *ihtiyaç* . Ve hepsinden önemlisi, bazen yaptığı ahlaki açıdan şüpheli şeylerden gizlice zevk almam.

Beni yatağa yapıştırmak, ofisimde köşeye sıkıştırmak, kucağına oturmaya zorlamak ve sonra da bir öpücük için rüşvet teklif etmek gibi. Gücü vardı ve onu kullanmaktan korkmuyordu.

Bu durum beni cezbetmişti, ki bu gerçekten çok tuhaf bir şeydi. Bu yolda devam etmek beni tehlikeli yerlere götürecekti.

Tek tesellim, henüz korkunç bir şey olmadığını kendime hatırlatmaktı. Kimse bizi birlikte kesinlikle yapmamamız gereken bir şey yaparken yakalamamıştı. Ama her zaman kuralları çiğnemenin sonuçları olduğuna ve sonunda bu sonuçların ortaya çıkacağına inanmıştım.

Kaderle kumar oynamaya niyetim yoktu. Hele ki tüm planım –eğer buna plan denebilirse– hayal ve geçici çözümlerle bir arada tutuluyorsa.

Fabi bu düğüne çok kararlıydı. Ferraro ailesinin ne yaptığına bakılmaksızın babamın anketlerdeki popülaritesi artıyordu. İkisinin de benim yardımım gerekmiyordu. Bunu sürdürerek iyilikten çok zarar verebileceğimi kabul etme zamanı gelmişti. Sadece onlara değil, kendime de.

Bu yüzden bugünkü görüşmemiz son görüşmemiz olmak zorundaydı.

İç çekerek buhar çubuğunu yerine koydum. Masa çekmecemi karıştırıyordum—dudak parlatıcım *neredeydi acaba* ?—derken kapı gıcırtıyla açıldı.

Başımı hızla kaldırdım.

Romolo içeri girdi. Üzerinde siyah bir tişört ve koyu renk kot pantolonun üzerine yıpranmış bir deri ceket vardı.

Ah, neyse. Bu görünüm ona yakışmış, gerçi *her şeyin* ona yakıştığına ikna olmuştum.

Gözlerimiz birbirine kenetlendi.

"Mia." Sesinin alçak, uğultusu havada süzülerek omurgamdan aşağı doğru ilerledi.

"ROM."

Aramızda gergin bir sessizlik çöktü.

Birbirimizi anlamaya çalışıyorduk. En azından ben öyle yapıyordum.

O da bunu düşünüyor mu acaba?

Güverte. Yağmur. Elleri üzerimde. Dudakları dudaklarıma değiyor.

Hayır. Oraya gitmiyorum. İleriye doğru adım atma zamanı gelmişti.

“Olanlar hakkında—”

“O gece şuydu—”

İkimiz de durduk.

"Buyurun," dedim.

“Önce bayanlar.”

Şimdi de centilmen olmak mı istiyor? Tabii ki. Bir keresinde nezaket istemediğimde, bana dolu bir silah gibi nezaket gösterdi.

Derin bir nefes verdim. "Bunun bir daha yaşanmasına izin vermeyeceğim."

Yüz ifadesi değişmedi. "Doğru. Bir hataydı. Doğru düşünemedik."

Gözlerimi kırpıştırdım. "Aynen öyle. O gece çok şey oldu."

Başını salladı. "Aynı fikirde olmamıza sevindim."

“Bir şekilde.” Sanırım o da benim kadar bir an önce bu konuyu geride bırakmak istiyordu. “Yanlış anlamadığınıza sevindim.”

"Hangisi olurdu?"

Yüzümün kızardığını hissettim. "Boş ver."

Başını yana eğdi. "Ben yetişkin bir adamım Mia. Bir kadınla üçüncü aşamaya geçtiğim her seferinde ona bağlanacağımı mı sanıyorsun? Eğer öyle olsaydı şimdiye kadar bir sürü eşim olurdu."

Bu söz üzerine neredeyse geri çekilecektim. Her zamanki kibirli tavrını bekliyordum ama bu kadar duyarsız olmasını beklemiyordum.

Dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. "Bugün her şeyi bitireceğiz, sonra da vedalaşabiliriz. Hem de sonsuza dek."

“Bana harika geliyor,” dedim sesim ifadesizdi. Göğsümde bir acı zonkluyordu. “Senin tarzını denemeye hazır mısın?”

Bakışları elbise askısına kaydı. İleri adım attı, takım elbiseyi askıdan aldı ve önüne doğru tuttu.

Dudaklarımın üzerine dişlerimi geçirdim, tepkisini anlamaya çalıştım. Gerçi bu noktada ne düşündüğünü umursamamalıydım. Gerçek bir müşteri değildi ve ondan bir tavsiye beklemeye de niyetim yoktu.

Ama *gerçekten de önemsiyordum* . Belki de mesleki gururum işimi mükemmel yapmamı gerektiriyordu. Ya da belki de... sadece onun işimi beğenmesini istiyordum.

Of. Neden? Çok saçmaydı.

"Denemeye mi çalışacaksın yoksa sadece bakmaya mı devam edeceksin? Yoğun bir programım var, Romolo."

Kaşını kaldırdı ama hiçbir şey söylemedi. Ardından başını sallayarak takım elbiseyi soyunma odasına götürdü.

Kollarımı kavuşturdum, stüdyoda volta atarken kendimi sakin tutmaya zorladım, düşüncelerimin en son yalnız kaldığımız zamana kaymasını engellemek için çabaladım ama başaramadım.

Dudaklarının dudaklarıma değmesinin, ellerinin kalçalarımı kavramasının, kulağıma sertçe vuran sesinin o hissini hâlâ bu kadar canlı hatırlayabiliyor olmamdan nefret ediyordum.

Perde açıldı ve Romolo çıktı. "Çok yakıştı."

Adımımı atarken birden donakaldım.

İnanılmaz görünüyordu… Tam da hayal ettiğim gibiydi. Takım elbise vücuduna tam oturmuş, kaslı yapısını vurguluyor ve kırmızı pelerin de

dramatik bir hava katıyordu. Zaten tehlikeliydi. Güçlüydü. Dokunulmazdı. Ama şimdi? Kıyafetlerine özenle eklediğim her detay bu nitelikleri daha da artırıyordu.

Böyle giyinmişken, o sadece bir insan değildi. O, savaş tanrısı Mars'tı.

Etrafında dolaştım, her açıdan inceleyerek kusur aradım. Hiçbir kusur bulamadım.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordum, onun önüne geçerek.

Bakışları aynada benimkine takıldı. "İş görür," dedi, sesi umursamaz bir tonda.

Ciğerlerim boşaldı. *Bu kadar mı?* Hemen başka yöne baktım. "Harika. Beğenmenize sevindim."

“Başka bir şey var mı? Yoksa burada her şey yolunda mı?”

İşten çıkarılma kararı verildi.

Boğazımdaki yumruyu yuttum. "Sanırım bu kadar."

"Üzerimi değiştireceğim."

Onun soyunma odasına doğru gözden kayboluşunu izledim ve kendimi sıkıca kucakladım.

Tasarım hakkında hiçbir şey söylememişti. Tek bir övgü bile yoktu. Detaylar, kesim, harcadığım zaman hakkında tek bir yorum bile yapmamıştı.

Bu beni rahatsız etmemeliydi. *Etmemeliydi* . Neden bu kadar yumuşak kalpliydim ki? Önemli değildi, kahretsin.

Birkaç dakika sonra, tişörtü ve deri ceketiyle, takım elbisesini koluna asmış halde tekrar ortaya çıktı. "Ödeme konusunu hiç konuşmadık," dedi. "Faturayı bana e-posta ile gönderebilirsiniz."

Başımı salladım. "Paranı almayacağım." İhtiyacım olan son şey aramızda finansal bir bağdı.

Bakışları kısıldı. "Senin için yeterince iyi değil mi?"

"Bu tavsiye, fazlasıyla yeterli bir tazminat olacaktır. Eğer hala yapmayı planlıyorsanız."

“Elbette hâlâ planlıyorum. Anlaşmamız buydu.” Gözleri son bir kez saçlarımdan ayakkabılarımın ucuna kadar beni süzdü. Sonra kapıya doğru döndü.

Adımları yavaştı. Ölçülüydü. Tamamen doğal değildi.

Belki de hissettiği şeyler dışa vurulanlardan daha fazlaydı.

Belki de bir şey saklıyordu.

Dişlerimi alt dudağıma geçirdim. Biliyordum ki, aklımı kurcalayan en az bir soruyu sormazsam, daha sonra pişman olacaktım.

“Romolo.”

Kapı koluna elini koyarak duraksadı.

“Neden benimle çalışmayı teklif ettiniz? Takım elbiseden bahsetmiyorum. Asıl sebep şu.”

Donakalmış bir halde duruyordu, sırtı bana dönüktü. Duvarlar arasında ağır bir sessizlik hakimdi.

Ayaklarım arasında ağırlığımı değiştirdim. "Benden istediğini aldın mı?"

"Hayır," diye sessizce yanıtladı. "Ve artık bunu istemiyorum."

Göğsümde şiddetli bir acı patlak verdi, adeta bir yangın gibi yayıldı. Sebebini bile anlayamadım.

Kapıyı açtı ve kısa bir süre daha durakladı. "Kendine iyi bak, Mia."

Yutkundum. "Sen de."

Ve olay böylece sona erdi.

O gitmişti.

Hayatıma girdiği kadar ani bir şekilde de çıkıp gitmişti.

Burnumu çektim, masamın arkasına oturdum ve dizüstü bilgisayarımı açtım. Gözlerimdeki yaşları silmeden önce takvim bir anlığına bulanıklaştı.

İyileşecektim. Her şey eski haline dönecekti. Babam ve bir muhabirle öğle yemeğinde buluşmadan önce yanıtlamam gereken birkaç e-posta vardı. Sonra da takvimim akşam geç saatlere kadar tamamen doluydu.

Harika. Romolo'yu düşünmeye vaktim yok. Eğer sürekli hayatıma girip çıkmasaydı, eninde sonunda onu *unuturdum* .

Telefonum çaldı. Jenny.

"Bak, baban bu hafta son dakika bir etkinliğe davet edildi ama katılamayacak. Onun yerine sen gidebilirsin diye umuyordum."

“Ne zaman?”

"Cuma, saat 19:00. Altın Çember adında şık bir özel kulüp."

Doğrulup oturdum. Hayır. Asla.

"Cidden?"

"Evet. Bir sorun mu var?"

Avucumu alnıma bastırdım. "Bunu atlayabilir miyim?"

“Davet edilmek bile büyük bir olay. Orada tanışıp iletişim kurabileceğiniz insanlar olacak. Gitmeni istiyoruz, Mia.”

Derin bir nefes aldım ve sonra verdim. "Pekala. Orada olacağım."

“Detayları kısa süre içinde göndereceğim. Yakında görüşürüz.” Telefonu kapattı.

İnleyerek alnımı masaya vurdum.

Onu bir daha asla görmeyeceğim diye düşünmüştüm ama bu da işe yaramadı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 22

ROM

Konuk listesindeki güncellemeyi ilk kez dün duydum. Kulüp başkanı, sonsuz bilgeliğiyle, belediye başkanlığı yarışının iki önde gelen adayını bu lanet olası akşam yemeğine davet etmeye karar vermişti.

Tabii ki, Belediye Başkanı Wilson gelemedi—işe yaramaz herif. Zatürre olmuştu. Sanki Morales'in seçim kampanyası için daha fazla şansa ihtiyacı varmış gibi. Sonra başkan, Morales'in de müsait olmadığını öğrendi, ama doğal olarak, kızı onun yerine gelecekti.

O daha gelmemişti bile, ben ise şimdiden gerginleşmiştim.

Hepimiz yetişkindik. Aynı odada bir akşamı birlikte geçirebilirdik.

Cosimo, bir viski daha istedi ve gözlerini gülünç kıyafetler içindeki katılımcılar üzerinde gezdirdi. "Bunu nasıl başarıyorsunuz anlamıyorum," diye mırıldandı.

Dirseklerimi arkamdaki bara dayadım. Üstümüzde, yüksek tavandan üfleme camdan gezegenler ve yıldızlar sarkıyordu. Odanın etrafına dağılmış yüksek masaların her birinde beze kuleleri vardı. "Ne yapıyorsun?"

"Onlardan biriymiş gibi davran."

Kendi bardağımdaki kehribar rengi sıvıyı çevirirken homurdandım. "Onlardan biriymiş gibi davranmak zorunda değilim. Aslında, bana karşı

koyamamalarının sebebi onlardan biri olmamam. Ben, etrafta dolaşan ve onları kendine çeken nadir bir tavus kuşu gibiyim."

Cosimo alaycı bir şekilde, "Zehirli pençeleri olan bir tavus kuşu," dedi. İçeceğinden yavaşça bir yudum aldı ve sonra duruşunu değiştirdi. "Bakın. O işte."

Kapıya doğru dönmeden önce biraz oyalandım. Kimden bahsettiğini zaten tam olarak biliyordum.

Cosimo ve ailenin geri kalanı, benim hâlâ Mia ile çalıştığımı sanıyordu. Ona gerçeği anlatmamıştım ve anlatmayı da planlamıyordum. Aramızda olanları nasıl açıklayacağımı bilmiyordum.

Anlamadığım bir şeyi nasıl açıklayabilirdim ki?

Bakışlarım nihayet hedefte buluştu ve yumruklarımı sıktım.

Üzerinde şık, parıldayan bir elbise vardı. Kumaş, yıldız tozu gibi ışığı yansıtıyordu. Pembe ve gümüş rengindeydi; muhtemelen Venüs'le ya da burcunun söylediği her neyse onunla kozmik bir bağlantısı vardı. Ay burcunun ne olduğunu hâlâ tam olarak anlamamıştım.

Kapı eşiğinde durdu ve odayı şöyle bir gözden geçirdi.

Yalnızdı.

Gözleri beni bulana kadar bekledim.

Bunu yaptıklarında, elektrik çarpması gibi bir his yaşadım. Omuzları hafifçe kalktı, sonra da bakışlarını başka yöne çevirdi. Sanki hiçbir şey değilmişim gibi. Sanki bir yabancıymışım gibi.

Sanki bir hayaletmişim gibi.

Çenem kasıldı.

Kulüp başkanı elini uzatarak ona yaklaştı. Kadın, bana yöneltilmesini dilediğim ışıl ışıl bir gülümsemeyle karşılık verdi ve elini sıktı.

Ardından avucu kadının sırtının alt kısmına değdi.

Biraz fazla alçak.

Yaşlı adam onu şampanya kadehleriyle dolu bir tepsi taşıyan garsona doğru yönlendirirken ona kaşlarımı çattım. Kadın bir kadeh aldı, yaşlı adamın söylediği bir şeye gülerken başını geriye doğru eğdi. Canlı ve ilgiliydi.

Bunların ortak noktası neydi ki?

O adam milyon yaşında gibiydi ve kendi cümlesinin ortasında uyuklamaya ihtiyacı varmış gibi görünüyordu.

Yine de ona dikkatini verdi.

Gülümsemesi.

Cosimo, Mia'yı izlerken bardağındaki viskiyi çevirerek, "Vay canına," diye mırıldandı. "Gerçekten de onun kirli küçük sırrısın, değil mi? Sana neredeyse hiç bakmadı bile."

Alt dudağımı dişlerimle tırmaladım, göğsümde beliren hafif öfke kıvılcımını bastırmaya çalıştım. "Seni yanımda getirmemeliydim, daha akıllı davranmalıydım."

"Hadi ama." diye kıkırdadı. "Bana Fabiana hakkında yeterince laf ettin. Şimdi sıra bende, ben de sana *onun* hakkında laf edeyim."

Ona şöyle bir baktım. Hâlâ Mia'ya bakıyordu, bakışları soğuk ve değerlendiriciydi.

"Şu lanet olası kalçaya bakmayı bırak," diye mırıldandım.

"Önceden öyle değildim. Ama şimdi öyleyim."

Bardağı daha sıkı kavradım. Sadece beni sinirlendirmeye çalışıyordu ve işe yarıyor olması beni çok rahatsız ediyordu.

"Peki, bir şeyler elde ediyor musun yoksa etmiyor musun? Annem, sanki hâlâ ona zaman ayırmaya değer olduğunu ikna etmeye çalışıyormuşsun gibi anlattı."

Burnumdan nefes verdim. "Tanrım. Sen ve annem bunu mu konuşuyorsunuz? Benim cinsel hayatımı mı?"

Odanın diğer ucunda, dikkatim Andrei Baranov'a takıldı. O şerefsiz Mia ve cumhurbaşkanının yanına sinsice yaklaşmıştı. Her zamanki gibi kendini

beğenmiş, kibirli bir ifade takınmıştı; sanki tüm dünya onun eğlencesi için inşa edilmiş bir lunaparktı. Belaruslu bir inşaat patronunun oğlu olarak, zenginlik, güç ve her şeyin onun emrinde olduğuna dair bir inançla büyümüştü.

Şu anda Mia'ya bakıyordu.

Sanki o da onun için kolayca alınabilir bir şeydi.

"Aslında pek sayılmaz. Çoğunlukla onunla iş hakkında konuşuyorum," dedi Cos beni geri çekerek. "Ama senden rahatsız olduğunda bana söylüyor. Muhtemelen baskı yaparsam daha çok çalışacağını düşünüyor."

"Ya sen?" diye sordum, neredeyse hiç dinlemeden. Andrei şimdi Mia'nın elini sıkıyordu, kirli eli çok uzun süre orada kaldı. Mia ona gülümsedi—tatlı, masum, habersiz—ve bu benim kanımı kaynattı.

"Böyle düşündüğümü sanmasına izin veriyorum. İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz. Ama başımı sallayıp, halledecekmiş gibi davranmak onun sana karşı tavrını yumuşatmasını sağlayacaksa, seve seve bu oyuna katılırım."

"Onunla ilgili konularda bana böyle destek olacağını bilmiyordum," diye mırıldandım. Baranov, Mia'nın söylediği bir şeye güldü, eli koluna değdi. Eğer böyle devam ederse, bileğini kıracaktım.

Cosimo burnunu çekti. "Evet, öyle işte. Daha önce yapmadığım zamanların telafisi."

Bu beni ona bakmaya itti. "Ne saçmalıyorsun sen?"

“Les ve ben taşındıktan bir yıl sonra.” Bardağını avuçlarının arasında yuvarladı, birden düşünceli bir ifade takındı. “O yıl sen değiştin.”

Çenemde bir kas seğirdi. "Elbette yaptım. O yıl resmen zengin oldum."

"Bu durum daha önce de vardı."

Hareketsiz kaldım.

Bu, asla yapmaya niyetim olmayan bir konuşmaydı. Burada değil. Şimdi değil. Mümkünse asla.

Baranov telefonunu çıkardı ve bir telefon görüşmesi yapmak için Mia'dan uzaklaştı.

Bardağımı sertçe bara fırlattım. "Git kendine birkaç arkadaş edin, Cos. Bu sohbetten sıkıldım."

Baranov'un peşinden koridora kadar yürüdüm. Partiden uzaklaşmış, hücresinin içinde bir şeyler mırıldanarak volta atıyordu.

Telefonu kapatıp arkasını dönene kadar beni görmedi, kaşları şaşkınlıkla kalktı. "Rom. Nasılsın?"

"Harika ötesi. Ya sen?"

Bakışları takım elbisemin üzerinde gezindi. "Harika görünüyorsun. Muhteşem bir takım elbise. Nereden aldın?"

"Zevki olan biri beni giydirdi. İyi biri."

"Öyle mi? Kartlarını alabilir miyim?"

“Sanmıyorum. O zaman ortak bir noktamız olurdu ve ben bok yiyip ölmeyi tercih ederim.”

Baranov'un gözleri kısıldı. "Sorunun ne?"

"Karadağ güzel bir yer."

"Ne?"

"Gracie, deniz kenarındaki villada kalan küçük gizli ailenizden haberdar mı?"

Yüzü bembeyaz kesildi. Gracie onun nişanlısıydı ve aynı zamanda onun zayıf noktasıydı.

“Nasıl yaparsınız—”

“Öyle yapıyorum işte.” Buradaki herkes hakkında her türlü kirli bilgiyi biliyordum. “Ona söylemeli miyim?”

Burun delikleri genişledi. "Ne istiyorsun?"

"Ayrılmak."

"Parti mi?"

“Ve kulüp. Üyeliğinizi iptal edin. Şu lanet olası bültene aboneliğinizi iptal edin. Yüzünüzü bir daha buralarda görmek istemiyorum.”

Sinirlendi, yumruklarını sıktı, sanki bir darbe indirecekmiş gibiydi ama o kadar da aptal değildi. Babasının Belarus'ta gücü vardı ama burada benim gibi birine karşı savunmasızdı.

“Ah, bir de Andrei var?” Bir adım attım, onu da geri adım atmaya zorladım. “Morales kızıyla bir daha asla konuşma.”

Yüzünde şaşkınlık belirdi. "Neden?"

"Sana açıklama borçlu değilim."

Tereddüt etti, sonra kravatını düzeltti ve sakinleşmeye çalıştı. "Pekala."

Onun asansöre doğru sinsice ilerleyişini izledim, kapılar onu tamamen içine çekene kadar bekledim ve sonra odaya geri döndüm.

Mia gitmişti ama Cosimo hâlâ bardaydı. Bana sırıttı ve başını yemek salonu yönüne doğru eğdi.

Onu orada, salata barının yanında, yalnız başına buldum. Beni fark ettiği anda kaskatı kesildi.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu dudaklarının kenarından.

"Söylentilere göre geçen yıl ciddi bir klamidya atağı geçirmiş. Bilginiz olsun diye söyledim."

"DSÖ?"

"Daha önce konuştuğunuz kişi."

Derin bir nefes verdi ve bana öfkeyle baktı. "Saçmaladığını düşündüğüm için beni affet."

Sırıttım. Onun tatlılığını seviyordum ama ateşini daha çok seviyordum.

"Küfür ediyorsun. Bu yeni bir şey mi?"

"Söz konusu sen olunca kelime dağarcığımı genişletmek zorunda kaldım." Salata barından bir tabak aldı ve üzerine bolca marul koymaya başladı.

Ben de bir tabak aldım ve maşayı uzatması için elimi açtım.

“Romolo, halka açık bir yerdeyiz. Lütfen beni rahat bırak.”

“Ben de biraz yemek alamaz mıyım? Sırf sen buradasın diye aç kalmamı mı istiyorsun?”

Dudaklarını birbirine bastırdı. "Pekala."

Tabağımı doldurmaya başladım. "Son birkaç gününüz nasıl geçti?"

"Meşgulüm." Bana bakmadı.

"Günümün nasıl geçtiğini sormayacak mısın?"

“Hayır. Bu yemeğe katılmaktan başka seçeneğim olmadığını farkındasın, değil mi?”

"Yani, geri çekilip, benim için yaptığınız bu şaheseri giyme fırsatını kaçırabileceğimi mi ima ediyorsunuz?" diye sordum.

“Bir başyapıt mı? Sana verdikten sonra söylediğin tek şey, 'İş görür' oldu.” Sesine buruk bir ton karıştı.

Ah, işte bu düşmanlığın sebebini açıklıyordu.

Evet. Bunu berbat etmiştim.

“Mia, harika bir fikir. Ama bunu zaten biliyorsun. Benim onayıma ihtiyacın yok.”

Eli domateslerin üzerinde durdu, servis kaşığı havada asılı kaldı. Yüzünde kısa bir şaşkınlık ifadesi belirdi, sonra o soğukkanlı, sakin dış görünüşünün altına sakladı. "Haklısın. İhtiyacım yok. Tıpkı senin bana kimse hakkında uyarıda bulunmana ihtiyacım olmadığı gibi."

Ama yaptı işte. Çok güvenen biriydi. Çok saf. Ve neden umursadığımı bilmiyordum.

Onu ailemden koruyarak zaten *kahramanca* bir iş yapmıştım. Şimdi de başkalarından mı korumak istiyordum?

Belki de çeyrek ömür krizi yaşıyordum?

“Kahretsin,” diye mırıldandım.

Salatasının üzerine biraz sos gezdirdi. "Şimdi ne yapacağım?"

“Önemli değil. Bu arada, bu hafta kuzenim Caterina ile görüşeceğim. Yaptığınız iş için size cömertçe ödeme yapılacak.”

“Hı hı,” dedi şüpheci bir ses tonuyla. Bana inanmıyordu. Ama onu yanılttığımı kanıtlayacaktım. Hem de beklediğinden çok daha kısa sürede.

Elindeki maşayı alıp bir ekmek rulosuna uzandı. Bir dahi onları dengesiz bir kule gibi üst üste dizmişti ve Mia birini aldığında kule sallanıyordu.

Ağzı faltaşı gibi açıldı. "Aman *Tanrım. Eyvah."*

Aman Tanrım. Bunu söylediğinde neden bu kadar tatlı gelmişti?

Çaresizce maşayla ruloları sabitlemeye çalıştı ama daha da fazla eğildiler, ben de başka bir maşa alıp ona yardım ettim.

Derin bir nefes verdi. "Teşekkürler." Sonra bana baktı, bakışları dudaklarıma kaydı. "Neden gülümsüyorsun?"

İç çektim. "Sana baktığımda oluyor. Açıklayamıyorum. Belki bir teorin vardır?" Fırtına gecesinden beri göğsümde oluşan o garip sıcaklıktan bahsetmedim.

Aslında bir teorim vardı. O gece bana bakmış, beni kucaklamış, bana yardım etmişti. Daha önce hiçbir kadın benim için bunu yapmamıştı. İçimde temel bir şeyi, beynimdeki kritik bir bağlantıyı yeniden yapılandırmıştı.

Uzun vadeli etkileri henüz net değildi.

Yutkunurken boğazı kıpırdadı. Kaşları çatılı, dişleri dudağını hafifçe ısırmış bir halde tabağına baktı; sanki birden aklına çok şey gelmiş gibiydi. Sonra, bir an duraksadıktan sonra doğruldu.

"Salı günü birbirimize veda ettik," dedi sessizce. Ses tonunda öfke kalmamıştı, sadece kabullenme vardı. "İkimiz de iletişim kurmamamız gerektiği konusunda hemfikirdik. Davetle ilgili bu talihsiz tesadüf dışında hiçbir şey değişmedi. Bu geceyi atlatıp yolumuza devam edelim."

Moralim bozuldu. Haklıydı. Hiçbir şey değişmemişti.

O hâlâ Morales'in kızıydı. Ben de hâlâ bir Ferraro'ydum. Eğer ondan bilgi almayacaksam, onunla hiçbir ilişkim kalmamıştı.

Umursamazmış gibi yaparak boğazımı temizledim. "Bana uyar."

Elindeki soğuk çorba dolu küçük bardağı kaptı, tabağı ve çantasıyla birlikte bardağı da ellerinde dengelemeye çalıştı.

Cebimdeki, bugün ona vermeyi planladığım nesneyi düşündüm. "Sana yardım edeceğim. Çantanı ver."

“Hayır, Rom—“

"Sizi masanıza kadar götüreceğim, sonra da gecenin geri kalanında sizi yalnız bırakacağım."

“Pekala,” diye mırıldandı. “Teşekkür ederim.”

Çantasını aldım ve arkasından yürüdüm. Masamın yanından geçerken tabağımı yere bıraktım, böylece bir elim serbest kaldı.

Sessizce elimi cebime uzattım ve o lanet şeyi çantasının küçük yan cebine attım.

Biraz sonra masasına ulaştık. Tabağını, üzerinde zarif el yazısıyla Mia Morales yazan isim etiketinin yanına koydu, sonra arkasını dönüp elini çantasına uzattı.

Onu geri uzatırken parmaklarımız birbirine değdi.

"Tekrar teşekkür ederim," dedi gözlerime bakarak.

Başımı salladım. "Memnuniyetle."

Masadaki diğer kişiler bizi merakla izliyorlardı. Hepsi benim kim olduğumu, onun kim olduğunu biliyordu.

Muhtemelen ne hakkında konuştuğumuzu merak ediyorlardı.

Sakinliğinin timsali olan Mia, bana kibar bir gülümsemeyle karşılık verdi. "İyi akşamlar."

"Sen de." diye karşılık verdim. Sonra yerime geri döndüm ve oturdum.

Akşamın geri kalanında hiç konuşmadık.

Ama bütün geceyi onu izleyerek geçirdim.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 23

BENİM

Eve geldiğimde dairemin havası boğucu ve sıcaktı.

Akşam boyunca ayak parmaklarımı sıkan topuklu ayakkabılarımı çıkardım, oturma odasının penceresine doğru yürüdüm ve pencereyi sonuna kadar açtım. Hafif bir esinti yüzüme çarptı.

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım.

Oturma düzeni bana hiç fayda sağlamamıştı. Romolo beni görebiliyordu, ben onu göremiyordum.

Ama onu hissetmiştim.

Mezeler, ana yemek ve tatlı boyunca bakışları başımın arkasını ısıtmıştı. Orada olmaya, masamdaki insanlara ilgi gösteriyormuş gibi yapmaya çalışmıştım ama konuşmanın sadece bazı bölümlerine odaklanabilmiştim. İsimlerinin çoğunu çoktan unutmuştum. Dikkatim sürekli olarak unutmam gereken adama kaymıştı.

Onun beni nasıl güldürdüğüne dair yorumu beni şaşırtmıştı. Ne düşüneceğimi bilemedim. Keşke bu yorumu kendine saklasaydı diye düşündüm.

Kısacası, akşam tam bir felaketti. Bütün karmaşık ve sinir bozucu duygularımı yüzeye çıkarmıştı.

Daha kötü olmasının tek yolu, Romolo'nun herkesin önünde beni öpmesiydi. Oysa masada epey zamanımı tam da bunu hayal ederek geçirmiştim. Tıpkı bir insanın tren platformundan inmenin nasıl bir his olacağını hayal etmesi gibi.

Bu düşünce beni dehşete düşürmeliydi.

Bu beni çok korkutmuştu.

Ama aynı zamanda beni *yakıp* kavurmuştu.

Boynumu çevirdim ve duş alıp yatağa gitmenin ve mekandan ayrıldığım anda beni saran o yoğun kayıp duygusunun uyandığımda yok olmasını umarak dua etmenin zamanının geldiğine karar verdim.

Bizi bir başka tesadüfün aynı odaya koyma ihtimali çok düşüktü. Fabi'nin düğün kutlamalarının hiçbirine davet edilmeyecektim; bu durum için geçen hafta sonu defalarca özür dilemişti, hatta bunun onun vereceği bir karar olmadığını bildiğimi ona tekrar tekrar söylememe rağmen.

Bu gece gerçek bir veda gecesiydi.

Çantamı mutfak tezgahından alıp yatak odama götürdüm ve içindekileri yatağın üzerine boşalttım.

Geniş bir çanta koleksiyonum vardı ve her biri kullanılmadığı zamanlarda toz torbasında düzenli bir şekilde saklanıyordu. Bottega marka el çantamı da aynı şekilde saklamak üzereydim ki yan cebinde bir şey hissettim.

Hımm. Oraya bir şey koyduğumu hatırlamıyorum.

Kaşlarımı çatarak fermuarı çektim ve işaret parmağımla küçük eşyayı çıkardım. Çanta elimden kaydı.

Elmas kolye.

İnce bir kağıt şerit bir ucuna sarılmıştı.

Kalbim gümbür gümbür atarken paketi açtım ve düzensiz el yazısını gördüm.

Beni hatırlatacak bir şey.

Bir ucundan tutarak yavaşça açık avucumun ortasına doğru indirdim.

Bir dizi elmas. Bir daha asla görmemem gereken bir New York mafya üyesinden. Çantamı taşırken içine gizlice koymuş olmalı.

Yaptığınız iş karşılığında cömertçe ücretlendirileceksiniz.

Bu tazminatın bir parçası mıydı? Parasını istemediğimi açıkça belirtmiştim. Bunun daha iyi olduğunu mu düşündü?

Aman Tanrım. Çok ağırdı. Değerini düşünmek bile istemedim.

Bu ne anlama geliyordu?

Bu, benim fikirlerimin önemsiz olduğunu söyleme şekli miydi? Bana para ödemek isteseydi, öderdi demek miydi?

Yoksa bu da bir zihin oyunu muydu?

O seçeneğe daha çok meyilliydim.

Onun beni hatırlamasını istiyordu. Bu da benim yapmaya çalıştığım şeyin tam tersiydi.

Bir an için ona mesaj atıp parayı geri almasını istemeyi düşündüm. Ama bu fikri de aynı hızla bir kenara bıraktım. Romolo Ferraro parasını benim için harcamak istiyorsa, bu onun seçimiydi.

Bunu karşılayabilirdi.

Ama o lanet şeyi asla takmazdım. Kolye ömrünü bir yerlerde saklı geçirirdi. Tıpkı onunla ilgili anılarım gibi.

Makyaj masamın çekmecisini açtım, kolyeyi içine indirdim ve hızla kapattım; sanki bu, bana kolyeyi veren adamın uyandırdığı karmakarışık duyguları bir şekilde kilitleyecekmiş gibi.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 24

ROM

ÜÇ HAFTA SONRA

Direksiyonun üzerinde parmaklarımla vurarak "Doğru yerde misiniz?" diye sordum.

"İşte o," dedi Alessio.

"Yirmi dakikalık yolculuğa değmeli."

"Hiçbir şey istemediğinizden emin misiniz? Yorumlara göre en iyi filtre kahveleri burada bulunuyor."

İçimden bir ah çektim. "İyiyim."

Kardeşimin bazı şeylere aşırı derecede takılıp kalma alışkanlığı vardı. Video oyunları. Komplo teorileri. Şimdi de kahve.

Saraya beş dakika mesafede bir Starbucks vardı. *Oraya* gitmeyi önermiştim, bu da bana çatalla suşi yiyen birine verilecek türden bir bakış kazandırmıştı. Görünüşe göre Starbucks kahvesi, espresso aromalı idrardan bir tık daha iyiydi. Bunlar onun sözleriydi, benim değil.

"Brooklyn'de çok uzun süre yaşadın," dedim alaycı bir şekilde. "Tam bir hipster'a dönüşüyorsun."

Alessio sırıttı ama itiraz etmedi. Ceplerini yokladı. "Kahretsin. Cüzdanımı evde unuttum. Yanında nakit paran var mı?"

“Torpidoyu kontrol edin.”

İçindekileri karıştırdı ve sonra durdu. "Ne zamandan beri makyaj yapıyorsun?"

Kaşlarımı çattım. "Ne saçmalıyorsun sen?"

Dudak parlatıcısı tüpünü iki parmağı arasında tutarak, sanki bir suç mahallindeki delilmiş gibi inceliyordu.

Kanımda keskin bir nabız atışı oldu.

“Hayır,” dedim. “Bir kız bırakmış olmalı.”

"Atıp atmamı ister misin?"

“Hayır.” Kelime çok hızlı ağzımdan çıktı.

Alessio'nun kaşları hafifçe kalktı. "Tamam."

Sinirlerim iyice gerilmiş bir halde burnumdan nefes verdim. "Şu lanet kahveni al da işimize geri dönelim."

Omuz silkti, dudak parlatıcısını yerine koydu ve bölmeden on dolarlık bir banknot aldı. Arabadan inmeden önce, "Son zamanlarda hep kötü bir ruh halindesin," diye omzunun üzerinden fırlattı.

Gözden kaybolduğu anda, torpido gözünü açıp tüpü çıkardım.

Küçük ve zarif bir elbiseydi, etiketi de taşınmaktan dolayı yıpranmaya başlamıştı. Parmaklarımın arasında çevirdim. Tanıdık şekil. Her zaman giydiği renk. *Böğürtlen kırmızısı* .

Hâlâ neden sakladığımı bilmiyordum. En azından kendime öyle söylüyordum.

Bir süre önce onu arabanın içinde, gözden uzak bir yere saklamıştım. Yoksa, sürekli parmaklarım arasında yuvarlama alışkanlığım sinirsel bir tik haline dönüşecekti.

Keşke Mia ile vedalaştıktan sonra hayatımın normale döndüğünü, ayrılığın her şeyi sıfırladığını söyleyebilseydim.

Öyle olmamıştı.

Her şey berbat olacakmış gibi geliyordu.

Babam, Altın Çember yemeğinden birkaç gün sonra Kolombiya'dan dönmüştü. İyi bir gezi olmamıştı. Kolombiyalılar bizim veremeyeceğimiz garantiler istiyorlardı ve kimlerle görüştüklerini söylemeyi reddediyorlardı.

Artık iki varoluşsal tehditle karşı karşıyaydık: Morales'in seçilmesi ve Kolombiyalılarla uzun süredir devam eden anlaşmamızın potansiyel olarak çökmesi.

Ama garip bir şekilde, bu benim lehime işliyordu. Her iki ebeveynim de müzakerelere o kadar odaklanmıştı ki beni hedef tahtasına koymaya vakitleri yoktu. Mia hakkında ısrarla soru soran annem, son haftalarda bu konuyu büyük ölçüde bırakmıştı. Şimdi ise zamanını Kolombiyalıların işlerini nereye götürmeyi düşündüklerini anlamaya çalışarak geçiriyordu.

Aile için endişeleniyordum -haklı olarak- ama bu, köşeye sıkıştırıldığımız ilk sefer değildi. Her zaman atlattık.

Bunu da atlatırdık.

Mia hayatımdan ve ailemin gözetiminden çıktığına göre, rahatlamış hissetmeliyim.

Ben yapmadım.

Ondan uzak kaldığım süre uzadıkça her şey daha da kötüleşti.

Geceler en kötüsüydü.

Eskisinden bile daha az uyuyordum. Uykusuzluk hiç bu kadar kötü olmamıştı, kazadan sonra bile. Yatakta gözlerim kapalı yatıyordum, kafamın içinde onun görüntüleri tekrar tekrar oynuyordu. Kapatma düğmesi yoktu. Kaçış yoktu. Bazen, onun asla gelmediği çatı katı dairemde bile müge çiçeği kokusu aldığımı sanıyordum.

Tüm bu ailevi karmaşanın ortasında, üretken kalmalı, yeteneklerimi kullanarak istihbarat toplamalı, yeni hedefler bulmalıyım…

Ama bunu yapmaya kendimi bir türlü ikna edemedim.

İnsanlarla konuşmak istemedim. Rol yapmak istemedim.

Ben kimseyle birlikte olmak bile istemiyordum.

Onun dışında birine dokunma düşüncesi bile midemi bulandırdı.

Eğer ona benzemiyorlarsa, onun gibi kokmuyorlarsa, onun gibi inlemiyorlarsa... onları kesinlikle istemiyordum.

Dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım vardı.

Alessio yolcu koltuğuna oturdu ve elindeki dev bardağı kaldırarak derin bir nefes verdi. "Muhteşem ötesi. Sen de denemek ister misin?"

Kardeşim de pek uyumazdı. Vücudu pes edene kadar günlerce uyumazdı. Yaptığı iş bunu gerektiriyordu. Birisi çökmeye yaklaştığında, yemek vakti geldi diye durmazdınız.

Çıkaracak hiçbir şey kalmayana kadar zorladınız.

Bir yudum aldım ve bardağı ona geri verdim. "Fena değil."

"Bu, Panama'daki küçük bir bağdan elde edilen Gesha kahvesi olup, yasemin ve bergamot notalarını korumak için hafifçe kavrulmuştur."

"Kahve gibi tadı var."

İçini çekti. "Sen umutsuz bir vakasın. Hadi geri dönelim. Geceyi bitirmeden önce ondan birkaç isim daha almak istiyorum."

İki hafta önce Alessio'yu arayıp sarayda yardıma ihtiyacı olup olmadığını sormuştum.

Şaşırmış gibi görünüyordu ama istediğim zaman gelebileceğimi söyledi.

O günden beri her gün işe gidiyordum.

Arabayı çalıştırdım. "Saat daha dört bile değil. Daha sonra başka bir yere gitmen gerekmiyor mu?"

"Onun ve eşiyle birlikte Nero'nun restoranında akşam yemeği yiyorum."

Kaşımı kaldırdım. "İkiniz de ne kadar da samimisiniz, değil mi?"

Nero De Luca, Rafael Messero'nun danışmanıydı. Bir dönem kısa bir süre Alessio için çalışmıştı. Bu görev bir ceza olarak düşünülmüştü, ancak bir şekilde ikisi arkadaş olmuştu.

"Yanına birini mi getireceksin, Les?" diye sordum.

"Hayır."

“Neden olmasın? Kimseyle görüşmüyor musun?”

"Kendi işine bak."

Güldüm ve araba sürmeye başladım. Özel hayatı konusunda her zaman ketumdu, bu da bana pek özel hayatı olmadığını düşündürüyordu. Bizim dünyamızda kadınlar, aile için yaptıklarından dolayı ondan çok korkuyorlardı. Ama arada bir de olsa cinsel ilişkiye girmesi gerekiyordu, değil mi? Yirmi yedi yaşındaydı, yakışıklıydı ve parmak uçlarına kadar uzanan dövmelerle kaplıydı. Gerçi, parmak boğumlarına "DAHA FAZLA ACI" yazması, karşı cinsi cezbetmenin en iyi yolu olmayabilirdi belki de.

Yeşil ışıkta geçerken, "Senin için mutlaka birileri vardır," dedim. "Hatta saçlarını bile beğenecek biri." Uzun, koyu renk saçları alçak bir topuz yapmıştı ve ben de bu konuda onunla dalga geçmeyi severdim. "Sadece onları aramaya gitmen gerekiyor, Les."

“Yalnız olmaya alışkınım. Bunda bir sakınca görmüyorum.”

Ne şanslıymış. Benim içinse yalnızlık, onu düşünmek için mükemmel bir zemin oluşturuyordu.

Yirmi dakika sonra, sarayın önüne park ettim. Alessio ile birlikte arabadan indik ve devasa depodan, üst üste yığılmış nakliye konteynerlerinin yanından geçerek, binanın ortasındaki güçlendirilmiş odaya, Alessio'nun sorgu odasına doğru ilerledik.

Üzerinde çalıştığımız adam sandalyesinde yığılmış oturuyordu. Altı ay kadar önce, kıdemli adamlarımızdan birinin tavsiyesiyle aramıza katılmış, düşük seviyeli bir acemiydi.

Gizli ajan olduğu ortaya çıkmıştı. Endişelenmemiz gereken herhangi bir bilgi edinmiş gibi görünmüyordu, ama yine de emin olmak istedik.

Gözlerimi kıstım. Çok hareketsizdi.

"Kahretsin," diye küfretti Alessio, yarım kalmış kahvesini elime tutuşturup aceleyle yanıma geldi. Adamın boynuna iki parmağını bastırdı, bir an bekledi, sonra da kendi kendine bir küfür daha mırıldandı.

“Bu senin suçun, Rom.” Bana öfkeyle baktı. “Sana çok ileri gittiğimizi söylemiştim.”

Çenemi sıktım. "Dayanabileceğini sandım."

“Bu benim vereceğim bir karar, senin değil.” Keskin bakışları beni süzdü, değerlendirdi. “Son birkaç haftadır neden bu kadar sinirlisin? Bu saçmalığa burada ihtiyacım yok.”

Alessio her zaman sakin ve kararlıydı. Yaptığı iş göz önüne alındığında, öyle olmak zorundaydı. Duygusal sorgulama uzmanı, işinde iyi olan biri değildi. Ve Les, işinde gerçekten çok iyiydi.

Burnumdan nefes verdim. "Bak, benim hatam. Kaza oldu, tamam mı? Bir daha olmayacak."

İkna olmamış bir şekilde kollarını kavuşturdu.

"Neden diğer adamla ilgilenmeye başlamayalım?" diye önerdim, başımı yan odaya doğru sallayarak.

“Hayır.” Başını salladı. “Bugünlük işimiz bitti.” Elini yüzünden aşağı indirdi. “Ne halt ediyorsan birkaç kum torbasına vurarak sorunlarını çöz, ondan sonra tekrar bana yardım etmeye gel.”

"İyi."

"Buradan defol."

Dışarı çıktım, arabama geri bindim ve bir an direksiyonu sıkıca tutarak orada oturdum. Şakaklarımda nabzım gümbür gümbür atıyordu.

Yerimde durmak istemedim.

Ben de araba sürdüm.

Trafik yoğunluğu her zamankinden daha azdı, ancak Manhattan'daki trafik hiçbir zaman tam anlamıyla durmadı. Taksiler korna çalıyordu. Yayalar hareket halindeki arabaların arasından geçiyordu. Eylül sonu havasında hayalet gibi görünen kanalizasyon kapaklarından buhar yükseliyordu. Sıcaklık nihayet düşmüştü ve şehir sonbahara doğru kayıyordu. Yapraklar renk değiştirmeye başlamıştı; cam, çelik ve tuğladan oluşan bir arka plana karşı kırmızı ve turuncu renkler.

Şehirde yaptığım yürüyüşlerde bunu fark etmiştim. Ve bu yürüyüşler nedense hep Broderick Lane'in önünden geçmeme neden oluyordu.

Mia'yı pencereden birkaç kez görmüştüm. Sadece kısa anlık görüntülerdi. Başka bir şey değil.

Onu gördüğüm günlerde kendimi biraz daha iyi, biraz daha hafif hissediyordum.

Ama bu durum uzun sürmedi. Birkaç gün daha geçti ve gri renk, eskisinden daha yoğun ve koyu bir şekilde geri döndü.

Otuz dakika sonra asansördeydim ve çatı katındaki daireme çıkıyordum. İçeri girince ayakkabılarımı çıkardım, oturma odasındaki kanepeye uzandım ve televizyonu açtım.

Jurassic Park . *The Office'in* tekrarı. Ve sonra— *o* .

Kumandayı yere koydum ve arkama yaslanarak koltuklara oturdum.

Televizyonda çok sık görünüyordu. Röportajlar, mitingler, kurdele kesme törenleri...

İzleyen diğer herkes için Mia, kameralar babasına tekrar odaklanmadan önce birkaç dakika söz hakkı verilen yan bir karakterdi.

Ama benim için mi? O, gösterinin yıldızıydı.

Bugün Washington Square Park'ta bir miting düzenlendi.

Kalabalık çok büyüktü. Mia, babasının arkasında sahnede duruyordu, ellerini önünde birleştirmişti, her zamanki gibi kendinden emin ve zarif bir

duruş sergiliyordu.

Bir şeylerin ters gittiğini fark etmem birkaç saniye sürdü.

Dirseklerimi dizlerime dayadım ve gözlerimi kısarak televizyona doğru eğildim.

Cildi solgun ve kül rengiydi. Gülümsemesi de tam olarak doğru değildi. Zorlama, yapmacık bir gülümsemeydi. Sanki o gülümsemeyi korumak için ekstra çaba sarf etmesi gerekiyordu.

Elini kaldırdı ve parmaklarını şakağına bastırdı.

Çok kötü bir his omurgamdan yukarı doğru tırmandı.

Sallandı.

Hemen ayağa fırladım ve babasının yardımcılarından birinin ona doğru yaklaştığını izledim. Onu dengelemek için dirseğinden tuttu. Yardım edebilecek kadar yakınında olması beni rahatlatırken, ona dokunduğu için bile parmaklarını şıklatma isteğim şiddetle çatıştı.

Sahneden inerken ona doğru eğildi ve kulağına bir şeyler fısıldadı. Kadın hiçbir şey söylemedi. Sadece hafifçe başını salladı ve destek için ona yaslandı.

Kalabalık neredeyse hiç tepki vermedi. Hepsi babasına odaklanmış, onun kendilerine söylediği boş sözlere kulak asmışlardı.

Televizyona bakakaldım, kameranın onun gittiği yere doğru dönüp dönmeyeceğini görmek için bekledim.

Öyle olmadı.

Kalbim göğüs kafesimde gümbür gümbür atıyordu. "Bunlar ona ne yapıyorlar *böyle* ?"

Çok yorgun görünüyordu. Belki de hastaydı. Hiç dinleniyor muydu? Onunla ilgilenen *biri* var mıydı?

“Ugh!” Kumandayı kaptım ve odanın öbür ucuna fırlattım. Duvara çarptı ve yere düşüp ses çıkardı.

Bu işe yaramadı.

Eğer iyi olduğunu bilseydim uzak durabilirdim, ama o adi babası ve beceriksiz ekibi onu mahvederken mesafemi korumak mı?

HAYIR.

Hayır, kesinlikle hayır.

O, bundan daha iyisini hak ediyordu.

Onu serbest bıraktığımda onu koruma dürtümü tatmin ettiğimi sanmıştım. Ama o dürtü geçmemişti. Kemiklerime işlemişti, asla vazgeçmeyen bir ihtiyaçtı bu. Ve onunla birlikte, başka bir şey de içten içe kaynıyordu. İnkar etmek için çok uğraştığım bir şey.

Artık bunu inkar edemezdim.

Onu istiyordum.

Artık pencerelerden gördüğüm anlık görüntülerle ve uyumama izin vermeyen anılarla yetinmekten bıkmıştım. Gerçeği istiyordum. Aynı odada, aynı havayı soluyarak, doğru dürüst bir sohbet etmek istiyordum.

Ve sonra daha fazlasını istedim. Çok daha fazlasını. Bana verebileceği her şeyi istedim.

Her şeyi olmasa bile.

Bu mümkün değildi. Babası beni ve tüm ailemi hapse attırmaya çalışıyordu. Ama ben bir peri masalı istemezdim.

Bir süreliğine onun kirli küçük sırrı olmayı isteyecektim.

Kahrolası Cosimo haklıymış.

Başımı tavana doğru eğdim ve avuçlarımı yüzüme doğru indirdim.

Kız sürekli babasının adamlarıyla çevriliyken bunu nasıl başaracaktım ki? Hiçbir fikrim yoktu.

Emin olduğum tek şey, artık uzak durmaya son vereceğimdi.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 25

BENİM

"Bunu nasıl buluyorsun?" diye sordu Fabi, parti sonrası elbisesi için başka bir seçeneği göstermek üzere dizüstü bilgisayarı bana çevirerek.

Telefonumu dudaklarıma değdirdim. "İşe yarayabilir."

"Ancak?"

“Ama… biraz güvenli.”

“Güvenli mi? Mia, *buraya* kadar bir yırtık var.” Uyluğundan yukarı doğru bir çizgi çizdi. “Tüm geniş ailemin ve hatta daha fazlasının bu etkinlikte olacağını hatırlıyorsun, değil mi?”

Evimde takılıyorduk, yarım yediğimiz öğle yemeğimiz paket servis kaplarında sehpanın üzerinde duruyordu. Geçen hafta sahnede yorgunluktan neredeyse bayılacak gibi olduktan sonra, Jenny sonunda beni birkaç gün izin almaya layık görmüştü. Bundan hiç memnun değildi. Bana gönderdiği güncellenmiş programda, daha erken iyileşirsem ona haber vermem için açık talimatlar vardı. Beni hemen işe geri döndürmekten memnuniyet duyacaktı.

Bilgisayarımda yeni bir sekme açtım ve bir web sitesine girdim. "Güvenli derken, açık saçık olmamak anlamında değil. Sadece stilistik olarak sıkıcı. Sen gelinsin. Biraz dram katabilirsin, biliyorsun? Peki ya bu marka?"

Fabi, ben onların en yeni kokteyl elbiseleri koleksiyonuna göz atarken mırıldanıyordu.

Dün gece bir müşterim için bunlardan birini sipariş etmiştim. Dün bütün günümü stilistlik işlerimi yetiştirmekle geçirdim, bu tam olarak dinlenme sayılmazdı ama ona yakındı. Ardı *ardına* konuşmalar yapmaktan çok daha az stresliydi.

Geriye kalan on müşterim şimdilik istikrarlı görünüyordu. Ve şaşırtıcı bir şekilde, Golden Circle'daki akşam yemeğinden sonra, Romolo'nun kuzeninden bültenle ilgili bir e-posta aldım.

Sözünü tutmuştu.

Seçimden iki hafta sonra, yükümlülüklerim sona erdikten sonra, onların posta listesine eklenecektim.

Zamanlama bundan daha mükemmel olamazdı.

Bir sonraki elbiseye takıldım. "Peki ya bu?" diye sordum, heykelsi beyaz bir elbiseyi işaret ederek. Belden sıkıca oturan elbise, yere kadar uzanan, uyluk hizasına kadar yırtmaçlı dramatik bir eteğe dönüşüyordu. Mimari bir şaheser olan yaka, yapılandırılmış, asimetrik bir kesime sahipti. Bir omuz açıkta bırakılmışken, diğer omuz katlanmış saten bir detayla süslenmişti.

"Vay canına," diye fısıldadı Fabi.

"Kesinlikle."

"Bunu hep yapıyorsun," diye fısıldadı. "Seçimine takıntılı hale gelene kadar her şeyi yeniden düşünmemi sağlıyorsun."

“Üstelik bunu ücretsiz yapıyorum. Benim gibi bir arkadaşa sahip olduğunuz için ne kadar şanslısınız, değil mi?”

Dirseğiyle beni dürttü. "Bak, bu işte bu kadar iyi olmanın sebeplerinden birinin, yatılı okul boyunca sana gardırobumu düzenleme konusunda tam özgürlük tanımam olduğuna eminim. Bu çok değerli bir deneyimdi."

“Doğru. Sen, Zo ve Nina, benim bir araya getirdiğim çılgın kombinleri giymeye her zaman hazırdınız,” dedim gülerek, dizüstü bilgisayarımı sehpanın üzerine bırakırken.

Fabi kupasını eline aldı ve iç çekti. "Bundan emin misin? Kıyafetimi seçmeme yardım ediyorsun ama düğünde olmayacaksın, bu çok kötü hissettiriyor."

Omuz silktim. "Durum bu."

En yakın arkadaşımın düğününü kaçıracak olmam kötü müydü? Evet, kesinlikle kötüydü. Ama bir de iyi tarafı vardı. Akşamı Romolo'dan kaçınmaya çalışarak geçirmek zorunda kalmayacaktım.

Onu unutma konusunda ilerleme kaydediyordum sanırım. Ama istediğim kadar değil. Hâlâ onu hayal ediyor, nerede olduğunu ve ne yaptığını merak ediyordum. Beni hâlâ düşünüyor mu diye düşünüyordum. Muhtemelen düşünmüyordu. Eminim ki o çoktan yoluna devam etmişti. Zaten *geride bırakılacak gerçek bir şey de yoktu.* Sadece beklenmedik, istenmeyen ve tamamen uygunsuz bir şekilde, *kesinlikle* birlikte olmaması gereken iki insan arasında oluşan vahşi bir çekim kıvılcımı vardı.

Ayrılığımızın ardından geçen haftalarda kendimi tamamen işe vermiştim.

Programımın tam bir çılgınlık olduğunu Jenny'ye yüklemek ne kadar kolay olsa da, her şey onun suçu değildi.

Onun benden yapmamı istediği bazı şeylere karşı çıkabilirdim. Ama çıkmadım. Her şeye gülümseyerek evet dedim, kendimi kampanya etkinlikleri ve müşteri toplantılarının girdabına kaptırdım ve herkesin beklentilerini karşılamak için elimden gelenin en iyisini yaptım.

Ta ki beni yakalayana kadar.

Fabi, düğünle ilgili hayal kırıklığını bir kenara bırakıp çayından bir yudum aldı.

“Hey.” Uzandım ve dizini sıktım. “Çok güzel vakit geçireceksin. Nina ve Zo da orada olacaklar ve biliyorsun ki onlar senin arkandalar. Değiştiremeyeceğimiz bir şey için üzülmenin bir anlamı yok.”

İçini çekti. "Biliyorum. Haklısın. Keşke..."

"Babamın müstakbel kayınpederinizi hapse attırmaya çalışmadığını mı söylüyorsunuz?" diye sordum.

Yüzünü buruşturdu. "Evet."

Telefonum çaldı. Bir müşteri arıyordu.

"Bunu cevaplamam gerek," dedim Fabi'ye ayağa kalkarken. Eliza, sadece sohbet etmek için arayan bir müşteri tipi değildi. Şu anda moda dünyasının en büyük etkileyicilerinden biriydi ve markası son birkaç yılda hızla yükselmişti. Eğer o arıyorsa, bir şeyler ters gidiyordu.

"Hey Mia. Az önce olanlara inanamayacaksın."

Küçük East Village dairemin kanepeye sadece birkaç adım uzaklıktaki mutfak adasına yaslandım. "Elbiseyle ilgili her şey yolunda mı?"

Bu yıl, şehrin en önemli moda etkinliklerinden biri olan Stark Patrons Balosu için Eliza'nın stilini belirliyordum. Bu yılın teması " *Notte A Venezia* " idi. O kadar önemli bir etkinlikti ki, son derece detaylı Venedik elbisesini aylar öncesinden tamamlamıştık. Şu anda, dolabında nefes alabilen bir elbise çantası içinde saklanıyordu; benim kesin talimatlarım doğrultusunda, havanın tam doğru seviyede kalması için bir nemlendirici de yerleştirmişti. Nem yoksa, felaket de yok.

"Elbise iyi durumda olmasaydı, telefonu açtığınızda duyacağınız ilk şey benim histerik ağlamam olurdu. Her şey yolunda. Merak etmeyin."

“Şükürler olsun,” dedim rahatlamış bir kahkahayla. “Ne haber?”

"Yanımda getireceğim kişi baloya gelemeyecek ve merak ediyordum... Benimle gelmek ister misin?"

Duvarımda asılı duran, pırıltılı taşlarla süslü tablolardan birine gözlerimi kırpıştırdım. "Şaka yapıyorsun herhalde."

"Tamamen ciddiyim. Orada olmanızı çok isterim."

"Kuzenine ne oldu? Onu götürecektin, değil mi?"

“İş için Los Angeles'ta kalması gerekiyor. Sanırım bir seçme.” İç çekti. “Gerçekten oyuncu olmak için çok çabalıyor. Ne dersin?”

Tırnağımı kemirdim. "Emin misin? Onun yerine davet etmek istediğin başka biri yok mu?"

“Bu atmosferin tadını senden daha çok çıkaracak kimseyi düşünemiyorum. Tam bir moda şöleni olacak. Üstelik o muhteşem elbise için çok çalıştın. Sana teşekkür etmek için özel bir şey yapmak istiyorum.”

Bu, en hafif tabirle, beklenmedik bir şeydi. Eliza ile harika bir profesyonel ilişkimiz vardı, ama bu hiçbir zaman arkadaşlığa dönüşmemişti. Şehirde bu etkinliğe davet edilmek için canını verecek insanlar vardı ve o bana mı davet ediyordu?

"Bunu biraz düşünebilir miyim?"

“Düşünecek ne var ki?”

"Programımı kontrol etmem gerek," dedim. "Biliyorsun, olup biten her şey yüzünden çok yoğun bir dönem geçirdim."

“Eminim babanızın ailesi anlayış gösterecektir. Bu gerçekten çok açık bir durum.”

Sadece bana mı öyle geldi, yoksa biraz fazla ısrarcı mıydı?

"Davetiniz için gerçekten teşekkür ederim. Size en kısa sürede geri döneceğim."

Boğazını temizledi. "Doğru, tabii ki. Ama çok fazla düşünme. Çok yakında!"

Çok yakında. Giyecek bir şey bulmak için acele etmem gerekecek. Abartmaya gerek yok ama küçük siyah bir elbiseyle de gidemezdim. Bu tür etkinliklerde temayı ciddiye almamaktan daha büyük bir gaf yoktu.

"Kimdi o?" diye sordu Fabi, ben yanına tekrar oturduğumda dikkatini dizüstü bilgisayarından ayırarak.

Ona konuşmanın özünü anlattım. "Hayır demek çılgınca görünebilir, ama gerçekten zamanımı iyi değerlendirmek olur mu? Jenny beni tekrar işe almak için can atıyor, ben ise bir gece daha izin istiyorum?"

Fabi, "Geçirdiğin bu yılın ardından eğlenceli bir geceyi hak ediyorsun," diye ısrar etti. "Kesinlikle hak ettin. Sadece 'evet' de."

Bir gecelik eğlence. Bunu kendime yaşatabilir miyim?

Belki de Romolo'yu nihayet unutmam için tam da buna ihtiyacım vardı.

Telefonumu çıkardım ve Eliza'ya bir mesaj gönderdim.

Cevabı anında oldu.

Harika!!! Sabırsızlıkla bekliyorum.

Bir saat sonra aceleyle stüdyoya gittim. Baloya bir haftadan az bir süre kalmıştı, ne giyeceğime hızlıca karar vermem gerekiyordu. Bir kenara sakladığım kadife bir elbise vardı, belki onu kullanabilirdim. Uzun kollu, vücuda oturan bir üst kısmı, kare yakası ve kabarık, hacimli bir eteği vardı. Tek başına çok sadeydi, ama üzerinde değişiklikler yapıp bazı süslemeler ekleyebilirdim. İzin günlerimin sayılı olduğunu düşünürsek, kaybedecek zamanım yoktu.

SoHo'ya doğru ilerlerken botlarımın altında yapraklar çıtırdıyordu. Sonbaharda New York'u severdim, ancak en sevdiğim mevsim yazdı. Ne var ki, geçen yaz sanki hiç tadını çıkaramadan gelip geçti.

Gelecek yılın daha iyi olacağını umuyordum, ancak istediğim kadar kendime güvenmiyordum.

Kampanya büyük bir enerjiyle doluydu ve hepimiz soğukkanlı kalmaya çalışırken, her şey babamın zaferine işaret ediyordu. Onun adına mutluydum ama... aynı zamanda endişeliydim.

Babam kazanırsa, Ferraro ailesine karşı topyekün bir savaşa hazırlanıyordu. Zaten savcıyla birlikte sağlam bir dava oluşturmak için çalışıyordu. Ayrıntıları bilmiyordum ama Romolo'nun adının davada geçme ihtimali bile midemi bulandırıyordu.

Ayrıca Jenny, onun seçilmesi durumunda yükümlülüklerimin ne olabileceğine dair ima etmeye başlamıştı.

Sahip olmamam gereken yükümlülükler.

O bana bu konuda konuştuğunda, Romolo'nun sözleri aklımın bir köşesinde yankılanıyordu: *"Söyle bana... sana kim bakıyor?"*

Konuşma tarzı gereksiz yere kaba olmuştu ama… beni düşündürmüştü.

Ailem kariyerimi gönülden destekleyecek bir zaman gelecek miydi hiç? Yoksa her zaman bir pazarlık gibi mi olacaktı; ben hırslarımın peşinden koşmak için zaman ayırmaya çalışırken, onlar zamanımı başka yerde daha iyi değerlendirebileceğimi mi söyleyeceklerdi?

Babam belediye başkanı olduktan sonra da ara sıra onunla birlikte bir iki etkinliğe katılmaya karşı değildim, ancak işler daha ciddi bir hal almaya başlarsa, ne kadar rahatsız hissetsem de, duruma müdahale etmek zorunda kalacaktım.

Kollarımı kendime dolayarak Broderick Sokağı'na döndüm. Stüdyoya daha birkaç blok kala bir şey beni olduğum yerde durdurdu.

Solumdaki vitrine baktım.

Burası Kassandra'nın stüdyosuydu. Ya da en azından öyleydi.

İçerisi boştu. Kapıdan sarkan "Kiralık" tabelası, öğleden sonra esen hafif rüzgarda sallanıyordu.

Ne? Kassandra en az on yıldır o mekândaydı ve şimdi birdenbire... gitmişti. Buradan en son bir hafta önce geçmiştim. O zaman da boş değildi.

Yaklaştım, camdan içeri baktım, yeni bir yere taşındığımı bildiren bir not ya da işaret görmeyi bekliyordum. Ama hiçbir şey yoktu. İçerisi bomboş, bomboştu.

Garip.

Stüdyoma vardığımda, paltomu çıkarır çıkarmaz dizüstü bilgisayarımı açtım. İnternette mutlaka bir şey olmalıydı. Bir gönderi, bir duyuru—bir şey.

Ama arama yapmama bile gerek kalmadı.

Cevap e-posta kutumdaydı.

Eski bir müşterimden -Kassandra için beni terk eden birinden- bir mesaj geldi; onu tekrar kabul etmeyi düşünüp düşünmeyeceğimi soruyordu.

Görünüşe göre Kassandra, işini kapatacağını ve Vermont'a taşınacağını bildirmek için bu sabah müşteri listesine bir duyuru göndermişti.

Parmaklarımı dudaklarıma bastırdım. *Vay canına* . O iş onun eseriymiş.

Ne oldu?

OceanofPDF.com

BÖLÜM 26

BENİM

"Eliza! Buraya gel! Bu tarafa bak!" diye seslendiler fotoğrafçılar, müşterimin dikkatini çekmek için yarışırken.

Eteğindeki bir kırışıklığı düzelttim. "Buyurun."

"Benimle gelmiyor musun?" diye sordu, yüzünde kısa bir şaşkınlık ifadesi belirdi. Özel dikim brokar elbisesi içinde göz kamaştırıcı görünüyordu; bu, benim ve yerel bir tasarımcının haftalarca üzerinde çalıştığı bir başyapıttı.

“Doğrudan içeri gireceğim.” Eliza için bu büyük bir kırmızı halı anıydı, ama benim için anonimliğin perdesi altında bir gece geçirme fırsatıydı.

Elbisemdeki detaylarla uyumlu, inci işlemeli kadife bir maske yüzümün üst yarısını örtüyordu.

Muhteşemdi.

Bu gece onu hiçbir şekilde çıkarmayı planlamıyordum. Buradaki insanların kim olduğum hakkında hiçbir fikri yoktu ve Eliza'dan beni ifşa etmemesi için söz almıştım.

Sahne dekorunun arkasına geçtim ve müze girişine doğrudan gitmek isteyen herkes için yapılmış dar bir yoldan yürüdüm. Mekan, 1940'lardan kalma, güzelce restore edilmiş tarihi bir bina olup, aslen şehrin en zengin

hanedanlarından biri olan Stark ailesinin mülküydü. Şimdi ise, koleksiyonları yılda birkaç kez değişen samimi bir sanat müzesiydi.

Siyah kadife elbisem, karşılama kokteyllerinin düzenlendiği kapalı avluya adımımı attığımda etrafımda hışırdadı. Dibinde vişne bulunan bir kadeh roze şarap aldım ve avlunun kenarına yakın sessiz bir yer buldum.

Buradan mekanı net bir şekilde görebiliyordum. Konuklar, uçuşan kumaşların, incelikli işlemelerin ve özenli maskelerin rengarenk bir karışımıyla giyinmiş halde yavaş yavaş içeri giriyorlardı.

Çok beğendim.

Dudaklarımda hafif bir gülümseme belirdi. Fabi ve Eliza'yı dinleyip gelmeyi kabul ettiğime çok sevindim. Akşamı arka planda kalarak ve etrafımdaki gösteriyi gözlerimle izleyerek geçirmeyi planlıyordum.

Gazeteci yok. Röportaj yok. Konuşma yok.

Duvardaki aynalardan birinde kendi yansımamı görünce gülümsemem soldu. Elim göğsümün hemen üzerindeydi, parmaklarım bilinçsizce tenime değen elmasların üzerinde ileri geri hareket ediyordu.

Romolo'nun elmasları.

Asla takmayacağıma yemin ettiğim kolyeydi. Ve gerçekten de öyle yapmıştım. Bu geceye kadar o çekmecede saklı kalmıştı.

İçimdeki stilist, elbisemin inci işlemeli yakasına ne kadar mükemmel uyduğunu görmezden gelememişti. Tam çıkmadan önce denemiştim ve mantığıma aykırı olsa da dayanamayıp almıştım.

Ani bir karardı. Şimdi ise pişman olmaya başlamıştım bile. Her aynaya baktığımda onu düşünüyordum.

Harika, Mia. Bu gece onu *aklından çıkarmana yardımcı olacaktı* .

İçimden bir ah çektim. Sanırım akşamın geri kalanında aynadaki yansımama bakmaktan kaçınmam gerekecek.

Masa ortasındaki süslemelerde mumlar titriyordu, smokinli garsonlar tepsilerde minik espresso fincanlarını dengede tutuyorlardı ve balo salonunun köşesindeki küçük bir sahnede beş kişilik bir müzik grubu vals çalıyordu.

Eliza, diğer birkaç çiftle birlikte partneriyle çoktan dans pistindeydi. Ben ise hâlâ tatlımı bitiriyordum. Akşam yemeğine oturduğumuzda, beni masadaki insanlara stilisti Mia olarak tanıtmıştı. Biraz meraklı görünen bir dergi editörü dışında, kimse beni tanımamış gibiydi.

Tam istediğim gibi.

"Kahve ister misiniz hanımefendi?"

"İyiyim, teşekkür ederim," dedim garsona, aynı anda bakışlarım balo salonunun diğer tarafındaki tanıdık bir silüete takıldı.

Bu mu…?

Gözümü kırptım ve o gitmişti, dans pistinde hareket eden maskeler ve Venedik kıyafetleri denizinin ardında kaybolmuştu.

Hayır, Romolo olamazdı. Muhtemelen yine hayal görüyordum. Son birkaç haftanın yorucu programı beni perişan etmişti. Romolo'nun stüdyonun önünden birden fazla kez geçtiğini gördüğüme yemin edebilirdim, ama daha yakından bakmak için pencereye doğru gittiğimde kimse yoktu.

Yanımda oturan Los Angeles'lı ünlü saç stilisti Erik, "İçeceğiniz yok," dedi. "Bardan bir tane almak ister misiniz?"

Kendimi zorlayarak ona tüm dikkatimi verdim ve gülümsedim. "Harika olur." Gerçeklik algımı zaten hafifçe sorgularken içki içmek iyi bir fikir miydi? Muhtemelen değil, ama boş ver. En azından Erik'in arkadaşlığıyla kendimi bir süreliğine oyalayabilirdim.

Erik bana bir kadeh kırmızı şarap, kendine de bir cin tonik aldı. Dans pistinin kenarlarına serpiştirilmiş yüksek masalardan birine geçtik ve bana bu yıl üzerinde çalıştığı bazı projelerden bahsetmeye başladı. Odaklanmaya ne kadar çalışsam da dikkatim dağılıyordu. Söylediklerini takip etmeye çalıştım. Gerçekten de çalıştım. Ama bakışlarım sürekli odadaki yüzlere kayıyordu.

Gördüğüm koyu saçlı adam bir maske takıyordu. Maske yüzünün çoğunu gizliyordu. Evet, güçlü bir çenesi vardı ama Romolo böyle bir çeneye sahip tek adam değildi. Ayrıca geniş omuzlu ve uzun boylu tek adam da o değildi —

"Benim."

Gözlerim aniden Erik'e çevrildi. Aman Tanrım, bana bir şey mi sordu? Kaçırdığımı itiraf etmek üzereydim ki gülümsedi ve "Dans etmek ister misin?" dedi.

“Tabii.” İçeceklerimizi bitirmiştik, ama o kadar dalgındım ki kendi içeceğimi içtiğimi bile hatırlamıyordum.

Belki bir dans zihnimin hayaletler çağırmasını engellerdi.

Erik beni dans pistine götürürken elimdeki eli sıcacıktı. Şam desenli ceketiyle çok şık görünüyordu. Koyu kırmızı kravatı, yüksek yakalı gömleğinin üzerine özenle düğümlenmişti.

Dönen çiftlerin arasında durduk ve Erik'in elleri belime yerleşti. Bana gülümsedi. "Peki, o maskenin altında ne olduğunu bana hiç gösterecek misin?"

Ses tonundaki flörtöz tını karşısında şaşırdım ve gözlerimi kırpıştırdım. Şimdiye kadar arkadaş canlısı görünmüştü ama ondan *böyle* bir izlenim almamıştım.

Öte yandan, gerçekten dikkat etmiş miydim?

Bakışlarında bir kıvılcım vardı. Belki de cin tonik ona cesaret vermişti.

Zoraki bir gülümseme takındım. "Emin değilim. Gizemli yanı eğlenceli değil mi sizce?"

Gülümsemesinin yavaş yavaş solmasından, farklı bir tepki beklediğini anladım. Kendi maskesini çoktan çıkarmıştı.

Kendimi zorlayarak onun yüz hatlarını inceledim.

Yakışıklıydı, evet, ama… hiçbir şey hissetmedim.

Kalp atışlarımda hızlanma yoktu. Karnımda bir kıvılcım hissi yoktu. Romolo'nun yanında hissettiğim ateşli sıcaklıkla kıyaslanamazdı bile.

Çok moral bozucuydu.

“Pekâlâ o zaman,” dedi Erik hafifçe, “seni maskesiz başka bir zaman görmem gerekecek. Numaranı alabilir miyim?”

"Eğer solunum cihazına ihtiyaç duymadan nefes alabilme yeteneğinize değer veriyorsanız, hayır."

O tanıdık, derin sesi duyunca tüylerim diken diken oldu. Hiç şüphem yoktu.

Erik donakaldı, yüzünde önce şaşkınlık, sonra da huzursuzluk açıkça belliydi. Sırtıma yaslanmış varlığını hissedebildiğim adama baktı. "Affedersiniz?"

“Beni duydun,” diye yanıtladı Romolo, sesi sertti. İleri doğru bir adım attı, görüş alanımın kenarında karanlık bir nöbetçi gibi belirdi. Ona bakmayı reddettim, her ne kadar tenimin her zerresi farkındalıkla karıncalansa da onu görmezden geldim.

"Onu görmezden gel," diye mırıldandım.

Erik'in kaşları çatıldı. "Bu adamı tanıyor musun?"

“Maalesef evet,” dedim, gözlerim Erik’in kravatına kilitlenmişti.

“Beni yaraladın.” Romolo’nun sesi alçaldı, sanki söyleyeceği her şey sadece benim kulağıma yönelikti. “Oysa ben senin beni gördüğüne sevineceğini ummuştum.”

Başımı hızla ona çevirdim. "Gerçekten mi—"

Aman Tanrım.

O da benim gibi siyah kadife giymişti. Üzerinde seksi, özel dikim bir Tom Ford takım elbise vardı; eğer o kibirli sırıtışı, gömleğinin yakasının üzerinden görünen yılan dövmesi ve ağzından çıkan kaba sözler olmasaydı, mükemmel bir beyefendi gibi görünürdü. Görünüm sadeydi, ama o kadar iyi taşıyordu ki, bunun hiçbir önemi yoktu.

Karnımın alt kısmında bir sıcaklık hissettim. Özlediğim o kıvılcımlar tüm gücüyle geri dönmüştü.

Bedenim onu gördüğüne açıkça sevinmişti, ama aklım bunun böyle olmadığını biliyordu.

"Gerçekleşme olasılığı sıfır olan şeylere umut bağlamamalısın," dedim gözlerinin içine bakarak.

Maskesinin altından dudakları seğirdi ve gri gözlerinin karanlık bir eğlenceyle parıldadığını gördüm.

Onu odanın öbür ucundan bir saniyede tanımış olmam *çok* sinir bozucuydu. Sanki duyularım benim iznim olmadan ona uyum sağlamıştı.

Erik, çenesini meydan okurcasına yukarı kaldırarak, "Arkadaşım seninle konuşmakla ilgilenmiyor gibi görünüyor," dedi.

"O senin arkadaşın değil ki. Daha yeni tanıştın onunla."

"Güvenliği aramam gerekiyor mu?"

"Bunu yaparsan, boynunu kırmadan önce her bir parmağını kırarım."

Erik'in elleri belimden çekildi.

Tanrı aşkına! "Erik, onun tuhaf mizah anlayışını mazur gör. Pek dışarı çıkmıyor."

“Beni nasıl idare edeceğini bilen tek kişi o.” Romolo’nun sesi sinir bozucu derecede kendini beğenmişti. “Şimdi, izninizle, varlığınıza artık ihtiyaç yok. Gidin.”

Erik bana baktı, ne yapması gerektiğinden emin değildi.

Ona kısaca başımı salladım. Ortalığı karıştırmak ve dikkat çekmek istemiyordum. "Sorun değil."

Erik geri çekildi ve Romolo hiç vakit kaybetmedi. Kolunu belime doladı ve beni kendine çekti. Sıcak parmakları sırtımın üst kısmındaki çıplak tenime hafifçe dokundu ve kolyemin tokasına dokundu.

"Elli karat sana çok yakışıyor," diye mırıldandı.

Gözlerim faltaşı gibi açıldı. Elli karat mı? Elli mi?!

O, akıl hastasıydı.

"Çıkar şunu," dedim dişlerimi sıkarak. "İstemiyorum."

"Ve işte siz bunu giyiyorsunuz."

Tokaya uzandım ama o bileklerimi yakaladı ve ikimizin arasında tuttu.

“Şşş. Sakin ol,” dedi ve sonra öne eğilip gözlerinden ayırmadan parmak boğumlarımın üstünü öptü.

Kalp atışlarım hızlandı ve şok içinde ona baktım.

Halka açık bir yerdeydik. Etrafımızda yüzlerce insan vardı. Birileri bizi görüp—

Maskeler.

Doğru. Herkesin gözü önünde saklandık.

Oysa o beni tanımıştı. Tıpkı benim onu tanıdığım gibi.

"Burada olacağımı nereden bildin?" Sesim titriyordu.

Bileklerimi bıraktı ve büyük, sıcak ellerini belime yerleştirdi. Avuçlarım göğsüne yaslandı.

"Burada olacağından emin oldum."

"Affedersin?"

“Eliza ile ortak bir arkadaşımız aracılığıyla tanışıyoruz. Ondan, sevgilisinin evde kalmasına izin vermesini ve onun yerine seni davet etmesini rica ettim. Seninle yüz yüze konuşmanın bir yolunu bulmam gerekiyordu ve bunu isteseydim kabul etmezdin.”

Gözlerim faltaşı gibi açıldı. Bunu o ayarlamıştı. Eliza aradığında bu kadar ısrarcı davrandığında bir şeylerin ters gittiğini *anlamıştım* . Muhtemelen gelmeyi kabul etmemi sağlaması, aksi takdirde sonuçlarına katlanması için talimat almıştı.

"Müvekkilime, planınıza uymadığı takdirde tehdit mi ettiniz?" diye sordum, bu düşünce karşısında dehşete kapılmıştım.

"Buna gerek yoktu," dedi. "Bu şehirdeki çoğu akıllı insan, bir Ferraro'nun onlara bir iyilik borçlu olmasının iyi bir şey olduğunu bilir."

Evet, babamın anlattıklarına göre bu doğruydu. Daha birkaç gün önce, Ferraro ailesinin avucunun içinde ne kadar çok insan olduğundan yakındığını duymuştum.

Ona bakakaldım, o öpücükler beni şaşırtmıştı, buluşmamızı ayarlamak için gösterdiği çaba da kafamı karıştırmıştı. "Romolo, tüm bunlar konuşmak için mi? Konuşulacak ne var ki?"

“Çok şey var.” Bakışları kısıldı. “Geçen hafta o sahnede sana ne oldu, bununla başlayalım mı?”

Kaşlarımı çattım. "Duydun mu?" Ekip, tökezlememle ilgili çıkan tüm haberleri örtbas etmek için çaba sarf etmişti ve bu büyük bir olay olmamıştı.

“Gördüm Mia. Televizyonda. Az kalsın düşüyordun.”

Gösterileri izlemiş miydi? Bu bilgiyi daha sonra gözden geçirmek üzere bir kenara not ettim. "Biraz başım döndü. Hepsi bu."

“Bu kadar mı?” Bana olan tutuşu sıkılaştı. “Bu kötü bir görüntü. Morales'in kızını sağlığı pahasına istismar ettiği söylentilerinin haberlere çıkmasını istemezsin.”

Olayı olduğundan çok daha büyük bir mesele haline getiriyordu. Neden? Benim için mi endişeleniyordu? "Sana ne? Babam hakkında çıkan her türlü olumsuz haberin aileniz tarafından kutlanacağını tahmin ediyorum."

Çenesi seğirdi. "Şimdi nasıl hissediyorsun?"

Soruma verdiği cevaptan bu kadar kaçınması içimde büyük bir hayal kırıklığına neden oldu. "Romolo, yeter artık. Sağlığım hakkında bilgi almak için bunca zahmete girdiğini söyleme sakın."

Bakışları karardı. Takmış olduğumuz maskeler bu konuşmayı yapabilmemizin tek sebebiydi, ama şu anda onun maskesini yırtıp yüzünü

görmek istiyordum. Onu anlamak her zaman zordu. Şimdi ise neredeyse imkansızdı.

"Aslında ne istiyorsun?" diye sordum.

Bir an geçti.

"Sen."

Kalbim bir an durdu, bir saniye sonra da hızla çarpmaya başladı.

Daha fazla oyun. Onunla oyun oynamaktan çok sıkılmıştım.

Dansımı yarıda kestim ve göğsüne doğru ittim. "Bırak beni."

Bana olan tutuşu daha da sıkılaştı. Dudaklarını kulağıma yaklaştırarak, "Beni dinle," diye fısıldadı. "Lütfen."

“Tam seni unutmayı başardığım anda, sen bir anda hayatıma geri döndün,” diye tısladım. Yalan söylüyordum. Anlayıp anlayamayacağını merak ettim.

Odanın içinde beni döndürmeye devam etmeden önce sakinleşmemi bekledi. "Ne şanslısın," dedi. "Son birkaç haftadır seni bir dakika bile unutmak için neler yaptığımı bilmek istemezsin. Hiçbiri işe yaramadı. Aklımdan bir nefesten daha uzun süre çıkmadın."

Kalp atışlarım titredi.

“Uyuyamıyorum bir türlü. Gözlerimi her kapattığımda seni o kadar canlı görüyorum ki neredeyse tadını alabiliyorum.” Romolo yaklaştı, dudaklarını şakağıma değdirdi. “Bana ne yaptığını bilmiyorum Berry, ama seni aklımdan çıkarmam lazım. Ve sanırım senin de beni aklından çıkarman gerekiyor.”

Onu kasıklarından tekmelemeliydim—ilk tanıştığımız gün yaptığım gibi—ve olay yerinden kaçmalıydım.

Ama yapamadım. Çünkü ona ve duruma karşı çok büyük bir hayal kırıklığı yaşıyor olsam da, o duyguyu anlayabiliyordum.

"Berry mi?" diye sordum, düşünmek için kendime biraz daha zaman kazandırarak.

Elini kaldırdı ve başparmağıyla alt dudağımı aşağı doğru çekti. "Bunlar böyle görünüyor. Senin tadın da böyle." Maskesinin ardında bakışları alevlendi. "Her yerin."

Onun parmaklarından benim tadımı tattığım anın hatırası nefesimi kesti. "Tam olarak ne teklif ediyorsun?"

“Basit. Sen. Ben. Başlığı olan sağlam bir yatak ve bir kutu prezervatif. Adımı inleyerek söylemeni hak etmediğimi söylemiştin, hatırlıyor musun? Hadi, hak edeyim o zaman.”

Ah. *Ah* .

Hem hakarete uğramış hissettim hem de tahrik oldum. Beni etkilemek için burada değildi. Ne istediğini açıkça söylüyordu.

Gözleri, sanki bir avmışım gibi bana dikilmişti.

Ve her şeye rağmen, tahrik *oldum* . Her şeyin çok, çok riskli ve yanlış olduğunu bilmeme rağmen.

“Saat on bir. Şimdi çıkarsak, gece yarısına kadar çığlık atacaksın,” dedi sertçe. Avucunu belime yaydı, başparmağını kaburgalarımın üzerinden yukarı doğru hareket ettirip göğsümün yan tarafına dokundurdu.

Göğüs uçlarım anında sertleşti. Nefes almak zorlaşıyordu. "Senin kötü bir sevişme partneri olmadığını nereden bileceğim?"

Bu beni güldürdü. "Sadece parmaklarımla sana neler yaptığımı düşün. Şimdi bunların yerine dilimin ve dokuz inçlik bir şeyin olduğunu hayal et..."

“Tamam, anladım.” Yüzüm eriyecek gibiydi. Vajinam *kasıldı* . Yatak başlığım *yeterince* sağlam mıydı? “Açıkça söylemek gerekirse, bunu bu gece yapmayı mı teklif ediyorsun?”

“Öncelikle.” Sesi çok alçak ve gergindi. “Birbirimizden yeterince bıktığımıza karar verene kadar devam edebiliriz.”

“Sadece bu gece.” Maskeler bize bir koruma sağladı. Kapıcı yüzünü görmeden onu yukarı çıkarabilirdim. Ama bunun ötesi çok riskliydi. “Yoksa sorun yaşarım.”

"Sorunlarınızla başa çıkabilirim. Kassandra'nın sorununu da hallettim, değil mi?"

NE?

Ayaklarım birbirine dolandı.

Hayır . Olamaz. "O sen miydin?"

Elleri belimde seğirdi. "O gün sana konuşma şeklini beğenmedim. Daha önce yapmalıydım, ama geç olsun güç olmasın."

Ağzım açık kaldı.

Bir gangster rakiplerimden birini şehirden kovmuştu. En azından, umarım yaptığı *tek şey* buydu.

Hâlâ hayatta mıydı acaba?!

Vücudumda ani bir sıcaklık hissettim. Zemin eğildi. Artık hareket etmiyor olmamıza rağmen oda dönüyormuş gibiydi.

"Benim?"

Göz kapaklarım kapandı. Ne olacağını biliyordum ama engelleyemedim.

"Düşmeme izin verme," diye fısıldadım etrafımdaki her şey kararmaya başlarken.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 27

ROM

“Mia. Mia, beni duyuyor musun?”

Tamamen cansızdı. Onu dik tutarken alnı göğsüme yaslanmıştı, kolları yanlarında gevşek bir şekilde sarkıyordu.

Kulaklarımda panik uğultusu yankılanıyor, müziğin sesini bastırıyordu.

Onu hafifçe uyandırdım. "Mia."

Cevap vermedi.

"Kahretsin." Onu buradan çıkarmalıydım. Bir doktora götürmeliydim. Ona yardım edebilecek ve bana az önce ne olduğunu anlatabilecek birine.

Ellerim belini sıkıca kavradı, onu omzuma alıp itfaiyeci gibi kalabalığın arasından taşımaya hazırlanıyordum ki, sonra kıpırdandı.

"Merhaba. İyi misin?"

Başını geriye doğru eğdi, maskesinin ardından odaklanmamış gözlerle bana baktı. Cildi her zamankinden daha solgundu, alnı ince bir ter tabakasıyla parlıyordu. Bana şaşkınlıkla baktı.

“Bir şey söyle,” diye yalvardım. Kalbim duracak gibiydi. Bu neydi? Yorgunluk değildi. Saniyeler önce benimle pazarlık yaparken gayet iyiydi.

Sonra, bir anda, bilincini kaybetti.

Bu normal değildi. Hasta mıydı?

“Beni buradan çıkarın.” Sesi güçsüzdü. Bir eliyle omzumu kavradı. “Hava almam lazım.”

"Seni koruyorum."

Kolumu beline sıkıca dolayarak onu kalabalığın arasından geçirdim. Etrafımızdakiler yüzümdeki öldürücü ifadeyi görür görmez dağıldılar. Kalabalık ziyaretçilerle dolu galerilerin arasından hızla ilerleyerek çıkışa ulaştık ve serin akşam havasına çıktık.

Mia maskesini çıkardı ve derin bir nefes aldı. Hala bana yapışıktı ve onu kolay kolay bırakmayı düşünmüyordum.

Düşmesine izin vermememi söylemişti. Sanki olacakları biliyormuş gibi. Bu her neyse, benim için olduğu gibi onun için sürpriz olmamıştı.

Müzenin ön basamaklarına oturduk. Yüzüne renk yavaş yavaş geliyordu. Avucumu kalçasına sürdüm. "Daha iyi misin?"

“Evet.” Avucunun topuğunu alnına bastırdı ve iç çekti. “Hep en kötü zamanda oluyor.”

O şey. Tam olarak neydi *o* ? Onu sorguya çekmek ve tıbbi geçmişinin tam bir incelemesini talep etmek istedim, ama birkaç dakika önce ona içimdeki arzuyu tamamen atmak için onunla birlikte olmak istediğimi söyleyen kişi ben olduğum için, bu hakkı kazanmış gibi hissetmedim.

Onunla *sadece* birlikte olmak istemiyordum. Ama bana gerçekten verebileceğini düşündüğüm tek şey buydu.

Ve o da buna hazırdı.

Ta ki "o" olana kadar .

İşin garip yanı, şu an tek istediğim şey onun iyi olmasıydı.

"Bu tedavi edilebilir mi?" diye sordum, onu dikkatle izleyerek.

"HAYIR."

Midem alt üst oldu. Buna inanmayı reddettim. Sadece daha iyi bir doktora ihtiyacı vardı. Morales'in, şehrin her televizyon kanalında yüzünü göstermekle ne kadar meşgul olduğunu düşünürsek, kızına alabileceği en iyi bakımı sağlamak için özel bir çaba sarf ettiğinden şüphe duydum. Açıkçası, kızı öncelikli değildi.

Mia kolumun altında kıvrandı, bakışları benimkilerle buluştu. "Kassandra. O... Lütfen bana iyi olduğunu söyle."

“Vermont'ta. Yeni bir stüdyo açıyor.” Mia'nın tıbbi kayıtlarına sızıp tüm resmi görebilmek için birini bulmam gerekiyordu. Ekibimizde bunu yapabilecek kişiler vardı—Jimmy. Clive. Gerekirse, Messero'dan bile yardım isteyebilirdim.

Rahat bir nefes verdi. "Bir dahaki sefere -gerçi bir dahaki sefere gerek kalmamasını umuyorum- bunu ön plana çıkarır mısın? 'Kassandra ile ilgilendim' sözleri senin gibi birinden gelince birçok anlama gelebilir."

“Evet. Tamam,” dedim dalgın bir şekilde. Kassandra'yı hiç umursamıyordum, ama tabii ki az önce *yere yığılan* Mia, kendisinden çok başkaları için endişeleniyordu.

Başını yana çevirdi, iç çekti ve sırtını dikleştirdi. "Tamam. Hadi gidelim."

Gitmemiz gerekiyordu. Onu muayene edebilecek ve yapılması gereken tüm testleri yapabilecek bir doktora.

Vale görevlisine işaret verdim. Başını salladı ve arabamı getirmek için hafifçe koşmaya başladı. Girişe çok uzak değildi. Arabayı öne park etmek için geldiğimde ona bir fatura vermiştim.

"Adresimi sana mesajla göndereceğim."

Ona sert bir bakış attım. Adresi neydi? "Ne için?"

Yanakları kızardı. "Benim evime gidiyoruz, değil mi? Konuştuğumuz gibi..."

Yüzüm seğirdi. Deli miydi? Bu gece hâlâ sevişmek mi istiyordu?

Evet. Hayır. Ona ne olduğunu öğrenene ve bunu nasıl düzelteceğime dair ayrıntılı bir planım olana kadar olmaz.

"Önce bana neyin yanlış olduğunu anlatmak ister misin?"

Ellerini kucağına indirdi ve sokağa doğru baktı. "Neden yapmam gerektiğini anlamıyorum."

İnanılmaz. "Peki ya, çünkü ben senin içindeyken bir daha böyle bir nöbet geçirmemeni sağlamak istiyorum?"

Yüzündeki kızarıklık daha da arttı. "Bu böyle çalışmaz."

Aston Martin'im önümüzde belirdi. Ayağa kalkmasına yardım ettim, yolcu koltuğuna oturttum ve sürücü tarafına geçtim.

Maskemin bağını çözdüm ve arabanın motoru çalışmaya başlarken orta konsola fırlattım. Doktor, buraya çok uzak olmayan Midtown'da yaşıyordu. Onun evine gitmeyi alışkanlık haline getirmemiştim—genellikle o bize gelirdi—ama bu şekilde daha hızlı olurdu.

Ayağımla gaza bastım.

"East Village'da yaşıyorum," dedi.

"Nerede yaşadığını biliyorum."

"Pekala. Bizi neden yanlış yönlendirdiğinizi anlattıktan sonra bunu nasıl bildiğinize geri döneriz."

“Seni doktora götürüyorum.” Ve ben de her şeyi duyabileceğim aynı odada olacaktım. Bu her ne olursa olsun, onu tamamen iyileştirecek bir klinik çalışma mutlaka bir yerlerde mevcuttu.

“Romolo, doktora görünmeme gerek yok. Sana söyledim, iyiyim.”

"Ve madem öyle değilsin, seni görmezden gelmeye karar verdim. İnsanlar dansın ortasında öylece bayılmazlar," diye homurdandım, onun umursamaz tavrından dolayı sinirlenmiştim.

Alnını ovuşturdu. "Seninle hastanede görülme riskini göze alamam."

“Seni hastaneye götürmüyorum. Seni ailemizin doktoruna götürüyorum. O bizim maaşlı çalışanımız ve kimseye tek kelime etmeyecek.”

“Bu gereksiz. Sakinleşmeniz gerekiyor.”

“ *Sakinim* .” Ne saçmalık! Onun bu kadar ketum olmasına ve dünyanın onu baştan beri hasta etmesine kızgındım.

"Buna vazovagal senkop deniyor."

Göğsümü panik kapladı. Kötü bir şeydi. Gerçekten korkunçtu. Nöbetlerle bir ilgisi olabilir miydi? Beyin rahatsızlığı mıydı? Kahretsin.

Kadın içini çekti. "Tanrım, sanki sana ölüyorum demişim gibi bakıyorsun."

"Öyle misin?"

“ *Hayır* . Bu, vagus sinirinin belirli tetikleyicilere aşırı tepki verdiği bir durumdur. Kalp atış hızınızın ve kan basıncınızın aniden düşmesine ve bayılmanıza neden olur.”

"Ve?"

“Ve hiçbir şey. Sadece idare etmeye çalışıyorum. Büyük bir mesele değil.”

Bu, nesnel olarak doğru değildi. "Ya direksiyonun başında siz olsaydınız?"

"Nadiren araba kullanırım. Arabam bile yok."

“Ya bir yerde yalnızsanız? Sizi yakalayacak kimse yoksa?”

Tereddüt etti. “Evet… bu tehlikeli olabilir. Ama yalnızken hiç başıma gelmedi. Genellikle şaşırtıcı bir haber aldığımda oluyor.” Bana bir bakış attı. “Mesela birisi bana rakibimi şehirden kovduğunu söylediğinde.”

Omuzlarım dikleşti. Bunu *ben* mi yaptım?

“Bunu neden yaptın, Romolo?”

Kırmızı ışıkta durdum ve bir saniye gözlerimi kapattım. Aman Tanrım. Önce bunun onu erken ölüme götürecek tedavi edilemez bir hastalık olduğundan endişelenerek, şimdi de bu nöbeti tetikleyenin ben olduğumu fark ederek hayatımın on yılını kaybettim.

“Çünkü canım öyle istedi, tamam mı?” diye çıkıştım. Ona, sorunlarını çözmenin bana sapıkça bir tatmin duygusu verdiğini söyleyemezdim. Çünkü ona zarar veren birini haddini bildirmekten zevk alıyordum. Bu

dürtüler, bu *duygular* benim için çok yeniydi ve onlarla nasıl başa çıkacağımı hâlâ çözmeye çalışıyordum.

Bir sonraki kavşakta, onun dairesinin bulunduğu yöne doğru sağa döndüm.

"Özür dilerim," diye hırçın bir şekilde söyledim. "Bayılmanıza sebep olduğum için."

Bakışları yanağımı ısıttı. "Sorun değil. Bilmiyordun." Bir an duraksadı. "Bunu telafi edebilirsin."

Bakışlarım onu delip geçti. "Sana yapmak istediklerimi kaldırabilecek kadar iyi durumda olduğundan emin değilim."

"Üstesinden gelebilirim," dedi utangaç bir şekilde.

Herhangi bir sorun belirtisi olup olmadığını anlamak için onu dikkatlice inceledim.

Yüzüne renk tamamen gelmişti. Sanki aklında bir şey varmış gibi, önünü dik dik izlerken alt dudağını hafifçe ısırıyordu.

Bütün servetimi bahse girerim ki, onun yatağını mahveden ben ve oyduk.

Penisim sertleşti. Eğer o istekliyse, onu reddetmek bana düşmezdi. Ve görüşmelerimizin nerede kaldığına bakılırsa, bana verdiği tek şey bu bir geceydi.

Elbette, o geceyi onu bana bir şans daha vermeye ikna etmek için kullanmayı planlamıştım.

Sonra bir tane daha.

Sonra bir tane daha.

Bana verdiği kırıntılarla yetinirdim, ta ki beni her zaman takip eden kaçınılmaz yıkım dalgası kıyıya çok yaklaşana kadar.

Ve böyle bir durum yaşandığında, tamamen uzaklaşırdım.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 28

BENİM

Romolo arabayı mucizevi bir şekilde binamdan bir blok ötede boş bir yere park etti ve motoru durdurdu.

Telefonuma şöyle bir baktım. "Eh, ters yöne giderek bir sürü zaman kaybettin. Saat gece yarısına çeyrek kala. Muhtemelen yeterli zaman değil..."

"Arabadan in, Mia," dedi, maskesini tekrar takarken sesi alçak ve sakindi.

Kapıyı açtığımda tüylerim diken diken oldu. Spor araba o kadar alçaktı ki, Romolo'nun kaputu aşıp ayağa kalkmama yardım etmesini beklemek zorunda kaldım. Tüylerim diken diken olmuştu, soğukla alakası yoktu ama bunu görünce çenesi kasıldı, bagajdan bir palto çıkardı ve omuzlarıma attı.

Sonra elimi kavradı ve binamın girişine doğru hızlı adımlarla yürürken elimi bırakmadı.

Şüpheli seçimler yapıyordum. Bunun farkındaydım. Romolo, Gino Ferraro'nun oğluydu. Ahlak anlayışı çarpık bir adamdı ve iş rakibimi "canından geldiği için" eyalet dışına göndermişti. Yaptığı şeyin, şimdiye kadar yaptığı en kötü şey olmadığına hiç şüphem yoktu.

Ama tüm bunlar, ona karşı duyduğum çekim gerçeğini değiştirmedi. Ve artık buna direnmekten yorulmuştum.

Aramızda bir kıvılcım vardı. Aramızdaki çekimi mesafeyle söndürmeye çalıştık ama işe yaramadı.

Başka bir şey denemenin zamanı gelmişti.

Binamızın resepsiyonundaki görevli kıyafetlerimiz hakkında bir yorum yaptı, ama ben sadece nefes nefese bir kıkırdama verebildim. Romolo ona bakmadı bile. Beni asansörlere sürükledi ve sabırsızca düğmeye sertçe bastı.

Ding.

İçeri girdik. Romolo, bir şekilde benim katımın düğmesine bastı ve kapılar kayarak kapandı.

Bir sonraki an, üzerimdeydi. Sırtım asansör duvarına çarptığında nefesim kesildi, elleri kalçalarımı kavradı, dudakları sanki açlıktan ölüyormuş gibi dudaklarıma yapıştı.

Öpüşme aceleciydi. Açgözlüydü. Kalçaları bana doğru hareket etti ve kalın, sert uzuvunun karnıma baskı yapmasının verdiği hisle inledim.

"Sonunda," diye mırıldandı, dişleri alt dudağımı hafifçe sıyırıp sonra onu ağzına alırken. "Sana karşı yanıp tutuşuyordum, Berry. Sanki bir hastalık gibi."

Sözleri kanımı kaynattı. Parmakları elbisemin yakasının içine girerken, "Çok hoş," diyebildim zar zor. "Bir kıza kendini özel hissettirmeyi gerçekten biliyorsun."

Göğüs ucumu çimdikledi ve çeneme bir öpücük kondurdu. "Sen özelsin." Sıcak nefesi kulağıma değdi. "Belki de tek çaren vajinan olabilir."

Ağzından çıkan iğrenç sözlere inledim. Daha önce hiç böyle konuşan bir erkekle birlikte olmamıştım ve bunun beni bu kadar tahrik edeceğini hiç beklemiyordum.

Dudakları boynuma değdi ve dişleri hassas cildime sürtündü. "İçine girmeyi sabırsızlıkla bekliyorum."

Çok hazırdım. Bu adamın bana kirli, müstehcen şeyler yapmasını istiyordum. Bazen hayal ettiğim ama daha önceki erkek arkadaşlarımın

hiçbirine söylemeye çekindiğim, korktuğum şeylerdi bunlar.

Romolo ile mi?

Korkmadım. İçimde sakladığım ham, şehvetli yanım ona karşı doymak bilmez bir arzu duyuyordu. Sadece bu gecemiz vardı. Yavaş yavaş ilerlemek için zaman yoktu. Hiçbir şeyi saklamak için sebep yoktu.

Kullanılmak istiyordum. Popoma vurulmak istiyordum. Öyle sert bir şekilde sikilmek istiyordum ki, sonraki birkaç gün boyunca her adım attığımda, bana onu hatırlatan bir sızı hissedecektim.

Bu ahlaksızcaydı. Bu akıl almazdı.

Ve bu beni sırılsıklam ıslattı.

Beni asansörden kapıma kadar taşıdı ve ben çantamda anahtarımı ararken boynumu öptü.

"Daha hızlı," diye homurdandı, sesi ihtiyaçtan titriyordu.

"Sanki benim bu kadar zorlanmamın sebebi sen değilmişsin gibi," diye nefes nefese kaldım, sonunda parmaklarımı anahtarlığın etrafına kenetleyerek.

Eliyle göğsümü kavradı.

Anahtarları düşürdüm.

Sinirli ve kısık bir ses çıkardı, beni ayağa kaldırdı ve anahtarları kendisi kaptı.

Kilit tık diye açıldı.

İçeriye sendeledik.

O maskesini çıkarıp bir kenara fırlatırken ben de paltosunu askıya astım.

"Yatak odası," dedi, nerede yaşadığımı öğrenmekle hiç ilgilenmediği belliydi. Onu suçlamadım. O kadar tahrik olmuştum ki, adeta patlayacak gibiydim.

“Buradayım.” Yatak odasının kapısına doğru ilerledim, arkamda ona çok yakın olduğunu hissediyordum.

Yatağı görür görmez beni üzerine fırlattı. Başucu lambasını yakmaya bile vakit bulamadan üzerime tırmandı ve elbisemin üst kısmıyla uğraşarak onu nasıl çıkarabileceğini aramaya başladı.

“Düğmeler. Arkada.”

Beni bir oyuncak bebekmişim gibi ters çevirdi ve küfretti. "Mia, bunlardan yüz tane var."

Yorganın içine kıkırdadım. "Özür dilerim."

"Onu yırtıp açacağım."

"Sakın yapma. Bu elbiseyi çok seviyorum."

Sinirli bir ses çıkardı ve beni tekrar çevirdi, koyu renk gözleri gözlerime dikilmişti. "Hiç zaman yok." Eteğimi belime kadar çekti, beni yatağın kenarına sürükledi ve dizlerinin üzerine çöktü.

Dudakları iç bacağımı buldu, hassas cildime dokundu. Daha yukarıya, gerçekten istediğim yere yaklaştıkça titremeye başladım, dili tenimi tatmak için dışarı fırladı.

Klitorisim heyecanla zonluyordu. Çok uzun zaman olmuştu. Son günlerde kendimi tatmin etmeye bile vakit bulamamıştım.

Burnu külotumun ağ kısmına çarptı. Nefes alışını duydum, bu da beni utandırdı ama ardından gelen muhtaç inilti son derece gurur vericiydi.

Ellerinden biri bacağımı daha sıkı kavradı. "Daha önce yüzmeye gittin mi?"

Yüzüm kızardı. "Sessiz ol."

Parmakları iç çamaşırımın en ıslak kısmına takıldı. "Bunlar mahvoldu, Berry. Ama yine de saklayacağım sanırım."

Parmaklarının klitorisime hafifçe değmesiyle nefesim kesildi. Zaten çok hassas ve şişmişti. Vajinam adeta dokunulmayı yalvarıyordu.

Kumaşı çekiştirdi, ıslak külotumu bacaklarımdan aşağı sürükledi ve dikkatlice topuklarımın üzerinden geçirdi. O kadar acele ediyorduk ki, hâlâ Jimmy Choo ayakkabılarımı giyiyordum.

Bakışları benimkilerle buluştu. "Beş dakika kaldı."

"Bunu başarabileceğinden şüpheliyim," diye meydan okudum.

Sırıttı. "Kendini hazırla, tatlım."

Sonra bacaklarımı omuzlarının üzerine attı, kalçalarımdan iki avuç dolusu kavradı ve beni doğruca ağzına götürdü.

İlk yalama tüm vücudumu şok etti. İnledim, gözlerim tavana dikilmiş bir şekilde ağzının nasıl bu kadar *sıcak* olabileceğini merak ettim.

Yine yaptı, bacaklarımı araladı ve kalçamdan klitorisime kadar her yerimi yaladı, ta ki tüm sinir uçlarım iyice uyarılana kadar. Klitorisimin etrafında sıkı daireler çizmeye başladığında, vücudumda bir kasılma dalgası yayıldı.

Yorganı sıkıca kavradım, içimdeki her şey bir yay gibi gerilmeye başlarken canımı dişime takarak tutundum. Koyu renkli başının bacaklarımın arasında olması beni daha da tahrik ediyordu ama gözlerimi ondan ayıramıyordum.

Onu orada görmek hoşuma gitti. *Hem de çok.*

Parmakları içeri girmeden önce açıklığımı hafifçe okşadı. O kadar ıslaktım ki, neredeyse hiç sürtünme yoktu. Vajinam kasıldı ve içimde bir sıcaklık dalgası yayıldı. Tanrım, bu çok yoğundu. Sonundaki kısımdan sağ çıkabileceğimden emin değildim.

Parmaklarını öyle bir şekilde kıvırarak beni yalamaya devam etti ve—

“Ahh!” Topuklarımın arkasını ona bastırdım ve yataktan kalktım. Tam oradaydım, tam kenarında. “Aman Tanrım. Aman Tanrım.”

“Yanlış isim.” Nefesi acıyan vajinama sıcak bir şekilde değiyordu. “Uslu bir kız ol ve kurallara uy.”

Saçlarından çekiştirdim—o dudaklara tekrar *ihtiyacım* vardı—ve o da isteğimi yerine getirerek dilini klitorisimin üzerinde gezdirdi ve beni çılgına çevirdi.

Ve sonra berbat bir performans sergiledi. Hem de çok kötü.

Vücudum gerildi, karın bölgemdeki baskı neredeyse dayanılmaz hale geldi ta ki—

Bobin koptu.

Haz beni adeta kasıp kavurdu.

Ve ben kurallara uyan iyi bir kız *olduğum* için, paramparça olurken inleyerek onun adını haykırdım.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 29

ROM

Mia hâlâ seğiriyordu, ben de bacaklarını omuzlarımdan kaydırıp topuklarımın üzerine geri çekilerek yaptığım işi hayranlıkla izledim.

Kahretsin, hayatımda gördüğüm en güzel vajinaydı.

Islaklığıyla parıldıyordu, kalçasından aşağı damlayan sular yorganın üzerinde birikiyordu.

Bacaklarını kapatmak için hareket etti ama ellerim uyluklarını sıkıca kavradı ve bacaklarını açık tuttu. "Bir bakayım," diye hırladım.

Kasları gevşedi. Yeni takıntıma ortak olmasından çok hoşlandım.

Gözlerim o pembe, kabarık kıvrımların üzerinde gezindi. Penisimi aralarına sokmayı hayal ettim ve ürperdim. O kadar azmıştım ki, adeta nabız gibi atıyordu.

Zorlanarak bakışlarımı ondan ayırdım. Tek bir hamleden daha uzun süre dayanmak istiyorsam, sakinleşmem gerekiyordu.

Hâlâ nefes nefese kalmıştı, bu yüzden topuklu ayakkabılarını çıkarmanın zamanı geldiğine karar verdim. Sırtımda ayakkabı izleri olduğundan oldukça emindim—ki bu beni hiç rahatsız etmedi. Onu perişan etmek muhteşemdi. Hayatımın en iyi beş deneyiminden biriydi. Tadı tıpkı hatırladığım gibiydi, olgun bir ahududu gibi—tatlı ve hafif ekşi.

Ayağını tuttum ve bacağımın üzerine koydum. Ayak bileğinde dünyanın en küçük tokasıyla tutturulmuş ince bir kayış vardı—kadınların her şeyde mikroskobik tokalara olan düşkünlüğü neydi böyle? Tokayı çözdüm ve ayakkabıyı çıkardım. Ayak parmakları boyalıydı.

Pembe.

Baş parmağımı üzerlerinde gezdirdim.

Sonra aynı işlemi diğer ayağına da yaptım.

"Teşekkür ederim," dedi güçsüz bir sesle.

Üzerinden çıkarmam gereken şeylerin listesindeki bir sonraki madde o elbiseydi. Evet, dans pistinde muhteşem görünüyordu ama şimdi sadece bir yük olmuştu.

Yanına yatağa çöktüm, onu sertçe öptüm ve sonra yüzünü yatağın üzerine çevirdim.

"Lanet olsun," diye homurdandım parmaklarım ilk düğmeyi kavradığında. "Küçükler ve kumaşla aynı renkteler. Bunu nasıl giydin ki?"

Bir tanesi açıldı.

"Sabır," dedi.

Sonra iki.

"Bu benim kahrolası erdemim değil."

Üç.

"İlk mağara adamı gibi parçalamadığınız için teşekkür ederim."

Dört.

"Henüz teşekkür etmeyin. Hala düşünüyorum."

Güldü.

Yavaşça elbisenin iki yanı ayrıldı ve pürüzsüz, altın kahverengi ten ortaya çıktı.

Bitirmeye çok uzaktım bile, ama kendimi tutamadım. Eğilip dudaklarımı omurgasına bastırdım, omur omur öptüm. Tüyleri diken diken oldu.

Daha önce hiç böyle şeyler yapmadığımı fark ettim. Sevişirken nazik değildim. Ama onunla birlikteyken kendimi tutamadım.

Bunun tadını çıkarmak istedim.

Birkaç düğmeyi daha açtıktan sonra, elbise nihayet omuzlarından kaydırabileceğim kadar gevşemişti. Bakışlarım çıplak sırtının genişliğini taradı ve yavaşça elbiseyi aşağı doğru sıyırırken parmaklarımı kaburgaları boyunca gezdirdim, vücudunun daha da fazlasını ortaya çıkardım. Dokunuşum altında titredi, ellerim kalçalarının kıvrımına ulaştığında nefesi kesildi.

Bir süre ona dokunmama izin verdikten sonra, elbisesi kalçalarının etrafında toplanmış halde sırtüstü yattı. Göz kapakları ağırlaşmış, dudakları öpüşmelerimizden şişmişti.

Beklediğim kadar utangaç değildi, kalçalarını kaldırdı ve elbisesinin son parçasını da aşağı itti.

Çıplak.

Sonunda, tamamen çıplak.

Dudaklarımı yaladım ve gözlerimi vücudunda gezdirdim. Dolgun göğüslerinden -muhteşem- beline -inanılmaz seksi- kalçalarının kıvrımlarına kadar -tutunmak için yaratılmıştım.

Mükemmel. Hayatımda gördüğüm en mükemmel şeydi.

Ellerimi onun uyluklarına koydum. Tenimin onun teniyle olan kontrastını izlerken ciğerlerim inip kalkıyordu.

Yavaşça parmaklarımı kalça kemiklerinin üzerinden, kaburgalarının üzerinden, göğüslerinin dolgunluğuna doğru kaydırdım.

Tanrım, muhteşemdiler. Yumuşak, dolgun, dik. Baş parmağımla meme uçlarını okşadım, o kıvranırken sertleşip sivri hale gelmelerini izledim.

Ağzım sulandı. Çok etkilendim. Nereden başlayacağımı bilemedim. Her şeyi aynı anda yalamak, emmek ve kavramak istedim. Vücudu beni bir obur haline getiriyordu.

Ben kararsızlık içinde boğuşurken, o ellerini bileklerime doladı ve başını yana eğdi, sanki uzanmamı istiyormuş gibi.

Öyle yaptım, kendimi eskisi gibi hissetmiyordum.

Üzerime tırmandı ve çadırın üstüne, pantolonumun içine öyle bir baskıyla yerleşti ki, inledim. Koyu renk saçları yüzünü çerçeveleyecek şekilde aşağı döküldü.

Bu manzara daha da güzeldi, yerçekimi göğüslerini mükemmel küreler haline getirmişti. Ellerimi göğüsleriyle doldurdum ve iç çektim. Tam bir rüyaydı.

"Çok güzelsin," diye mırıldandım.

Parmakları çeneme dokundu, sakallarımın arasından hafifçe geçti.

"Çok fazla giyinmişsin," diye fısıldadı.

Yavaşça gömleğimin düğmelerini çözdü, sonuncusuna geldiğinde kumaşı açtı. Dudakları gövdemde gezindi, karnıma, göğüs uçlarıma, köprücük kemiklerime hafif öpücükler kondurdu. Tırnakları karın kaslarımın üzerinde gezindi, bu da beni ona karşı titretti.

Avucum sırtından aşağı, kalçalarına kadar uzandı. İçine girmek istiyordum ama aynı zamanda onun beni kışkırtmasından da zevk alıyordum. Benim bedenime duyduğu ilgi, benim onun bedenine duyduğum ilgi kadar büyüktü.

Bu, onun sende seveceği tek şey olabilir.

Bu düşüncenin ardından göğsümde bir sızı hissettim, ama onu görmezden geldim.

Doğrulup bana baktı, bakışları sanki tüm detayları incelemek istercesine gövdemi süzdü. Sonra elleri kemerime gitti. "İzin verir misiniz?"

"Evet."

Kemerimi çözdü. Fermuarımı indirdi. Utangaç bir bakışla bana baktı. "Belki ben de duymak istiyorum."

“Ne duydun?”

Elini penisimin etrafına doladı ve dışarı çekti. "Adımı inleyerek söylüyorsun." Bacaklarımdan aşağı kayarak yüzüyle aynı hizaya geldi. "Yoksa nasıl bir şey olduğunu merak edebilirim ve bu gecenin amacı da bunu içimizden atmak, değil mi?" Dudaklarını şişmiş başa değdirdi.

İnledim, o kadar çok tahrik olmuştum ki, bir de onun için bunun sadece bir geceden ibaret olması beni o kadar sinirlendirmişti ki. Tek bir orgazmın onu avucumun içine alabileceğini düşünmek gerçekten de egomu bu kadar mı büyütmüştü? Mantıksızdı.

Ama ona karşı hissettiklerimde mantıklı hiçbir şey yoktu.

"Sağ."

Dili dışarı fırladı ve başın etrafını yaladı. "Hayalini kurduğumuz her şeyi yapmalıyız."

Kaşlarım çatıldı. Onun listesi ne kadar uzundu? Çünkü benimkini bir gecede bitiremeyeceğimizden emindim. Özellikle de ona her baktığımda takıntı haline getireceğim başka bir şey bulduğum için.

Kahretsin, işin içinden çıkamayacak hale gelmiştim.

"Hadi artık, Mia," diye homurdandım, kafamın içindeki bitmek bilmeyen monologun bir an önce susmasını dilerdim.

"Sabır gerçekten senin erdemin değil," diye mırıldandı, tam başını eğip penisimi boğazının ta derinliklerine kadar almadan önce.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 30

BENİM

O kadar büyüktü ki, yarısını bile ağzıma zor sığdırabiliyordum, ama her ne zaman adımı söylese, daha çok çaba gösteriyordum.

İnledi. Homurdandı. Lanet etti.

Ve onun testisleri elimde kasılıp menisi boğazımı doldurduğunda, o "Mia" yalvarış gibi geldi.

Parmakları saçlarımın arasındaydı, kalçaları ise zevkten dört köşe olmuş bir halde hafifçe hareket ediyordu. Sonunda inlemeleri sert nefeslere dönüştü ve Tanrım, bunun gibisi yoktu.

Penisinin tamamını, başından başlayarak, menisinin son damlasına kadar yaladım.

Sonunda doğrulduğumda, aşağıda gördüğüm manzara son derece tatmin ediciydi. Perişan görünüyordu.

"Henüz sevişmedik bile," diye düşündü, bana değil de daha çok kendi kendine.

Yatağa onun yanına uzandım. "Biraz ara vermeye ihtiyacın var mı?"

Beni kendine doğru çekti ve burnunu saçlarıma bastırdı. "Evet. Sen de yüzümün üzerinde oturuyorsun."

Güldüm. "Benim de biraz ara vermem gerekiyor. Biraz su alacağım. İster misin?"

Kalçamı sıktı. "Ben hallederim."

"Hiçbir şeyin nerede olduğunu bilmiyorsunuz."

"Bir yolunu bulurum," dedi yataktan kalkarken. Odadan çıkarken dövmeli sırtının görüntüsü, gözlerimin bir an bile ondan ayrılmamasını sağladı.

Yorganın altına girdim. Kalbim göğsümde hızla çarpıyordu ve vücudum titriyordu.

Memnun kaldım. Ama aynı zamanda kalmadım da.

Bundan o kadar keyif alıyordum ki, Romolo gittikten ve her şey normale döndükten sonra yarın sabah nasıl hissedeceğimden emin değildim.

Ben, hayatımı yaşıyordum ve kampanya için elimden gelen her şeyi yapıyordum.

O, hayatını yaşıyordu, günlerini neyle geçiriyorsa onu yapıyordu.

Günlerini nasıl *geçirdi* ?

İki bardak suyla içeri geri geldi ve birini bana uzattı.

"Aileniz için ne tür bir iş yapıyorsunuz?" diye sordum, bakışlarım göğsünden aşağı kayıp karın kaslarında sabitlendi. O vücut için çok çalışmıştı.

"Neden?" diye sordu kaşlarını kaldırarak.

Gözlerim tekrar yüzüne kaydı. "Sadece merak ettim."

"Bir gece kulübü işletiyorum," dedi. "Ama başka işlerle de uğraşıyorum."

“Ne tür şeyler?”

“Her türlüsü.”

“Her türlüsü” kulağa uğursuz geliyordu. Bir yanım merak ediyordu, ama diğer yanım öğrenmemeyi tercih ediyordu. Ne yaptığımı ve kiminle yaptığımı çok fazla düşünürsem…

Suyumu bir çırpıda içtim. Sadece bir geceydi. Seçim kampanyasını riske atmak istemiyordum. Kimse onun burada olduğunu bilmiyordu ve kimse öğrenmeyecekti. Hatta arkadaşlarımdan bile saklayacaktım, çünkü dürüst olmak gerekirse, onlara nasıl açıklayacağımı bilmiyordum.

Ama şu an bunların hepsini düşünmek zorunda değildim.

"Adı Siyah İpek," dedi boş bardağını komodinin üzerine koyarken. "Sizi de davet ederdim ama orada görülmeniz pek iyi olmaz herhalde." Yüzüne bir anlık karanlık çöktü ve bakışlarını başka yöne çevirdi.

Aklından neler geçiyordu acaba? Burada olmaktan, bu çekime boyun eğmekten dolayı çelişkiler hissedip hissetmediğini merak ettim. Sonuçta, hâlâ *düşmandım* . Onu gerçekten düşman olarak görmesem bile.

"Amcanın ölümünün sebebi ailesi," diye hatırlattı içimdeki bir ses.

Hiç tanımadığım bir amca. Hiç sevmediğim bir amca. Ama babamı çok severdim ve verdiği mücadele benim mücadelem olmasa bile, ona her zaman sadık kaldım.

Bu sadece bir gece.

"Sorun değil. Zaten ben pek gece hayatı insanı değilim," dedim usulca.

Adem elması yukarı aşağı hareket ediyordu. Odadaki hava, ikimizin de dile getirmeye cesaret edemediği bir şeyle yüklü gibiydi.

Ona duyduğum çekim, karnımın derinliklerinde alev alev yanıyordu, ama bunca haftadır onu unutamamamın tek sebebi bu değildi.

Benim için bu, bundan daha derin bir anlam taşıyordu.

Onun için durumun nasıl olduğunu hiç bilmiyordum.

"İşe yarıyor mu?" diye sordum, bardağımı onun bardağının yanına koyarak. "Birbirimizin içindeki gerginliği atabiliyor muyuz?"

Elini çenesinin üzerinden geçirdi ve düşünceli bir şekilde bana baktı. "Henüz emin değilim." Sesi sertti.

Dudaklarımı ısırdım. "Öyleyse işime geri dönmeliyim. Gece sonsuza dek sürmeyecek."

Burun delikleri genişledi ve omuzlarının biraz düşmesi göğsümü sıkıştırdı. Ama vücut dilini anlamlandıramadan yatağa çöktü.

Yorganı üzerimden çekip beni santim santim ortaya çıkardığında, omurgamda bir ürperti hissettim. Bakışlarının okşayışı, içimi bir sıcaklıkla doldurdu. Vücuduma hem şimdi hem de daha önce öyle bir hayranlıkla bakıyordu ki, nedenini sormaya cesaret edebilmeyi çok isterdim. Onunla birlikte olan ilk kadın ben değildim, aksine.

Harper'ı hatırladım. Telefonundaki başka bir kızla çekilmiş selfie'sini.

O anılar, tırnaklarımı pençe gibi ona saplayıp ne düşündüğünü öğrenmek istememe neden oldu. Bu saçma dürtüyü dağıtmak istercesine başımı salladım.

Sahiplenme duygusu hissetmeye hakkım yoktu. Kıskançlık duymaya da. O benim değildi. Sahip olduğumuz tek şey bu bir geceydi.

Dudaklarını meme ucuma değdirdi. "Kahretsin. Prezervatifleri arabada unuttum. Gidip onları alayım."

Boğazımdaki düğümü gizlemek için neşeyle, "Biraz var," dedim.

"Öyle mi?" Kısık bakışlarını yüzüme kaldırdı ve bu haberin onu çok kızdırdığını anladım.

Başka insanlarla birlikte olduğumu hatırlatılmasından hoşlanmıyor muydu? Eh, o da bu lanet kulübe katılsın. En azından bir erkeğin bana olan aşkını ilan etmesini dinlemek zorunda kalmamıştı.

“Evet, biliyorum.” Altından sıyrıldım. “Bir saniye.”

Odanın karşısına geçip banyoya doğru ilerledim ve aynanın arkasındaki dolabı açtım.

Orada bir kutu vardı. Kapalıydı.

Kullanılmış gibi görünmesi için içini açmalı mıyım? Hayır, bu çok çocukça olurdu.

Geri döndüğümde, yatak başlığına yaslanmış, bekliyordu. Kutuyu ona fırlattım. İğrenerek yakaladı ve arkasındaki yazıyı okumak için çevirdi.

“Vay canına.” Omuzumu kapı çerçevesine yasladım ve kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Talimatları okumaya ihtiyaç *duyacağını* hiç düşünmemiştim.”

Bana ters ters baktı. "Son kullanma tarihlerinin geçmediğinden emin olmak için kontrol ediyorum."

"O kadar da yaşlı değiller," dedim ses tonumu rahat tutarak.

Çenesi seğirdi.

"Buraya gel." Kelimeler ağzımdan kaba bir şekilde çıktı.

Yatağa vardığım anda beni kucağına çekti.

"Rom!" diye bağırdım.

Dudakları benimkine değdi, hafifçe ısırmadan önce beni birazcık kızdırdı. Geri çekildiğinde kaşları hâlâ hoşnutsuzluktan çatılmıştı. "Bunları kim aldı?"

"Ben." Avuçlarımı göğsüne bastırdım ve düzenli kalp atışını hissedebiliyordum.

"Bir bakkala girip de 'onun zevki için' kaburga eti istemeni hayal edemiyorum..."

“İnternet, neredeyse her şeyi satın alıp kapınıza kadar teslim ettirebileceğiniz sihirli bir yer. Bir ara denemelisiniz.”

"Ha ha. İyi espriydi," dedi ifadesiz bir şekilde.

Parmak uçlarım çenesinin sert hatlarında gezindi. "Bana sormak istediğin başka bir şey var mı?"

Elleri belimde kasıldı. "En son ne zaman biriyle birlikte oldun, Mia?"

Yanaklarım kızardı. Kahretsin. Blöfümü ortaya çıkarmıştı. Ona cevap vermek zorunda olmadığımı biliyordum, ama yine de verdim: "İki yıl önce."

Avuç içi karnımda yukarı doğru kaydı, göğüslerim arasında bir yol açtıktan sonra nazikçe boynumu sardı. Bana elektrik çarpması gibi bir his verecek

kadar hafif bir baskı uyguladı. " *Kim* ?"

“Söylemeyeceğim.” Söylersem Vermont'a gideceklerinden şüpheleniyordum. “En son ne zaman biriyle *yattın* ?”

Başparmağı boğazımın yan tarafında yavaş hareketlerle okşadı. "İki ay."

Kıskançlık midemde düğüm düğüm oldu. Sormamalıydım.

Ama sonra hesap yaptım. "Yani... nişan partisi zamanlarında mı?"

“Bir hafta önce.” Bakışlarının kenarlarında karanlık ve başka bir şey dans ediyordu.

"O zamandan beri kimse yok mu?"

Cevap vermedi. Sadece boğazımı bıraktı, prezervatif kutusunu açtı ve içinden bir tane çıkardı.

“Hım.” Dudaklarımda yavaşça bir gülümseme belirdi. “Acaba neden?”

Devam etti. "Bilmiyorum."

Güldüm ve mutluluk göğsümde şampanya gibi köpürdü.

"Bir gariplik mi var?" Sesine bir uyarı karışmıştı.

“Evet—ah!”

Avuç içi kalçama sert ve acı verici bir şekilde çarptı, vücudumda bir sıcaklık dalgası yayıldı.

“Bütün o küstahlığın için bu.” Kalçalarımdaki tutuşunu sıkılaştırdı. “Şimdi, ellerinin ve dizlerinin üzerine çök, Berry. İçine girememekten bıktım.”

İtaat etmek için bu kadar çabalamamın benim hakkımda ne söylediği ortaya çıktı?

Tokatının acısı, avucunun o bölgeyi ovuşturmasının yatıştırıcı sıcaklığı altında azaldı. Sonra beni kendine daha da yaklaştırdı ve tam istediği yere yerleştirdi. Penisinin başı girişime bastırıldı.

Sanki onu içeri davet edercesine, karın kaslarım kasıldı.

Parmakları saçlarımın arasına dolandı, saçlarımı sıkıca yumruğunun etrafına sardı ve sırtım kamburlaşana kadar çekti.

Ardından, yavaş ve kontrollü bir hareketle içime girdi.

İnledim. Çok dardı.

"Bu hâlâ komik mi?" diye alay etti, geri çekilip tekrar içeri sokarken.

"Biraz."

Beni daha sert bir şekilde kendine çekti ve hızlandı. Kalçaları benimkine çarpıyor, testisleri klitorisime vuruyor, boynumdaki pırlantalar ise her itişte sallanıyordu.

"Şimdi nasıl?"

"Romolo," diye inledim, sırtım terden sırılsıklam olmuştu.

“Hayalini kurduğumuz her şeyi söyledin, değil mi? İçeriye iyice girdiğimde bunu ne kadar komik bulacağını merak ediyorum.”

Onun başparmağı diğer deliğe bastırılmadan önce durumu anlamaya bile zar zor vakit buldum.

Bu yüzeysel müdahaleye karşı sızlandım. "Kim diyor ki sana izin vereceğim?"

" *Ona* izin mi verdin?" diye homurdandı, adımları daha da sertleşip kabardı. "İnternetten satın aldığın kişiye mi?"

Ah, *gerçekten* kıskançtı.

Boğazımda boğuk bir kahkaha düğümlendi ve onu bastırmak için yanağımın içini ısırdım.

"Hayır," diye nefes nefese söyledim, sanki beni cezalandırmak istiyormuş gibi, sanki ondan önce gelen herkesin hatırasını silmek istiyormuş gibi benimle sevişiyordu. "Asla."

Penisinin sertliği içimde arttı. "Aferin kızım." Elini bana doladı, parmakları klitorisimi buldu. Sanki bu benim ödülümmüş gibi, acımasızca ve sıkı daireler çizerek klitorisimin üzerinde gezdirdi.

O kadar güzeldi ki, yorganın içine gömülerek hıçkıra hıçkıra ağladım. Bir şekilde, vücudumu benden daha iyi nasıl kullanacağını biliyordu, bu yüzden ağzımı açıp "Sana izin verirdim" dedim.

“Ah, *kahretsin* .” Son kalan kontrolü de kırıldı. Vahşi bir hayvan gibi üzerime saldırdı. Çarşaflara tutundum, beni gittikçe doruk noktasına yaklaştırdıkça inledim. Vajinam onun etrafında kasıldı, daha sert, daha derine girmesini istedim.

Sırtım göğsüne değene kadar kendimi doğrulttum ve parmaklarımı yatak başlığına doladım. Avucu tekrar boğazımı kavradı ve arkadan bana girerken mükemmel miktarda baskı uyguladı.

Başımı çevirdim ve dudakları yakıcı, aç bir öpüşle dudaklarıma yapıştı. Dilinin benimkiyle iç içe geçmesi ve parmaklarının gittikçe daha sıkı daireler çizerek hareket etmesi sonunda beni doruk noktasına ulaştırdı.

Vücudum onu sıkıca kavradı, zevk dalgalar halinde patladı ve ritmi çılgınlaştı, parmakları kalçalarıma saplandı. Bir kez daha vurdu ve kendi boşalmasıyla inledi, vücudu benimkinin üzerine kıvrıldı. " *Kahretsin* . Sen benim için yaratılmışsın, Berry."

Karnımda kelebekler uçuşuyordu. Bitkin düşmüştüm. Nefes nefese kalmıştım. Sersemlemiştim.

Bu geceki olay pervasızca bir hata olsa bile, hayatımda yaptığım en iyi hataydı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 31

BENİM

Gözlerimi araladığımda, ilk karşılaştığım şey pürüzsüz, dövmeli bir ten oldu. Yanağım Romolo'nun göğsüne yaslanmış, yavaş ve düzenli nefes alışverişleriyle senkronize bir şekilde inip kalkıyordu.

Yatak odasını aydınlatan güneş ışığına karşı gözlerimi kırpıştırdım.

Sabah olmuştu.

Saçmalık.

Sabah olmuştu. Sadece kısa bir şekerleme yapacaktık.

Her şey bitmişti. Tek gecelik maceramız sona ermişti. Peki bu bize ne kazandırmıştı?

Doğrulup Romolo'nun uyuyan bedenine baktığımda midemde bir boşluk açıldı. Yüzünün sert hatları yumuşamış, her zamanki gerginlik azalmıştı. Koyu kirpikleri yanaklarına yayılmıştı ve kaşları ilk kez gevşemişti. Daha genç görünüyordu. Daha yumuşak. Neredeyse... nazik.

Bana verdiği pırlanta kolye komodinin üzerinde duruyordu. Parmak uçlarımı taşların üzerinde gezdirdim ve derin bir nefes aldım.

Burada hiçbir gelecek yoktu. Hiç yoktu. Bunu kendime sürekli hatırlatmak zorunda kalmam saçmaydı. Ama onu biraz daha yanımda tutma ihtiyacı

içimde bir tiksinti yaratıyordu.

Tekrar uzandım, vücudumu onun sıcaklığına yasladım, dudaklarımı boğazının kenarına bastırdım ve uyuyormuş gibi yaptım.

Birkaç saniye geçti. Sonra kıpırdandı. Esnedi. Dudaklarını şakağıma öyle nazik bir şekilde değdirdi ki içimde bir şeyleri kırdı.

Romolo bir çelişkiydi; bir saniye kaba ve acımasız, bir sonraki saniye ise şefkatli. Ve bu karışım? Beni mahvetme tehdidinde bulunuyordu.

"Günaydın." Sesi uykudan boğuktu ve bu selamlamanın ardından avucu tembelce kalçamı kavradı.

"Şşş." Ona daha da yaklaştım, kokusunu içime çektim, boğazımdaki gerginliğe karşı koymaya çalıştım.

Onun giyinip kapıdan çıkacağı düşüncesi beni ikiye böldü. Duygularım yüzeyin hemen altında kaynıyordu, dışarı taşmakla tehdit ediyordu.

Bu sadece seks. Daha önce de rastgele seks yapmıştın.

Evet. Doğru.

Tek sorun, *bunun* hiçbir yönünün tesadüfi gibi görünmemesiydi. Özellikle de "Sen benim için yaratılmışsın" gibi şeyler söylediğinde.

Kafamın içindeki karmaşadan bunalmış bir halde doğruldum ve pencereden dışarı baktım.

Avucunu çıplak sırtıma bastırdı. "Mia—"

Tıklamak.

Omurgam dikleşti. Bu... Bu, kapının kilidinin açılması gibi bir sesti.

Keskin, soğuk bir nabız damarlarımdan geçti.

Yataktan fırladım, sandalyeden sabahlığımı kaptım ve hızla giydim.

"Burada kal," diye fısıldadım.

Romolo bacaklarını yataktan sarkıttı ve çoktan boxer şortuna uzanmıştı. "Kim o?"

“Bilmiyorum. Kontrol edeceğim.”

Pantolonu giyerken kaşlarını daha da çattı. "Ben gideyim."

“Hayır.” Bileğini kavrayıp sıktım. “Delirdin mi? Kimse seni göremiyor.”

“Eğer bir davetsiz misafir ise—”

"Ben bağıracağım, sen de koşarak gelebilirsin, tamam mı?"

Çenesi kasıldı. Hoşuna gitmemişti ama ben işaret parmağımı dudaklarıma götürüp kapıdan dışarı çıktım.

Jenny.

Mutfak tezgahının yanında duruyordu, bir elinde bir yığın dosya, diğer eliyle de telefonunda bir şeyler yazıyordu.

Ah, neyse. Acil durumlar için ona evimin anahtarını vermiştim ama daha önce hiç kullanmamıştı. "Jenny? Size yardımcı olabilir miyim?"

Beni görünce şaşırmış gibiydi, birden irkildi. "Uyanıksın."

"Burada ne yapıyorsun?"

Bana tuhaf bir bakış attı. "Hayvan kurtarma derneği için imzalamanız gereken mektupları bırakıyorum. Partiden sonra geç saate kadar uyuyacağınızı ve hemen gelebileceğimi söylemiştiniz. Her şey yolunda mı?"

Tanrım, haklıymış. Anılar bir anda zihnime hücum etti. Bu sabah uğrayacağını nasıl unutmuştum? "Özür dilerim," diye kekeledim. "Geç saatlere kadar dışarıda kaldım."

Jenny kalçasını yana doğru eğdi ve tezgâha yaslanarak telefonunu çantasına geri koydu. "İyi eğlendin mi?"

“Evet. Evet, öyleydi…” Kelimeleri zorlukla bir araya getirdim. “Harika bir etkinlikti. Herkesin elbiseleri göz kamaştırıcıydı. Ve sanat eserleri… Sanat eserleri muhteşemdi. Sanırım Rembrandt'ın eserleriydi.”

Jenny sırıttı. "Çok yorgun görünüyorsun. Birkaç kadeh içtin mi? Umarım bilmem gereken bir şey yoktur?"

“Hayır, hayır. Hiçbir şey yok.”

Bakışları beni baştan aşağı süzdü, yanlış bir davranış belirtisi arıyordu. Yüz ifademi değiştirmemeye, hiçbir şey belli etmemeye özen gösterdim, ama içimde bir rahatsızlık hissi belirdi.

Jenny bana çoğu zaman yaramaz bir gençmişim gibi davranırdı, oysa gerçek bunun tam tersiydi.

Dün geceye kadar.

Bir an duraksadıktan sonra memnun olmuş gibi göründü. Kapıya doğru döndü. "Harika. Geri dönmeliyim—" Adımını atarken adeta donup kaldı.

Bakışlarını takip ettim ve midem alt üst oldu.

Koridordaki askılardan birinde Romolo'nun paltosu asılıydı, tıpkı dün içeri girdiğimizde bıraktığım yerde.

Jenny omzunun üzerinden baktı, kaşlarından biri kalkıktı. "Burada başka biri mi var?"

Akciğerlerimi saran panik duygusu beni sıkıştırdı.

Sakin kal.

Bir sürü bahane dilimden dökülmek üzereydi ama Jenny'ye açıklama borçlu olmadığıma karar verene kadar ağzımı kapalı tutmayı başardım. "Boş ver."

Dudaklarında yavaşça, anlamlı bir gülümseme belirdi. "Adı ne?"

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Özel hayatım olma hakkım var, değil mi?"

Sınır koyma girişimime gözlerini kısarak karşılık verdi, sanki yanlış olan *benmişim* gibi. "Bana mesaj atabilirdin, biliyorsun. Mektupları kapıcıya bırakırdım."

Tanrıya şükür Romolo dün gece maskesini takmıştı. Kadın kapıcıya misafirim hakkında soru sorsa bile, kapıcı ona kimliğini ortaya çıkaracak hiçbir şey söyleyemezdi.

"Dürüst olmak gerekirse geleceğinizi unutmuştum, ama her şeyi getirdiğiniz için teşekkürler. Bugün halledeceğimden emin olabilirsiniz."

Jenny'nin gözleri boynuma kaydı.

Bok.

"Belki de bu akşamki etkinlik için o morluğu kapatmalısın," diye ekledi, ses tonuna soğuk bir hava karışmıştı.

Elim boğazıma gitti ve yüzüm kızardı. "Yapacağım."

Jenny sırıttı. "O zaman işine geri dönebilirsin." Göz kırptı. "İyi eğlenceler."

Zoraki, titrek bir gülümseme takındım. "Hoşça kalın."

O çıktığı anda sürgüyü kilitledim ve zinciri taktım. Bunu neden dün gece yapmamıştım? Sırtım kapıya çarptı ve kalbim göğüs kafesimde gümbür gümbür atmaya başladı. Çok kıl payı kurtuldum.

Romolo yatak odamın eşiğinde belirdi. Üzerinde neredeyse her şeyi giymişti, uzun parmaklarıyla bir kol düğmesini ilik içinden geçiriyordu. "Babanızın asistanlarından biri misiniz?"

“Evet. Uğrayacağını tamamen unutmuşum.” Ona o kadar kaptırmıştım ki her şeyi unutmak çok kolaydı.

Örneğin, eylemlerin sonuçları olması gerçeği gibi.

Ciğerlerimi tıkayan huzursuzluk, bir sonraki nefes verişimde havaya karıştı. Bir pencereyi aralamak istedim, ama daha da önemlisi, onu bir kez daha öpmek istedim.

Yapamadım.

Bir kol düğmesini tamamladıktan sonra diğerine geçti. Bakışları üzerimde gezindi ama uzun süre kalmadı, sanki göreceği başka bir şey kalmamış gibiydi.

Boğazımdaki yumruyu yutkunarak, avucumu mutfak tezgahına sürdüm. "Sanırım bu bir veda zamanı."

Kolundan çekiştirdi, hareketleri tıpkı ağzından çıkan sonraki kelimeler kadar yavaş ve bilinçliydi.

"Berry, seninle işim henüz bitmedi."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 32

ROM

Mia söz konusu olduğunda planlarım hiçbir zaman tam olarak yolunda gitmiyordu.

Ertesi sabah büyük final olacaktı. Onu yavaşça becerecektim, kıvranana kadar uzatacaktım, tam doruk noktasına getirecektim ve sonra tekrar benimle görüşmeyi kabul edene kadar boşalmasına izin vermeyecektim.

Kaba bir yöntemdi ama işe yarayacağından yüzde doksan dokuz oranında emindim, çünkü vücudunun bana verdiği tepkiyi inkar etmek mümkün değildi.

Aramızda müthiş bir elektriklenme vardı. Şu an bile, sadece ona bakmak bile penisimi yarı sertleştirmişti; omuzlarından aşağı sarkan sabahlığı, pembe ve şişkin dudakları, yumuşak sabah ışığında parlayan teniyle...

Planımı uygulamaya koymak yerine, o lanet olası asistan gelmişti. *Jenny* .

Mia'yı korkutmuştu. Gözlerinden anlayabiliyordum. Duvarlar yeniden yükseliyordu. Sanki dün gece olanlar silinmesi gereken bir şeymiş gibi beni kapıdan dışarı itmeye hazırlanıyordu.

Göğsüme acı bir sızı saplandı, Mia "Bir gece için anlaştık" dediğinde acı daha da şiddetlendi.

Alaycı bir şekilde, "Yarıda uyuyakaldın," dedim.

Gözlerini kısarak, "Sen de öyle yaptın." dedi.

“Gece yarısı uyandım ama seni uyumaya bırakmaya karar verdim.” Çok yorgun görünüyordu. Karanlıkta uzanıp nefes alışını izledim. Sahnedeki tökezleyişinin görüntüsü aklıma geldi ve onu tekrar kucaklamak için sabaha kadar beklemeye karar verdim. Dinlenmeye ihtiyacı vardı.

Alt dudağı dişlerinin altında kayboldu. "Gerçekten mi?"

Onun şüpheciliği beni sinirlendirdi. Sanki böyle bir jesti hak etmediğimi düşünüyordu.

Telefonumu alıp ona fırlattım. "Şifremi bildiğine göre, neden mesajlarıma bakmıyorsun? Sabah saat üçte Cos'a mesaj attım."

Telefonu eline aldı ve parmağını ekranda gezdirirken kaşlarını çattı. "Ona geceyi kulüpte geçirdiğini neden söyledin?"

Kaşımı kaldırdım. "Ona geceyi senin içinde geçirdiğimi söylememi mi tercih edersin?"

Yanakları kızardı. Çenesi kasılmış bir şekilde telefonu bana geri uzattı. "Yapamayız."

Bir adım ileri attım. O bir adım geri attı. Tekrar. Tekrar. Ta ki omurgası kapıya dayanana ve sertleşmiş meme uçları -aman Tanrım- gömleğime değene kadar.

"Bunu istemediğini söyleme bana."

Başını geriye doğru eğdi. Bakışları dudaklarıma kaydı. "Bu benim ne istediğimle ilgili değil."

"Neden olmasın?" Sesim alçaldı. "Mia, bir kerecik de olsa *her şey* senin istediğin gibi olmasın?"

Zorlukla yutkundu. "Çünkü bu se—"

“Bencil mi?” diye araya girdim. “Dün gece bencildin. Nasıl hissettin?” Parmaklarımı sabahlığının kıvrımları arasına soktum, aşağı doğru kaydırdım ve ıslak sıcaklığına bastırdım. Nefesi kesildi, kalçaları dokunuşuma doğru eğildi. “Çok iyi hissettirmedi mi?”

Sanki beni dışlamaya çalışıyormuş gibi gözlerini sımsıkı kapattı.

"Şuna bakın—"

“Hayır.” Omzuma vurarak kurtuldu ve odanın karşısına doğru, mutfak tezgahı aramızda kalana kadar öfkeyle yürüdü. Gözleri, benimkileri yansıtan bir hayal kırıklığıyla parlıyordu. “Ne istiyorsun ki? Tam olarak ne?”

“Daha fazla zaman.” Sesim titrek çıktı. “Seninle daha fazla zaman geçirmek için.”

"Benimle birlikte olmak mı? Yani *benimle sevişmek* mi demek istiyorsun?"

Çenem kasıldı. "Evet."

Kirpiklerini indirdi, sanki duymak istediği şey bu değildi. Ama muhtemelen sadece kendi düşüncelerimi yansıtıyordum. "Bunun nasıl sonuçlanacağını düşünüyorsun? Eğer biri öğrenirse..."

“Kimse öğrenmeyecek. Bana bırakın. Kimse bilmeden buluşmamızın yollarını bulacağım.”

"Sana neden güveneyim ki?" diye sordu, avuç içlerini tezgâha bastırarak. "Baştan beri benden ne istediğini bile anlamadım. Neden stüdyoma geldin? Bunun bir tür planın devamı olmadığından nasıl emin olabilirim?"

Sesinde şüpheden daha derin bir şey, bir acı vardı.

Nefesimi verdim.

Beni ikna etmişti.

Ona tek bir konuda bile dürüst davranmamışken, nasıl olur da bana güvenmesini isteyebilirdim ki?

Güven karşılıklı bir şeydi, değil mi? Ve eğer ondan bir şey istiyorsam, önce ben ona bir şey vermeliydim.

Azıcık bir gerçek kırıntısı. Bana bir şans vermesi için yeterli.

Ne kadar küçük olursa olsun, bu aileye ihanettir.

Dişlerimi sıktım. Morales bizi bitirmek istiyordu ve ben de kızına ondan şüphelendiğimizi söyleyip söylememeyi düşünüyordum, sırf beni görsün diye... Ne için? Birkaç gün daha mı? Şanslıysam haftalarca mı?

Buna değer. Kesinlikle buna değer.

İçinde bulunduğum durumun verdiği umutsuzluk, damarlarımda yavaş etkili bir zehir gibi akıyordu. Onun gibi kadınlar, benim gibi erkeklerin ölmesinin sebebiydi. Benim üzerimdeki gücünün farkına varırsa ne yapardı acaba?

Kafamın içindeki uğultuya karşı yumruklarımı sıktım.

Boş ver. Sonuçta, ona gerçeği söyleyerek ne gibi bir zarar verebilirdim ki? Zaten Morales hakkında hiçbir şey bilmediğinden emindim.

"Annem, babanızın gizli bir destekçisi olduğundan, bize karşı kin besleyen ve onu bize karşı agresif bir şekilde hareket etmeye iten biri olduğundan şüpheleniyor."

Gözleri faltaşı gibi açıldı. "Ne? Bu saçmalık."

"Öyle mi?" Yüzüne baktım. "Kimse onun bunu sadece kardeşi yüzünden yaptığına inanmıyor."

Kadın bıkkınlıkla nefes verdi. "Bunu zaten konuştuk. O sadece adalet istiyor."

Gülümsedim. "Hayatının büyük bir bölümünü bir şirket yöneterek geçirdi ve şimdi, elli beş yaşında, birdenbire belediye başkanlığına aday olmaya ve bunu hayatının misyonu haline getirmeye karar veriyor?" Bir adım daha yaklaştım. "Amcanızın ölümü gerçekten de tüm hayatı boyunca ona eziyet mi etti?"

Kaşlarını çattı. "Bilmiyorum, Rom. Bunu nereden bileyim ki? Bana bütün iç düşüncelerini anlatmıyor ki."

“Eğer gerçekten gizli bir destekçisi olsaydı, bunu bilmezdin. Baban sana gerçeği söylemezdi. Böyle bir şeye asla izin *vermeyeceğini* biliyor.”

Başını sertçe salladı. "Asla yapmaz. O iyi bir adam."

Alaycı bir şekilde güldüm. "Kızının kendini mahvetmesine izin veren iyi bir adam mı? Kendi bencil istekleri yüzünden işinizin batmasına izin veren biri mi? Üvey annenize bakmayı size görev edinen biri mi?"

Yüz ifadesi karardı. "Babamın peşine düşme, Romolo. Bu senin işine yaramayacak."

Ellerimi kaldırdım. "Pekala. Boş ver. Ama gerçek bu. Bu yüzden sana geldim. Ve hiçbir şey bilmediğini anlayınca geri çekildim."

Aramızda uzun bir sessizlik hakim oldu.

Tezgaha baktı. "Geri çekilmenizin tek sebebi bu muydu?"

Savunma mekanizmalarım devreye girdi. Kendimi ciddi anlamda mahvetmeden önce ona daha ne kadar şey anlatabilirdim? Bunun benim için ne kadar derin olduğunu tahmin ederse, ilişkimizi keserdi. Sonunda bizi bekleyen acıdan beni kurtarmaya çalışırdı.

Ama kurtarılmak istemiyordum. Kim demişti ki bunu hak ediyordum?

"Sırrımı sakladın," dedim sert bir sesle. "Bu benim için çok şey ifade ediyordu."

Bakışları yüzüme kalktı ve ifadesi yumuşadı.

Beni incelikle incelemesi, kendimi bataklığa çekiliyormuş gibi hissetmeme neden oldu. Burada ne kadar uzun süre kalırsam, o kadar derine batıyordum. Ve en kötü yanı neydi biliyor musunuz? Kurtulmak için hiçbir çaba bile göstermiyordum.

"Tamam, Rom," dedi sonunda. Tanrım, adımı söylemesini duymaya bayılıyordum. "Tekrar görüşeceğiz. Ama dikkatli olmalıyız."

Başımı salladım, rahatlamamın yanı sıra bu işin ne kadar dengesiz olduğu konusunda da bir burukluk hissettim. "Telefonunu ver."

Kilidini açtı ve açık avucuma koydu. "Ne yapıyorsun?"

"Takvimlerimizi senkronize ediyorum, böylece ne zaman müsait olduğunu görebileyim." Montuma doğru yürüdüm ve ikinci bir telefon çıkardım.

"Bunu al. Bu tek kullanımlık bir telefon. İletişim kurmak için bunu kullanacağız."

Mia ona baktı, sonra tekrar bana döndü. "Yanında ocak mı getirdin? Bunun sadece bir gecelik olduğunu söylemiştin sanırım."

Omuz silktim. "Her zaman yanımda bir tane bulundururum. Ne olur ne olmaz diye."

Tereddüt etti, sonra telefonu aldı. Sanki inanmış gibiydi.

Güzel. Yalan, buraya onunla görüşmeye devam etmesini sağlamak için bir planla, hem de koca bir planla geldiğimi itiraf etmekten çok daha inandırıcıydı.

Ona gerçeği söyleyemedim. Ona karşı bir şeyler hissettiğimi, bu duygularla ne yapacağımı bilmediğimi, günün sonunda aramızda gerçek bir gelecek olmadığını biliyordum.

Masallara inanmazdım.

Hele ki benim başıma gelebilecek bir durumdan bahsetmiyorum bile.

Ama belki, sadece belki, onu kısa bir süreliğine yanımda tutabilirim.

Sadece kısa bir süreliğine.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 33

BENİM

Romolo ile yapmayı kabul ettiğim şey pervasızcaydı. Açık ve net. Evet dediğim an omuzlarıma bir yük bindi ve o yük, kapımdan çıktığı günden beri geçen iki günde de kalkmadı.

Risk almayı seven biri değildim. Yıllar önce, çevrimiçi bir yatırım hesabı açtığımda, risk toleransımın düşük olduğunu belirten bir ankete katılmıştım. Bu, her zaman benim için doğru bir tanımlama gibi gelmişti. Düşük risk. Düşük dram. Hayatımı alt üst edebilecek bir şey yapma ihtimali düşük.

Oysa ben her şeyi riske atıyordum.

Yakalanırsak ne olacağı konusunda kafa yormamalıydım, çünkü ne zaman kafa yorsam panik boğazımı sıkıca sarıyordu.

Babam çok üzülürdü. Kampanya tam bir halkla ilişkiler felaketiyle karşı karşıya kalırdı. Arkadaşlarım aklımı sorgulardı. Ve haklı olarak, çünkü her şeye rağmen, yine de pişman olamıyordum.

Birlikte geçirdiğimiz geceden çok keyif almıştım. Ve daha fazlasını istiyordum.

Daha sert öpüşmeler. Daha akıl almaz seks. Daha çok *o* .

Daha fazla. Daha fazla. Daha fazla.

Bu, kafamın içinde durmaksızın tekrarlanan bir mırıltıydı ve bunun artık sadece bir merak olmadığını gayet iyi biliyordum. Hatta hayatım boyunca kendimi bu tür şeylerden mahrum bıraktıktan sonra karanlık bir heyecanın peşinde koşmak bile değildi.

Bu, onun bana hissettirdikleriyle ilgiliydi. Biraz daha cesur, biraz daha gözü pek, biraz daha bencil hissetmemi sağladı.

Bencil olmayı seveceğimi hiç düşünmemiştim. İnandığım her şeye aykırıydı. Ama belki de sadece ona karşı bencil davrandığımda hoşuma gidiyordu.

Gerçekler bizi yakalamadan önce birbirimizin tadını çıkarmak için çok kısıtlı bir zaman dilimimiz vardı.

Babam kazandıktan sonra—ve bu noktada zaferi neredeyse kesinleşmişti—her şey sona erecekti. Babam ve savcı ailesi hakkında soruşturma başlattıktan sonra Romolo benimle hiçbir şey yapmak istemeyecekti. Ve sevdiğim biri tarafından dünyasının paramparça edilmesini öylece izleyemezdim.

Çantamın içindeki telefonun titreşimi, bu düşüncenin beraberinde getirdiği boşluğu dağıttı.

O, ocaktı.

> Saat 18:30'da binanızın önünde hazır olun, sizi almaya geliyorum.

Eve doğru aceleyle yürürken göğsümde bir heyecan kıvılcımları uçuşuyordu. Son toplantımdan taksiye binmek yerine yürüyerek dönmeye karar vermiştim. Saat altıya az kalmıştı, bu da eve vardığımda duş alıp Romolo'nun üzerimden yırtıp atmadan önce bir süre beğeneceğini umduğum bir şeyler giymek için yeterli zamanım olacağı anlamına geliyordu.

Tam sokağıma vardığımda çantam tekrar titredi; bu sefer normal telefonumdu.

“Hey, Mia, konuşabilir misin?” Eliza'nın sesi gergin geliyordu.

"Evet, nasılsın?"

"Çok panikledim. Yarın yeni koleksiyonum için çekim yapacaktık ve stilistimiz birdenbire ortadan kayboldu."

Kaşlarımı çattım. "Kayboldu mu?"

“Telefonlarına cevap vermiyor, e-postalarına yanıt vermiyor, hiçbir şey yapmıyor. Ya bir şey oldu ya da depozitomuzu alıp ortadan kayboldu. Ama bu fotoğrafları çektirmemiz gerekiyor Mia. Eğer yarın çekim yapamazsak, her şeyi yeniden planlamam gerekecek; fotoğrafçı, modeller, saç, makyaj. Ve bu haftalar sürebilir.”

Onun adımlarını neredeyse duyabiliyordum. Bu koleksiyondan baloda bahsetmişti bana; güneş gözlüğü markasının bugüne kadarki en büyük lansmanıydı.

"Çaresizim," diye itiraf etti. "Biliyorum, genellikle markalar için stilistlik yapmıyorsun ama gözüne güveniyorum. Bunu yapar mısın? Eminim harika olurdu."

Dudaklarımı ısırdım. Ona yardım etmeyi kabul edersem Romolo ile olan randevumu iptal etmek zorunda kalacaktım. "Kaç kez bakacaksın?"

“En az on tane. Styling dosyasını göndereceğim. Kıyafetlerin çoğu elimizde, ama stilist hala birkaç parça seçiyor.”

“Pekala, bir bakayım.” Binanın merdivenlerine oturdum, dizüstü bilgisayarımı açtım ve mobil internet bağlantımı kurdum.

Koleksiyon, yetmişli yıllardan ilham alan bir estetikle doluydu. Büyük çerçeveler, genişleyen silüetler, toprak tonları, cesur dokular. Temel parçalar sağlamdı: ipek bluzlar, yapılandırılmış blazer ceketler, vintage kotlar ve birkaç tığ işi detay. Ancak koleksiyonun bütün vizyonunu bir araya getirecek ve gerçekten satışını sağlayacak, iddialı parçalar eksikti.

Tırnaklarımı dizüstü bilgisayarıma vurarak düşündüm. "Kuaförün yaptığı çekmeler ne oldu?"

"Hiçbir fikrim yok. Bugün teyit etmesi gerekiyordu ama şimdi ortadan kayboldu."

Hızlıca tedarik etmem gerekecek. SoHo'daki alışılagelmiş showroom'larımın çoğu yakında kapanacak - hatta belki de zaten kapanmışlardır.

"En az bir tane muhteşem kürklü paltoya, vücuda oturan askılı bir elbiseye ve platformlu botlara ihtiyacın var. Bunlardan herhangi birine sahip misin?" diye sordum.

"Platformlu ayakkabılarımız var ama paltomuz yok. Elbisemiz de yok."

Şakaklarımı ovdum, ikilemde kalmıştım. Romolo'yu iptal etmek istemiyordum ama Eliza'yı da yalnız bırakamazdım. En eski müşterilerimden biriydi ve şu anda bana ihtiyacı vardı. Ayrıca Romolo'nun onu baloya beni davet etmesi için nasıl zorladığı da hâlâ içimi rahatsız ediyordu.

Sanırım bencil olmak konusunda hâlâ kat etmem gereken çok yol var.

"Pekala. Hiçbir şey söz veremem ama elimden gelenin en iyisini yapacağım."

"Hayat kurtarıcısın. Yarın çekimde olabilir misin?"

Takvimimi açtım. Sabahım öğleden sonra saat ikiye kadar boştu, sonra babamın ekibiyle bir hazırlık toplantım vardı. Akşam da birkaç söz söylemem gereken bir etkinliğe katılmam bekleniyordu. Zaman kısıtlıydı, ama erken başlarsam ve Jenny ile hazırlık toplantısına geç kalma konusunda konuşursam belki başarabilirdim.

"Eğer çoğu zaman orada olmamı istiyorsanız, sabahın erken saatlerinde başlamamız gerekecek. Mesela saat altı gibi."

"Tamam. Ama her şeyi toplamak için vaktiniz olacak mı?"

“Zor olacak,” diye itiraf ettim. “Dolabımdan bulabildiklerimi çıkaracağım, tanıdıklarımdan yardım alacağım ve gerekirse birkaç parça da satın alacağım. Elinizde olanları birkaç saat içinde stüdyoma bırakabilir misiniz?”

"Anladım. Sen bir meleksin. Teşekkür ederim, Mia."

"Birazdan görüşürüz." Telefonu kapattım ve showroom ve halkla ilişkiler sorumlularıma mesajlar gönderdim, sonra da gizli telefonumu alıp Romolo'ya bir mesaj attım. Cevap beklerken parmaklarım bacağıma vuruyordu.

Birkaç dakika geçti. Romolo cevap vermedi, mesaj attığım diğer kişilerin çoğu da vermedi. Cevap verenlerin hepsi aynı cevabı verdi: "Üzgünüm, stokta yok."

Kahretsin.

Aklım karmakarışık halde, bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. Mutlaka bir şey olmalıydı. Bir yerlerde.

Sonra birden aklıma geldi.

İki hafta önce Madison Avenue'da bir butiğin önünden geçtim: Late Republic. Vitrinlerinde yetmişli yıllardan ilham alan eksiksiz bir kapsül koleksiyonu vardı. Kadife takımlar, zarif askılı elbiseler, suni kürk mantolar.

Çantamı kaptım ve dizüstü bilgisayarımı içine koydum. Eğer hâlâ stokta varsa, belki de bunu başarabilirdim.

Merdivenlerden aşağı inmeye başladığım anda tanıdık bir Mercedes kaldırıma yanaştı. Suçluluk duygusu sırtımı yaydı. Sanırım Romolo mesajımı görmemişti.

Yolcu koltuğuna oturduğumda bakışları adeta üzerime dikildi. Araba onun kokusuyla doluydu ve kötü haberi vermeden önce yüzümü göğsüne gömmek istiyordum ama buna zaman yoktu.

“Üzgünüm. Yapamam—“

Uzandı, parmaklarını saçlarımın arasına daldırdı ve dolgun dudaklarını benimkine yaklaştırdı. Tadına bakınca hafif bir inilti çıkardım. Tenimde bir sıcaklık hissettim, öpüşmeyi derinleştirmeye teşvik etti beni. Çok iyi hissettiriyordu ve ona karışmak istiyordum, ama zihnimin bir köşesinde sürekli bir uğultu vardı, bana kaybedecek zamanım olmadığını hatırlatıyordu.

Ondan uzaklaştığımda, hayal kırıklığıyla dolu bir inilti çıkardı. "Rom, acil bir işim var. Sana mesaj attım."

“Evet, gördüm. Yine de gelmeye karar verdim.” Çenesi kasıldı. “Vaz mı geçti, Berry?”

Keşke şu anda ona ne kadar çok sarılmak istediğimi bilseydi. "Hayır. Gerçekten acil bir durum."

Kaşları çatıldı. "Ne oldu?"

Eliza ile ilgili durumu ona anlattım.

Sözlerim bittiğinde, dudaklarında alaycı bir sırıtış belirdi. "Sen ve şu lanet olası kurtarıcı kompleksin."

Bu canımı yakmıştı ama gizledim. "Late Republic'e gitmem gerek." Elim zaten kapı kolundaydı ki, avucu bacağıma değdi.

"Seni ben götüreceğim," dedi sert bir şekilde.

Şaşkınlıkla ona baktım. "Gerek yok. Trenle gelebilirim."

Araba kapıları boğuk bir sesle kilitlendi. "Dedim ya, seni ben götüreceğim. Nerede?"

"Madison Bulvarı'nda," dedim bir an duraksadıktan sonra.

Vitesi ileri vitese takıp yola çıktı.

Dişlerimi alt dudağıma geçirdim. "Rom, muhtemelen bütün gece bunun üzerinde çalışacağım. Eğer hâlâ..."

"Tanrım, Mia." Bana sinirli bir bakış fırlattı. "Bırak da sana yardım edeyim."

Ses tonuna sinirlendim. "Seninle birlikte olmanın ek avantajlar sağladığını bilmiyordum."

“Hayır, öyle değil. Ama endişeli veya stresli olduğunda bayılma eğilimi olan ilk kadın sensin. 6 numaralı metrodan inerken kafanı kırman her şeyi mahvetmez mi sence?”

Kaba davranıyordu ama ona sadece daha sonra iç çamaşırıma girmeme yardım ettiğini ima ederek onu incittiğimi hissettim. Derin bir nefes aldım ve acının yavaş yavaş geçmesine izin verdim.

"Teşekkür ederim," dedim ve bunu içtenlikle söyledim.

Elleri direksiyonu daha sıkı kavradı. "Elbette."

"Yolda giderken çalışmamda sakınca var mı?" diye sordum.

Bana *"Ne düşünüyorsun?"* der gibi baktı. "Mia, ne yapman gerekiyorsa yap. Benden izin istemene gerek yok."

Damarlarıma yayılan o ışıltılı sıcaklığı tarif edecek başka bir kelime yoktu, sadece sevgi.

Romolo Ferraro'yu çok severdim.

O düşünceye takılıp kalsaydım hiçbir şey yapamazdım, bu yüzden onu bir kenara bıraktım ve çantamdan dizüstü bilgisayarımı çıkardım.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 34

BENİM

Trafik çok yoğundu. Ben stil sunumunu incelerken Romolo trafiğin içinden geçmek için elinden gelenin en iyisini yaptı, ama Late Republic'e vardığımızda saat yediyi birkaç dakika geçmişti.

Sinirlerim alt üst olmuş bir halde arabadan fırladım ve kapıya doğru koştum.

Kapı kilitliydi.

İçeride hiç müşteri yoktu. Sadece personel ortalığı topluyordu.

Kapıya hafifçe vurdum. Bir güvenlik görevlisi bana doğru baktı ve sadece başını salladı.

Kahretsin. Önceden aramadığım için kendime çok kızdım. Şimdi ne yapacaktım? Başka hiçbir yer açık değildi ve rehberimdeki çoğu kişi mesajlarıma cevap vermemişti.

Fabi, Nina veya Zo'da bir şey olup olmadığına bakabilirdim, ama aradığım şey o kadar spesifikti ki, ellerinde olma ihtimali düşüktü.

Öte yandan, mükemmel palto tam orada, camın hemen arkasında duruyordu.

Romolo yanıma geldi. "Kapalılar mı?"

Boğazımın arkasında iğne batması hissiyle başımı salladım. "Evet. Sanırım resmen mahvoldum."

Bir adım öne çıktı ve cama vurmaya başladı.

"Rom, zaten denedim," dedim, yumruğunun o şeye ne kadar sert vurduğunu görünce endişelenerek.

İçerideki güvenlik görevlisi de öyleydi. Başını hızla bize çevirdi, kaşları çatıldı, yüzündeki ifade düşmanca bir hal aldı. Kapıya doğru hışımla ilerledi, sanki içeri girmeye çalışan iki serseriymişiz gibi başını sallıyordu.

Kapı, bize kaşlarını çatarak bakabileceği kadar aralandı. "Dükkan kapalı."

Romolo bunu kabul etmedi. Bunun yerine, "Saat başına ne kadar ücret ödüyorlar?" diye sordu.

Bekçi göz kırptı. "Affedersiniz?"

“Saatlik ücretiniz.” Romolo’nun sesi yumuşak ve telaşsızdı. Bununla nereye varmak istediğini bilmeyi çok isterdim. “Size ne kadar ödüyorlar?”

Adam dilini alt dişlerinin üzerinde gezdirdi. "Saat başı otuz dolar."

Romolo cebine uzandı, cüzdanını çıkardı ve şaşırtıcı sayıda yüz dolarlık banknot çıkardı. Banknotları hızla saydı, bin dolara geldiğinde durdu ve parayı uzattı.

"Bu, bir saatlik fazla mesaiyi karşılamaya yeter."

Ağzım açık kaldı. Ona rüşvet mi vermeye çalışıyordu? Hayatımda hiç kimseye rüşvet vermemiştim. Aklımdan bile geçirmemiştim.

Güvenlik görevlisinin rahatsızlığı yerini endişeye bıraktı. Rahatsız edici bir şekilde güldü. "Bak dostum, bu çok cömertçe ama mağaza politikamız var. Seni içeri alamam."

Midem alt üst oldu. Bu numaranın işe yarayacağını umduğumu bile fark etmemiştim, ama sanırım o kadar çaresizdim ki birkaç kuralı çiğnemeye razıydım.

Geriye doğru bir adım attım, gitmeye hazırlanıyordum ama Romolo yerinden kıpırdamadı.

Parayı cüzdanına geri koydu ve cüzdanı pantolonunun içine soktu. Elinin ceketinin kenarına hafifçe dokunup onu biraz geriye çektiğini izledim.

Muhafızın gözleri aşağıya doğru kaydı ve irileşti. Yüzünün rengi soldu. "Ah, kahretsin."

Az önce neler oldu?

Sonra stüdyomda benzer bir tepki verdiğimi hatırladım.

Nabzım boynuma doğru hızla çarpıyordu.

Romolo silahını gösteriyordu.

"Bununla başa çıkmak için sana yeterince para ödemiyorlar," dedi Romolo alçak sesle, bu da ense tüylerimi diken diken etti. Çok korkutucu geliyordu. Eğer ben gardiyan olsaydım, altıma işerdim.

Adam yutkundu, boğazı hareket etti. Silahı, parayı, Rom'un kendini taşıma biçimini bir araya getirdiğini görebiliyordum. Bu kavgaya girmeye değmeyeceğine karar vermesi sadece bir saniye sürdü.

"Kahretsin. Evet, tabii ki. Anladım dostum."

Geri çekildi ve kapıyı açarak, içeriye girmemiz için başını hafifçe eğdi. Sesi birden saygılı bir tona büründü. "Lütfen efendim. İçeri buyurun."

Romolo'nun avucu sırtımın alt kısmına yerleşti ve beni öne doğru yönlendirdi. Dokunuşu sıcak, sıkı, sahipleniciydi ve damarlarımda korkudan çok daha sıcak bir şeyin akmasına neden oldu.

Güvenlik görevlisi arkamızdan kapıyı kilitledikten sonra iki satış görevlisine doğru koşarak telaşlı ve kısık bir sesle fısıldadı. Muhtemelen *"Normal davranın ve ölmek istemiyorsanız onu kızdırmayın" gibi bir şeydi.*

Ona söylemek istediğim çok şey vardı ama sonunda "Sen delisin" demekle yetindim.

"Bu işin doğasında var."

“Hangi bölge?”

Eğilip dudaklarını kulağıma dayadı. "Bir gangsterle yattığında içine girdiğin bölge bu."

Gözlerim faltaşı gibi açıldı ve uyluklarım... Tanrım, *kasıldılar* . Bana karşı ilk defa kendinden böyle bahsetmişti ve bu beni bu kadar tahrik *etmemeliydi* .

"Ya polisi ararlarsa?" diye fısıldadım, aniden ortaya çıkan ağrıyı hafifletmek için bacaklarımı birbirine sıkıştırarak.

"Ben hallederim," diye mırıldandı. "Şimdi git ve ihtiyacın olanı al."

Tereddüt ettim, satış görevlilerine baktım. Tezgahın arkasında donakalmışlardı, yüzlerinden gerginlik okunuyordu.

Romolo başını hızla onların yönüne çevirdi. "Biriniz. Buraya gelin ve kızıma yardım edin."

O cümledeki sahiplik ifadesi içimi ürpertti.

Bütün bunlar gerçeküstü geliyordu. Yaptığı şey karşısında dehşete düşmeliydim. Bu adam rüşvet vererek ve tehdit ederek benim için kapalı bir dükkana girmişti.

Bunun yerine, yerden havalanıyormuş gibi hissettim.

Bana bakıyordu.

Bunu ve ne anlama geldiğini anlamaya vaktim yoktu, bu yüzden satış görevlisine döndüm ve aradığım parçaların türlerini anlattım. Başını salladı ve hemen geri döneceğini söyledi.

Romolo'nun sesi, güvenlik görevlisiyle konuşurken mağazanın içinde yumuşak ve alçak bir tonda yankılanıyordu. Ne dediğini duyamıyordum ama güvenlik görevlisinin terlediği açıkça belliydi. Belki de Romolo ona sadece soyadını söylemişti. Çoğu insanın o isimden korktuğunu, tıpkı benim eskiden korktuğum gibi, hatırlamam gerekiyordu.

Ama artık değil. İnsanlara rahatça silahını gösteren, randevulara morarmış ellerle gelen ve sırf benimle konuştuğu için bir adamın boynunu kırmakla tehdit eden gangsterden korkmuyordum.

Odanın karşısında gözlerimiz kısa bir an için buluştu. Yüzündeki alaycı gülümseme, durumun tamamen kontrolü altında olduğunu gösteriyordu. Bana göz kırptı.

Bu, dudaklarımda bir gülümsemeye ve yanaklarımın kızarmasına neden oldu.

Satış görevlisi yaklaşık bir düzine parça kıyafet getirdi ve önüme serdi. Vitrinde gördüğüm palto zaten alınacaktı. Cesur kırmızı bir elbise dikkatimi çekti. Eliza'nın zaten sahip olduğu balıkçı yaka kazakla kombinlendiğinde mükemmel görünecekti. Psychedelic desenli bol kesimli pantolon ve benzer desenli eşarp yetmişli yılları çağrıştırıyordu.

Beden konusunda biraz tartıştıktan sonra, ihtiyacım olanı buldum. Daha bir saat bile geçmemişti.

Ödeme yapmak için kasaya yöneldim. Artık biraz daha rahatlamış görünen görevliler, kıyafetleri katlayıp parlak kırmızı kağıt torbalara koyarken bana birkaç titrek gülümseme bile sundular.

Cüzdanımı çıkarırken kadınlardan biri başını salladı. "Her şeyin parasını nakit ödeyeceğini söyledi."

Utangaç bir şekilde cüzdanımı çantama geri koydum. Romolo'nun burada olduğumuza dair herhangi bir kayıt istemediğini tahmin ettim, ki bu da personelin bunu bildirmeye çalışması ihtimaline karşı mantıklıydı. Ama yukarıda kameralar asılıydı—

Belime dolanmış bir kol. Sırtıma yaslanmış sıcak, sağlam bir göğüs. "Güvenlik görevlisi görüntüleri silecek. Bu konuda tek kelime etmeyecekler."

Kalbim göğüs kafesimde gümbür gümbür atıyordu. "Teşekkür ederim."

"Rica ederim." Romolo'nun dudakları şakağıma değdi, sonra beni bıraktı ve ödeme yapmak için tezgaha yöneldi.

Sırtına baktım, damarlarımda kaynayan bir çekim vardı. Buraya nasıl geldiğimi merak ettim. Son bir saat içinde yaptıklarına dair bir onaylamama ifadesi sergilemeye ne kadar çalışsam da, bir yere varamıyordum.

Bunun yerine, minnettar oldum ve... *heyecanlandım* .

Yutkundum. İyi kızlar gangsterlerle yatmazdı.

Ama belki de iyi olmaktan bıkmıştım.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 35

ROM

Sandalyeye yaslandım ve Mia'nın masasının her yerine dağılmış sayfalara bir şeyler karalamasını izledim.

Stüdyosundaydık ve o tam anlamıyla kendi ortamındaydı. Yüz ifadesi odaklanmışlıktan gerginleşmişti, masa lambasının yumuşak ışığı yüzünün narin kıvrımlarına gölge düşürüyordu. Yorgun olsa bile, inanılmaz derecede güzeldi.

Bana dik dik baktığımı fark edince başını kaldırdı. "Biliyorsun, kalmak zorunda değilsin. Muhtemelen *çok* sıkılmışsındır."

Sıkıldım mı? Büyülenmiştim. Onu böyle görmek içimde bir şeyler uyandırdı. Onun sürecine bir yabancıydım ama umurumda değildi. Beni buradan çıkarmaya ne kadar çalışırsa çalışsın, gitmiyordum. Bu bölge gündüzleri güvenliydi ama New York'ta gecenin geç saatlerinde her türlü berbat şey oluyordu. Ben bilirdim.

“Ben hiçbir yere gitmiyorum. Sana göz kulak olacak birine ihtiyacın var.”

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Ne kadar asil."

Asil miydi? Ben sadece takıntımı tatmin ediyordum.

Alt dudağımı parmaklarımla okşadım, vücudum kolçaklara ağır bir şekilde yaslanmış halde onu süzdüm. Her anın tadını çıkarıyordum, çünkü çok

yakında bunu kaybedeceğimi biliyordum.

Gücüm, kuvvetim ve neredeyse her şeyi satın alabilecek param vardı.

Ama benim için en önemli sorun olan onu kaybetmemek söz konusu olduğunda bu tamamen işe yaramadı.

Şimdi bana baktığında bakışlarında bir yumuşaklık vardı, bu da bana bir kez daha sayısız kötülüğümün içindeki iyiliği aradığını düşündürdü. Eğer bir gün geçmişimiz ve tarihimiz olmayan farklı bir ülkede uyanırsak, belki aramızdaki bu *şey* gerçek bir şansa sahip olabilir.

Ama bu bir rüyaydı. Gerçeklikten kopuktu.

Sorunum devam ediyordu ve hiçbir çözümü yoktu.

Akciğerlerimdeki hava inceldi.

Sandalyeden kalktım, yapacak bir şeye ihtiyacım vardı, kafamı kemiren düşüncelerden uzaklaşmaya ihtiyacım vardı. "Size yiyecek bir şeyler alacağım."

Yazmaya devam etti. "Aç değilim. Ama bir kahve için canımı verirdim."

“Akşam yemeği yemedin. Bütün gece çalışacaksan enerjiye ihtiyacın olacak.”

"Çok otoritersin, biliyor musun?" Bakışları oyunbaz bir şekilde yukarıya kaydı.

Masayı dolanarak geçtim ve parmaklarımı saçlarının arasına sokup, başını geriye doğru eğecek kadar tuttum.

Dudakları aralandı. Kahverengi gözleri kocaman açıldı. Zarif boğazı kıvrıldı, sanki bir sunu gibi bana açıldı.

Saçlarını daha sıkı kavradım. "Sana emir verdiğimde hoşuna gitmiyormuş gibi yapma, Berry."

Dili hızla dışarı fırlayıp dudağını yaladı, ben de eğilip onu öptüm.

Damarlarıma sıcaklık yayıldı. Kan penisime hücum etti. Onun kokusu beni sardı, dar ciğerlerime doldu.

Her zamanki gibi kokuyordu; tam bir felaket kokusu.

On dakika sonra, suşi dükkanının önünde siparişimi beklerken nemli tuğla sırtıma batıyordu. Şehrin üzerine serin bir sis çökmüştü, ama düşüncelerim öfkeli bir alev gibiydi.

Bir bakıma, birlikte geçirdiğimiz kısa süre en iyisiydi. Benim görmesini istediğim yanlarımı görebiliyordu, ama içimdeki çürümüşlüğe dokunacak kadar asla yaklaşamıyordu.

O benim için fazla iyiydi.

Yaptıklarımı bilseydi, kaçar ve asla arkasına bakmazdı.

Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim ve derin bir nefes verdim.

Zaman daralıyordu. Seçimlere bir aydan az bir süre kalmıştı ve anneme göre dünyanın sonu gelmişti. Morales hâlâ kazanıyordu. Kolombiyalılar hâlâ anlaşmayı imzalamamıştı. Ve Mia hakkında bana tekrar sorular sormaya başlaması an meselesiydi.

İşte o sonuncusu içimi ürpertti. Onu korumak için ne kadar ileri gitmeye hazırdım?

Kapı ardına kadar açıldı, restoranın konuşmaları sokağa taştı. "Beyefendi? Siparişiniz hazır."

Çantayı ve kahveyi kaptım, garsona bahşiş verdim ve geri döndüm.

Stüdyoya girdiğimde Mia, elinde telefonu kulağına dayamış bir şekilde odada volta atıyordu. "Jenny, bu benim için önemli. Hayır, uzaktan bağlanamayacağım. Çekimde bizzat bulunmam gerekiyor. Sadece biraz esneklik rica ediyorum."

Yemeği yere bıraktım.

Mia volta atmayı bıraktı ve derin bir nefes verdi. “Hazırlık toplantısına gitmeyeceğim. Dosyaları bana gönderin, inceleyeceğim. Mutsuz olduğunuzu anlıyorum. Gitmem gerekiyor. Hala yapacak bir sürü işim var. Hoşça kalın.”

Telefonu kapattı ve masanın üzerine fırlattı. " *Aman Tanrım* ."

"Adresini verirseniz, onunla ilgilenebiliriz."

Başını yana eğip gözlerime bakarken boğuk bir kahkaha attı. "Beni kışkırtma."

Şaka yapmıyordum. Bu insanların ona sanki kendi hayatı yokmuş gibi davranmaları beni çok sinirlendirdi.

Gözleri masadaki kağıt torbalara kaydı. "Suşi mi?" Dudakları kıvrıldı. "En sevdiğim şey o. Nasıl bildin?"

"Sadece bir tahmin." Instagram hesabını takip ettiğimi, paylaştığı her fotoğrafta ne yazdığını ezberden söyleyene kadar ona anlatmaya niyetim yoktu.

"Otur," dedi. Ve karşımda duran sandalyeye oturmak yerine, kucağıma kaydı.

O poşetlerden kapları çıkarırken elim belini kavradı, uzun saçları göğsüme değiyordu. Saçlarını ensesine doğru ittim ve boğazına bir öpücük kondurdum.

Ağzına bir parça suşi attıktan sonra hafifçe döndü ve bana da bir tane uzattı. Kabul ettim ve dikkatlice çiğnedim, ama yüzümdeki buruşuk ifadeyi fark etti.

“Ah,” dedi gözleri irileşerek. “Beğenmedin mi?”

Parmaklarım tişörtünün etek ucunun altına kaydı, belinin kıvrımını takip etti. "Ben daha çok biftek ve patates seven biriyim."

Çantanın içini karıştırdı ve benim de sipariş ettiğim teriyaki soslu bifteği çıkardı. "Neden hiçbir şey söylemedin?"

Çünkü sırf onun tarafından beslenmenin verdiği zevk için bana sunduğu her şeyi yerdim. "O kadar da kötü değil."

Çubuklarıyla bir parça biftek aldı. "Buyurun."

Onu kendime daha da yaklaştırmadan önce teklifi kabul ettim. Onu kucağımda tutmak iştahımı başka şeylere çevirdi. Sertleşmiş penisimin

çıkıntısı kalçasına bastırınca titredi. "Belki de onun yerine başka bir şey istersin," diye mırıldandı sesini alçaltarak.

Burnumu omzunun üzerinden geçirip kokusunu içime çektim. "Önce yemek yemen gerek."

"Bana neye ihtiyacım olduğunu söyleme," diye fısıldadı, kalçalarını bana sürterek. "Neye ihtiyacım olduğunu biliyorum."

Yemeği yere bıraktı ve ayağa kalktı.

Başımı yana eğdim, eteğini uyluklarına kadar yukarı çekerken içimde hoş bir uyuşma hissettim. "Mia—"

O elini altına uzatıp külotunu çıkarırken, dantel parmaklarının arasında kaybolurken sözlerim boğazımda düğümlendi. Eğilip külotunu ceketimin cebine soktu, dudakları kulağıma değerek fısıldadı: "İhtiyacım olan şey senin içimde olman."

Kahretsin.

Ani uyarılma o kadar şiddetliydi ki, gözlerim karardı. Onun birkaç kelimesinin kontrolümü sarsmaya yetmesi inanılmazdı. "Dön arkana ve lanet olası masanın üzerine eğil," diye hırıltılı bir sesle söyledim.

Nefesi kesildi. Gözlerinde bir parıltı belirdi. Kapları kenara itti ve söylenenleri yaparken peçeteler yere düştü.

Onun itaati içimi acıttı.

Avuçlarımı bacaklarının arkasından aşağı doğru kaydırdım, tenini kavradım ve dokunuşumla nasıl titrediğini hissettim. Yavaşça eteğini kaldırdım ve belinin etrafında topladım.

Onun çıplak vajinasına şöyle bir baktığımda, elimi masanın kenarına dayadım ve kemerimle oynamaya başladım.

Elini bacaklarının arasına uzattı ve parmaklarıyla klitorisini okşadı.

Cinsellik söz konusu olduğunda hiç çekingen olmaması hoşuma gidiyordu. Bir ara onun utangaç ve temkinli olmasını hayal etmiştim, ama şimdi onu olduğu gibi sevdiğimi fark ettim. Utangaç ama istekli. *Hem de çok istekli.*

“ Bunu yapmana kim izin verdi? *”* Pantolonumdan kemerimi çekiştirirken sesim sertleşti. “Seni orgazma ulaştıran benim.” Bileklerinden tutup arkasına doğru çektim ve onu masaya doğru bastırdım.

Çıplak kalçasını pantolonumun içindeki çadıra sürttü ve kurtulmaya çalıştı. "Çok uzun sürüyorsun."

"Uslu durmazsan, seni uslu durmaya zorlayacağım."

Boğuk bir inilti. "Öyleyse beni zorla."

Nefesimi verdim.

Narin bileklerine değen siyah deri. Tokanın şıkırtısı. Kemeri gererken parmaklarında oluşan seğirme.

Kıvranıp boğuk, hafif itirazlar etti ama o kadar ıslaktı ki, bacağından aşağıya doğru parıldayan bir iz kaldı.

Başparmağım tembelce kalçasının kıvrımını okşadı, yavaş yavaş merkezine doğru yaklaştı. Büzülmüş deliğinin üzerinden geçirdim ve sonra hafifçe vajinasına daldırdım.

“Kendini rezil ettin,” diye mırıldandım, baş parmağımı kaygan kıvrımlarının arasında gezdirirken. Nefesi kesildi, kasları gerildi, sırtı dokunuşuma doğru kavislendi. “Bütün bunlar benim için mi, Berry?”

Hıçkırarak, "Lütfen..." dedi.

Kemeri yumruğumun etrafına doladım ve fermuarımı indirdim, sesi havada yankılandı. "Bunu sen istediğini unutma." Penisimi yumruğumla kavradım ve kalın başını giriş yerinde gezdirdim.

Bir an duraksadı. Sonra, "Beni kullan, Rom."

Gözlerim karardı. İnleyerek ona doğru çöktüm ve *Tanrım* , o kadar sıkı ve sıcaktı ki, bir şekilde daha öncekinden bile daha iyiydi. Kalçamı kalçalarına iyice bastırırken, içimden saf bir zevk dalgası geçti.

Avucumu sırtında gezdirdim. "Ne kadar iyi hissettiğinin farkında bile değilsin, Berry. Hiçbir fikrin yok."

Sonra fark ettim ki, hiçbir engel yok. Aramızda hiçbir şey yok.

İşimi henüz bitirmemiştim.

Bütün vücudum kaskatı kesildi.

Bunu en son şu zamandan beri yapmamıştım— Hayır. Şu anda bunu düşünmeyecektim.

Bu, o zamankiyle *hiç* alakası yoktu.

Bu çok samimiydi. Akıl almazdı. *Mükemmeldi* .

Başım omuzlarımın arasına düştü. Hareket etmemek için harcadığım çaba yüzünden vücudum titriyordu. "Mia, ben—"

"Doğum kontrol hapı kullanıyorum," diye fısıldadı. "Bırakma."

İki kelime.

Ve aklımı kaybettim.

Kalçalarımı öne doğru hızla ittim ve kendimi iyice içine gömdüm. O da hıçkırarak adımı haykırdı, her itişte başı sallanıyordu.

“Rom. Aman Tanrım—”

Eğildim, vücudumu onun üzerine kıvırdım, ona daha da yakın olmak istiyordum. Dişlerim kulağının kenarına değdi. "Dayanabilirsin bebeğim. Kahretsin, çok iyi dayanıyorsun."

Onu öylece, sertçe, hızlıca, acımasızca becerdim ki, ta ki testislerim kasılana, tam boşalmanın eşiğine gelene kadar. Ama böyle boşalmak istemiyordum.

Onu doldurduğumda yüz ifadesini görmek istedim.

Çıkarmam bir saniye sürdü. Kemeri çıkarmam üç saniye. Onu ters çevirip kollarımın arasına alıp duvara çarpmam beş saniye sürdü.

Ama onun içine tekrar dalmam için geçen birkaç saniye, gözlerimiz birbirine kenetlenirken, aramızda gerçek kıvılcımlar saçarken, lanet olası bir sonsuzluğa dönüştü.

Bu sadece seks değildi.

O da biliyordu. Ben de biliyordum.

Ama ikimiz de tek kelime etmedik.

Bacakları belime dolanmıştı, ben de içeri ve dışarı doğru hareket ederken, onun ne kadar iyi hissettirdiğine inliyordum. Parmaklarım klitorisini buldu, okşayıp tahrik ederken, kollarımda eriyip gittiğini izledim.

Titreyen vücuduyla beni sıkıca kavradı, tırnakları omuzlarıma saplandı.

"Bana saldırmaya mı kalkacaksın, Berry?" Dudaklarım boğazındaki damarların üzerinde gezinirken tenini tattım, çenesini hafifçe ısırdım, dudaklarını tırmaladım.

Nefesi kesildi, bacakları beni sıkıca sardı, orgazmı tüm vücudunu sarstı.

Hepsi bu kadardı.

Vücudum gerildi ve içine boşalırken dişlerimin arasından kısık bir hırıltı çıktı. Ellerim kalçalarını kavradı, onu ait olduğu yerde tuttu.

Benimle.

Boynuna doğru inleyerek içeri girip çıktım, kafamın içindeki fırtınayı kovmaya boşuna çalışıyordum.

İkimiz de birbirimize yalan söylüyorduk.

Ve ikimizin de nasıl duracağımız konusunda en ufak bir fikri yoktu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 36

BENİM

"Bir haftada bir milyondan fazla izlenme olağanüstü," dedi babamın sosyal medya yöneticisi Corine, garson makarnasını getirirken sırıtarak. "Ve şu yorumlara bakın. 'Bravo Bay Morales. Sonunda biri mantıklı konuşuyor.' 'Tamam ama o kıyafet? Adam yemek yedi.'" Bana baktı. "Harika iş, Mia."

Somonumu keserken gülümsedim. "Sadece üzerime düşeni yapıyorum."

“Kafam karıştı. Ne yedin?” diye sordu Lionel, kaşlarını çatarak. Yetmiş yaşında, kampanyanın en yaşlı danışmanlarından biriydi.

"Yani iyi görünüyordu demek," diye açıkladım. "Bu, Z kuşağının kullandığı bir terim."

Hâlâ şaşkın görünüyordu, başını salladı.

Gülümsememi gizlemek için peçeteyi ağzıma sürdüm ve masanın karşısından Jenny'nin sert bakışlarıyla karşılaştım.

Geçen hafta Eliza'nın çekimi için hazırlık toplantısını atladığım için hâlâ bana kızgındı. Davranış şekline bakılırsa, sanki ölüm cezası gerektiren bir suç işlemişim gibiydi.

Onun tavırlarından bıkmaya başlamıştım. Yıl boyunca sadece birkaç randevumu kaçırmıştım ve elimden gelenin en iyisini yapıyordum. Biraz anlayış göstermek onu öldürmezdi.

En azından çekimler iyi geçmişti. Ve Romolo…

Romolo bütün gece benimle kaldı. Hatta defalarca gerek olmadığını söylememe rağmen, sabah beni gideceğim yere bıraktı.

Bunu üçüncü kez söylediğimde, bana ters ters baktı ve direksiyonu daha sıkı kavradı. "Ben ne istersem onu yaparım, Berry."

Bu beni susturdu.

Yolculuğun geri kalanı gergin geçti. Kavga ettiğimiz için değil, ikimiz de son on sekiz saatte olanları bildiğimiz için gergindi.

Yazılı olmayan kurallar çiğnenmişti.

O bunu sadece seks olarak görmüyordu. Ve hâlâ kendini koruma içgüdüsüne inanan yanım, keşke öyle görseydi diye düşündü. Çünkü alternatif, on harfli bir kelimeydi.

Kalp kırıklığı.

O zamandan beri onu üç kez daha gördüm.

Sahip olduğu ince duvarlı, kahverengi taş binada, avucunu ağzıma kapatarak beni susturmuştu.

Brooklyn'deki bir otelde, vücutlarımızın etrafında buhar yükselmişti ve duş kabininin camına el izlerimizi bırakmıştık.

Şehrin kuzeyindeki bir kulübede, yıldızların altında sevişmiştik—yani, sikişmiştik.

Ve her seferinde, sınırlar biraz daha bulanıklaşıyordu. Nefes kesen heyecan, düşme hissi... hepsi, korku çökermeden önce kıymetli saniyeler boyunca sürüyordu.

8 Kasım çok yakındı.

Corine, beni tekrar sohbete çekerek, "Yeni reklamların nasıl performans göstereceğini görmek için heyecanlıyız," diye devam etti. "Çok etkili reklamlar. Harika bir hikaye anlatımı. Banliyölerdeki son direnenleri de kazanmayı umuyoruz."

“Yorumları yakından takip edelim,” dedi babam. “Erken bir şeyler görmek istiyorum—” Bakışları arkamdaki bir şeye takılınca sesi kesildi.

Masada birdenbire sessizlik oldu.

"Bu, tahmin ettiğim kişi mi?" diye fısıldadı Corine.

Omzumu çevirip şöyle bir baktım ve midem cam kırıklarıyla doldu.

Romolo ve ailesi restorana yeni girmişlerdi.

Masamızdaki gerginlik, birisi bomba tehdidinde bulunmuş olsaydı bile daha fazla olmazdı.

"Gitmeli miyiz?" diye sordu babamın yardımcılarından Mike.

“Hayır.” Babam peçetesiyle ağzını silerken restoranın diğer tarafındaki gruba baktı. “Bu, korkmuş gibi görünmemize neden olur.”

Onu zar zor duydum. Duyularım Romolo'ya kilitlenmişti, o ise benim varlığımdan habersizdi. Koyu yeşil yün paltosu ve boynuna doladığı atkısıyla girişin yakınında duruyordu.

Arkasında, Cosimo yorgun görünüyordu. Fabi'ye göre, sonunda onunla buluşmayı kabul etmiş, ancak sürekli seyahatte olduğu için buluşmayı ertelemişti. Cosimo'nun yanında, dövmeli ve yüzü okunmaz halde duran üçüncü Ferraro kardeş Alessio vardı.

Önde, resepsiyon masasında, ebeveynleri duruyordu.

Fotoğraflarını görmüştüm ama onları bizzat görmek farklıydı.

Romolo'nun annesi—heybetli, gümüş rengi saçları ve kırmızıya boyanmış dudaklarıyla—insanları rahatlatmak için tasarlanmış bir gülümsemeye sahipti, ancak asil duruşu sessiz bir otorite yayıyordu. Babamın finansmanıyla ilgili saçma teoriyi uyduran kocası değil, oydu. Ona bakarak bile kenarda durmadığını anlayabiliyordum. Oyunlarında aktif bir oyuncuydu.

Kocasının varlığı gürültülü değildi, ama görmezden gelmek imkansızdı. Gino Ferraro ellili yaşlarının sonlarındaydı ve karısı gibi onun da saçları

beyazlamıştı. İkisinin de yaşlarını gizlemeye çalışmamaları, bilinçli bir ifade gibiydi.

Onlar en iyilerdi. Etkileyecekleri *kimse yoktu* .

Burası, iş anlaşmalarının cilalı gümüş takımlar üzerinde fısıltılarla yapıldığı türden, üst düzey bir restorandı. Ferraro ailesinin girişi neredeyse her masanın dikkatini çekti. Bir garsonun eşliğinde yerlerine doğru ilerlerken, odanın her tarafına fısıltılar yayıldı.

Zorlukla yutkundum.

Babam iktidar için savaşıyordu. Ferraro ailesi zaten iktidara sahipti. Korkulan, saygı duyulan, hürmet edilen bir aileydiler ve savaşmadan pes etmeyeceklerdi.

Sinirlerim diken diken oldu. *Bu tarafa bakmayın.*

Ama sanki düşüncelerimi duymuş gibi, tanıdık bir çift gri göz beni buldu.

Romolo'nun değil.

Annesinin.

Yüzünde kısa bir tanıma ifadesi belirdi, ardından bakışları babama kaydı. Gino'nun koluna dokundu, dudakları sadece onun duyabileceği bir fısıltıyla kıpırdadı.

Bakışlarını kadının yönüne çevirdi, adımları yavaşladı. Oğulları bunu fark etti ve hep birlikte başlarını çevirdiler.

İşte o zaman Romolo beni gördü.

Yüzü taş gibi donuklaştı.

Gino Ferraro ceketini düzeltti ve bize doğru ilerlemeye başladı. Sadece Romolo onu takip etti.

Aman Tanrım.

Titreyen parmaklarımla peçetemi sıkıca tutarak koltuğuma daha da gömüldüm.

Babam Gino Ferraro ile hiçbir zaman doğrudan konuşmamıştı. Adamın onunla görüşme girişimlerini küçümseyerek reddetmişti.

Artık onlardan kaçamazdı; korkak gibi restorandan kaçmak istemediği sürece.

Gino, sessiz yemek salonunda sesi kolayca duyulabilen bir şekilde, "Carlos Morales," dedi. "Sonunda tanışmamızın zamanı gelmişti, sence de öyle değil mi?"

Babam onu karşılamak için ayağa kalkmadı; bu, dile getirilmemiş bir hakaret gibiydi. Bunun yerine, sandalyesine yaslandı ve peçetesini umursamaz bir tavırla masaya fırlattı.

"Umarım elleriniz arkadan kelepçelenmiş halde bir mahkeme salonunda gerçekleşir."

Masa örtüsüne bakarken ensemde yakıcı bir sıcaklık yayıldı. Bu gereksiz yere saldırgan bir davranış gibi görünüyordu. Babam onu kışkırtmaya mı çalışıyordu?

Gino'nun kıkırdaması küçümseyiciydi. "Gerçekten de geniş bir hayal gücüne sahipsin. Bildiğim kadarıyla masum insanlara pranga takmıyorlar. Hele de o insanlar senin çok sevdiğini iddia ettiğin şehre benim yaptığım gibi cömert katkılarda bulunuyorlarsa."

“Cömert katkılar mı?” Babam kaşını kaldırdı. “Sokaklarımızı doldurduğunuz pislikten mi bahsediyorsunuz? Yok ettiğiniz ailelerden mi? Cömertliğiniz olmasaydı daha iyi olurdu.”

Gino'nun duruşu değişti, ifadesi karardı. "Ailem hakkındaki komplo teorileriniz giderek daha yaratıcı hale geliyor, ama bunlar sadece teori."

Romolo'ya şöyle bir göz attım. Çenesi sıkıydı, elleri ceplerine iyice sokulmuştu. Bana değil, herkese bakıyordu.

Aynı şey Vita Ferraro için söylenemezdi. Oğullarıyla birlikte Gino ve Romolo'nun onları bıraktığı yerde duruyordu, keskin bakışları yüzüme dikilmişti.

Midem huzursuzluktan kasıldı. Ne arıyordu acaba?

Yüz ifademi zorla bir maskeye dönüştürdüm. Ona analiz edebileceği, didikleyebileceği hiçbir şey vermeyecektim.

Bu sırada Gino ve babam sözlü atışmalarına devam ettiler.

“Hiç utanman yok,” dedi babam. “Kibirliğin senin sonun olacak, Ferraro.”

Sus artık, babamın isteği buydu. *Daha da kötüleştirmeden dur.* .

Bunun yerine öne eğildi, ifadesi daha da sertleşti. "Ve eğer seçildiğim anda savcıyla birlikte başlatacağım soruşturmalarda oğullarınızın kurtulacağını düşünüyorsanız yanılıyorsunuz. Hepiniz bedelini ödeyeceksiniz."

Gino'nun yüzündeki son sırıtma da kayboldu. Oğullarına yönelik tehdit onu derinden etkilemişti.

“Eşinizin burada olmaması çok üzücü, Morales. Onunla tanışmayı çok isterdim. Ama görünüşe göre aileniz trajedilerle boğuşuyor—önce kardeşiniz, sonra da eşinizin talihsiz durumu.” Bakışları bana kaydı. “Umarım bu şanssızlık serisi kızınıza da sıçlamaz.”

Bu neredeyse gizlenmiş tehdit karşısında nefesim kesildi. Masanın etrafındaki bazı kişiler duyulur bir şekilde nefeslerini tuttular. Babam kıpırdamadı. Ama eğer bakışlar öldürebilseydi, Gino Ferraro ölmüş olurdu.

"Onları öğle yemeklerine geri dönmeye bırakmalıyız," diye kaba bir ses araya girdi.

Herkes babama veya Gino'ya bakıyordu.

Ama Romolo bana bakıyordu.

Yüzündeki o ifadesiz sakinlik, içimde bir uyarı işareti uyandırdı.

Başımı hafifçe salladım. Beni savunmaya gelmemeleri için içimden sessizce yalvarıyordum.

Onun bunu yapmak istediğini nereden bildim? İçgüdüsel bir histi, ama ona güvendim.

Bakışları yumuşadı.

"Elveda Ferraro," diye homurdandı babam. "Son birkaç haftanın huzurunu çıkar. Ben belediye başkanı olduktan sonra, bu duyguyu ancak ölüm döşeğinde yeniden yaşayacaksın."

Gino cevap vermedi, sadece arkasını dönüp ağır adımlarla, hiç rahatsız olmadan uzaklaştı.

Romolo bir an daha oyalandı, sonra da gitti ve ardında öyle ağır bir sessizlik bıraktı ki, sanki tüm oda nefesini tutmuş gibiydi.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 37

BENİM

Babam, Ferraro ailesi masalarına doğru yürüdükten beri tek kelime etmemişti. Grubumuzun geri kalanı da kısa bir süre sohbet etmeye çalıştıktan sonra pes edip tabaklarına odaklanmıştı.

Kimse buradan aceleyle ayrılmak istiyormuş gibi görünmek istemiyordu, çünkü Ferrarolar bizi korkuttuklarını düşünebilirlerdi, ama dürüst olmak gerekirse, ben de bir an önce ayrılmak için sabırsızlanıyordum. Masamızdaki insanlar zaman zaman bana endişeli bakışlar atıyorlardı, muhtemelen Gino'nun veda sözlerini hatırlıyorlardı. Onların ilgisi, tehdidin kendisinden daha çok rahatsız etti beni.

Garson tatlı isteyip istemediğimizi sormak için yanımıza geldiğinde, babam başını salladı ve hesabı istedi.

Şükürler olsun Tanrıya.

"Gitmeden önce tuvalete gitmem gerekiyor," dedim.

Jenny, oturduğu yerden kalkarken, "Dışarıda bekleyeceğiz," diye yanıtladı.

Koridor, yemek salonunun hafif sohbet sesleri dışında sessizdi. Tuvaletlere doğru koridorda ilerledim. Yarı yolda erkekler tuvaletinin kapısı açıldı ve Romolo dışarı çıktı.

Dudaklarım nefes verirken aralandı.

İşte oradaydı. Yalnız. İkimiz de yalnızdık. Ama babam, ekibi ve Rom'un ailesi sadece birkaç metre ötede olduğu için konuşamıyorduk, orada oyalanamıyorduk. Yine de görünmez bir bağ bizi birbirimize doğru çekiyordu.

Her adım ağır geliyordu, bacaklarım beton gibiydi. Onun kederli gözleri benimkine kilitlendi ve zaman yavaşlamış gibiydi.

Ona iyi olduğumu söylemek istedim. Benim için endişelenmesine gerek olmadığını. Babasının yaptıklarından onu sorumlu tutmadığımı, tıpkı onun da beni kendi yaptıklarımın sorumlusu tutmamasını umduğum gibi.

Ama benim yapabileceğim tek şey sessiz kalmaktı.

Yan yana geçerken ellerimiz birbirine değdi. Tenimde bir elektrik akımı geçti. Daha fazlasını o kadar çok istedim ki, parmaklarımı kısa ve pervasız bir saniyeliğine onun parmaklarının arasına kaydırdım. Sonra geri çekildim ve kadınlar tuvaletine girdim.

Dışarı çıktığımda, Jenny koridorun sonunda garip bir ifadeyle duruyordu. "Ceketini vestiyerden aldım."

“Teşekkürler.” Elinden aldım. “Gitmeye hazır mısın?”

"Evet," dedi sesi sert bir tonda.

Dışarı çıktık. Babam ve ekibinin geri kalanı şehrin diğer ucundaki bir toplantıya gitmişti bile. Jenny ve benim katılmamıza gerek yoktu, bu yüzden taksiyle seçim merkezine dönecektik.

Birini işaret etti ve biz de içine bindik.

"Şey, daha kötü de olabilirdi sanırım," dedim, hissetmediğim bir hafifliği ses tonuma zorla yansıtarak. "Cadılar Bayramı için bir planın var mı?"

Jenny pencereden dışarı baktı ve cevap vermedi.

İçimde büyük bir hayal kırıklığı kabardı. "Gerçekten mi? Şimdi de bana sessiz muamele mi yapıyorsun? Jenny, bu saçmalık olmaya başladı. Sadece bir hazırlık toplantısıydı. Bunu artık geride bırakmalısın."

Başını hızla bana çevirdi, gözleri keskin bir ifadeyle, "Onunla yattığını biliyorum, Mia." dedi.

Çenem şakladı. Sözleri adeta bir tokat gibiydi.

Nasıl?

Koridorda Romolo ile yan yana geçerken bizi gördü mü? Hayır. Arkamda değildi. Bundan emindim.

Çantamı daha sıkı kavradım. "Neyden bahsediyorsun?"

"Aptal numarası yapma. Romolo'nun ceketini vestiyerde gördüm. Bir keresinde kartları bıraktığımda dairenizde asılı olan ceketin aynısı."

Saçmalık!

Zihnim karmakarışıktı. Mantıklı bir açıklamaya ihtiyacım vardı. Ya da belki de sadece inkar etmem, inkar etmem, inkar etmem gerekiyordu.

Sinirlenmiş gibi yaptım. "Sence bu şehirde bu cekete sahip tek erkek o mu?"

Gözlerini devirdi, sanki söylediklerime hiç inanmıyormuş gibiydi. "Lütfen. O talihsiz karşılaşma boyunca sana bakmaktan kaçındı. Ve sonunda baktığında?" Alaycı bir şekilde güldü. "Aman Tanrım, Mia. Sana sanki *onunmuşsun* gibi baktı. Başka kimsenin fark etmemesine şaşırdım."

Ambulans sireninin tiz çığlığı havayı yarıp geçti. Boğazımda bir endişe düğümlendi. Eğer Jenny babama söylerse, tüm hayatım altüst olurdu. Özellikle de o öğle yemeğinin ne kadar kötü geçtiğinden sonra—babam anlamaya bile çalışmazdı. Tam bir savaş halindeydi.

Bu durumu kurtarmanın tek yolu sakin kalıp kelimelerimi dikkatlice seçmekti.

Jenny ellerini kucağında birleştirdi, eklemleri bembeyaz olmuştu. "Açıklamanızı bekliyorum."

“Bir partide tanıştık. Çok uzun zaman olmadı,” diye geçiştirdim.

"Ciddi mi?" diye sordu. Hasar kontrol modundaydı, tehdidi değerlendirmeye çalışıyordu. Değerlendirmesine bağlı olarak, babasını

bilgilendirip bilgilendirmemeye karar verecekti.

Onu sakinleştirmem gerekiyordu.

“Önemli değil. Bir hata.” Bu yalan dilimde adeta yanıp tutuşuyordu.

Kadın homurdandı. "Saçmalık. Seni tanıyorum Mia. Tek gecelik bir ilişki için bütün bunları riske atmazdın. O yüzden bana dürüst ol. Durum ne kadar kötü? Onu seviyor musun?"

Aşk. Bu kelime dudaklarından bir suçlama gibi döküldü.

Boğazımda bir yumru oluştu. Gözlerimin arkası karıncalandı. Yüzümün asık halini görmeden önce arkamı döndüm.

Onu seviyor musun?

Kendime sormaya cesaret edemediğim bir soruydu.

Cevabı bilmiyordum. Ya da belki biliyordum ama onunla yüzleşmeye hazır değildim.

Hâlâ, bedenim onun varlığını özlüyordu. Yüzümü göğsüne yaslamak, kollarının beni sıkıca sarmasını hissetmek, kulağıma o alçak, tanıdık mırıltıyı duymak istiyordum. Bu şehirdeki en tehlikeli adamlardan biriydi, ama nedense benim en güvenli sığınağım olmuştu.

Daha derinlerde yatanı gizleyen sert dış görünüş. Hassas anlarla yumuşayan keskin kenarlar. İçine biraz ışık saçtığıma inanmak istediğim karanlık.

Onu anlamak kolay değildi. Ya da sevmek de.

Ama yine de düşmüştüm.

Pencerenin ardındaki sokak bulanıklaştı.

“Mia, kimi daha çok seviyorsun?” Jenny’nin sesi havayı yarıp geçti. Darbeyi yumuşatmaya çalışmadı. “Onu mu, yoksa babanı mı?”

Yanağımdan süzülen bir gözyaşını elimin tersiyle sildim. "Bu adil değil."

“Hayatta pek çok şey adil değil,” diye sertçe karşılık verdi. “Romolo Ferraro adaletsizlik konusunda uzman. Ona ve ailesine bakın. Geçen hafta

Brooklyn'deki bir depoda patlama oldu. Üç kişi öldü. Söylentiye göre, bu, ailesinin kendi bölgelerine girmeye çalışan bir çeteye uyarı göndermesiydi.”

“Bu bir söylenti.” Sesim titriyordu.

"Bunlar tam birer suçlu," diye tısladı. "Bunu biliyorsun Mia. Nasıl göz yumabilirsin? Seni daha iyi biri sanıyordum."

Göğsümde dayanılmaz bir öfke yükseldi. Haklıydı. O bir *suçluydu* . Ve birkaç ay önceki Mia, bu gerçeğin ağırlığı altında çökerdi.

Ama artık aynı kadın değildim. Değişmiştim. Ve Romolo'yu sadece o tek etikete indirgeyemezdim.

Dişlerimi sıktım. "Onu tanımıyorsun."

“Sen de öyle düşünmüyorsun,” diye karşılık verdi Jenny, öfkesi dalga dalga yüzüne yayılıyordu. “Eğer onun tek bir iyi özelliği bile olduğunu düşünüyorsan, kendini kandırıyorsun. Eğer buna son vermezsen, babana söylemekten başka çarem kalmayacak. Tehlikede olan çok şey var.”

“Bunun seçimle hiçbir ilgisi yok.” Jenny ağzını kapalı tutsaydı, kimse öğrenmezdi.

Evet, sonunda bitirmek zorunda kaldım. Ama bunu kendi şartlarımla yapmak istedim.

Daha da yaklaştı, sesi buz gibi bir sakinliğe büründü. "İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz. Gerekirse seni ev hapsine aldırırım. Onu bir daha *göremezsin* ."

"Beni böyle kontrol etmeye hakkın yok!" diye çıkıştım.

“Belki hakkım yok ama gücüm var. Baban son birkaç haftadır neler yaptığını bilseydi, seni hizaya sokmak için ne gerekiyorsa yapmam için bana tam yetki verirdi. Bu senin iyiliğin için olurdu. Bu çılgınlıktan uyandığında –ki bu tam olarak bir çılgınlık– hayatının en büyük hatasını yapmaya ne kadar yaklaştığını anlayacaksın.”

Nefes alamıyormuş gibi hissediyordum. "Bu yıl boyunca benden istediğiniz *her şeyi* yaptım."

"Ve eğer bu son birkaç haftayı berbat ederseniz, her şey boşa gidecek."

Araç, seçim kampanyası ofislerinin önünde yavaşlayarak durdu.

Jenny'nin bakışları beni soğuk bir şekilde süzdü, sanki beni ilk kez görüyormuş gibiydi. "Bunu bitirmek için üç günün var. Ondan sonra, bu kampanyayı korumak için ne gerekiyorsa yapacağım."

Sonra başını sallayarak kapıyı açtı ve dışarı çıktı; beni arkasında paramparça olmuş bir halde bıraktı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 38

ROM

İkinci kristal bardak cama çarparak parçalandı ve kırık cam parçaları parke zemine saçıldı. "O şerefsiz!"

Babam kolay kolay sinirlenmezdi ama restorandaki felaket onu çileden çıkarmıştı. Çatı katına dönüş yolculuğu hayatımın en gergin araba yolculuğu olmuştu.

"Bunu temizlemeleri için personeli çağıracağım," dedi anne, kırık camlara bakarak.

“Şimdi olmaz,” diye bağırdı babam. “Biraz dağınıklıkla başa çıkabilirsin, Vita.”

Aman Tanrım. Ona çok sert çıkışıyordu. İşte o zaman durumun kötü olduğunu anladın.

Bara doğru yürüdüm ve son kalan bardağa biraz viski doldurdum. Lanet olsun, bir içkiye ihtiyacım vardı. Mia'ya yönelik örtülü tehdit yüzünden içimde hâlâ öfke kaynıyordu. Ama her şeyden çok kendime kızgındım. Bunu durduramamıştım. Onu savunamamıştım.

Tek tesellim, babamın onun saçının teline bile dokunmasına asla izin vermeyeceğimi bilmekti. Ne gerekiyorsa gereksin, umurumda değildi. Onun kişisel koruması olmak zorunda kalsam bile, öyle olsun.

Ona asla zarar vermezdi.

“Böyle bir duruma nasıl geldik?” diye öfkeyle söylendi babam. “Anketlerde nasıl hala önde gidiyor? Aylardır araştırıyoruz, ne bulduk? Hiçbir şey.”

Annemin keskin bakışları bana dikildi. "Kızım Romolo. Haftalar önce bize işimize yarayacak bir şey vermen gerekiyordu."

Çenemi sıktım. "Üzerinde çalışıyorum."

“Hayır. Beklemekten bıktık,” diye çıkıştı annem. “Eğer işe yarar bir şeyi yoksa, onu kullanırız. Zamanımız kalmadı. Fotoğraflar nerede?”

Fotoğraflar. Mia'ya çekeceğimi söylediğim, beni ve Mia'yı mahvedecek fotoğraflar.

Onlar yoktu. Asla da olmayacaklardı.

"Resimleri Photoshop'lamak kolay," dedim küçümseyerek. "Bu zayıf bir plan."

“Öyleyse hemen bir video çekin. Videoda onu küçük düşürün. Seçimi etkilemese bile canını yakacaktır. Morales onu kampanyanın geri kalanında sahaya çıkaramayacak.”

Boğazıma safra geldi. Aklını kaçırmıştı. Gerçekten benden Mia'yı küçük düşürecek bir seks kaseti çekip yayınlamamı mı istiyordu?

"Daha kötüsünü de yaptın," dedi soğuk bir sesle, sanki tereddütümü hissetmiş gibi. "Kendini bunun üstünde sanma."

Oda gergin bir sessizliğe bürünmüştü. Alessio kaşlarını çatmış bir şekilde beni izliyordu. Cosimo'nun ifadesini okumak daha zordu, ancak gözlerinde endişe olabilecek bir şey belirdi.

Ne demek istediğini anlamadılar.

Şükürler olsun.

Doğruydu. Daha kötüsünü de yapmıştım.

Ama bu Mia ile tanışmadan önceydi. O zamanlar sahip olduğum tek şey ailemdi. Şimdi ise daha fazlasına sahiptim, her ne kadar sadece geçici olsa

da. Ne pahasına olursa olsun, geçmişteki hatalarımı Mia ile tekrarlamayacaktım.

“Romolo.”

Bakışlarım aniden annemin gözlerine döndü. "Evet?"

Kollarını kavuşturmuş, başını yana eğmişti. "Bir sorun mu var?"

İçeceğimden yavaşça bir yudum aldım. "Hayır. Sadece önemsiz şeylerle uğraşacak vaktimiz olmadığını düşünüyorum."

"Emir verildi. Tartışma bitti."

“Pekala,” diye dişlerimi sıktım. “Bana birkaç gün ver.” Eli boş döndüğümde, bir açıklamam hazır olacaktı. Mia'nın seçimlere bu kadar yakın bir zamanda benimle görüşmek istemediği gibi bir şey. O lanet olası öğle yemeğinden sonra, bunun zaten doğru olup olmadığını bilemezdim.

O karşılaşma, birlikte geçireceğimiz günlerin sayılı olduğunu acımasızca hatırlatmıştı. Ve bu beni bir şeyleri kırmak istememe neden olmuştu.

Babam sandalyesine yaslandı. "Morales'in kazanmasına hazırlıklı olmalıyız. Çok özgüvenli. Bize karşı bir şeyler biliyor olma ihtimali var."

“Onun aklını karıştırmasına izin veriyorsun.” Annenin sesi gergindi. “Hiçbir şeyi yok. Sakin kalmalı, akıllı davranmalı ve operasyonlarımızı ve personelimizi sıkı bir şekilde kontrol altında tutmalıyız.”

Babam ağır bir kağıt ağırlığını eline aldı, parmakları onu kavrayıp esniyordu. "Alvarez ile olan bu anlaşma bozulursa, ortaklarımızın güvenini sarsacak, aileyi de saymıyorum bile."

“Az önce bir haber aldım,” dedi Cosimo telefonuna bakarak. “Alvarez’in özel uçağının uçuş kayıtlarına ulaştık. Geçen hafta Amerika’ya gelmiş gibi görünüyor. Finger Lakes bölgesindeki küçük bir özel havaalanına inmiş. Bundan sonra izini süremedik ama dönerse hazır olacağız. O bölgede tanıdığınız biri var mı?”

Bardağı daha sıkı kavradım.

Finger Lakes mi?

Mia, Morales'in İşçi Bayramı hafta sonu orada bir toplantısı olduğunu söylemişti.

Babamın bakışları şehrin silüetine kaydı. "Aklıma kimse gelmiyor ama iyi bir ipucu. Daha fazla gelişme olursa, o ziyaretle ilgili başka bir şey öğrenirsen, hemen bana bildirmeni istiyorum."

Viski boğazımdan aşağı inerken yaktı. Tesadüf mü?

İçgüdülerim hayır dedi.

Ama eğer Mia'nın babası Kolombiyalılarla yaptığımız anlaşmayı sabote etmeye çalışan aynı kişilerle bağlantılıysa... bu, annemin bile ondan beklemediği bir yolsuzluk seviyesi anlamına gelir.

Mia'ya sorabilirim. Daha fazla bilgi edinmeye çalışabilirim.

Eğer hâlâ benimle konuşmaya istekliyse.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 39

ROM

Otel, Upper West Side'da sakin bir sokakta yer alan küçük, gösterişsiz bir tuğla binaydı. Sadece on odası vardı ve ben Mia ile kendim için başkanlık süitini rezerve etmiştim. Mia geç kalıyordu ve ben de biraz rahatlamak için bara indim.

Mekan neredeyse bomboştu, sadece birkaç mahalle sakini yıpranmış deri koltuklarda şarap içiyordu. Onlar kendi işleriyle meşguldü, ben de kendi işimle.

Yakamı gevşetip, göğsümü kemiren karmaşık duyguları yatıştırmaya çalışarak bir yudum daha viski içtim.

Mia dün mesajıma cevap vermekte çok uzun süre oyalandı. O kadar uzun sürdü ki, terlemeye başladım. O kadar uzun sürdü ki, bunun diğer tarafında beni neyin beklediğinin acı tadını aldım.

Onsuz bir hayat.

Bunun böyle olacağını her zaman biliyordum. Bir son kullanma tarihimiz olduğunu da. Ama şimdi bu gerçekle yüzleşirken bile, bunu kabullenmekte zorlanıyordum.

İmkansız fikirler kafamda dönüp duruyordu.

Hayatımda bildiğim tek hayattan vazgeçmek gibi fikirler. İster beğensin ister beğenmesin, onu da yanımda götürmek gibi fikirler.

Ama içten içe bunu yapamayacağımı biliyordum. Bencil bir heriftim, ama onu kendi hayatımda tutmak için hayatını mahvedemezdim. Bu bilgi, bencilliğimden daha güçlü bir şey tarafından yönlendiriliyordu, adını koymayı reddettiğim bir şey.

Bu tür saplantılı çekimin kısa sürede ve yoğun bir şekilde alevlenip söndüğünü düşünürdüm hep, ama Mia'da durum farklıydı.

Bu beni doğrudan felakete sürükledi.

Döner kapı döndü ve işte oradaydı.

Dudaklarının sert ifadesi bana bir şeylerin ters gittiğini gösterdi. Karnımda bir endişe kırıntısı kıvrıldı, bu da dün öğleden beri içimde biriken stresi, kaygıyı ve kahrolası korkuyu daha da artırdı. Boş lobiyi geçti ve doğruca bana doğru yöneldi.

O yaklaşırken öylece durdum, kendimi hazırladım ve acaba sadece veda etmek için mi geldi diye merak ettim.

"Benim-"

Göğsüme yaslandı ve kollarını belime doladı.

İçimde bir şey sarsıldı.

Nefesimi verdim, kollarımı onun etrafına doladım ve başının tepesine bir öpücük kondurdum.

"Bebeğim, neyin var?"

Barmen muhtemelen içki siparişini almak için yaklaşmaya başladı, ama ona öyle bir bakış attım ki, barmen hızla barın diğer ucuna kaçtı.

Mia başını yukarı kaldırdı. Gözlerinin etrafındaki kızarıklıktan anlaşıldığı kadarıyla ağlamıştı.

Bu beni mahvetti.

“Jenny biliyor.”

Kahrolası. Onu daha sıkı kavradım. "Nasıl?"

"Seni benim evimde gördüğünden beri ceketini fark etti. Restorandan çıktıktan sonra benimle yüzleşti."

Kahretsin. Montum mu? Baloda giydiğim montla aynı montla tekrar giymemeliydim.

"Bana seninle görüşmeyi bırakmam gerektiğini, yoksa babama söyleyeceğini söyledi."

Bundan sonra olacakları bilmek tüm vücudumu kasıp kavurdu. Sanki gerçek zamanlı olarak bir araba kazasını izliyordum. Bunu durdurmanın hiçbir yolu yoktu. Bana ilişkimizin bittiğini söyleyecekti.

Gözleri parıldayarak bana baktı. "Rom, ben—"

"Zaten geçici olması amaçlanmıştı," diye araya girdim.

Korkak.

Eğer ilk ben söyleseydim, içimi paramparça etmediğini iddia edebilirdim.

Kaşlarının arasında bir çentik belirdi. “Oraya varmak istemiyordum. Düşündüm de…” Avuç içlerini ceketimin yakalarına bastırırken yüzünde meydan okuma ve bir nebze umutsuzluk belirdi. “Bana doğruyu söyle, Rom.”

“Hangi gerçek?”

"Benim hakkımda gerçekten ne düşünüyorsun?"

Yanağımın içini ısırdım. Bu daha da kötüydü. Blöfümü ortaya çıkarıyordu.

Ona karşı ne hissediyorum?

Yıllarca *hissetmemeye* çalıştım, ta ki o hayatıma dalıp kapıları ardına kadar açana kadar. Ona gelince çok fazla şey hissediyordum. Ve eğer benim için ne ifade ettiğini bilseydi, üzerimde bir gücü olurdu.

Bu beni son derece savunmasız hissettirdi. Bundan nefret ettim.

Oysa cevap tam oradaydı, boğazımı tırmalıyordu, özgür kalmak için can atıyordu.

“Mia…” Kararsızlığın ciğerlerimi parçaladığı bir anda, uykuya daldım.

Derin bir nefes verdi. "Birbirimize karşı dürüst olursak, belki bunu çözebiliriz." Alnını göğsüme yasladı ve sesi şimdi daha kısık çıkıyordu. "Bunu çözmek *istiyorum* ."

Avucumla başının arkasını kavradım ve tavana baktım.

Eğer dolabımda sakladığım sırları bilseydi, yine de bunu çözmek ister miydi? Benim hakkımda bilmediği o kadar çok şey vardı ki. Sonunda onu geri adım attıracak o kadar çok şey vardı ki.

Bu yolda daha da ilerlemek, gerçekleştiğinde hem bizim hem de bizim için acıyı daha da artıracaktır.

Bir adım geri çekildi. “Düşünmen için sana biraz zaman vereyim. Ben tuvalete gideceğim. Bana bir içecek getir.” Hafif bir gülümseme. “Beğenebileceğimi düşündüğün bir şey olsun.” Elimi sıktı ve köşeyi dönüp gözden kayboldu.

Barmeni yanıma çağırdım ve ona meyve aromalı cin tonik sipariş ettim, aklım bir anda bir sürü düşünceyle doluydu.

Onunla istediğim şey, hayal ve yanılsamalarla bir araya getirilmiş bir fanteziydi. Ama Mia dünyayı benden farklı görüyordu; iyilikle dolu, olasılıklarla dolu, umut dolu bir dünya.

Olaylara onun bakış açısından bakmak, kendimi onun etkisine kaptırmak çok cazip geliyordu.

Parmak uçlarım bardak altlığının kenarını okşadı.

Doğrusu.

Doğrusu, ona delicesine aşıktım.

Hafif bir dokunuş sırtıma değdi.

"Sana bir cin tonik ısmarladım," dedim.

"En sevdiğim değil ama yine de kabul ederim."

Omurgam kaskatı kesildi. O ses Mia'ya ait değildi.

Arkamı döndüm ve Harper'la yüz yüze geldim.

Orospu çocuğu.

"Romolo," dedi zoraki bir gülümsemeyle. "Ne kadar tatsız bir sürpriz."

Burada birbirimize rastlama ihtimalimiz ne kadardı ki? Sonra birden aklıma geldi. Onunla birlikteyken burada bir kez karşılaşmıştık.

Dün gece o kadar gergindim ki, buluşma yerini seçerken bu son derece rahatsız edici gerçeği unutmuştum.

"Harper," diye onayladım, ensemde bir karıncalanma hissettim. Mia'yı görürse, onu televizyondan tanıyabilir.

Bu olamazdı.

“Burası güzel bir yer. Sakin.” Sözlerinden burukluk süzülüyordu. “Zaman zaman buraya geri geliyorum.”

“Belki de yarın gelseniz daha iyi olur.” Sesim, insanların genellikle kaçmasına neden olan bir tona büründü.

Ama bu Harper'ı hiç etkilemedi. Öneriyi görmezden geldi, bakışları barmenin az önce tezgaha koyduğu kokteyle kaydı.

"Kimi bekliyorsunuz?"

Ayağa kalktım. Eğer o gitmezse, ben giderdim. Mia'nın bunu görmesine izin veremezdim. "Başka bir yere gitmem gerekiyor."

Eli hızla uzandı ve parmakları bileğimi kavradı. "O berbat tavsiyeni dinledim ve onu terk ettim. Meğer evlilik sözleşmesi sağlammış. Hiçbir şey elde edemeden ayrıldım."

Çenemi sıktım. "Benim lanet olası sorunum değil."

Çantasını tezgâhın üzerine koydu ve öne eğildi. "Lanet olası hayatımı mahvettin."

Onu baştan aşağı süzdüm, ayrıntılara dikkat ettim. Zayıf bir vücut. Mat saçlar. Gözlerinin altında koyu halkalar. Messero'nun yatak odasında onu son gördüğüm zamana göre daha keskin ve sert görünüyordu.

O zaman hiçbir şey hissetmemiştim, acıma bile. Duygularımı bastırmakta eskiden çok iyiydim. Ama şimdi, beynimin arkasında bir pişmanlık hissi belirdi. "İstemediğin hiçbir şey yapmadım."

"Mutsuz bir kadın gördün ve bundan faydalandın."

Elimdeki içeceği alıp derin bir yudum aldım ama fayda etmedi. Asit boğazımdan aşağı kaydı. Evrenden gelen işaretlere veya mesajlara inanmıyordum.

Ama bu mu?

Bu da onlardan biri gibiydi.

Sen böylesin. Sen böylesin. Mia'ya onu sevdiğini söylemenin, gerçeği öğrendiğinde senin yanında kalması için yeterli olacağını mı sanıyorsun?

Loş ışıkta Harper'ın dişleri parladı. "Eğer pençelerini bana geçirmeseydin, belki onunla kalırdım. Bunun yerine beni mahvettin ve aklım başıma geldiğinde artık çok geçti." Bir trajedinin yasını tutan biri gibi derin bir iç çekti. "Keşke hiç tanışmasaydık."

Karnımda bir boşluk açıldı.

Bu sözleri ilk kez duymuyordum.

Zihnimde, sesleri senkronize olmuş, birbirinin üzerine yankılanarak, giderek daha da yükseliyordu.

Ardından üçüncü bir ses daha katıldı.

Mia'nın.

Onun bunu söylediğini asla duymak istemiyordum. Buna dayanabileceğimi düşünmüyordum.

Onu sevmem yeterli olmayacaktı. Birlikte olmanın bir yolunu bulmaya çalışmamız, onun hayatını ve ailesiyle olan ilişkisini alt üst edecekti.

Ne için?

Ben buna değmezdim. Sonunda bunu anlayacaktı.

Harper'ın parmakları göğsüme değdi. "Sen zehirlisin, Rom. Umarım bir gün bu zehir seni içten içe öldürür."

Çok uzun süre beklemesine gerek kalmayacaktı. Yapmam gerekeni kavradıkça damarlarımda zehir gibi bir yanma hissettim.

Harper'ın ellerini üzerimden ittim ve bardan çıktım.

Mia beni felakete sürüklemiş olabilir.

Ama onu da yanımda sürükleyecek değildim.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 40

BENİM

Romolo banyonun dışında beni bekliyordu. "Sonunda. Hadi gidelim."

Elimden çok sıkı bir şekilde tuttu ve beni asansöre doğru sürükledi.

Uzun adımlarına yetişmekte zorlanırken kaşlarım çatıldı. "Neler oluyor?"

“Hiçbir şey.” Çenesini sıkmasından boynundaki tendonlar gerilmişti.

Bu hiç de önemsiz bir şey değildi.

“Bir şey mi oldu? Rom—ah, canım acıyor!”

Elimi sanki yakmış gibi bıraktı ve parmaklarını yan tarafında yumruk yaptı. Yüzünde bir anlık bir ifade—pişmanlık mıydı acaba—belki de—belirtisi belirdi ama anında kayboldu.

"Konuşmamız gerekiyor," dedi sert bir şekilde. "Ama burada değil. Bize bir oda ayarladım."

Bana dokunuş şekli, gözlerindeki soğukluk... sanki birkaç dakika içinde yabancı birine dönüşmüştü.

Karnımda bir karmaşa düğümlendi. Hmm, beş dakika içinde neler olmuştu acaba?

Asansörle yukarı çıkış sessiz geçti. Hava yoğun, tam olarak anlayamadığım bir gerilimle ağırlaşmıştı. Romolo kıpırdamadı, göz kırpmadı. Sanki nefes almıyordu. Sadece kapıların daha hızlı açılmasını istiyormuş gibi onlara bakıyordu.

Bileğim hâlâ onun kavrayışının acısını hissediyordu. Dalgın dalgın ovdum. Göz ucuyla hareketi gördü ve irkildi. Yüzü buruştu.

"Özür dilerim," diye mırıldandı, kelimeler boğazından kazınmış gibi hırıltılı bir şekilde çıktı.

"Sorun yok. Sen iyi misin?" Ruh halindeki bu garip değişimi bir türlü anlayamadım.

Cevap yok. Katımıza çıktığımızda, kısa koridorda ağır adımlarla ilerledi, belli ki beni takip edeceğimi bekliyordu.

Oda güzeldi; gri ve mavi tonlarında, zevkli ve sade bir dekorasyona sahipti. Ancak kapı gürültüyle kapanıp Romolo'nun bakışları benimkilerle kesişmeden önce ayrıntıları neredeyse hiç fark edemedim.

O kadar yoğundu, o kadar karanlıktı ki, nefesimi kesti.

"Bitti."

Midem aniden alt üst oldu, sanki ayakkabılarımın altına kadar indi.

"İkimiz de bunun buradan sonra gidecek bir yeri olmadığını biliyoruz."

Şaşkınlıkla ona bakakaldım. İşler böyle gitmemeliydi.

Banyoda kendime moral verdim, ona karşı dürüst olmaya, ona nasıl aşık olduğumu gerçeği anlatmaya kendimi hazırladım.

Çünkü eğer bunu kabul etmeye, yüksek sesle söylemeye hazır olsaydık, bunu başarmanın bir yolu olmalıydı. Benim bir planım yoktu. Sadece deneme konusunda umutsuz bir arzu ve birlikte bunu başarabileceğimize dair derin bir inanç vardı.

Romolo'nun da denemek isteyeceğini düşünmüştüm. Artık onun söz konusu olduğunda sezgilerime güveniyordum.

Son birkaç dakikada onu bu hale getiren bir şey olmuş olmalı.

Ama ben bizden bu kadar kolay vazgeçecek değildim.

"Tuvalete gitmeden önce sana bir soru sormuştum." Sesim hissettiğimden çok daha sakin çıkıyordu. "Cevapla."

Mini bara doğru ağır adımlarla ilerledi. "Ne söylememi istiyorsun?" Küçük bir viski şişesinin kapağını açıp kehribar rengi sıvıyı bardağa dökerken elleri hafifçe titriyordu. "Keşke daha fazla zamanımız olsaydı?" Yutkunurken boğazı kasıldı, kadehi bir dikişte içti. "İkimiz de bunun uzun vadede asla yürümeyeceğini biliyorduk."

Göğsümün içinde boş bir acı belirdi. "Rom, sadece soruyu cevapla."

Benim hakkımda ne düşünüyorsun?

Bakışları üzerimde gezindi. Omuz silkti. "İyi bir seksdi."

Dünya bulanıklaştı, gözlerimden yaşlar süzülüyordu. Sözleri derinden yaraladı. Bağırmak, neden bu kadar adi davrandığını açıklamasını istemek istedim.

Nefes al. Sadece nefes al.

Bunu kastetmemişti. Kastetmediğini biliyordum. Kızgındı. Saldırganlaşmıştı. Korkmuştu.

Neyden korkuyorsun?

Gözlerim yanarken bile, onu anlama arzusu beni sakinleştirdi.

“Saçmalık.” Ellerimi yanlarımda sıkıca kenetleyerek bir adım öne çıktım. “Dışarıda ne oldu?”

Minibarın kenarını sıkıca kavradı. "Hiçbir şey olmadı. Boş ver gitsin, Mia."

“Neden yapayım ki? Neden senin bana yalan söylemene izin vereyim?”

“Aramızda sadece cinsel çekim vardı. Er ya da geç sönecekti. Eve git ve Jenny'ye ilişkimizin bittiğini söyle.” Sanki o çirkin sözlerin tadını silmeye çalışıyormuş gibi elini ağzının üzerinden geçirdi.

Rom iyi bir yalancıydı, ama o bile bizi sadece birbirleriyle yatmış iki insan olarak gösteremedi.

“Dışarıda seni bir şey tetikledi. Beni uzaklaştırmak yerine ne olduğunu söyleseydin keşke.” Derin bir nefes aldım, kendimi toparladım. “Rom, seni önemsiyorum. Ben…” Aradığım kelime boğazımda takılı kaldı.

Bu neden bu kadar zordu? Neden bu kadar korkuyordum?

Önce onun söylemesini istiyordum. Hayatım boyunca babama ve üvey anneme onları sevdiğimi söylemiştim ama çoğu zaman karşılığında hiçbir şey almamıştım. İçimde derinlere işlemiş bir korku vardı; kimsenin bana bunu söyleyip de gerçekten içtenlikle söylemeyeceği korkusu.

Peki ya şu an, o böyleyken?

Bunu yapamadım.

Romolo nefesini verdi, boş bardağına bakarak. "Hadi bunu oynayalım. Sanki senden duymak istediğin kelimeleri söylüyormuşum gibi davran." Bardan uzaklaştı ve beni duvara yaslayana kadar bana doğru yürüdü. Kolları beni kafese kapatmış, avuç içleri başımın iki yanındaki duvara yapışık haldeydi. "Sonra ne olacak?" diye sordu.

Başımı geriye doğru eğerek gözlerine baktım, boğazımda nabzım çılgınca atıyordu. "Seçimlere kadar bunu gizli tutabiliriz, sonra..." Emin olamadan sustum. Lanet olsun, tüm cevaplara sahip değildim. "Ve sonra, aileme nasıl söyleyeceğimizi buluruz."

"Onları kaybederdin."

“Gerekli değil—”

“ *Mia* ,” diye sözümü kesti. “Onları kaybederdin. Belki sonsuza dek değil. Ama bir süreliğine. Ve baban hakkında ne düşünürsem düşüneyim, onu sevdiğin açık. Benimle birlikte olmak için ödemen gereken bedel bu olurdu.”

Sözlerinin aklıma yatıp yatmadığından emin olmak istercesine bana baktı.

Onlar.

Belki de haklıydı.

Ama ben umudumu kaybetmeyecektim. Bir şey imkansız görünse bile, uğruna savaşmaya değmezdi.

“Peki karşılığında ne alacaksın?” diye devam etti, gözleri benimkine dikilmişti. “Ben kusurluyum, Mia. İçimde insanlara zarar veren bir şey var. Her zaman oluyor. *Her zaman* . Hayatlarını mahvediyorum. Her şeyi berbat ediyorum.”

Aklım karmakarışık oldu. Neyden bahsediyordu? "Anlamıyorum."

Alnını alnıma değdirdi, dudaklarından derin bir iç çekiş döküldü. "Senin için kötüyüm bebeğim. Çok, çok kötüyüm."

İçgüdüm onu teselli etmekti. Parmaklarımı önce yanağına, sonra da göğsüne yerleştirdim. Kalbi avucumun altında gümbür gümbür atıyordu. Bana bakıyordu, bakışları karanlık bir uçurum gibiydi, kendinden nefretle doluydu.

Romolo'nun kendisi hakkında ne düşündüğü apaçık çarpıtılmıştı. Bunun gerçeğin tamamı olmadığını biliyordum. Kendini gösterdiği kadar kötü bir adam değildi, en azından benim gözümde değildi.

Başparmağım elmacık kemiğine değdi. "Rom, geleceği ya da ne olacağını tahmin edemezsin..."

Elimi itti ve iki adım geri çekilerek, belirgin bir hayal kırıklığıyla parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. "Harper'ı gördüm."

"Ne?" diye sordum şaşkınlıkla. "Ne zaman?"

"Az önce, aşağıda, bana aramızdaki ilişki bittikten sonra her şeyin nasıl altüst olduğunu anlattı. Messero'nun partisinde de bunun sonuna şahit oldunuz."

Zihnimin bir köşesinde birden bire bir farkındalık belirdi. Demek ben yokken bunlar olmuştu.

Boğazı düğümlendi. “Senin hayatının da paramparça olmasını istemiyorum. Belki farkında bile olmayacaksın ama bir gün, yıkıntıların ve küllerin ortasında uyanacaksın. Etrafına bakacaksın ve iliklerine kadar, beni seçerek hata yaptığını anlayacaksın. Sonra da gitmek isteyeceksin.” Duraksadı. “Ve

işte mesele şu, Mia.” Sesi karardı. “Bir kere benim olduktan sonra, seni *bırakmayacağım* . Bu çizgiyi aşarsak, seni benden kurtaracak hiçbir şey olmayacak.”

Tüylerim diken diken oldu. Gözlerimi kapattım ve derin bir nefes aldım. "Kendin hakkında bu kadar kötü şeyleri düşünmene ne sebep oluyor? *Bana* kötü davranmadın. Beni daha güçlü ve cesur yaptın. Kabul edildiğimi ve güvende olduğumu hissettirdin. İki ay önce, ilişkimizin bittiğini söylediğin anda buradan çıkıp giderdim. Ve şimdi, işte buradayım, bunun için savaşıyorum. Bizim için."

Sanki ona fiziksel olarak zarar vermişim gibi irkildi.

Odadaki sessizlik çok gürültülüydü.

Birkaç saniye sonra omuzları çöktü. Sanki tüm gerilim, tüm mücadele azmi aniden ondan çekilmiş, onu bitkin ve boş bırakmıştı.

“Gerçekte kim olduğumu bilmek mi istiyorsun?” Sesi boğuk, neredeyse hırıltıdan ibaretti. “Pekala. Ailem için yaptığım şey şu, Mia. Sırlar, iyilikler ve tehditlerle ticaret yapıyorum. İnsanları manipüle ediyorum. Zayıf noktalarını buluyorum. Kirli şeyler bulana kadar hayatlarını didik didik ediyorum. Eğer hiçbir şey bulamazsam?” Dudaklarında bir gülümseme belirdi, ama içinde hiçbir mizah yoktu. Acı ve kasvetli bir şeydi. “Onu ben yaratıyorum. Ve sonra onu, o anki çıkarları ne olursa olsun, ailenin çıkarlarına hizmet etmeleri için kullanıyorum.”

Kalbim hızla çarpmaya başladı. Siyasette de böyle insanlar vardı. Güç simsarları, arabulucular, gölgelerde faaliyet gösteren adamlar.

Evet, bunu görebiliyorum. Romolo'nun öyle biri olabileceğini düşünüyorum.

Çektiği fotoğrafım. Hamptons'ta o gece telefonundan sildiğim fotoğraf.

Göğsüm sıkıştı, ciğerlerim bir mengene tarafından sıkıştırıldı. Bu, babam üzerinde koz elde etmek için benim hakkımda kirli bilgiler uydurmaya çalışan oydu. Ama sonunda... kullanmamıştı. Silmeme izin vermişti.

Duvara yaslanıp ondan bir adım uzaklaştım. "Şimdiye kadar beni on kere mahvedebilirdin. Ama yapmadın. Anlamıyor musun? Bana karşı farklısın.

Sana güveniyorum."

"Dur." Elini kaldırdı. "İçimde olmayan iyiliği aramaya çalışmaktan vazgeç."

“Çabalamama gerek yok. Onu zaten buldum. Sen sandığın gibi bir canavar değilsin.”

"Beni tanımıyorsun," diye hırladı, gözlerinde kapana kısılmış bir hayvanın çaresizliği vardı. "Sorun da bu zaten. Tanısaydın, her şeye kadir olduğumu bilirdin."

Çenemi yukarı kaldırdım. "Başka ne bilmem gerekiyor?"

"Aman Tanrım, Mia." Uzun bir süre bana baktı, çenesindeki kaslar kasıldı. Sonra aniden döndü ve yatağın kenarına çöktü.

Yine yoğun ve ağır bir sessizlik. Parmaklarının yumruk haline geldiğini, eklemlerinin bembeyaz kesildiğini, kendi içinde bir iç savaş verdiğini izledim.

Sonunda konuştu, sesi o kadar alçaktı ki duymak için kulaklarımı zorlamam gerekti. "On sekiz yaşıma girdiğim yaz, evlenmeme birkaç ay kala, annem bir plan yaptı..."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 41

ROM

On sekiz yaşıma girdiğim yaz, yani reşit olmama birkaç ay kala, annem yeni polis şefini nasıl alt edebileceğine dair bir plan yaptı.

Çatı katındaki dairesinde vereceği partinin sabahı beni çalışma odasına çağırdı.

Henüz çok erkendi ve ben de zar zor uyanmıştım ama çatı katı çoktan hareketlilikle doluydu. Dekorasyoncular ve yemek servisi yapanlar her beş dakikada bir girip çıkıyor, sesleri koridorlarda yankılanıyordu. Onunla konuşmaya gitmeden önce yatak odamın kapısını kilitledim. Eşyalarımı karıştırmalarını istemiyordum.

Cos ve Alessio ikisi de evden ayrılmıştı ve ben de aynısını yapabileceğim günü dört gözle bekliyordum. Ailemle yaşamak korkunç değildi – ikisini de neredeyse hiç görmüyordum – ama evden ayrılmak bir anlam ifade ediyordu. Bir geçiş töreni. Bu, askere alınmamla birlikte, resmen bir erkek olduğum anlamına gelecekti.

Annem pencerenin kenarında durmuş, Central Park'a bakıyordu, dudaklarında huzurlu bir gülümseme vardı.

Bana doğru döndüğünde, gülümsemesi yavaş yavaş kayboldu.

"Caterina, teyze Paolina'ya geçen hafta barbeküde arkadaşlarından birini öptüğünü söyledi."

Yanaklarıma kavurucu bir sıcaklık yayıldı. Kahrolası kedi. Bir dahaki sefere Brooklyn'deki partilerinden birinden eve dönmek için beni aradığında, ona otostop çekmesini söyleyecektim.

"Başım belada mı?" diye sordum, kendimi tam bir aptal gibi hissederek. Bir kızı öptüğüm için neden başım belaya girsin ki? On sekiz yaşındaydım. Cosimo benim yaşımdayken çoktan bekaretini kaybetmişti. Ve Les—bu tür şeylerden bahsetmezdi ama taşınmadan önce temizlikçi kızlardan biriyle birlikte olduğunu tahmin ediyordum.

İsteseydim, ben de şimdiye kadar yapabilirdim. Ama yapmadım.

Çünkü içten içe aptalca bir fikrim vardı: Bekleyecektim. Gerçekten önemli olan biri için saklayacaktım.

Elbette, bunu kimseye itiraf etmektense kasıklarıma tekme yemeyi tercih ederim. Bu beni korkak gibi gösterirdi.

Annem başını salladı, sesi ürkütücü derecede sakindi. "Sorun yok. Ama bu gece başka birini öpmeni istiyorum."

Kaşlarımı çattım. "Ne?"

Masasına doğru ilerledi, bir çekmeceyi açtı ve bir fotoğraf çıkardı. Fotoğrafı cilalı ahşap yüzey üzerinde bana doğru kaydırdı.

Onu elime almadan önce tereddüt ettim, içimde bir huzursuzluk hissettim. Resimdeki kadın annemin arkadaşlarından biri olabilecek yaştaydı, belki daha da yaşlıydı. Ağır makyajı alnındaki derin çizgileri yumuşatmakta hiç başarılı olmamıştı ve fazla parlak gülümsemesi bana okul danslarındaki aşırı hevesli gözetmenleri hatırlattı.

"Onu öpmemi mi istiyorsun?" diye sordum, inanmaz bir şekilde.

Annem başını salladı. "Evet."

"Anlamıyorum."

“O, polis şefinin karısı,” diye açıkladı annem kollarını kavuşturarak. “Alana birkaç yıl öncesine kadar bir lisede öğretmenlik yapıyordu, sonra sessizce işten çıkarıldı. Söylentilere göre bir öğrencisiyle ilişkisi varmış.” Bir an duraksadı. “Tabii ki bunun hiçbir kanıtı yok. Ya da varsa da örtbas edildi.”

Ona bakakaldım, bir türlü gelmeyen espriyi bekledim. Ciddiydi.

"Eğer genç erkeklerden hoşlanıyorsa, Romolo," diye ekledi annem, "seni de sevecektir."

Karnımda soğuk, yapışkan bir his oluştu. "Şaka yapıyorsun herhalde."

Hafifçe gülümsedi. "Çok yakışıklısın. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Evet, bunu biliyordum. Okuldaki kızlar her zaman çıkma teklifimi kabul etmişlerdi. Dikkat çekmek için hiç çaba sarf etmedim. Ama şu anda, ortadan kaybolabilmeyi, arka plana karışabilmeyi, görünmez olabilmeyi çok isterdim.

“Bu gece partide olacak,” dedi annem gayet sakin bir şekilde. “Genç erkeklerden başka bir zaafı da sosyal merdiveni tırmanma sevgisi. Birkaç ay önce tanıştık ve çok yakın arkadaş olduk.”

Gözlerimi kırpıştırdım. "Seni tanımıyor mu? Polis şefinin karısının ailemizle vakit geçirmesini isteyeceğini sanmıyorum."

"Ona bunların hepsinin asılsız iddialar olduğunu söyledim. İnsanların gerçeklere değil, eski tarihe dayanarak yargıda bulunduğunu belirttim. Bu söylediklerim onda yankı bulmuş gibiydi - muhtemelen tahmin edebileceğimiz nedenlerden dolayı."

Nemli ellerimde hâlâ sıkıca tuttuğum, kenarları tutuşumun baskısıyla kıvrılan fotoğrafa tekrar baktım. "Peki, benden ne yapmamı istiyorsunuz?"

“Gelince seni tanıştıracağım,” dedi annem. “Onunla konuş. Büyüleyici ol. Ona sanat galerisini göstermeyi teklif et. Ve orada yalnız kaldığınızda, onu öpmeni istiyorum.”

“Ya o bunu istemezse?” Derimin altında milyonlarca minik solucan sürünüyordu.

Annem fotoğrafı elimden aldı ve çekmeceye geri koydu. "O yapacak."

~

Parti saat yedide başladı ve sekize gelindiğinde çatı katı konuklarla dolup taşmıştı. Birbirine karışan sesler, kahkahalar ve kadehlerin şıkırtısı havayı dolduruyordu.

Babam ortalıkta yoktu; iş için İtalya'ya gitmişti ve kardeşlerim de ortalıkta görünmüyordu. Barda bir bira yudumlayarak oyalanıyordum, kimseyle kaynaşmaya cesaret edemiyordum. Gözlerim odayı taradı, annemin bana daha önce gösterdiği kadını arıyordum.

Saat 8:15 civarında geldi.

Annem, beni nazikçe yanına doğru yönlendirirken, "Bu benim en küçük oğlum Romolo," dedi.

Kadın fotoğraftakinden biraz daha genç görünüyordu, ama yine de birinin annesi gibiydi—bir arkadaşımın annesi. Bakışları başımdan ayakkabılarıma kadar beni süzdü, sonra yüzüme odaklandı. Gözlerinde tam olarak çözemediğim bir şey parlıyordu ve dudakları bir gülümsemeyle kıvrılmıştı.

“Romolo,” dedi sesi yumuşak bir tonda. “Çok güzel bir isim. Tanıştığımıza çok memnun oldum.”

Elini benimkine uzattı ve parmakları avucuma değdiğinde serinliğini hissetti. Avucumun ne kadar nemli olduğunu fark ettiyse de, bundan bahsetmedi. Bunun yerine, yüzüme o kadar dikkatlice bakıyordu ki, sanki beni hafızasına kazıyormuş gibiydi.

Utangaç bir şekilde, boşta kalan elimi yeni tıraş ettiğim çeneme sürdüm. Hala düzgün bir sakal uzatamıyordum, bu yüzden birkaç günde bir çıkan incecik kılları mutlaka temizliyordum.

"Bu, lise ve üniversite arasındaki yaz tatiliniz mi?" diye sordu Alana.

“Evet, geçen ay mezun oldum,” dedim, “ama üniversiteye gitmeyeceğim.”

"Affedersiniz," diye araya girdi annem kibar bir gülümsemeyle. "Birkaç misafiri daha karşılamam gerekiyor."

“Elbette.” Alana, annesinin gidişini neredeyse hiç fark etmedi. Bakışları bir an bile benden ayrılmadı. “Neden?”

Omuz silktim ve ağırlığımı değiştirdim. "Sanırım babamın bazı işlerinde ona yardım edeceğim. Bir sürü şirketi var ve güvendiği aile üyelerinin onları yönetmesinden hoşlanıyor."

Güldü. "Eğer sana güvenip hemen işe koyulmanı sağlıyorsa, çok zeki bir genç adam olmalısın. İyi notlarla mı mezun oldun?"

Başımı hafifçe salladım. "İyi iş çıkardım."

"Biliyor musunuz, eskiden öğretmendim," dedi elindeki şarap kadehini çevirerek. "On ikinci sınıf öğrencilerine matematik ve muhasebe dersi veriyordum."

"Artık ders vermiyor musunuz?"

Gülümsemesi hiç bozulmadı, ama gözlerindeki soğukluk hissedildi. "Hayır, hissetmiyorum."

"Özlüyor musun?"

“Bazen. Ama iki çocuğum var—on üç ve on beş yaşında. Beni çok meşgul ediyorlar. Futbol antrenmanları, özel dersler, hepsi. Kendime zaman ayırmak her zaman bir mücadele.” Odaya şöyle bir göz attı. “Annenle tanışmak harika oldu. Çok nazik biri. Beni yeni insanlarla tanıştırdı ve evden çıkmak için bir neden verdi. Ona sahip olduğun için çok şanslısın.”

Elimdeki bira şişesi sıcaktı. "Şanslıyım, evet."

Bu da olayı ifade etmenin bir yoluydu.

Annem sıcakkanlı değildi, çoğu insanın anne diye düşündüğü türden değildi. Sevgisi keskin kenarlı, koşulluydu. Ama bana ve kardeşlerime baktı. Bizim için yüksek standartları vardı. O kadar yüksek ki, bazen ulaşılması imkansız gibi geliyordu.

Belki bu gece ona yetenekli olduğumu gösterebilirim. Onun ihtiyacı olan oğul olabileceğimi gösterebilirim.

"Sanat galerisini görmek ister misiniz?" diye sordum.

Alana gülümsedi. "Kulağa çok hoş geliyor."

Birayı masaya bıraktım ve onu kalabalığın arasından geçirdim. Galeri çok büyük bir şey değildi; çatı katının arka tarafında, duvarlarına resimlerin yığıldığı küçük bir odaydı. Birkaç dar pencereden içeriye incecik doğal ışık giriyordu, ancak mekan çoğunlukla gölgeliydi ve ebeveynlerimin koleksiyonunu sergilemek için tasarlanmıştı.

Fuji Dağı fonunda karlı bir kış gününü resmeden büyük bir tabloya doğru yürürken, "Japon sanatının büyük hayranlarılar," diye açıkladım.

"Bu çok güzel," dedi Alana, bakışları resimlerle benim aramda gidip geliyordu. Duvarlardaki sanattan çok yüzümü incelemekle ilgileniyor gibiydi. "Peki ya sen? Beğendin mi?"

Hazırlıksız yakalandım, elimi saçlarımın arasından geçirdim. "Bence havalı ama... kendi evime koyacağım türden bir şey değil, anlıyor musun?"

Sanki söylediğimden çok daha zekice bir şey söylemişim gibi, büyülenmiş bir şekilde sırıttı. "Yakında taşınmayı planlıyor musun?"

“Evet,” dedim. “Daha yeni daire aramaya başladım. Kardeşlerim çoktan taşındı, yani geriye kalan son kişi benim.”

Başını salladı ve resmin önünde omuz omuza durana kadar yaklaştı. "Peki, Romolo, okulda kız arkadaşın var mıydı?"

Sesi değişmişti, daha alçak ve yumuşak bir tona bürünmüştü. Boynunda beliren hafif kızarıklığı, kolunun benimkine hafifçe değmesini fark ettim; o kadar hafifçe değmişti ki, kasıtlı değilmiş gibi davranabilirdi.

Damarlarımda adrenalin hızla akıyordu ve bu da beni biraz hasta hissettirdi.

“Hayır,” dedim yavaşça, başımı çevirip gözlerine bakarak. Ve sonra, ne duymak istediğini bildiğim için ekledim, “Ben daha yaşlı kadınları tercih ederim.”

Dudakları hafifçe aralandı. Göz bebekleri büyüdü.

Aramızda o anın ağırlığı hissediliyordu ve ne yapmam gerektiğini biliyordum.

Göğsümde tiksinti duygusu tırmaladı ama onu bastırdım.

Ona doğru eğildim ve dudaklarımı onun dudaklarına bastırdım.

Kısa sürdü—iki, belki üç saniye. Dilimi kullanmadım ama o hafifçe nefes nefese kaldı. Geri çekildiğimde göz kapakları ağırlaşmış, ifadesi donuktu.

Memnun mu oldu yoksa sadece şaşırdı mı anlayamadım.

Bir an geçti. Sessizlik uzadı, artık dayanamaz hale geldim. Ya annem yanılmışsa?

Panik patlak verdi.

"Özür dilerim," diye kekeledim, kelimeler ağzımdan bir çırpıda döküldü. "Bunu yapmamalıydım."

Tam çıkmak üzereydim, anneme bunu nasıl açıklayacağımı düşünmeye başlamıştım bile, ama bir adım bile atamadan parmaklar bileğimi kavradı.

“Romolo.”

Sesi boğuktu.

Omzumu çevirip şöyle bir baktım.

Dudaklarını yaladı. "Özür dilemene gerek yok."

Sonra aramızdaki mesafeyi kapatıp beni tekrar öptü.

O gece uyuyamadım. Parti sabaha kadar sürdü, müzik ve konuşmalar ben odama kapandıktan çok sonra bile duvarlardan yankılanıyordu. Çatı katı nihayet sessizliğe büründüğünde saat üçü geçmişti.

Sırt üstü uzanmış, tavana bakıyor ve midemdeki bu rahatsız edici hissi anlamlandırmaya çalışıyordum.

Kapı gıcırtıyla açıldı.

Kaslarım gerilerek doğruldum, ama gelen sadece annemdi. Elinde bir şeyle içeri girdi.

“Romolo?”

“Öyle mi?” Başucu lambasını açtım ve yumuşak ışığı yüzünü aydınlattı. Kızgın ya da memnun görünmüyordu; sadece ifadesizdi.

Hiçbir şey söylemeden elindeki kağıtları bana uzattı.

Fotoğraflar. Galeride benim ve Alana'nın fotoğrafları. Öpüşürken. Her açıdan, tüm detaylarıyla yakalanmış.

Midem burkulurken ona baktım. "Bu... sorun değil mi?"

Dudaklarında hafif bir tebessüm belirdi. "İyi iş çıkardın."

Kapıya doğru döndü ama eşikte durdu, omzunun üzerinden bir bakış attı. "Onu gelecek hafta tekrar göreceksiniz. Bundan böyle her çarşamba çaya gelecek."

Sonra gitti ve beni yaptığım şeyin kanıtlarıyla yalnız bıraktı.

Yazın geri kalanında her Çarşamba öğlen saatlerinde Alana oradaydı.

Annem her ziyaretinde en az yarım saatliğine bizi yalnız bırakmaya özen gösterirdi. Gerekçeleri giderek daha da zayıflamıştı; acil bir telefon görüşmesi, mutfakta aniden bir şey kontrol etme ihtiyacı, bekleyemeyecek bir iş... Alana bunu hiç sorgulamadı. Ya da sorgulasa bile umursamadı.

Alana ile tanıştığımız yemek odasında birden fazla gizli kamera vardı. Başlangıçta mütevazı giyiniyordu, ancak haftalar geçtikçe kıyafetleri daha açık hale geldi; dekolteli, dar kesimli, kısa etekli elbiseler giymeye başladı. Öpüşürdük. Bazen elimi tutar ve göğüslerine koyardı. Bazen de vücudum tepki vermeden duramayacak hale gelene kadar kıyafetlerimin üzerinden bana dokunurdu. Ama asla daha ileri gitmedi.

Annem bunu hiçbir zaman açıkça söylemedi ama ben görevimi biliyordum. Alana'yı bunu istediğime inandırmalıydım. Bu yüzden, her dokunuşunda midem bulansa da, onunla birlikte rol yaptım.

Bir öğleden sonra, hizmetçi tam da yanlış zamanda içeri girdi. Alana'nın eli kasığımdaydı.

Yüzündeki ifade—tüm rengin solması—Alana'nın dokunuşlarından daha uzun süre aklımda kaldı. Bana neredeyse utanç duygusu yaşattı.

O akşam, annemin mutfakta hizmetçiyle konuştuğunu duydum; sesi kararlı ve tavizsizdi.

Hizmetçi kadın bir daha çarşamba günleri yemek odasına adım atmadı.

Uyku düzenim tamamen bozulmaya başladı. Kabuslar görüyordum. Çarşaflarım soğuk terden sırılsıklam olmuştu. Alana'nın ziyaretlerinden önceki gecelerde nadiren birkaç saatten fazla uyuyabiliyordum.

Bunun ne kadar daha süreceğini bilmiyordum. Kimse bana bir bitiş tarihi vermemişti.

Ağustos ayının sonuna doğru, hâlâ bu mide bulandırıcı rutinin içinde sıkışıp kalmıştım ki annem Hamptons'daki evde büyük bir yaz sonu partisi vereceğini duyurdu.

Telefonunda bir şeyler yazarken, dikkati başka yerdeydi ve "Bir gün önceden gitmeni istiyorum," dedi. "Yemekçiler sabah geliyor ve senin denetlemen gerekiyor. Cuma akşamı orada olacaksın. Ben de Cumartesi öğleden sonra erkenden geleceğim ve parti o akşam olacak."

“Pekala,” dedim, tereddüt ettikten sonra ekledim, “Anne, sana gönderdiğim dairelere baktın mı?”

Sonunda başını kaldırdı, yüzünde bir anlık bir rahatsızlık ifadesi belirdi. Yaşam koşullarım da kontrolüm dışında olan bir şeydi. Hâlâ ailemin çatı katında yaşıyordum ve kendi paramı kazanabilecek duruma gelene kadar onların mali durumuna bağımlıydım. Daire arayışı onun fikriydi ama her ne zaman bu konuyu açsam, beni geçiştiriyordu.

"Partiyle ben ilgilenirim, Rom," dedi umursamaz bir tavırla ve telefonuna geri döndü.

Sinirlerim giderek artarken başımın arkasını kaşıdım. "Peki bu... Alana ile olan şey? Sence ne kadar daha sürecek?"

Gözleri birden benimkine kenetlendi. Bir an azar işitmeyi bekledim, ama sonra gülümsedi; gözlerine ulaşmayan, yavaş ve ince bir gülümseme.

"Bu hafta sonu onu memnun etmeye çalış," dedi soğukkanlılıkla. "Ondan sonra sanırım işi bitiririz. Zaten ondan yeterince şey öğrendim."

Odadaki hava boğucu gibiydi ama başımı salladım. Son yakındı.

Dışarıdaki hafif çiseleme pencerelere vururken, televizyonda *Kara Şövalye* oynuyordu ve ben de kanepede uzanmıştım. Ekranın ışığı loş odada titriyordu. Yanımda, yarım saattir dokunulmamış, yarısı yenmiş bir kase patlamış mısır duruyordu.

Keşke Cosimo ya da Alessio bu gece benimle Hamptons'a gelseydi, ama onların başka planları vardı. Her zaman bir şeylerle meşguldüler. Bu arada, bir an önce kurtulmak istediğim bir arafta sıkışıp kalmış gibi hissediyordum.

Geç saate kadar ayakta kalmayı planlamamıştım. Uykum hâlâ berbattı ve yarınki etkinlikte sersemlemiş bir halde olmak istemiyordum.

Film jeneriği akmaya başladığında kapıya gelen bir tıkırtı beni irkiltti.

Kaşlarımı çatarak koltuktan kalktım. Bu gece burada başka kimsenin olmaması gerekiyordu.

Gözetleme deliğinden baktığımda donakaldım.

Alana diğer tarafta duruyordu, saçları yağmurdan ıslanmıştı, bluzunda koyu lekeler belirmişti.

Kapıyı açtım. Gergin görünse de nefes nefese bir gülümsemeyle bana baktı. "Annen burada olacağını söyledi."

Sırtımdan aşağıya soğuk bir ürperti geçti.

Öyle mi?

Kahretsin.

Annemin partide Alana'yı tekrar öpmemi isteyeceğini sanıyordum, ama şimdi gerçekle yüzleştim.

Plan bu değildi.

Bu gece, yalnız kaldığımız sırada, planımız buydu.

"Beni içeri davet etmez misin?"

Elimle saçlarımı karıştırdım. "Evet. Özür dilerim. İçeri buyurun." Yanımdan geçerken hafif bir alkol kokusu aldım ve kenara çekildim. Dışarıya baktığımda, arabasının garaj yolunda park halinde olduğunu ve kaputunda yağmur sularının parıldadığını gördüm. İçki içtikten sonra buraya arabayla gelmişti.

Kapıyı kapattım ve onu oturma odasına kadar takip ettim. "Her şey yolunda mı?"

Çok hızlı bir şekilde döndü, kolları hafifçe savrulduktan sonra yanlarına düştü.

“Evet,” dedi ama sesi titrek çıktı. “Kocamla kavga ettim. Uzun bir hikaye ama artık orada kalamazdım.”

"Hamptons'ta bir eviniz var mı?" diye sordum.

“Bir arkadaşımızın evindeyiz. Çocuklarla birlikte son iki haftadır buradayız. Kocam hafta içi şehirde çalışıyor ve sadece hafta sonları geliyor, ama—” Elini sallayarak bu düşünceyi geçiştirdi. “Artık onun hakkında konuşmak istemiyorum.”

Koltuğa çöktü, bakışları televizyondaki donmuş jeneriklere takıldı. Yanına oturmadan önce tereddüt ettim ve ağırlığım altında minder çöktü.

"Bir şey izlemek ister misin?" diye sordum. Bu haldeyken onun yanında nasıl davranmam gerekiyordu ki?

Başını salladı, gözleri dalgın dalgındı. Düşüncelerinin başka yerlerde olduğunu, muhtemelen konuşmak istemediği kavgayla meşgul olduğunu anlayabiliyordum.

“Hayır, Romolo, hiçbir şey izlemek istemiyorum.” Eli bacağıma değdi. “Seninle birlikte olmak beni yeniden genç hissettiriyor, sanki önümde koca bir hayat olan bir kız çocuğuyum. Sen hayatı… daha az ağır kılıyorsun.”

Parmaklarını yukarı doğru kaydırdı ve kaslarım kasıldı. Onu durdurmalı mıyım? Olanları kendi haline mi bırakmalıyım?

Sonra, ben karar veremeden, bluzunun düğmelerini çözmeye başladı.

Telaşlı. Sakar. Parmakları düğmeleri yırttı ve kumaş açılarak altındaki danteli ortaya çıkardı.

Kucağıma oturdu. Dudakları kulağıma değerken fısıldadı: "Bu gece artık konuşmak istemiyorum. Sadece iyi bir şey hissetmek istiyorum."

Nefesinden hafif bir alkol kokusu sinmişti, parfümüyle karışıyordu. Tatlı ama bayat bir kokuydu, tıpkı bozulmuş meyve gibi.

Kalp atışlarım hızlandı, ama arzuyla değil, huzursuzlukla. Göğüslerini yüzüme doğru kaldırırken kot pantolonumun fermuarıyla uğraştı.

Zorla karşılık verdim, dilimi sütyeninin danteline sürdüm. Mekanik, duygusuz bir hareketti. Nefes nefese kalışı hoşuma gittiğini gösteriyordu, ama her geçen saniyede midem bulanıyordu. Ellerini kot pantolonumun içine daha da soktu, tırnakları tenime değerken parmaklarını penisimin etrafına sardı.

"Bunu istiyorum," diye mırıldandı.

Gözlerim birden açıldı, göğsümü panik kapladı. Bu, daha önce benden hiç istemediği bir şeydi.

Ve ben… bunu istemiyordum. *Onu* istemiyordum. Onu öpmek zaten yeterince kötüydü, ama şimdi… benden sonuna kadar gitmemi istiyordu.

Bu da onun benim ilk sevgilim olacağı anlamına geliyordu.

Çaresizlik içinde, "Bunu daha önce hiç yapmadım," diye itiraf ettim.

Donakaldı. Bir an için, bunun onu yaptığı şeyi yeniden düşünmeye sevk edebileceğini düşündüm, hatta umdum. Ama gözlerine baktığımda, orada hiçbir tereddüt yoktu. Sadece bir heyecan parıltısı vardı.

Yüzünde yavaşça, anlamlı bir gülümseme belirdi. Eğilerek dudaklarını kulağımın hemen altına bastırdı ve fısıldadı, "Senin için güzel bir deneyim olacak."

Gözlerimin arkasında garip bir baskı oluştu, sanki başım bir mengenede sıkıştırılıyordu. Sanki bedenimden kopuyordum, olayı yaşamak yerine üzerinde süzülüyordum. Elleri her yerdeydi, bana dokunuyor, beni sıkıyordu.

Ve sonra, açıklanamaz bir şekilde, sertleştim.

Nasıl olduğunu bilmiyordum, istemiyordum da, ama işte oradaydı—üzerime tırmanıyor, eteğini kaldırıyordu. Altında hiçbir şey yoktu. Üzerime çökmeden önce bir an çıplak teni göründü. Onun sıcaklığı beni sardı ve garip bir şekilde rahatlatıcı olsa da, aynı zamanda yanlış da geldi. Çok yanlış. Zihnim bana durmamı haykırıyordu, ama bedenim dinlemedi. O bana sürtünürken ben orada öylece oturdum, işe yaramaz, donakalmıştım.

Omuzlarımdan tuttu, tırnakları bana batıyordu. "Bana bak, Romolo," dedi sesi boğuk çıkıyordu, sanki ben su altındaymışım ve o yukarıdan konuşuyormuş gibiydi.

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım, odaklanmam bir gidip bir geliyordu. Yüzü bulanıklaştı ve başımdaki basınç arttı.

Birden durdu. Bütün vücudu hareketsiz kaldı, bakışları beni geçti ve yüzünde şaşkınlık belirdi. "Bu nedir?" Arkamdaki bir şeye işaret etti.

“Ne?” Sesim titrek çıktı. Dönmeye çalıştım ama ağırlığı beni olduğum yerde tuttu. “Göremiyorum.”

Hiç beklemeden üzerimden kalktı ve aceleyle bluzunun düğmelerini iliklediı. Dakikalar önce onu besleyen açlık gitmişti, yerini paniğe yakın bir duygu almıştı. " *Bu* ne?"

Hâlâ uyuşuk bir halde kot pantolonumun fermuarını çektim ve bakışlarını takip ettim. Yakındaki bir sehpanın üzerinde taze çiçeklerle dolu bir vazo duruyordu.

Eve ilk girdiğimde vazoyu fark etmemiştim, ama şimdi nasıl gözden kaçırmış olabileceğimi merak ediyorum. Yarın temizlenecek bir evde taze çiçekler mi?

Gözlerimi kısarak baktım. Dur bir dakika. Az önce ne oldu acaba—

Orada .

Alana beni iterek geçti ve vazoya doğru ilerledi. Titreyen elleriyle, yanıp sönen ışığın gizlendiği yerden bir gül çıkardı. Küçük, başparmak büyüklüğündeki kamerayı yaprakların arasından aldı ve ona baktı; yüzünde şok, ihanet, öfke gibi bir duygu fırtınası vardı.

Midem alt üst oldu. Annem birine kamera taktırmıştı. Muhtemelen evin her yerine gizlenmiş başka kameralar da vardı. Ama bu arızalıydı. Flaş yapmıştı. Acemilik hatası.

Kahretsin.

Kamerayı yere fırlattı ve üzerine defalarca, bir kez, iki kez, üç kez bastı. Plastik ve camın kırılma sesi odayı doldurdu ama o durmadı.

"Alana, yeter artık!"

Gözleri vahşice parlayarak bana döndü. "Bana neler olup bittiğini anlat, Romolo. Hemen şimdi!"

Bence o zaten biliyordu.

Elini ağzına götürerek boğuk bir nefesi bastırdı. Yapboz parçaları yerine oturdu, her farkındalık yüzünde dehşet dolu bir ifadeye dönüştü. "O kamera. Başka kameralar da vardı, değil mi?"

Başımı salladım, boğazım kurumuştu.

"Bu planlanmıştı," diye fısıldadı.

Cevap veremedim.

Alana dizlerinin üzerine çöktü, vücudu titriyordu ve yanaklarını tırmalıyordu. "Hayır. Hayır, hayır, hayır. Romolo, lütfen. Bunu bana yapamazsın."

"Eğer kocanız kurallarımıza uyarsa," diye ısrarla belirttim, "fotoğraflar ve videolar asla gün yüzüne çıkmayacak."

Başını salladı, gözyaşları havaya savruldu. "Anlamıyorsunuz! Son olaydan sonra... Bana bir daha beni korumayacağını söyledi. Eğer öğrenirse, her şeyimi kaybederim."

Annem, polis şefinin bu fotoğrafların ortaya çıkmasını istemeyeceğine, kendini korumak için taleplerimize boyun eğeceğine inanıyordu. Ama Alana'nın yerde titreyen ve yıkılmış halini görünce artık o kadar emin değildim.

"Eğer ortaya çıkarlarsa, sadece senin itibarın zedelenmeyecek," dedim sesimi alçak tutarak. "Onun itibarı da zedelenecek."

Dinlemiyordu. Hıçkırıkları giderek daha da şiddetlendi. "Bu her şeyi mahvedecek! Romolo, lütfen, yalvarıyorum. Bunu bana yapamazsın."

“Bu benim elimde değil.” Ses tonumdaki hayal kırıklığı, içimde kıvranan suçluluk duygusunu gizliyordu. “Bu benim planım değildi.”

Gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünü kaldırdı, gözleri yalvarır gibiydi. "Yapabileceğim bir şey olmalı. Lütfen, herhangi bir şey. Her şeyi yaparım."

“Benimle konuşman gerekmiyor. Annemle konuşman gerekiyor.”

Ağlayış şekli vicdanımı derinden yaraladı. Ama bunu ailem için yapıyordum. Annem ve babam, hepimizin aile için fedakarlık yapması gerektiğini söylerdi. Kardeşlerimle ben böyle yetiştirildik.

"Bak," dedim, ensemi ovuşturarak. "Yarın onunla konuşabileceksin. Seni eve götüreyim. İçki içmişsin. Bu halde araba kullanmamalısın."

Onu ayağa kaldırmaya çalıştım, ama daha önce dokunuşuma memnuniyetle karşılık vermişken, şimdi sanki yanmış gibi elimi hızla çekti. Kapıyı açmadan önce anahtarlarımı ve ceketimi aldım. Yağmurun daha da şiddetlendiği bir ortamda sendeleyerek dışarı çıktı ve arabamın yolcu koltuğuna oturdu.

Sileceklerin gıcırtısı ve onun ağlaması havaya karışıyordu. Başı öne eğikti, elleri kucağında titriyordu.

İçimde hâlâ bir suçluluk duygusu kaynıyordu. Ailemin dünyasının acımasız, zorlu seçimlerle ve soğuk hesaplamalarla dolu olduğunu biliyordum. Ama sonuçlarını bu kadar yakından görmek bambaşkaydı.

Bu kadar kötü hissetmem mi gerekiyordu?

Yoksa ben mi çok hassastım?

Direksiyonu daha sıkı kavradım. Gelecek hafta kendimi kanıtlamam bekleniyordu. Bir hainin kafasına kurşun sıkıp ailedeki yerimi sağlamlaştırmam gerekiyordu. Bu eylem, Cosimo don olarak görevi devraldığında onun yardımcısı olma yoluna girmemi sağlayacaktı.

Artık çocuk değildim. Ne gerekiyorsa yapmaya hazır olmalıydım.

"Romolo," diye fısıldadı sesi titreyerek. "Çocuklarımın bana ihtiyacı var. İsimleri Grant ve Tessa. Eğer bu ortaya çıkarsa, kocam bir daha onları göremememi sağlayacak. Bunu yapacak gücü var, biliyorsun. Bütün jüri üyelerini parmağının ucunda oynatıyor."

Direksiyonu tutarken parmak boğumlarım bembeyaz oldu.

“Annemle konuşmalısın,” diye ısrarla söyledim. “Şu anda sana yardımcı olmak için yapabileceğim hiçbir şey yok.”

Başını şiddetle sallıyordu, hareketleri düzensiz ve saldırgandı. Gözlerimin önünde dağılıyordu.

Gaz pedalına daha sert bastım. Bu yolculuğun daha çabuk bitmesi için her şeyi yapmaya hazırdım.

Parmakları aniden pençe gibi keskin bir şekilde bacağıma saplandı. "Bir hata yaptım," diye hıçkırdı. "Korkunç bir hata. Daha önce hiç hata yapmadın mı?"

Farların altında parlayan kaygan yola gözlerimi dikmiş, yutkundum ve sessiz kaldım. Söylediğim hiçbir şey işe yaramayacaktı.

"Belki de yapmadın," diye devam etti. "Belki de yapmadın çünkü çok gençsin. Gençken yaptığın hataların önemi yok. Daha iyisini bilmiyorsun." Sesi titredi. "Ama Romolo, ben on sekiz yaşında değilim. Kırk sekiz yaşındayım. Hayatım altüst olursa ikinci bir şansım olmayacak."

Tırnaklarını bacağıma daha da sertçe bastırdı, diğer eliyle de kolumu kavradı.

"Romolo, anlıyor musun? İkinci bir şansım olmayacak!"

“Alana, bırak beni.” Gözlerimi yolda tutmaya çalışıyordum ama dikkatimi dağıtıyordu. Canımı acıtıyordu.

Elini daha da sıkılaştırdı. "Anlamıyor musun, aptal çocuk? Tanrım, keşke hiç tanışmasaydık seninle!"

"Bırak!"

Çığlıkları giderek şiddetlendi ve bu kargaşada arabanın kontrolünü kaybettim. Lastikler kaygan kaldırımda kayarken direksiyon yana doğru savruldu.

Bir köprüdeydik. Göllerden birinin üzerinden geçen dar bir köprüydü.

Yağmur her şeyi bulanıklaştırdı.

Korkuluk paramparça oldu.

Bir anlığına ağırlıksızdık.

Ardından, kulakları sağır eden bir gürültüyle araba göle düştü.

Soğuk su, pencerelerin etrafındaki çatlaklardan içeri doluşarak kabini kapladı. Karanlık her şeyi yuttu. Ne farlar yanıyordu ne de sokak lambaları. Sadece simsiyah, hızla yükselen bir su vardı.

Alana hâlâ çığlık atıyordu, dar alanda yankılanan kulak tırmalayıcı bir ses.

"Çıkmanız gerek!" diye bağırdım, bir yandan da emniyet kemerimi çözmeye çalışıyordum.

“Grant, Tess, çok üzgünüm,” diye hıçkıra hıçkıra konuştu. “Çok üzgünüm.”

Kahretsin. Şoktaydı. Kendini kurtarmaya bile çalışmıyordu.

Kemerimi çözdüm ve ona yardım etmek için uzandım. "Alana, beni dinle. Pencereden geçmen gerekiyor."

Gözleri dehşet içinde, kocaman açılmış bir halde bana baktı ve başını salladı.

Yan taraftaki camı indirdiğimde içeriye dolan suyun şiddeti neredeyse beni boğuyordu. Kendimi açıklıktan dışarı attım. Hızla batıyorduk.

Ayağım emniyet kemerine takıldı. Bir an için kör bir panik beni sardı. Beni aşağı çekeceğini, arabaya bağlı halde orada boğulacağımı sandım. Ama

birkaç telaşlı çekişten sonra kurtuldum.

Arabanın dışındaki karanlık beni içine çekti, yönümü şaşırtırdı.

Yukarı doğru tekme atarken ciğerlerim yanıyordu—umarım yukarı doğruydu.

Sonunda su yüzüne çıktım ve nefes nefese kaldım. Vücudumdaki her kas acıdan kıvranırken kıyıya doğru yüzdüm, ama kendimi kıyıya çektiğimde, göğsüme yeni bir tür panik saplandı.

Alana'yı duymadım.

O gelmemişti.

Acaba arabadan inmeyi denedi mi?

"Kahretsin!" diye bağırdım geceye, sesim kısılmıştı. Onu bırakamazdım.

Döndüm ve arabanın battığı yere doğru yüzdüm. Karanlık, buz gibi suya daldım ama su yüzeyinin altı mürekkep kadar siyahtı. Arabayı göremedim. Tekrar daldım. Ve tekrar.

Her seferinde eli boş döndüm.

Dakikalar saatler gibi geldi. Uzuvlarım ağırlaştı, ciğerlerim yandı. Vücudum pes edene kadar, fiziksel olarak devam edemez hale gelene kadar fark etmedim ki…

O gitmişti.

Son gücümle kendimi sudan sürükleyerek çıkardım ve kıyıya yığıldım. Vücudum titriyordu, ıslak kıyafetlerim tenime yapışmıştı.

Ceketimi yokladım ve iç fermuarlı cebin içindeki telefonumun sağlam şeklini hissettim. Su geçirmezdi ve görevini yerine getirmişti. Telefon hala çalışıyordu.

Bulanık gözlerle ekrana bakarak annemi aradım.

"Gel beni al."

"Neredesin?"

Konumumu verdim ve telefonu kapattım.

Gelmesi neredeyse üç saat sürdü. Geldiğinde, babamın adamlarından bazıları ona eşlik ediyordu. O zamana kadar yağmur durmuştu ama soğuk beni hâlâ terk etmemişti.

Yanımda oturdu ve bana bir battaniye uzattı. Dişlerim takırdarken battaniyeyi üzerime sardım.

Durgun, karanlık suya baktı. Sessizlik.

"Öldü mü?" diye kekeledim.

"Eminim öyledir," dedi son derece sakin bir ses tonuyla.

Boğazım düğümlendi, sonra gözyaşlarım sıcak ve kontrol edilemez bir şekilde akmaya başladı. "Anne, bu iş nasıl bu kadar berbat bir hale geldi?"

Elini kaldırdı ve hafifçe omzuma koydu, ama bu harekette hiçbir sıcaklık yoktu. Vücudum ona doğru döndü, bir şeye, rahatlığa, teselliye, her şeye hasret kalmıştım, ama beni kendine çekmek yerine boğazını temizledi ve ayağa kalktı.

İçimde kocaman bir boşluk açıldı. Göğsümü parçalayan hıçkırıkları tutamadım. "Her şeyin yolunda olacağını söyle bana," diye yalvardım.

"Çok yazık. Az kalsın onu yakalıyorduk."

"O?"

“Kocası. Resimleri ve videoyu gördükten sonra ne istersek yapardı.” Düşünceli bir ses tonuyla ekledi: “Hâlâ onun anısının yaptığı yanlışlarla lekelenmemesi için her şeyi yapabilir.”

Bir an için acı o kadar şiddetliydi ki nefes bile alamadım. Her yerim ağrıyordu; ciğerlerim, uzuvlarım, hatta dişlerim bile. *Her yerim* acıyordu.

“Anne,” diye nefes nefese kaldım, “İhtiyacım var—”

"Bir dahaki sefere inişi düzgün yapmaya çalış Rom. Mükemmel planı mahvettin."

Bunu dinlemeye dayanamadım. Onun planını mı mahvettim? Bir *insanın hayatını* mahvettim.

Onu tuzağa düşürdü.

Onu öldürdü.

Ellerimi kulaklarıma bastırdım ve öne doğru sallandım, ama sesi hâlâ kulağıma batıyordu.

"İkinci bir düşünceyle, belki de bu en iyisi oldu."

Daha sert bastırdım.

Önümde çömeldi ve ellerimden birini aşağı çekti. "New York'tan bir çocuk olarak ayrıldın," dedi, parmakları çeneme saplanarak. "Şimdi bir adamsın. Şimdi zirvede kalmanın ne gerektirdiğini anlıyorsun. Düşmanlarını yok eden bir imparatorluğu yönetmenin ne demek olduğunu. Gözünü kırpmayacaksın. Kırılmayacaksın. Ve *zayıf olamazsın.* "

Karanlıkta yüzü bulanık bir silüetten ibaretti. "Gelecek hafta o haini öldürebilecek misin diye endişelenmiştim. Beni utandırabilir misin diye korkmuştum." Beni bıraktı ve doğruldu. "Şimdi biliyorum ki bunu başaracaksın."

Kendimi içime kapattım, alnımı dizlerime bastırdım. Kot pantolonum hala nemliydi. Kumaş küf, toprak ve hafif çürük kokuyordu. Kokuyu içime çekerek kendimi sakinleştirmeye, kafamın içinde açılan dönen boşluktan kendimi kurtarmaya çalıştım.

Yıkılıyordum. Acı, suçluluk, inançsızlık gibi tüm duygular aynı anda çatışıyordu, ta ki birinin nerede bittiğini, diğerinin nerede başladığını ayırt edemez hale gelene kadar.

Gözlerim daha da sıkı kapandı. Daha da sıkı. Tam aklımın patlayacağından korktuğum anda, tüm baskı birdenbire azaldı.

Bir şey kontrolden çıktı.

Uyuşukluk, merhametli bir dalga gibi üzerime çöktü. Her şeyi köreltti; düşüncelerimi, anılarımı, hatta zihnimdeki Alana'nın yüzünün şeklini bile.

Nefesi ağzından kaçtı.

Hiçbir şey hissetmedim.

Hiçbir şey hissetmemek daha kolaydı.

Annem boğazını temizledi. "Gözyaşlarını sil ve gidelim. Temizlik işini erkekler halleder. Yarın partimiz var."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 42

BENİM

Daha önce hiç kimsenin ölümünü dilememiştim, bu yüzden bu yeni bir deneyimdi. Damarlarımda oluşan o hızlı kan akışı. Ensemde yayılan o ürpertici sıcaklık. Midemde oluşan o burkulma, mide bulantısı hissi.

Vita Ferraro bir canavardı. Ve *ölmeyi* hak etti.

Beni ve o iğrenç kadını aynı odaya koyun, bana bir silah verin, hiç vicdan azabı çekmeden tetiği çekerim.

Sırtımı duvara yaslayıp yere oturdum, parmaklarım halıya pençe gibi kenetlenmişti. Rom'un sözleri zihnimde tekrar tekrar yankılanıyor, her korkunç ayrıntı beynime kazınıyordu. Midem bulanıyordu.

Bu gerçek olamazdı. Çok korkunçtu, çok acımasızdı. Genç Romolo'nun onu koruması gereken iki kişi tarafından -annesi ve öğretmeni- istismar edilip travmaya uğratılması düşüncesi beni çığlık atmaya itti.

Rom'un sesi o kadar boş ve yankılıydı ki, kemiklerim sızladı.

Konuşurken ona yaklaşmaya çalıştım ama elini bir hareketle sallayarak beni durdurdu. Boş bakışları yerden kalkmamıştı. Yatağın kenarındaki yerinden neredeyse hiç kımıldamamıştı, geniş omuzları sanki kendi içine kapanmaya çalışıyormuş gibi içe doğru kıvrılmıştı.

Konuşması bitince ortalık sessizliğe büründü.

Güneş çoktan batmıştı, geriye sadece başucu lambasının ışığı kalmıştı ve yüzünü derin gölgelerle boyuyordu. Bu gölgeler odanın çok ötesine uzanıyor, içindeki tüm bunları kilitlediği boşluklara doğru iniyordu.

"Çok üzgünüm," diye fısıldadım boğazımdaki düğümü bastırarak. Üzgünüm kelimesi bile durumu tam olarak ifade etmeye yetmiyordu.

Her şey şimdi mide bulandırıcı bir netlikle anlam kazandı. Araba kazası, panik atak...

Olayın tamamında ihanete uğrayan ve istismara maruz kalan kişi kendisi olmasına rağmen, oynadığı rol nedeniyle hâlâ kendinden nefret ediyordu.

Şimdi anladım neden kimsenin sevgisini ve ilgisini hak etmediğini düşünüyordu. Kendi annesi bile ona bunu vermemişti.

Tanrım, bu düşünce beni çok kızdırdı.

Ayağa kalktım ve ona doğru tereddütlü bir adım attım. Onu teselli etme, ona sarılma, her şeyin yolunda *olacağını* söyleme ihtiyacı içimi kemiriyordu.

Yaklaştığımı hissetmiş olmalı, çünkü başını hızla kaldırdı ve gözleri benimkilerle buluştu. Şaşkın görünüyordu. Sanki bir trans halinden uyanmış gibiydi.

Olanları anlamaya vakit bulamadan ayağa fırladı ve sendeleyerek banyoya doğru gitti.

Kapı gürültüyle kapandı.

Bir saniye sonra, kustuğunu duydum.

Elimle ağzımı kapatarak hıçkırığımı bastırdım.

Vita. Ölümü. Hak. Etti.

Alana da aynı şeyi düşündü, ama kader o kadının işini çoktan halletmişti.

Aradan geçen bunca yıla rağmen, o ikisinin yaptıkları hâlâ onu rahatsız ediyordu. Hâlâ içten içe ona işkence ediyordu.

Eğer o acıyı dindirmenin bir yolu olsaydı, hiç düşünmeden yapardım.

Nemli yanaklarımı silerek odada bir aşağı bir yukarı yürüdüm; bedenim huzursuz, çaresiz bir öfkeyle ve ona bunların hiçbirinin aramızdaki ilişkiyi değiştirmediğini anlatma ihtiyacıyla zonluyordu.

Hiçbir yere gitmiyordum.

Öksürük durdu.

Musluk önce açıldı, sonra kapandı.

Uzun bir süre geçtikten sonra kapı nihayet açıldı.

Rom dışarı çıktı, gri gözleri benimkine kilitlendi.

Omuzlarımı hafifçe silkerek, "Hâlâ buradayım," dedim.

Kaşlarını çattı, sanki olan biteni tam olarak anlayamıyordu. Sanki benim gitmiş olmamı bekliyordu.

Tek kelime etmeden yanımdan geçip pencereye gitti ve avucunu çerçeveye yaslayarak dışarı baktı.

Yanına geçip durdum. "Sen bir canavar değilsin, Rom. Bana o korkunç hikayeyi anlatmadan önce de değildin, şimdi de değilsin."

Dişleri alt dudağına hafifçe değdi, sanki benim söylediklerimi düşünüyor, değerlendiriyordu.

Yaklaştım. Kollarımı onun taş gibi bedenine doladım. Yüzümü omzuna yasladım.

“Üzgünüm,” diye fısıldadım. “Sana olanlar için. On sekiz yaşındaydın. Daha çocuktun.”

"Ne yaptığımı biliyordum," diye sert bir şekilde yanıtladı. Kasılmıştı. Hareket etmiyordu.

“Annenin onayını istedin.” Ona bakmak için biraz geri çekildim. “Annen her şeyi ayarladı. Sana seçim hakkı vermedi. Sana yapmanı emretti. O durumdaki yetişkin oydu ve seni hayal kırıklığına uğrattı. Alana'nın ne kadar yanlış davrandığından hiç bahsetmeyelim bile...”

Vücudundan bir ürperti geçti.

İçimde öfke kabarıyordu. "Umarım bir daha annenle aynı odada bulunmam, çünkü kendimi tutamayacağım. Nasıl cüret eder? Sana bunu nasıl yapmaya *cüret eder* ? Ah, onu öldürebilirim."

Yüzü buruştu, kaşlarının arasında derin bir kırışıklık oluştu, sanki yine ne dediğimi anlayamamış gibiydi.

“Hayır.” Kollarımı savuşturdu ve bir adım geri çekildi. “Öyle değildi. O da suçsuz değil, ama o şeyleri yapan bendim. Onun emirlerini yerine getirmek benim tercihimdi.”

"Pek bir seçenek gibi görünmüyordu. O senin vasindi. Onun evinde yaşıyordun. Ona bağımlıydın."

“Artık ona bağımlı olmasam bile, emirlerini yerine getirmeye *devam* ettim. Uzun yıllar boyunca.” Yüzünde bir gölge belirdi. “İnsanlara zarar verdim. İnsanları öldürdüm. Ve bunu vicdan azabı duymadan yaptım. İyi bir insan olduğumu düşünmenize izin vermeyin. İyi bir insan değilim.”

"Bana gelince onun emirlerine uymadın."

Bu onu duraksattı. Düşünmesine neden oldu.

“İnsanlar değişebilir,” dedim usulca. “Beni incitmek istemiyor musun? O zaman incitme. Bu kadar basit. Ve Alana'ya olanlar için kendini affet. O durumda sen de bir kurbandın.”

Bütün vücudu kaskatı kesildi. Boğazından acı, inanmaz bir kahkaha koptu. "Kurban mı?" Kelime sert bir fısıltıydı. "Beni kurban mı sandın?"

Aptalca. Aptalca!

Yutkundum. Bu yanlış kelimeydi. Onun gibi biriyle kullanılmaması gereken kesinlikle yanlış bir kelimeydi. Güçlü ve kontrol sahibi olmaya alışmış biriyle. "Sadece şunu demek istedim—"

"Ne demek istediğini çok iyi anladım," diye alay etti. "Gerçekten de çok safsın."

Midem kasıldı. “Rom—”

“Ben asla mağdur olmadım.” Ceketini hızla giydi, yumruklarını sıktı. “Ve eğer mağdur olduğumu düşünüyorsanız, benim hakkımda düşündüğümden de daha çok yanılıyorsunuz.”

Kendimi aptal gibi hissettim. Bunu neden söyledim ki? Bunu duymaya hazır değildi. Belki de asla hazır olmayacaktı. "Rom, özür dilerim."

Başını sertçe salladı. “Hayatta kaldım. Yapmam gerekeni yaptım. Seçimlerimi yaptım.” Gözleri gözlerime dikildi. “Acımanıza ihtiyacım yok. Aslında sizden hiçbir şeye ihtiyacım yok.”

Romolo arkasına bakmadan döndü ve odadan çıktı.

Kapı arkasından gürültüyle kapandı, geriye sadece öfkesinin ve kızgınlığının kalıntıları havada asılı kaldı.

Pencere pervazına çöktüm, boğazımdan hıçkırıklar koptu.

Ne yapmıştım ben? Neden öyle demiştim?

Romolo bana ruhunun bir parçasını vermişti ve ben onu yanlış kullanmıştım. Onu istemediği, ihtiyacı olmayan kelimelerle sarmaya çalışmıştım. Düzeltmem gereken bir şeyi düzeltmeye çalışmıştım.

Ona bunun onun suçu olmadığını anlamasına yardımcı olmak istedim. Annesi ve Alana'nın, o başkalarını incitmeden çok önce onu incittiğini anlamasını istedim.

Ama çok fazla şey söyledim. Ya da belki de hiç doğru şeyi söylemedim.

Gölgeler ağır ve yakın bir şekilde üzerime çökmüş gibiydi. Yüzümü ellerime gömdüm ve ağladım.

Bizler, birbirini anlamayan bir güçle birbirimize çekilen, ancak çok yaklaştığımız her seferinde birbirimizden itilen, ters yöne dönmüş iki mıknatıs gibiydik.

Ve biz yine de denemeye devam ettik.

Sanki içimizdeki bir parça fizik yasalarının üstesinden gelebileceğimize, imkansızı mümkün kılabileceğimize inanıyordu.

Ya da belki de sadece ben öyle düşünüyordum. İyimserlik ne zaman yanılsamaya dönüştü? O nokta her ne olursa olsun, yaklaştığımı hissediyordum.

Ellerimin tersiyle gözlerimin altını sildim ve sendeleyerek banyoya gittim.

Kendimi toparlayıp eve gitmem gerekiyordu, orada da kendimi bir şişe şaraba boğmayı planlıyordum.

Musluk akarken bir şey dikkatimi çekti.

Tezgahın üzerinde, yerinde durmaksızın, eski bir dudak parlatıcısı tüpü duruyordu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 43

ROM

Yumruğum çantaya sertçe çarptı ve ön kolumda keskin bir acı hissettim. Dün gece Mia'nın yanından ayrıldıktan sonra bir an bile uyuyamadım ve iki saattir evdeki spor salonundaydım.

İçimde çok fazla birikmiş enerji, çok fazla gerilim vardı ve bunun bir yere gitmesi gerekiyordu.

Mia artık her şeyi biliyordu. Her şeyi. Kendimi kesip iç organlarımı incelemesine izin vermiştim.

Ona bunu söylediğime inanamıyordum. Çok düşüncesizce bir şeydi.

O hikaye mi? Benimle birlikte ölmesi gerekiyordu. Ama yine de anlattım, belki de çaresizlikten dolayı, bensiz daha iyi olacağını anlamasına yardımcı olur diye düşündüm.

Buna hazırdım. Onun tiksintisine. Gidip gitmesine.

Ama yanlış şeye hazırlanmıştım.

O hâlâ beni istiyordu. Ve onun bu şefkatiyle nasıl başa çıkacağımı hiç bilmiyordum.

İçimde bir şeyleri yerinden oynattı. Dünyamın temellerini sarstı. Kendimi *güçsüz* hissetmeme neden oldu ve bu çok daha kötüydü.

Geçmiş geçmişte kalmalıydı. Ona bir daha hiç dönmememin bir sebebi vardı. Bir anlamı yoktu. Değiştiremezdiniz. Ve onu yeniden çerçevelemeye çalışmak—yeni anlamlar yüklemek ve şeylere farklı etiketler koymak—tüm bunlardaki rolümü sorgulamama neden oldu.

Ben mi kurban oldum? Yoksa olanlara izin veren mi?

Hayır. Ben lanet olası bir kurban değildim.

“Kahretsin!” Bir darbe daha kolumda daha keskin bir acıya neden oldu. Nefesimi toplamaya çalışırken göğsüm hızla inip kalkıyordu, kum torbasından geriye doğru adım attım.

Bankta otururken telefonum çaldı. Ekranda Cosimo'nun adı belirdi.

Hoparlörden cevap verdim. "Öyle mi?"

"Kolombiya ile sözleşmeyi aldık," dedi. "Alvarez bizden fazladan yüzde on aldı ama önemli değil. Genel olarak bakıldığında büyük bir şey değil."

Ellerimi ovuşturup, hafif ağrıdan dolayı yüzümü buruşturdum. "Tebrikler. Bunu nasıl başardın?"

“Dün oraya uçtum. Üç saatlik bir toplantıydı. Alvarez'e, Messero ve bizim saflarımıza katılmamızla yetkililerin ürün sevkiyatımızı durdurmasının çok uzun zaman alacağını, hatta dava açma şanslarının bile olmayacağını anlattım. Bu arada, düşündükleri diğer seçeneklerin de şansı olmayacak. Onları alt etmek için tüm kaynaklarımızı kullanacağımızı açıkça belirttim. Onların sözde daha güvenli seçeneğinin tamamen bir hayal ürünü olduğunu söyledim.”

"Bu açıyı daha önce kullanmayı düşünmediniz mi?"

“Evet, yaptım. Ama diğer alıcının kim olduğunu şimdiye kadar bilmiyordum. İsmini öğrendikten sonra daha iyi bir tablo çizebildim. Onlara, onlarla çalışırlarsa ne kadar büyük bir sıkıntıya düşeceklerini tam olarak gösterebildim.”

“Bir adın var mı?” Mia'ya Finger Lakes bağlantısından hiç bahsetmemiştim. Her şey olup biterken, aklıma ilk gelen şey bu değildi.

"Evet. Santorolar."

Bu isim beynimin bir köşesinde hafif bir aydınlanma yarattı. "Tanıdık geliyor..."

"Onlarca yıl önce New York'ta çok popülerdiler," dedi Cos. "Yaklaşık otuz yıl önce Ricci ailesine karşı bir savaş kaybettiler. Şehirden kovuldular."

Elimle saçlarımı karıştırdım. "Bizden ne istiyorlar ki? Biz o savaşın bir parçası bile değildik."

“Hiçbir fikrim yok. Bu işin tamamı şüpheli. Onlarca yıldır faaliyet göstermiyorlardı, ama yeniden yapılanmışlar ve harekete geçiyorlar gibi görünüyor. İşin yürümesi için gerekli bağlantılara sahip olduklarını düşünüyorlar, ama yanılıyorlar. Alvarez'e anlattıklarının tamamen saçmalık olduğunu söyledim.”

“Santoroların onu bir şekilde kandırdığını mı düşünüyorsun? Onları neden dikkate bile alıyorsun?”

"Nereden bileyim ki? Alvarez fazla bilgi paylaşmaz ama beni dinledi. Kapalı kapılar ardında ekibiyle bir saat konuştuktan sonra, bizimle çalışacaklarını söyledi."

“Babana söyledin mi?”

"O da memnun, annesi de."

Annemizin adının geçmesi bile beni tekrar gerginleştirdi.

Artık onu dinlemekten bıkmıştım. Onun emirlerini yerine getirmekten bıkmıştım.

Çoktan durmalıydım. Ama o yaza tekrar dönüp Mia'nın tepkisini görene kadar nihayet idrak edemedim.

Eğer artık annemin emirlerine uymak istemiyorsam, uymak zorunda değildim. Bana ne yapacaktı ki? Beni azarlayacak mıydı? Bana ters ters bakacak mıydı? Ona karşı geldiğim için beni aileden mi dışlayacaktı?

Bırak denesin. İşler kötüye giderse, kardeşlerim bana destek olur.

Çocukken bana her şeye kadir, heybetli ve yanılmaz biri gibi geliyordu.

Ama ben artık çocuk değildim ve onun üzerimdeki gücü ne olursa olsun... O gücü ona veren tek kişi bendim.

"Sanırım babam Santorolar hakkında bir şeyler biliyor," dedi Cos beni geri çekerek. "Ama ağzını sıkı tutuyor. Bana hiçbir şey söylemedi."

Kaşlarımı çattım. "Ne saçmalık?"

“Bu gece ondan daha fazla verim almaya çalışacağım. Kutlama yapmak istiyorlar. Annem zaten personeli aileleri aramaya, her şeyi ayarlamaya yönlendirdi. Parti saat yedide. Orada olman bekleniyor.”

"Orada olacağım."

Santoro ailesi. Bu bir güç gösterisiydi; şehre geri dönmenin bir yoluydu. Ama bir şeyler ters gidiyordu.

Mia'yı arayıp babasının Finger Lakes'te kimlerle tanıştığını sormalı mıyım?

Eğer Santoro ailesi de Morales'i destekliyorsa, durum daha da karmaşıklaşıyordu.

Muhtemelen benden bir şey duymak istemiyordu, ama eğer babası bu tür insanlarla ilişki içindeyse, onun korunmasını sağlamam gerekiyordu. Olayların sonucunda zarar görmemesini sağlamalıydım.

Avucumu yüzümden aşağı doğru sildim.

Ya da belki de sadece onun sesini tekrar duymak için bir bahane arıyordum.

Ben vardığımda çatı katı zaten aile üyeleriyle dolup taşmıştı.

Aylar boyunca işten çıkarılma tehlikesiyle karşı karşıya kaldıktan sonra, sonunda kutlayacak bir şeyimiz oldu.

Herkesin keyfi yerindeydi. Benim dışımda herkesin.

Yanmayan şöminenin yanında durup kuzenim Joe'nun ağzına bruschetta tıkıştırmasını izlerken içimde bir huzursuzluk vardı. Mia'nın bana kurban

demesi beni çok kızdırmıştı. O an sadece öfke hissetmiştim. Ama iki saat boyunca o kum torbasını paramparça ettikten sonra pişmanlık yavaş yavaş içime işlemeye başlamıştı.

Cebime her elimi soktuğumda, parmaklarım içgüdüsel olarak otel lavabosunun yanında aptalca bıraktığım dudak parlatıcısını arıyordu.

Bu, banyodan çıkmadan önce olmuştu, o zaman onun gitmiş olacağından emindim.

Ama öyle değildi.

Onunla birlikte olduğum süre boyunca, onu nasıl kaybetmeyeceğim konusunda çok düşündüm.

Ve bana bunu çözmem için bir şans vermişti.

Eğer sinir krizi geçirmeseydim, işler çok farklı gelişebilirdi.

Umudu vardı.

Elimde sadece korku vardı.

Korkak.

"Aman Tanrım," diye mırıldandı Cosimo yanıma gelerek. "İçeceğine biri işemiş gibi görünüyorsun."

Cevabım küçümseyici bir homurtu oldu.

"Bunun Morales kızıyla bir ilgisi var mı?"

Ona baktım. "Neden olsun ki?"

"Annen senden onu kayda almanı istediğinde, resmen onu öldürmek istiyormuş gibi görünüyordun."

Elimdeki bardağı daha sıkı kavradım. "Artık onunla görüşmeyeceğim."

"HAYIR?"

"Ama boğazlarına silah dayanmasını istemedikçe kimse ona dokunmaya cesaret edemez."

Cosimo saatini düzeltti ve kıkırdadı. "İlginç."

"Öyle mi?"

"Onu görüyordun, sonra görmemeye başladın ama onun bekçi köpeği gibi davranmaya başladın. Bunu açıklayabilir misin?"

“Aslında pek sayılmaz.” Doğrusu, biraz tavsiyeye ihtiyacım vardı. Ama o kapıyı açmak, hazır olmadığım bir sürü şeyi ortaya çıkarmak anlamına geliyordu.

Sesi alçaldı. "Annenin senden yapmanı istediği şey sınırları aştı. 'Daha kötüsünü yaptın' derken ne demek istedi?"

Onun meraklı bakışlarından dolayı ensemde bir rahatsızlık hissettim, ama bakışlarını yakaladığımda gözlerindeki bir şey bu rahatsızlığı yatıştırdı. Bir nebze endişe.

Golden Circle yemeğindeki konuşmamızı hatırladım. Daha doğrusu, onun konuşmaya çalıştığı, benim ise bilerek kaçındığım konuşmayı.

Mia'ya anlattıktan sonra bile, hayatımın en kötü gecesini ve ona yol açan her şeyi başka bir insanla paylaşma fikri beni hasta etti.

İçimde utanç, suçluluk ve hatta daha da soğuk bir duygu kaynıyordu.

Zayıf olamazsın.

O geceden beri, kırılabilecek, acıyabilecek her yanımın etrafına duvarlar ördüm.

Beni koruyan ve herkesi dışarıda tutan duvarlar.

Ama Mia bunu başardı. Ve beni böyle görmesi beni ne kadar savunmasız hissettirse de, ilk defa işlerin değişebileceğine dair bir inanç verdi bana.

Belki de onun için kötü biri olmak zorunda değildim.

Ona söyle.

Gözlerim odanın etrafını taradı. Konuşmak istiyordum ama etrafta çok fazla insan vardı. "Şu an tartışmanın zamanı değil. Sonra konuşalım."

Beni biraz daha inceledi, sonra başını salladı. "Kulağa hoş geliyor." İçeceğinden bir yudum aldı. "Babamla konuşma fırsatın oldu mu?"

Başımı salladım. "Henüz değil."

"Kahretsin," diye mırıldandı gülerek. "Lisa Teyze'nin ne getirdiğine bakın."

Teyzemiz kucağında yeni doğmuş bir bebek gibi bir bonsai ağacıyla oturma odasına girmişti.

Kıkırdadım. "Babam çok sevinecek. Koleksiyonuna bir tane daha ekleyecek."

Cosimo elini ağzının üzerinden geçirdi. "Bu şey çok ağır görünüyor."

"Düşürmeden önce gidip yardım edelim." Kalabalığın arasından sıyrılıp onlara doğru ilerledik.

"Zia, babamın gönlünü mü kazanmaya çalışıyorsun?" diye takıldım, ağacı kollarından alırken.

“Ah, sen bir lütufsun Rom,” diye nefes nefese kaldı, alnını silmek için bir mendil çıkarırken. Yüzü yorgunluktan kızarmıştı. “Bu özel günü kutlamak için ona bir şey almak istedim. O şeyle buraya kadar çıkabileceğime emin değildim.”

"Kocan nerede?" diye sordu Cos.

"Kendini iyi hissetmiyor," dedi. "Grip hastalığını herkese bulaştırmaktansa uyuyup iyileşmesini söyledim."

Ağaca başımla işaret ettim. "Bunu senin için babamın ofisine götüreceğiz."

Bana kısa bir gülümseme verdi ama dikkati başka yerdeydi. Gözleri benimle arkamdaki grup arasında gidip geldi. "Teşekkürler. Arabadan bir tepsi ziti almam gerek. Hemen döneceğim." Koridora doğru aceleyle çıktı, bir kez arkasına baktıktan sonra gözden kayboldu.

Ağaç göründüğünden daha ağırdı. Cosimo, onu içeri taşıyıp pencere pervazındaki boş bir yere, zaten orada bulunan diğer bonsailerin arasına yerleştirirken ofis kapısını benim için açık tuttu. Tam çıkmak üzereyken babam, arkasından Alessio ile birlikte içeri girdi.

Babamın bakışları doğrudan ağaca yöneldi. "Bu ne?"

"Zia Lisa'dan bir hediye," diye yanıtladım, ona yer açmak için kenara çekilerek.

Dudaklarında hafif bir tebessüm belirdi. Ağaca yaklaştı, kısaca inceledi, sonra bize döndü. "Oturun," dedi kanepeleri işaret ederek. "Sizinle konuşmam gerekiyor çocuklar."

Cosimo ile birbirimize baktık. Bunun Santoro ailesiyle ilgili olması gerekiyordu.

Sonunda bazı cevaplar alacaktık.

“İçecek isteyen var mı?” diye sordum. Kimse cevap vermeyince, köşedeki küçük bara gidip bir bardak aldım. Babamın birkaç gün önce kırdığı bardaklar yenileriyle değiştirilmişti.

Les ve Cos oturdular, ama babam pencerenin yanında kaldı, ellerini pervaza yaslamış kıymetli ağaçlarına bakıyordu.

Ayak sesi yere vuruyordu. Muhtemelen Cosimo'ydu. Kolombiya anlaşmasını kendisi kapatmışken bu gizlilikten rahatsız olduğunu hissettim.

Oturmaya hiç niyetim olmadığı için, elimde içeceğimle duvara yaslandım.

Saniyeler geçti.

Babam kesinlikle çok yavaş hareket ediyordu.

"Hepinizin bildiği gibi, Kolombiya anlaşmasını sabote etmeye çalışanlar Santoro ailesiydi," dedi sonunda. "Size bu aile hakkında söylemem gereken bir şey var."

Bir yudum aldım ve—

GÜM.

Dünya paramparça oldu. Hava dondu, ezici bir dalga gibi üzerime çarptı. Kulaklarım çığlık attı, hayır, kükredi; ta ki her şey kesilene kadar. Geride, kafatasımı kesen bıçaklar gibi keskin bir çınlama bıraktı.

Sıcaklık tenimi yakıyordu. Yerdeydim. Avuçlarım pürüzlü bir şeye bastırılmıştı—cam mıydı, anlayamadım. Etrafımdaki her şey dumanla kaplıydı.

Hareket etmelisin. Hareket etmen gerekiyor.

Yanımda karanlık bir silüet belirdi.

“Rom, iyi misin?”

O Cos'tu. Yanımda diz çökmüş, silahı çoktan çekilmiş, yüzü kan içindeydi. Arkasında amcalarımız ve kuzenlerimiz odaya doluşmuş, şaşkınlık içinde bağırıyorlardı.

"İyiyim," diye kekeledim, öksürerek. "Ne oldu?"

“Bir bomba. Ayağa kalkabilir misin? Alessio baygın.”

Kolundan tuttum ve kendimi zorla ayağa kaldırdım. Kulaklarımdaki çınlama, odanın dışından gelen kargaşayı duyabileceğim kadar azalmıştı.

Cosimo beni öne doğru çekti, ayaklarım yumuşak bir şeye çarptı.

Alessio, bilinci kapalı bir şekilde, kanlar içinde kalmış kıyafetleriyle kanepenin arkasında yatıyordu. Kahretsin. Acaba hayatta mıydı?

"Onu buradan çıkarabilir misin? Babamın durumuna bakmam gerek."

Alessio'nun kollarının altından tuttum. Kuzenlerimden biri yanıma geldi ve ayaklarından tuttu.

"Hazır mısın?" diye bağırdı. "Üçte!"

Les'i kucağımıza alıp oturma odasına taşıdık; kadınlar orada yere çömelmiş, elleriyle başlarını örtmüşlerdi.

Annem hemen yanıma koştu. "Ne oldu?"

“Bilmiyorum. Bir şey patladı.” Parmaklarımı Alessio’nun boynuna bastırdım.

Hâlâ nefes alıyordu.

"Birisi doktoru çağırsın!" diye bağırdım, yaraları kontrol ederken. Omzunda cam parçası vardı ve kolunda yanık vardı, ama hayati tehlike arz eden bir şey yoktu. Yine de kafasını sert bir şekilde çarpmış olmalıydı.

"Yolda geliyor!" diye bağırdı biri.

“Burada bir şey mi oldu?” diye sordum, bakışlarımı anneme çevirerek. Ama o çoktan gitmişti.

Kolumu gözlerimin üzerinden geçirdim ve gözlerimi kırpıştırarak beynimdeki bulanıklığı gidermeye çalıştım. Her şey yavaş ilerliyordu, sanki düşük kapasitede çalışıyordum, ama babamın ofisinden yükselen dumanın altında oturma odasındaki hasar çok da kötü görünmüyordu.

Bomba sadece orada patlamıştı. Bunu kim yerleştirmiş olabilir ki?

Ekildi.

Bonsai ağacı mı?

Hayır. *Kahretsin* .

O bomba mıydı? Babam tam yanında duruyordu.

"Gözünü ondan ayırma!" diye bağırdım kuzenime ayağa kalkarken.

Ofise doğru yarı yolda olduğumda annemin çığlığını duydum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 44

BENİM

Kampanya ofisinin floresan lambaları altında balonlar sallanıyordu. Duvarlardan birinde el yapımı "Mutlu Doğum Günü" yazısı asılıydı. Önümdeki masada, dokunulmamış bir dilim konfeti pastası bulunan bir kağıt tabak duruyordu.

Birinin doğum günü için buradaydık. Kimin doğum günüydü? Hiçbir fikrim yoktu. Bir e-posta gelmemi söylemişti, bu yüzden buradaydım. Dairemden Uber yolculuğu bulanık bir görüntüydü. Bedenim olması gereken yere varmıştı. Ama zihnim?

Aklım başka yerlerdeydi.

Dün gece eve geldiğimde kendime bolca kırmızı şarap doldurdum ve dairemin karanlık sessizliğinde koltuğa oturup her şeyi karıştırdım.

İlk başta düşüncelerim şüphe ve güvensizlikle doluydu.

Romolo'nun bana karşı gerçek bir şeyler hissettiğine kendimi mi kandırmıştım?

Hayır. İçten içe öyle olmadığını biliyordum.

Son birkaç haftada Rom hakkında öğrendiğim bir şey varsa, o da duygularını kelimelerle göstermediğiydi.

Bunu davranışlarıyla yaptı.

Ciddi bir hastalığım olduğunu düşündüğünde nasıl çıldırdığını. Yanaklarımı okşayıp "Sen benim ölümüm olacaksın, Berry" gibi şeyler söylerkenki bakışlarındaki sıcaklığı. Dudak parlatıcımı alıp neredeyse iki ay boyunca yanında taşıdığını.

Beni kendinden uzaklaştırdığı zamanlarda bile hayatımı mahvetmekten endişeleniyordu… Beni, en büyük tehlike olarak gördüğü şeyden, yani kendisinden korumaya çalışıyordu.

İpuçları ortadaydı. Benim yaptığım tek şey onları bir araya getirmekti.

Bana değer veriyordu. Ve Tanrım, yaşadığı her şey için onu teselli etmek istediğim kadar, bana acı çektirdiği için ona bağırmak da istiyordum. Keşke şeytanlarını kovmasına yardım etmeme izin verseydi. Keşke denemeye istekli olsaydı.

Bir yanım keşke ona nasıl hissettiğimi söyleyecek kadar cesur olsaydım diye düşünürken, diğer yanım söylemediğim için rahatlamıştı.

Ona bunu söyleyip de aynı cevabı almamak beni mahvederdi.

Bakışlarım babamı buldu; su sebili yanında durmuş, çalışanlardan biriyle konuşuyordu.

Yatılı okulda olduğum dönemde haftalık telefon görüşmelerimizin sonunda ona o iki kelimeyi söylediğimde, sadece "güle güle" demesi beni mahvediyordu. Her seferinde, onunla ve üvey annemle olan ilişkimin nerede olduğunu tahmin etmeye çalışıyordum.

Daha gençken anneme çok benziyordum. Bir süre Aris'in bana hiç ısınmamasının ya da babamın benden bu şekilde uzaklaşmasının sebebinin bu olup olmadığını merak etmiştim. Ama büyüdükçe yüzüm değişti ve on dört yaşıma geldiğimde artık ona eskisi kadar benzemiyordum.

O zaman daha derin bir şey olup olmadığından, içimde bir sorun olup olmadığından endişelenmeye başladım.

Belki de ben yeterince iyi değildim...

Daha cesur biri sormuş olurdu. Ama ben her zaman cevaptan çok korkmuştum. Bu yüzden herkesi memnun etmeye ve yanlış olabilecek her şeyi düzeltmeye çalıştım, bir gün her şeyin yoluna gireceği umuduyla.

Omuzlarım içe doğru büküldü. Her şey çok yorucuydu.

Hayatımı *istediğim* gibi yaşamıyordum. Başkalarının önceliklerimi belirlemesine, seçimlerimi yönlendirmesine, beni onların ihtiyaç duyduğu şekle sokmasına izin vermiştim.

Kendine defalarca ihanet ettin.

Şu anda bile aynısını yapıyordum.

Odanın diğer ucunda Jenny, bazı çalışanlarla konuşuyordu. Onların kahkahaları sinirlerimi bozuyordu.

Evde olmak, battaniyenin altında kıvrılmak, kulaklarımda müzik dinleyerek düşüncelerimi bastırmak istiyordum. Ya da sadece arkadaşlarımla birlikte olmak. Onlardan sakladığım sırrı öğrendikten sonra bile bana anlayış göstereceklerini biliyordum.

Burada olmak istemiyordum.

Oysa öyleydim.

Uzun ve yavaş bir nefes aldım.

Belki de artık kendimi dinleme zamanı gelmişti.

Elimle çantamı kavradım.

Ayrılıyorum.

Garip bir his beni sardı, sanki biri beni izliyordu.

Odayı şöyle bir gözden geçirdim. Babamdı. Su sebili başında hâlâ bir konuşmanın ortasındaydı ama gözleri üzerimdeydi.

Gitmek üzere olduğumu anlamış mıydı? Her zamanki gibi suçluluk duygusu beni sardı, ama onu görmezden gelmeyi tercih ettim.

Ona zoraki bir gülümseme gönderdim. O da karşılık verdi, ama gülümsemesi bir şekilde tuhaftı.

Benden rahatsız mı olmuştu? İlk defa, bunu umursamayı beceremedim. Aklımı meşgul eden daha önemli şeyler vardı, bunlardan biri de yarın Jenny'ye ne söyleyeceğimdi. Bana verdiği süreye göre, hâlâ bir günüm daha vardı.

Durum böyle devam ederse, Romolo ile ilişkimiz bitmişti.

Ama henüz pes etmemiştim. Belki de onu arayıp, ikimiz de bir gün sakinleştikten sonra bir kez daha görüşüp görüşemeyeceğimizi sormak en iyisi olurdu.

Çantamın içine uzanıp telefonumu çıkardım, araba çağırmak ya da Fabi'den tavsiye almak için mesaj atmak istedim. Tanrı biliyordu ki buna ihtiyacım vardı.

"Hey millet, haberlerin sesini biraz açın!" diye bağırdı biri.

Başımı kaldırdığımda elim hâlâ çantamın içindeydi ve donup kaldım.

Ekranı kaplayan gökdelenin tepesindeki patlamış bir pencereden dumanlar yükseliyordu.

Midem alt üst oldu. Parmaklarımı dudaklarıma bastırdım, nefesim boğazımda düğümlendi. Eğer bir New Yorkluysanız, bu tür bir görüntü sadece rahatsız edici değil, içinizde bir şeyleri paramparça ediyor.

"Ne oldu?" diye bağırdı biri.

"Sadece dinleyin!"

Haber spikerinin sesi duyuldu. “Görünüşe göre patlama, lüks bir apartman olan 214 W 57th Street'in 77. katında meydana geldi. Raporlar, şiddetli bir patlamadan bahsediyor, ancak nedeni henüz bilinmiyor. Sağlık ekipleri ve polis olay yerinde. John, bu çatı katının kime ait olduğunu biliyor muyuz?” Spiker, yanında kadrajda görünen muhabire seslendi.

Adam, arkasında gökdelenin alt kısmı görünür haldeyken, "Henüz doğrulanmadı," diye yanıtladı. "Ancak kayıtlara göre bu binada her katta bir

daire var. Eğer patlama gerçekten yetmiş yedinci katta olduysa, bu daire şehrin önde gelen iş adamlarından Gino Ferraro'ya ait olabilir."

Şokum daha soğuk bir şeye dönüştü. Sözler tenime işledi, damarlarımı buzla doldurdu.

Hayır. Panik yapmayın.

Bu doğrulanmamıştı. Gino'nun çatı katı dairesi olsa bile, bu Romolo'nun olaya karışmış olduğu anlamına gelmiyordu.

İyiydi. İyi olmak *zorundaydı* .

Onu aramam gerekiyordu. Hemen şimdi.

Koridora sendelediğimde etrafımdaki oda bulanıklaştı. Titreyen parmaklarım çantamda arama yaptı, şifreyi aradım. Romolo'nun iletişim bilgilerini bulup numarayı çevirdim.

Çaldı. Ve çaldı da durmadı.

Cevap yok.

Tekrar denedim, her bip sesinin son bip sesi olmasını ve sesini duyabilmeyi umarak. Ne kadar korktuğuma gülecektim. Ona kalbimin neredeyse durduğunu ama şimdi iyi olduğunu, her şeyin yolunda olduğunu söyleyecektim.

Bip. Bip. Bip. *Aradığınız kişi —*

Telefonu kapattım ve tekrar denedim, panik duygusu boğazımda yükseliyordu.

Sakin ol. Muhtemelen sadece meşgul.

Bip. Bip. Bip. *Aradığınız kişi müsait değil. Lütfen bip sesinden sonra mesaj bırakın.*

“Rom, az önce haberleri gördüm.” Sesim titriyordu. “Lütfen beni geri ara. Meşgulsen mesaj at. İyi olduğundan emin olmam gerekiyor. Lütfen.”

Baş parmağım ekrana dokunuyordu. Endişe dalgaları bedenimi sararken ellerimle yüzümü kapattım. Patlama olduğunda o çatı katındaysa—

Hayır. Yapma.

Oraya gidebilirdim. İlk müdahale ekiplerinin daha fazla bilgiye sahip olup olmadığını görebilirdim. Orada durup hiçbir şey yapmamaktan daha iyiydi.

Döndüm ve donakaldım.

Babam ve Jenny, ben dışarı fırladığım odanın hemen dışındaydılar. Beni izliyorlardı. Dinliyorlardı .

Jenny gergin görünüyordu. Babasının ifadesi ise asık suratlıydı.

Kalp atışlarım kulaklarımda gümbür gümbür atıyordu. Ne zamandır oradaydılar? Ne duymuşlardı?

Babam bana doğru bir adım attı. "İnanmak istemedim Mia." Sesi alçak ve sertti. "Ama anlaşılan yanılmışım."

Başımı salladım. Kalp atışlarım kulakları sağır ediyordu. "Baba, bunun için vaktim yok."

“Jenny bana her şeyi anlattı.” Boynundan yukarı doğru, yüzüne doğru kızarıklık yayılıyordu. “Romolo Ferraro mu? Gerçekten mi, Mia?”

O biliyordu.

Ama bunların hiçbiri önemli değildi.

Şu an değil.

“Gitmem gerek. Yapmam gerekenler—”

Jenny yanında dururken, o da önüme geçti. "Hiçbir yere gitmiyorsun," dedi.

Paniğe karşı koymaya çalışmanın bir anlamı yoktu. Başaramadım. Kaçma içgüdüm devreye girdi ve telefonumu ve çantamı göğsüme bastırarak onların yanından hızla geçtim.

Çıkış çok uzak değildi. Hemen köşedeydi. Birkaç saniye içinde sokağa çıkacaktım, sonra bir taksiye binip tüm bunlarla daha sonra ilgilenecektim. Romolo'yu bulduktan sonra. Onun iyi olduğundan emin olduktan sonra.

Arkamı döndüm ve ani fren yaparak durdum. Çıkışta iki güvenlik görevlisi duruyordu.

Vücut dillerinde hiç de rahat bir tavır yoktu, ama yine de onlara doğru ilerledim. Beni durduramayacaklardı—

Öne doğru adım atarak yolumu kestiler.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum. "Geçmeme izin ver."

Yerlerinden kıpırdamadılar.

Çaresizliğim giderek artarken, hızla arkamı döndüm. "Baba, lütfen. Şimdi değil. Onun iyi olduğundan emin olmalıyım."

Bakışları kömür gibi karardı. "Dedim ya, hiçbir yere gitmiyorsun."

Onunla mantıklı bir şekilde konuşmanın imkanı yoktu. Muhafızlara döndüm. "Yolumdan çekilin."

Beni fark etmek yerine, sanki babamdan bir emir bekliyormuş gibi omzumun üzerinden babama doğru baktılar.

Bir an.

Sonra içlerinden biri hareket etti ve kolumdan tuttu.

"Ne yapıyorsun?" diye çırpındım, elinden kurtulmaya çalışarak. "Bırak beni!"

Bacağına attığım bir tekme, tutuşunu gevşetti ve ben de kolumu hızla çekip bir adım geri çekildim.

Düşüncelerim çılgın atlar gibi hızla akıyordu. Muhafızlar neden normalde durdukları dışarıda değil de buradaydılar?

Sanki beni bekliyorlarmış gibiydi.

Gerçeği birden bire fark ettim.

Bu bir pusu idi.

Babam bunu tahmin etmişti. Jenny'nin ona söylediklerini doğrulamak için habere nasıl tepki vereceğimi beklemişti. Ama bunun doğru olması için

patlamadan önceden haberdar olması gerekirdi.

Ayaklarımın altındaki zemin sanki eğiliyordu. Midem bulanıyordu. Çok sıcaktı. Aşırı sıcaktı.

Hayır. Şimdi değil.

Dizlerim titredi ve düştüm. Bu sefer beni yakalayacak kimse yoktu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 45

ROM

"Bunun arkasında kimin olduğuna dair herhangi bir şüpheniz var mı?" diye sordu dedektif.

Gözlerimi kısarak ona dik dik baktım. "Hayır. Üçüncü kez söylüyorum bunu."

Ondan yayılan memnuniyetsizlik, boğucu parfümünün kokusu kadar yoğundu neredeyse. "Kardeşinin de bilmiyordu. Olay yerinde bombanın kalıntılarının olmamasının nedenini o da bilmiyordu."

“Evet. Bunu öğrenmek senin işin değil mi?” Altımdaki plastik sandalye gıcırdadı. “İkimiz de bunun zaman kaybı olduğunu biliyoruz.”

Yüzümdeki kan izleri hâlâ duruyordu. Alessio'yu hastaneye göndermişler, Cosimo'yu ve beni de sorgu için buraya getirmişlerdi.

Sanki biz tek bir kelime bile söyleyecekmişiz gibi.

Kadın sakızını yüksek sesle çiğnedi. "Şimdilik sizi serbest bırakıyorum. Ama Bay Ferraro, umarım işleri kendi elinize almaya kalkışmamanız konusunda sizi uyarmak zorunda kalmam."

"Ne saçmaladığını hiç anlamıyorum."

"Şu an size harika bir fikir gibi gelebilir, ama inanın bana, sabah öyle olmayacak."

"Allah aşkına, Dedektif Bey. Sizin tavsiyenize ihtiyacım yok. Ailemin cenaze düzenlemelerini yapmasına yardım etmem gerekiyor."

Burnunu çekti. "Baban için üzgünüm."

Öldü. Babam ölmüştü.

Gerçeküstü geliyordu. Şaka yapardık, hepimizden daha uzun yaşayacak diye.

Cesedi -ya da ondan geriye kalanları- kendi gözlerimle görmeseydim inanmazdım.

Dedektif kalemini bir kez tıklattı. "Pekala. İşimiz burada bitti. Şimdilik."

Bir polis memuru beni koridordan geçirip lobiye kadar eşlik etti. Cosimo dışarıda, sürücü koltuğunda bizim adamlarımızdan birinin oturduğu, motoru çalışan bir arabanın yanında telefonla emirler yağdırıyordu.

Beni görür görmez, önce benim binmem için işaret etti, sonra kendisi de bindi.

"Alessio nasıl?" diye sordum, kapının arkasından bir şişe su alırken.

"Yaşayacak," dedi Cosimo. "Beyin sarsıntısı ve kırık bir kol. Çok daha kötü olabilirdi. Babam dışında, bombaya en yakın olan oydu."

“Ekiplerimiz bir şey buldu mu?”

"Şu anda bomba parçalarını inceliyorlar," dedi Cos.

Polisler gelmeden önce çatı katından olabildiğince çok enkazı çıkardık. Onların burnunu bizim işimize sokmalarına gerek yoktu. Aileden kimse konuşmazdı. Herkes bunun doğru olmadığını biliyordu. Dedektif, onlara bıraktığımız az miktardaki delile dayanarak bir teori oluşturmaya çalışırken, biz de bunu kimin yaptığını bulacaktık.

Ve biz de onlardan bunun bedelini ödetirdik.

Suikast emrini verenler ölüp gittiler.

Elimle ağzımı sildim. "Olağan bonsai ağacıydı. Zia Lisa ile konuştun mu?"

“Partiye bir daha geri dönmedi ve telefonuna da cevap vermiyor. Şimdi hemen evine gidiyoruz.”

“Lanet olsun, gerçekten mi?” Patlamanın ardından ortalık karışmıştı. Polis ve sağlık ekipleri gelmeden önce en önemli delilleri çatı katından çıkarmak için sadece birkaç dakikamız vardı. Ailenin bazı üyeleri dağılmıştı; bina olay yeri haline gelmeden önce oradan ayrılmışlardı ki bu da tam olarak istediğimiz şeydi.

Lisa teyzenin eve ne getirdiğini bilmesinin imkanı yoktu. Ama eğer makarna yemeğiyle geri dönmeseydi…

İsa. Onun da bunda bir rolü var mıydı?

Cosimo, telefonunda bir şeyler yazmaya devam ederken, "Santoroların bir sebebi var," dedi. "Anlaşmayı yaptığımız için intikam almak istiyorlar. Dün gece öğrendiler. Belki de böyle bir şey olursa diye bir süredir bize sürpriz yapmayı planlıyorlardı."

Suyu bitirdim ve şişeyi avuçlarımın arasında ezdim. "Bunlar kim lan? Babam az önce bize söyleyecekti. Annem mutlaka biliyordur. Aralarında hiç sır saklamamışlardır."

Cosimo'nun çenesi kasıldı. "Biliyor. Hâlâ karakolda sorgulanıyor. Orada onu bekleyecek birini ayarladım ve o kişi onunla birlikte olduğunda beni arayacak. O zaman onunla konuşacağız."

Alışkanlık gereği cebimden telefonumu çıkarmaya çalıştım ama orada yoktu. O karmaşada kaybettiğimi hatırladım…

Kahretsin. Mia'yı aramam gerekiyordu.

Partiden önce onu aramadım. Tam olarak ne söylemek istediğimi hâlâ çözmeye çalıştığım için aramayı erteledim.

Ama patlamanın ardından, şok geçtikten sonra her şey netleşmişti. Ölümle burun buruna gelmek, gürültüyü bastırmanın bir yoluydu.

Kalmıştı. Her şeye rağmen kalmıştı.

Bu da ancak tek bir anlama gelebilir.

Romolo, ben…

Tanrım, hayatımda sevdiğim tek kadını terk ettim. Ve içgüdülerim doğruysa, o da beni seviyordu.

Alıştığım türden bir aşk değildi bu; denge ve kontrol mekanizmalarıyla, faiz ödemeleriyle gelen bir aşk değil; gerçek, samimi bir aşk.

Bunu elimden kaçırmayacaktım. Onunla mahvettiğim her şeyi düzeltecektim ve sonra da bir daha asla mahvetmemek için hayatımın geri kalanını elimden gelen her şeyi yaparak geçirecektim.

Mia Morales *benim* olacaktı.

“Telefonunu kullanmam gerekiyor,” dedim Cosimo'ya. Lisa teyzeyle ilgili neler olup bittiğini anladığımız anda Mia'ya gidecektim. Ama önce onu aramalıydım. Haberleri görüp ailemin adını duyarsa endişelenirdi ve benim için endişelenmesini istemiyordum.

Cihazını bana fırlattı. Mia'nın numaraları—hem ona verdiğim telefonun numarası hem de normal numarasının numarası—hafızamdaydı. Tıpkı kardeşlerimin numaralarını ezberlediğim gibi, ne olur ne olmaz diye bunları da ezberlemiştim.

Çağrı doğrudan sesli mesaja yönlendirildi.

Telefonum yanımda olmadığı için takvimine bakamadım. Belki bir röportajdaydı ya da bir etkinlikteydi. Daha sonra tekrar deneyeceğim.

Cos, sesi titreyerek, "Nedense hep babamın vurulacağını düşünmüştüm," dedi. "Ve onu vuran kim olursa olsun onu öldürmeyi başaracağını da düşünmüştüm."

“Sanırım hepimiz böyle ölmeyi umuyoruz. Kimse yüzü olmayan bir katil tarafından öldürülmek istemez.”

"Ya da lanet olası bir bitki tarafından."

Baş parmağımı dudağımın üzerinden geçirdim. "Artık işin bitti demek oluyor." Mafya liderlerinin ona bağlılık yemini etmeleri gerekiyordu, ama

bu bir formaliteydi. Babamızı kimin öldürdüğünü bulmak gibi daha acil meselelerle ilgilendikten sonra bunu da halledecektik.

Cosimo telefonu elimden aldı ve ceketinin içine sakladı, yüz ifadesi okunamazdı. İçten içe acı çekiyorsa da bunu belli etmiyordu. Zaten böyle bir durumda ailenin reisi olarak davranması beklenen şekilde davranıyordu.

Köprüyü geçmiştik ve artık Hoboken'daydık, Lisa Teyze ve Mario Amca'nın yaşadığı yere sadece birkaç dakika uzaklıktaydık. İki katlı evlerinin önüne vardığımızda, arabaları garaj yolunda yoktu ve tüm ışıklar kapalıydı.

"Sanırım Mario Amca'yı da aradınız, değil mi?"

"Evet. Cevap yok."

Arabadan indik ve soğuk gece havası tenimi dondurdu. Cosimo kapı zilini çalarken ben de pencerelerden içeriye bakarak içeride herhangi bir hareket olup olmadığını gözlemledim. Ev ürkütücü derecede sessizdi. İçeride kimse kıpırdamıyordu.

"Çevrede herhangi bir komşu görüyor musun?" diye sordu Cos.

Sokağı şöyle bir gözden geçirdim. "İyisin."

Cosimo'nun omzu tahtaya sert bir şekilde çarptı ve kapı bu darbenin etkisiyle büküldü. İçeri girdik ve ışıkları açtık.

"Kahrolası herif." Bu sözler ağzımdan sert bir nefesle döküldü.

Eşyalarının çoğu gitmişti.

Evdeki sessizlik kulakları sağır ediciydi, sadece ayaklarımızın altındaki tahtaların hafif gıcırtısıyla bozuluyordu. Kontrol ettiğimiz her oda aynı şeyi doğruluyordu: Lisa Teyze ve Mario Amca evi boşaltmışlardı. Mobilyaları bırakmışlardı ama kişisel eşyalarını almışlardı.

"Sadece gitmediler," diye mırıldandı Cosimo, elini saçlarının arasından geçirirken. "Kaçtılar."

Yanlarımda yumruklarım sıkılıydı. "Biliyordu. O lanet olası daireye ne getirdiğini biliyordu." Bunun aile içinden birinden gelmesi, beklediğimden

daha çok yaraladı. "Sence Mario'nun da bir ilgisi var mıydı, yoksa sadece Lisa'nın mı?"

Cosimo omuz silkti, ifadesi asıktı. "Önemli mi? İkisi de gitti artık."

"Onları bulmalıyız."

“Onları bulacağız. Ama şu anda toparlanmamız gerekiyor. Bilmediğimiz çok şey var. Başkasının emrini mi yerine getiriyorlardı, yoksa kendi başlarına mı hareket ediyorlardı? Annemle konuşup babamla aralarında son zamanlarda bir şey olup olmadığını öğrenmeliyiz. Hadi gidelim,” dedi, başını kapıya doğru sallayarak.

Onu takip ederek dışarı çıktım. Araba hala çalışır haldeydi, şoförümüz talimat bekliyordu. Arka koltuğa oturduğumuzda, Cosimo çoktan telefonunda Lisa ve Mario'yu aramaya başlamaları için emirler veriyordu.

Boş evin önünden uzaklaşırken pencereden dışarı baktım. Aklım Mia'ya kaydı. Haberi çoktan duymuş olmalıydı.

Cos işini bitirince, telefonunu tekrar aldım ve onun numarasını çevirdim.

Telefonlarının ikisi de doğrudan sesli mesaja yönlendirildi.

İçim sıkıldı. Neler oluyordu? Dün yaşananlardan sonra ocağı çöpe atmış olabilirdi, ama ya diğeri? Telefonunu bu kadar uzun süre kapalı tuttuğunu hiç hatırlamıyordum.

Başımı geriye eğdim ve sert bir nefes verdim. Bu kanı ve kiri tenimden temizlemem ve sakinleşmem gerekiyordu. Muhtemelen sadece meşguldü.

Ama tüm bunları kendime söylerken bile, bir şeylerin ters gittiği hissinden kurtulamıyordum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 46

BENİM

Ani bir nefes kesilmesiyle uyandım, vücudum birden dikleşti. Pencereden içeri giren güneş ışığı o kadar parlaktı ki gözlerimi yakıyordu. Gözlerim bulanıklaşırken elimi havaya kaldırdım ve gözlerimi kısarak baktım.

Başım ağırdı. Uyuşuktu. Ve ağrıyordu.

İçgüdüsel olarak geriye doğru uzandım, parmak uçlarım yabancı bir şeye değdi.

Bir bandaj.

Burası benim dairem değildi. Başımın üzerindeki tavana dikkatlice baktım, anlamlandırmaya çalışıyordum—tavan pervazı, köşe havalandırmasının yakınındaki boyada tanıdık bir çatlak…

Upper East Side'daki daire.

Çocukluğumun geçtiği oda.

Anılar, onları algılayabileceğimden daha hızlı bir şekilde zihnime hücum etti.

Biri beni geriye doğru tutuyor, parmakları bileğimi sıkıca kavramış durumda.

Babamın tuhaf bakışı. Bir gökdelenin penceresinden yükselen duman.

Romulus.

"HAYIR!"

Yorganı üzerimden çekip kapıya koştum, kafamın içinde patlak veren acıyı umursamadım. Umurumda değildi. Ona ulaşmalıydım. İyi olduğundan emin olmalıydım.

Kulp yerinden oynamıyordu. Kilitlenmişti.

Panik iyice arttı. Yumruklarımı kapıya vurdum. "Beni dışarı çıkarın! *Beni dışarı çıkarın!* "

Karşı taraftan ayak sesleri yankılandı. Alçak bir erkek sesi birine bir şeyler mırıldandı. Sonra —*klik* —kilit açıldı.

Kapı ardına kadar açıldı.

Tanımadığım bir adam kapı aralığında belirince geriye doğru sendeledim. Boynunda bir stetoskop asılıydı.

"Günaydın Mia. Nasılsın?"

"Yolumdan çekil," diye sertçe fısıldadım, onunla çerçeve arasındaki boşluğa bakarak. Geçmem için çok dardı. Onu iterek yolumdan çekmem gerekecekti.

Kıpırdamadı. "Ben doktorum ve sizi kontrol etmeye geldim. Başınız nasıl?"

Gözlerimden yaşlar bulanıklaştı.

Hayır. Kendini toparla. Odaklan.

Kendimi zorlayarak gözlerinin içine dosdoğru baktım. "Gitmek istiyorum."

Bana tüylerimi diken diken eden, hüzünlü, neredeyse acıyan bir gülümsemeyle baktı. "Korkarım bu mümkün değil."

İçeri girdi ve işte o zaman onları gördüm. Koridorda hemen arkasında güvenlik üniforması giymiş iki adam bekliyordu.

Kampanya ofisinden çıkış yolumu kapatan aynı adamlardı. Ve şimdi burada ne yapmaya gelmişlerdi?

Gitmemi engeller misin?

Doktor bana baktığımı fark etti ve kapıyı yavaşça kapattı. "Lütfen oturun. Sizi muayene etmem gerekiyor." Sesi, kulaklarımda yankılanan kanın uğultusuyla neredeyse duyulmuyordu.

Esir tutuluyordum.

Babam tarafından. Başka kim olabilirdi ki? Bunu mutlaka o sipariş etmiş olmalı.

Ellerim kalçalarımda gezindi. Hala dünkü elbiseyi giyiyordum. Bütün gece dışarıda mıydım? Bu mantıklı değildi.

Doktora dönerek, "Vazovagal senkop beni sadece birkaç saniyeliğine bayıltıyor," dedim. "Neden bu kadar uzun süre baygın kaldım?"

Boğazını temizledi ve sorum onu rahatsız etmiş gibi bakışlarını kaçırdı. "Düştüğünde kafanı çarptın. Sargı bezi orada kesik için."

“Kafama aldığın darbe beni on iki saatten fazla baygın mı bıraktı?” Ona inanmadım. “O kadar kötü olsaydı, hastaneye götürülürdüm.”

Yanakları kızardı. "Olaydan önceki huzursuz haliniz nedeniyle, sakinleştirici vermenin en iyisi olacağına karar verdik. Dinlenmenize yardımcı olması için size hafif bir şey verdim."

Aman Tanrım... Beni *uyuşturmuştu* . Babamın da izniyle.

Öfkemden yanıp tutuşuyordum. Güneş hâlâ çok parlaktı, çok sinir bozucuydu. Odanın karşısına geçip perdeleri kapattım ve kumaş üst kısmından yırtılacak kadar sertçe çektim.

Yırtık, kafamdaki zonklayan ağrının tam üzerinden geçti.

Kumaş parçasına bakakaldım. "Yine bunun için mi buradasınız?"

“Hayır, Mia. Artık eskisi gibi gergin görünmüyorsun. Böyle devam etsin, tamam mı?”

Yavaşça döndüm. Bir bale dansçısı kendi alanında dönüyordu. Görüntünün tam olarak oturması için yeterince kaskatı kesilmiştim.

Doktor, deri çantası ayaklarının dibinde dururken yatağı işaret etti. "Lütfen. Beyin sarsıntısı veya herhangi bir komplikasyon olup olmadığını kontrol etmemiz gerekiyor."

Telefonum neredeydi? Her ihtimale karşı odayı taradım ama tahmin ettiğim gibi, hiçbir yerde yoktu. Muhtemelen almışlardı.

Doktor beni dikkatle izledi. Orta yaşlıydı, saçlarında ara ara beyaz teller vardı. Geniş burnunun altında kalın bir bıyık bulunuyordu.

Onu bu işe bulaştırmaya iten şey ne olabilir ki? Para mı? Bir iyilik mi?

Vücudu kaskatıydı, sanki tam olarak rahat değildi.

Bu gerçekten de bir şeydi. Muhtemelen buradan kurtulmak için en iyi şansım oydu.

Onun yüzüne Hipokrat yeminini fırlatma isteğimi bastırarak yatağa doğru ilerledim. Oturduğumda yatak hafifçe gıcırdadı. "Babam burada mı?"

"Sanmıyorum." Stetoskopu nazikçe göğsüme yerleştirdi.

"Sizi kim içeri aldı?"

"Üvey annen."

Damarlarımdaki kan dondu.

Sadece babam değil. İkisi de bu işin içindeydi.

Her şey boşunaydı. Aris'e bakarak geçirdiğim geceler. Babamın seçimleri kazanmasına yardım etmek için verdiğim yıl. Elimden kayıp giden hayaller. Kendimi ihmal ettiğim yollar.

Bunların hiçbirinin önemi yoktu. *Benim de* bir önemi yoktu. Onlar için.

"Manhattan'daki patlama," diye hırıltılı bir sesle sordum. "Ölen oldu mu biliyor musunuz?"

Doktor tereddüt etti. "Bir yaralı olduğunu duydum."

Oda yana yattı. Midem bulandı.

"Kim?" Bu kelime boğazımdan zar zor çıktı.

"Bilmiyorum. Lütfen dönün de başınızdaki kesiği kontrol edeyim."

Rom'un o otel odasından çıkmasına izin vermemeliydim. Peşinden koşup *ona onu sevdiğimi söylemeliydim* .

Şimdi belki de bir daha asla bu fırsatı yakalayamayacağım.

İçimin derinliklerinden boğuk, alçak ve ham bir inilti koptu.

Rom'la ilk tanıştığımda, birbirimizin tam zıttı olduğumuzu düşünmüştüm. Ben nazikken o sertti. Ben yumuşak huyluyken o acımasızdı. Ben iyimserken o hayal kırıklığına uğramıştı.

Ama ikimiz de aynıydık. İkimiz de hiç alamadığımız sevgiye açtık.

Tek fark, ben onu aramaya devam etmiş olmamdı.

Durmuştu.

"Lütfen," diye yalvardım. "Bana kim olduğunu söyleyin yeter."

"Bilmiyorum," dedi bandajı çekiştirirken. "Herhangi bir görme bozukluğu yaşıyor musunuz?"

"Telefonunu kullanmama izin ver. İnternetten kontrol edebilirim."

“Mia, sorularımı cevaplaman gerekiyor.”

"Hayır," diye tısladım. "Hiçbir görme bozukluğu yaşamıyorum."

Çenesi kasıldı ama hiçbir şey söylemedi.

Dudaklarımı dişlerimin arasına sıkıştırıp tekrar denedim—bu sefer daha yumuşak bir sesle. "Kimseyi aramayacağım. Sadece kısa bir kontrol. Lütfen."

“İçeri girmeden önce güvenlik görevlileri telefonumu aldı. Kesim bana göre iyi görünüyor. Neredeyse bitirdik.”

Jenny'nin sözleri zihnime yerleşti. *"Gerekirse seni ev hapsine attırırım* ."

İşte buradaydım.

Bana söz verdiği üç günü bile vermemişti.

Geriye baktığımda, her şey apaçık ortadaydı. Bunu asla amaçlamamıştı. Üç gün, işleri rayından çıkarmam için yeterli olurdu. Elbette, riske atmak istemedi. Babamın kazanmasına bağlı bir terfi söz konusu olduğunda bunu asla göze alamazdı.

"Sadece göz bebeklerinizi kontrol etmem gerekiyor," dedi doktor.

"Bu yasa dışı." El fenerinin ışığı gözlerimi kamaştırırken sesim titriyordu. "Beni burada isteğim dışında kilit altında tutamazlar. Çıktığınızda polisi arayın."

“Her şey tamamlandı. Endişelenecek bir şey göremiyorum.”

“Bunun doğru olmadığını biliyorsun,” diye fısıldadım. “Bana yardım et.”

Doktor, bakışlarımdan kaçınarak el fenerini çantasına geri koydu. "Üzgünüm ama yapamam." Çantayı fermuarla kapattı. "Bayan Morales, birkaç gün dinlenmenizi istiyorum. Kendinizi daha kötü hissederseniz, dışarıdaki görevlilere haber verin. Sizi kontrol etmek için geri geleceğim."

Umutsuzluk beni pençelerine aldı.

Kapıya doğru ilerledi ve iki kez vurdu. "İşimiz bitti."

Kilit tıkırdadı. Kapı açıldı.

Bir daha ne zaman şans bulacağımı bilmiyordum. Atıldım.

Omzum doktorun omzuna çarptı ve dengesini bozdu. Gardiyanın şaşkın çığlığını umursamadan yanından geçip gittim.

Ön kapı hemen ilerideydi.

Bunu yapabilirim.

Başarabilirim.

Kollarım etrafımı sardı ve beni yerden kaldırdılar.

"Bırak beni!" diye bağırdım, gardiyana karşı çırpınarak.

"Bayan Morales!" diye seslendi doktor. "Lütfen sakin olun. Ajitasyon durumunuzu daha da kötüleştirebilir."

Sahte endişesini direkt olarak kıçına sokabilir.

“Bırak dedim!” Tekmeledim, mücadele ettim, kurtulmak için canla başla uğraştım.

"BENİM."

Tanıdık bir ses karmaşanın arasından sıyrılıp beni donakaltırdı. Başımı hızla sesin geldiği yöne çevirdim.

Üvey annem koridorun sonunda duruyordu. Bastonu bir elinde, saçları ise omuzlarına serbestçe dökülüyordu.

"Bunu yapamazsın," diye hırladım.

Yavaşça bana doğru ilerlemeye başladı. Doktor daireden sessizce çıktı, beni onunla ve korumalarla yalnız bıraktı; korumalardan biri hâlâ kollarını omuzlarıma dolamıştı.

Onun kollarından kurtulmaya çalıştım. "Ona benden uzaklaşmasını söyle. Gidiyorum."

Önümde durdu, dudakları ince, acımasız bir çizgi halinde büzülmüştü. "Bunu babana nasıl yapabildin?"

“Tam olarak ne yaptım?” Sesim titriyordu. “Ona nasıl zarar verdim? Beni burada tutmanızı haklı çıkaracak ne yaptım ki?”

Gözlerini kısarak alaycı bir şekilde, “Kimsenin öğrenmemesi senin şansın. İlişkinizin medyaya sızması durumunda neler olacağını çok iyi biliyorsun. Sen ve Gino Ferraro'nun oğlu…” dedi. Dudakları büküldü. “O ve ailesi hapishanede çürüyecekler—ya da en azından hayatta kalanlar.”

Kalbim göğüs kafesime çarpıyormuş gibi geldi. "Patlamada kimler öldü?"

Biliyordu, bundan emindim. Ama yüz ifadesi hiçbir şey ele vermedi.

“Aris. Söyle bana. *Lütfen* .”

Ağırlığını bir anlığına değiştirdi, ağır gümüş küpeleri şıkırdadı. "Babanıza seçim kampanyasında yardım etmek bir ayrıcalıktı. Ama siz her zaman çok nankördünüz. Sürekli ne kadar meşgul olduğunuzdan şikayet ediyordunuz."

"Bir ayrıcalık mı?" diye çıkıştım, sesim titriyordu. "Bana zorla yüklenen bir yükümlülüktü."

Bir adım daha yaklaştı. "Senin yerinde olmak için her şeyi yapardım."

"Keşke öyle yapsaydın! Ben hiç istemedim!"

"Yani babanın hayalini çocukça bir öfke nöbetiyle sabote etmeye mi çalıştın? Şimdi baban senin hakkında haklı olduğumu anladı, Mia."

Ona dik dik baktım. "Ne?"

“Ona en başından beri söyledim—sen uğursuzluk getiriyorsun. Seni tanıdığım anda hissettim. Seni hiç sevmedim, etrafımda hiç istemedim. Çocukken bile, takındığın o tatlı ve masum dış görünüş tamamen sahteydi, değil mi? Carlos seni gönderdiğinde çok sevinmiştik. Ama sonra geri dönmek zorunda kaldın.”

Yanağımdan bir damla gözyaşı süzüldü. İşte oradaydı, her şey apaçık ortadaydı. Artık merak etmeme gerek yoktu. Sözleri, kalbimin derinliklerinde taşıdığım tüm korkuları doğruladı.

Beni sevmiyordu.

O hiç sahip olmamıştı.

Ben onun kızı değildim, bu hiçbir şekilde önemli değildi.

Onun için ben sadece rahatsız edici bir yükten ibarettim, başka bir şey değil.

“Babam geri dönmemi istedi,” diye fısıldadım. “Geri dönüp sana bakmamı *istedi* . Bunda ne gibi bir kötü niyet görmüş olabilirsin ki?”

"Burada kendini sergilemekten, ona veremediğim her şeyi bana hatırlatmaktan hoşlanıyordun," diye tısladı. "Bana çok acı çektirdin."

Ağzımda acı bir tat kaldı. Düşünce yapısının bu kadar çarpık olması nasıl mümkün olabilirdi?

“Carlos'a seni burada istemediğimi söylemeye çalıştım ama dinlemedi. Şimdi dinleyecek. Çünkü artık senin gerçekte ne olduğunu görüyor.”

Karanlık düşünceler içimi kemiriyordu. Sözleri eski yaraları yeniden açtı, asla iyileştiremediğim yerlere saplandı.

Bütün bu süre boyunca benden nefret etti. On bir yaşındaki bir kıza bakıp da onun uğursuzluk getirdiğine karar veren nasıl bir insan olabilir? Yıllarca hayatta kalan tek ebeveynini kendinden uzaklaştırmaya çalışan kim olabilir?

Midem alt üst oldu.

Yıllarca onayını almaya çalıştığım kişi bu muydu?

Şimdi bu düşünce gülünç geliyordu.

Benden nefret edebilirdi. Bütün lanet olası dünya benden nefret edebilirdi.

Artık umurumda değildi.

Romolo'nun hayatta kalması yeterliydi benim için.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 47

ROM

Mafya babaları Cosimo'nun oturma odasına doluşmuş, onun emirlerini bekliyorlardı. Herkes kavga çıkarmak için can atıyordu, ama biz bu gece bunu yapanları avlamaya çıkmayacaktık. Henüz buna hazır değildik.

Bomba parçaları bir hikaye anlatıyordu. Bu, teyzemizin ya da amcamızın bir araya getirebileceğinden, hatta edinebileceğinden çok daha gelişmiş bir cihazdı. Bunu kim yaptıysa, ne yaptığını tam olarak biliyordu.

Şu anki teoriye göre, birisi Lisa Teyze'ye teslim etmesi için bonsai ağacını verdi, ama Lisa bunun bomba olduğunu biliyor olmalıydı, yoksa kaçmazdı.

Santoro ailesi olduğundan şüpheleniyorduk—başka kim olabilirdi ki?—ama yine de kanıt arıyorduk ve daha da önemlisi, aile hakkında bilgi edinmeye çalışıyorduk.

Onlar hayaletti. Onlardan yıllardır haber alınamamıştı.

Messero yardım ediyordu. Daha önce arayıp başsağlığı dilemiş ve ailelerimizin bir araya gelmesi konusundaki kararlılığını yinelemişti. Bu iyi bir şeydi. Böyle bir darbeden sonra savunmasızdık.

Ben kendi tarafımdan elimden geleni yapıyordum; tanıdıklarımı arıyor ve ipuçlarının peşine düşüyordum, ama aklım tam olarak olayda değildi. Mia ile ilgili neler olup bittiğini düşünmeden edemiyordum.

Patlamanın üzerinden neredeyse yirmi dört saat geçmişti ve ondan hala bir haber yoktu.

Cos'un arka verandasına çıktım ve çimenleri geçerek eski meşe ağacının altındaki piknik masasına gittim. Hava durgundu ama bu sessizlik beni rahatlatmadı.

Telefonumu çıkardım ve Mia'yı tekrar aradım.

Cevap yok.

Kahretsin. Telefonunun şarjının bitmesine ve bütün gün kapalı kalmasına asla izin vermezdi.

Bir şey olmuştu. Bunu hissedebiliyordum.

Ve ben de beklemekten bıkmıştım.

Nina'nın numarasını buldum ve arama tuşuna bastım.

Hemen cevap verdi. "Rom? Annen hâlâ burada."

“Onun için aramıyorum.” Bu da şu anda uğraşmak istemediğim başka bir sorundu.

Dün gece geç saatlerde karakoldan ayrıldıktan sonra annemiz doğruca kız kardeşinin evine, yani Nina'nın annesinin evine gitti. Cos, Santorolar hakkında bilgi almak için onu aradı ve bildiği her şeyi bize anlatacağından emindi.

Annem söz konusu olduğunda, hiçbir şeyi hafife almak her zaman tehlikeliydi.

Tek kelime bile etmedi.

Yas tuttuğunu ve hazır olduğunda konuşacağını iddia etti.

Hepimiz yas tutuyorduk. Ama yine de yapacak işlerimiz vardı. Bizim dünyamızda yas, sürekli bir şeydi; arka planda sürekli var olmasına rağmen onunla birlikte yaşamayı öğrenmiştik. Bunu herkesten daha iyi biliyordu.

Babamın ölümünden hemen sonra sır saklamak mı? Tamamen saçmalık.

Ona kendini toparlaması için yirmi dört saat süre veriyorduk. Ondan sonra, bildiklerini bize anlatmaktan başka seçeneği kalmayacaktı.

Çenemin üzerindeki sakalları başparmağımla kaşıdım. Uzamaya başlamıştı. "Mia'dan haber aldın mı?"

Bir sessizlik oldu. Ardından şüpheci bir şekilde, "Neden?" diye sordu.

O, benim ve Mia'nın ilişkisinden habersizdi. Belki Mia, ilişkimizi ifşa ettiğim için kızardı, ama onun güvenliği benim önceliğimdi. Ve gerçekten de, ona karşı hislerimi saklamaktan bıkmıştım. O otel odasında çok ağır gelen tüm korkular artık önemsiz görünüyordu.

Onun güvende olması gerekiyordu. Onun yanımda olması gerekiyordu.

Ve eğer söylediğim o aptalca şeyler için ondan af dilemek zorunda kalsaydım, dizlerimin üstüne çöker ve yalvarırdım.

“Mia ile görüşüyorduk. İki gün önce kavga ettik ve o zamandan beri ondan haber alamadım. Endişelenmeye başladım.”

Nina inledi. "Tabii ki bugün bana bunu söylemeye karar verdin, oysa sana kızsaydım tam bir ahmak olurdum. Bak, eğer kavga ettiyseniz, muhtemelen sadece seninle konuşmak istemiyordur."

“Bizim kavgamız onun telefonunu bir gün boyunca kapalı tutmasını sağlayamazdı. Ona verdiğim yedek telefon da dahil. Seni aradı mı?”

“Hayır.” Nina’nın ses tonuna hafif bir endişe karıştı. “Bu garip. O asla böyle karanlığa bürünmez.”

“Onu aramaya gideceğim. Dairesi veya stüdyosu dışında bir yerde olma ihtimali var mı?”

“Bugün Cumartesi,” dedi Nina düşünerek. “Genellikle sabahları babasını ve üvey annesini ziyaret eder. Belki hâlâ oradadır? Adresi sana gönderebilirim.”

"Bende var."

“Rom, bekle—eğer bize senden bahsetmediyse, kesinlikle ailesine de söylememiştir. Öylece oraya gidemezsin.”

“Umurumda değil. Onun iyi olduğundan emin olmam gerekiyor.”

Şaşkınlıkla nefes verdi. "Gerçekten de endişeli gibisin."

" *Endişeliyim* ." Yumruğumu sıktım. "O benim için çok değerli."

Bir an duraksadı. "Affedersiniz?"

“Nina, aklımı kaybediyorum resmen. Şaka yapmıyorum. Eğer nerede olduğunu biliyorsan, bana söylemelisin.”

“Aman Tanrım. Tamam. Yani, bunların hiçbirini anlamıyorum, çünkü Mia neden bize *hiçbir şey* söylemedi ki, ama ciddi olduğunu anlıyorum. Yemin ederim ondan haber almadım. Fabi ve Zo'yu arayıp onlardan haber alıp almadıklarını soracağım.”

"Beni gelişmelerden haberdar et," dedim ve telefonu kapattım.

Mia'nın oturduğu binanın kapıcısı hiç iş birliği yapmadı; ta ki masanın etrafından dolaşıp boğazına silah dayayana kadar.

Bu onun fikrini değiştirdi.

Ona göre, dün gece eve gelmemişti.

Yola geri döndüğümde, onun stüdyosuna doğru hızla giderken direksiyonu adeta sıktım.

Saat sekizi geçmişti ve SoHo'daki dükkanların çoğu kapalıydı. Broderick Lane'e döndüm.

Pencerelerin perdeleri kapalıydı, ama stüdyosundaki ışık yanıyordu.

Park yeri aramaya zahmet etmedim. Arabayı kaldırıma sürdüm, motoru çalışır halde bıraktım ve indim. Orada ne çalışanı ne de başka biri park yerini kullanıyordu. Kesinlikle o olmalıydı.

Acaba son görüşmemizi aklından çıkarmak için kendini işine mi boğmaya karar vermişti?

İçimde vicdan azabı saplanıp kalsa da, bunun sadece bu kadar olmasını umuyordum. Özür dilemem gereken çok şey vardı.

Ama kapıyı açtığımda Mia orada yoktu.

Bunun yerine, Mia'nın masasında, sarı bir ceket giymiş, kıvırcık saçlı ve kulağının arkasına bir kalem sıkıştırmış bir kadın dizüstü bilgisayarında çalışıyordu.

Bir anı canlandı. Onu daha önce görmüştüm. Ailem onların grubunu öğle yemeğinde yakaladığında o da Morales'le birlikteydi.

Gözlerimiz buluştu. Yüzü bembeyaz oldu.

"Burada ne işin var lan?" diye homurdandım.

Geriye doğru itilirken sandalyesi gıcırdadı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Daha fazla yaklaşma."

O ses. Mia'nın evinde babasının çalışanlarından biri evrakları bırakmak için geldiğinde duyduğum aynı sesti.

Ona soğuk bir gülümsemeyle baktım. "Jenny."

Gözleri fincan tabağı kadar büyüktü.

Korkmuş?

İyi.

Bana bilmem gereken her şeyi anlatırdı.

"Nerede o?" diye homurdandım.

Boğazı titredi. "Bilmiyorum."

Ona doğru hışımla yaklaştım ve iki elimle ceketinin yakalarını kavrayarak onu sertçe duvara doğru çektim. "Konuşmaya başla artık. Burada ne işin var?"

Kollarımı tırmaladı. "Sadece birkaç e-postaya cevap vermek için!"

Omzumu çevirip dizüstü bilgisayara baktım. Arka planı tanıdım. Mia'nındı. "Neden *onun* e-postalarına cevap veriyorsun?"

"Size söyleyemem. Beni işten kovar."

“Hangisine daha çok önem veriyorsun? İşine mi, yoksa hayatına mı?”

Dudakları titriyordu.

Yumruklarım sıkıldı, kumaş buruştu. “Kadınları incitmekten hoşlanmıyorum Jenny. Ama Mia'nın nerede olduğunu söylemezsen, seni o lanet olası pencereden fırlatıp arabamla ezerim. Berbat bir ölüm şekli bu. Beni sakın kışkırtma.” Başımı dizüstü bilgisayara çevirdim. “O e-postalarda ne yazıyorsun?”

"Mia seçimden sonraki döneme kadar görevde olmayacak," diye kekeledi.

"Peki bunun sebebi ne olabilir?"

Gözlerinde tereddüt belirdiğinde, onu yerden birkaç santim yukarı kaldırdım. Ayakkabıları duvara sürtündü. "Konuş. *Şimdi* ."

"Lütfen beni yere bırakın!" diye feryat etti, tırnakları ellerimin üzerinde geziniyordu.

"Cevap ver bana!" diye kükredim. "Nerede o?"

"O, ailesinin yanında evde!"

“Telefonu neden kapalı?”

“Onu elinden aldılar. Seçim bitene kadar gitmesine izin verilmiyor. Lütfen, nefes alamıyorum!”

Onu yere bıraktım. Nefes nefese yere yığıldı.

"Morales neden böyle bir şey yapsın ki?"

"Çünkü o senin ve onun arasındaki ilişkiyi biliyor. Onun seni bir daha görmesini istemiyor."

İçimde öfke dalgalanıyordu. Morales hakkındaki tüm içgüdülerim doğrulanmıştı. Kızını umursamıyordu. Tek umursadığı şey kendisiydi.

Mia'yı ondan uzaklaştırmam gerekiyordu.

Onu bir mahkum gibi kilit altında tutuyordu, ama bu uzun sürmeyecekti.

Çünkü onu oradan çıkarıyordum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 48

ROM

Cosimo'nun evine döndüğümde damarlarımda hala adrenalin akıyordu. Ayrılmadan önce Jenny'den daha fazla bilgi almıştım; Mia'nın yanında iki muhafız vardı. Onları etkisiz hale getirmek zor olmazdı, ama Morales'in destekçisi varsa sorun çıkabilirdi. Mia yakındayken silah ateşlemeyi riske atmak istemiyordum, bu da kendi adam gücüme ihtiyacım olduğu anlamına geliyordu.

Hiçbir riske girmek istemiyordum. Şu an önemli olan tek şey onu oradan hızlı ve temiz bir şekilde çıkarmaktı. Eğer ona bir şey olsaydı, herhangi bir şekilde yaralansaydı, Morales kesinlikle ölmüş olacaktı.

Cos'u ofisinde volta atarken buldum. Gözle görülür şekilde huzursuzdu ve yalnız değildi. Annem baştan aşağı siyah giyinmiş halde kanepede oturuyordu ve Alessio da yeni takılmış alçısı göğsüne asılı bir şekilde yakınlarda duruyordu.

“Romolo,” diye çıkıştı Cosimo, “epey bir gösteriyi kaçırdın. Annem buraya tam avukatımızdan telefon aldığım sırada geldi. Meğer babamın vasiyetinde bir sayfa eksikmiş.” Önünde durdu. “Nasıl olduğunu açıklamak üzereydi.”

Söylemeyi planladığım sözler— *"Bunun için vaktim yok"* —dilimde donup kaldı.

Ne?

Bu sabah, güneş doğmadan hemen önce, Cosimo ile birlikte biraz hava almak için arka bahçeye çıkmıştık. Ağacın altındaki piknik masasında oturup, patronlardan birinin sipariş ettiği soğuk, artmış pizzayı yemiştik. Yazdan tekrar bahsettiğinde ve ne olduğunu sorduğunda, sonunda ona anlatmıştım.

Hayatımın en rahatsız edici konuşması olmalıydı ve bir bakıma öyle de oldu. Ama aynı zamanda arındırıcıydı da.

Ben konuşmuştum. Cos dinlemişti. Konuşmam bittiğinde boğazını temizledi ve keşke o zamanlar yanına gelseydim dedi.

Ona geçmişi değiştirmenin mümkün olmadığını söylemiştim. Ama bundan sonra annemin emirlerine uymayacaktım.

Başını sallamıştı. *"Güzel,"* demişti. *"Çünkü artık ben patronum ve hesap vereceğin tek kişi benim."*

Annemin bakışları önce bana, sonra tekrar ona kaydı. Lambanın ışığı gümüş rengi saçlarının rahatsız edici bir şekilde parlamasına neden oluyordu. "Ne olduğunu bilmiyorum."

Cosimo kollarını kavuşturdu. "Bilmiyor musun? Vasiyetnamenin saklandığı kasanın sadece üç anahtarı var; biri babamda, biri avukatta, biri de sende. Dün kasaya eriştiğine dair kayıt var. İzlerini bile gizlemeye zahmet etmedin."

Anne, Cosimo'nun bakışları altında hiç kıpırdamadı. "Cenaze için mücevher almaya gelmiştim. Vasiyete dokunmadım."

Cosimo alaycı bir şekilde, "Eksik sayfa, ailenin kontrolünün kimde olacağını belirtiyor. Ne yapmaya çalışıyorsunuz?" dedi.

“Hiçbir şeyle dalga geçmiyorum. Ama o sayfa olmadan, halefiyet konusu mutlaka tartışılmak zorunda kalacak.”

Derin bir nefes verdim. Bu kadının ne cüretkarlığı! Bu, yeni bir dip noktasıydı. Bu bariz iktidar gaspı girişiminin işe yarayacağını gerçekten mi düşündü?

"Bu akıl almaz bir şey," dedi Alessio. "Herkes babamın Cosimo'nun mafya lideri olmasını istediğini biliyor. Mafya babaları da onu takip etmeye hazır."

“Belki baban fikrini değiştirdi,” dedi anne, yas elbisesinin üzerindeki ellerini düzeltirken. “Cosimo’nun yaklaşan evliliği konusundaki olgunlaşmamışlığından hayal kırıklığına uğradı. Bu aileyi yönetmeye hazır bir kişi böyle davranmazdı.”

“Bu tamamen saçmalık, sen de biliyorsun.” Boynunu kırmamak için kendini zor tutan Cos'a yaklaştım. “Babam, kendisinden sonra kimin geçmesi gerektiği konusunda hiçbir zaman şüphe duymadı.”

“Belki sana karşı öyle düşünmemiştir,” diye karşılık verdi anne. “Ama bana içten içe öyle düşündü. Ve ben de ona katılıyorum. Cosimo’nun daha büyümesi gerekiyor.”

Başımı salladım. Hepsi saçmalıktı. Babam ona alışılmadık derecede fazla güç vermiş olabilir, ama Cosimo'yu doğduğu günden beri mafya lideri olarak yetiştirmişti. "Hiçbirimizin bu anlamsız tartışmaya vakti yok. Hepimiz Cosimo'nun mafya lideri olduğunu biliyoruz. Alessio ya da benim senin tarafını tutacağımızı gerçekten mi sandın?" Cosimo'ya döndüm. "Mia hakkında bir ipucu buldum. Yapmalıyım—"

“Mia?” diye araya girdi anne.

“Evet, anne. Mia.” Cos ve Alessio hikâyemizin kısaltılmış halini zaten biliyorlardı; Mia'yı aramaya çıkmadan önce onlara anlatmıştım.

Anne, bundan çok daha kısa bir özetle yetinmek üzereydi. "O benim. Dokunulmaz. Sonsuza dek."

Bakışları kısıldı. Eskiden o bakışı beni kendimden çok daha büyük hissettirirdi, ama inanılmaz bir şekilde, şimdi neredeyse hiç etkilemiyordu.

“Ah,” dedi. “Bu, onun söz konusu olduğunda gösterdiğin tam beceriksizliği açıklıyor. Morales’in kızının seni alt edebilecek kadar zeki olacağını beklemiyordum. Ama belki de sandığım kadar zeki değilsindir.”

“Kimsenin sormadığı bu görüş için teşekkürler,” dedim. “Benim hakkımda ne düşünürsen düşün, Mia’nın saçının teline bile dokunursan seni çıplak ellerimle parçalayıp köpeklere yem ederim.”

Yüzü solgunlaştı. Kimsenin ona karşı çıkmasına alışkın değildi ve bu belli oluyordu. Her şeyin ne kadar çabuk değiştiğini görünce içimde bir memnuniyet duygusu belirdi. Değişim bazen imkansız gibi görünse de, aslında tek gerekenin bir inanç sıçraması olması ne kadar ilginç.

"Biz bir aileyiz, Romolo," dedi. "Yoksa unuttun mu? Baban gittiğinden beri, elimizde sadece birbirimiz var."

"Beni rahat bırakın," diye hırladım. "Bu asla ailemizle ilgili değildi. Sizin için değildi. Aile, bize yaptığınız şeyleri asla yapmaz."

"Seni ben *büyüttüm* ," diye sertçe söyledi.

“Hayır. Beni *kullandınız* . Sizin aletinizdim. Ama artık size faydalı olmaktan bıktım. Sadakatim Cosimo'ya. Bu ailenin lanet olası liderine. Ve eğer onu baltalamaya çalışıyorsanız, artık aileden değilsiniz.”

Alnında derin çizgiler vardı. Kaybettiği gerçeği sonunda onu idrak etmeye başlamıştı. “Cosimo'nun gereken yeteneği yok. Benim var. Neredeyse otuz yıldır babanızın yanında liderlik yapıyorum.” Annem son kozunu oynamadan önce gözlerini aramızda gezdirdi. “İşte acı gerçek. Hiçbiriniz neyle karşı karşıya olduğunuzu bilmiyorsunuz. Santoro ailesinin neden bizi hedef aldığını anlamaya çalıştınız ve hiçbir şey bulamadınız. O tarih silindi. Tüm hikayeyi bilen tek kişi benim.”

Cosimo masasının etrafından dolaşıp oturdu. "Bir yolunu buluruz."

“Yapamazsınız.” Sesi yankılandı. “Santoro ailesi Gino'yu öldürdü ve bu sadece başlangıç. Onları tanıyorum. Bu tehdidin üstesinden gelebileceğimizi biliyorum. Ama bensiz, zaten kaybettiniz.”

Kardeşlerimle göz göze geldik. Hepimiz aynı şeyi düşünüyorduk.

“Şansımızı deneyeceğiz anne,” dedi Cosimo buz gibi bir sesle. “Çıkın buradan. Sizi bir daha görmek istemiyorum.”

Anne, yüzünde öfke ifadesiyle ona baktı. "Büyük bir hata yapıyorsun." Çantasını sehpadan kaptı ve kapıyı çarparak dışarı fırladı.

“Sonunda!” diye mırıldandım. Buradan çıkmalıydım. “Morales, Mia'yı dairesinde kilit altında tutuyor. Birkaç adamla birlikte onu kurtaracağım.”

Cosimo başını salladı. "İhtiyacın olanı al."

Adamları toplamak uzun sürmedi. Üç arabaya binip yola koyulduk.

Bir saat içinde Mia yanımda olacaktı. Ve eğer Morales benim yoluma çıkabileceğini düşünüyorsa, benim olanı korumak için ne kadar ileri gidebileceğimi öğrenmek üzereydi.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 49

BENİM

Kapının keskin kapanış sesi beni huzursuz, ter içinde geçen uykumdan uyandırdı. Rüyalarımda gökdelenler yanıyor ve alev alev yanan enkazlarından ufuk boyunca koyu dumanlar yükseliyordu.

Bacaklarımı elbisemin eteğinden kurtardım ve yavaşça doğruldum, gözlerim kapının yanındaki yemek tepsisine takıldı.

Bunu istemiyordum. Karnımdaki o sıkı düğümün açlıkla hiçbir ilgisi yoktu. Sadece stres ve çaresizce içimi kemiren bir cevap arayışıydı.

Tek öğrenmek istediğim Romolo'nun hâlâ hayatta olup olmadığıydı. Doktorun bahsettiği o ölü kişinin o olup olmadığıydı.

Böyle karanlıkta bırakılmak çok acımasızcaydı. Ama belki de amaç buydu; bana olabildiğince çok acı çektirmek. Onlara meydan okuduğum için, ya da belki de sadece var olduğum için bedel ödetmek.

Ama umudumu kaybetmedim. Beni umutsuzluğa kapılmaktan alıkoyan tek şey buydu.

Boğazımdaki yumruyu yutarak pencereye doğru yürüdüm. Dışarıda, Metropolitan Müzesi'nin görkemli cephesi çarpıcı bir ışıkla yıkanıyordu. Birkaç kişi basamaklarda oturmuş, ellerinde telefonlarının ışığı parlıyordu.

Hiç kimseyle yer değiştirmeyi bu kadar çok istememiştim. Onlarda benim özlediğim şey vardı: özgürlük ve dünyanın ötesine uzanabilme yeteneği. Avuçlarım soğuk cama bastırılmış, nefesim yüzeyi buğulandırıyordu.

Tam o sırada, bilincimin kenarında ince bir anı kırıntısı belirdi.

Patlama haberi bilincimi kaybetmeme neden olmamıştı.

Babamın Romolo ile olan ilişkimizi öğrenmesi de aynı şekilde beklenmedik bir durumdu.

Başka bir şey yapmıştı bunu. Öyle tuhaf bir şey ki, tamamen imkansız görünüyordu.

Bayılmadan hemen önce, babamın patlamayı önceden tahmin edip etmediğini merak etmiştim.

Omurgam düzeldi.

Aksi takdirde seçim kampanyası ofisine neden güvenlik görevlisi yerleştireceğini nereden bilecekti? Partiden kaçtığımda o ve Jenny neden peşimden gelecekti ki?

Sanki bekliyorlardı—nasıl tepki vereceğimi görmek için bekliyorlardı. Üzülecek miyim, paniğe kapılacak mıyım diye görmek için.

Eğer hemen sevdiğim adamla iletişime geçmeye çalışsaydım.

İleri geri yürümeye başladım.

Romolo'nun sözleri zihnimde yankılandı. *"Annem, babanızın gizli bir destekçisi olduğundan, bize karşı kin besleyen ve onu bize karşı agresif bir şekilde hareket etmeye iten biri olduğundan şüpheleniyor."*

O zamanlar bunu önemsememiştim. Ama şimdi? Şimdi o kadar emin değilim.

Ya babam, Ferraro'lardan nefret eden biriyle çalışıyor *olsaydı* ?

Onlardan o kadar nefret ediyordunuz ki bomba yerleştirdiniz mi?

Midem alt üst oldu.

Kampanyaya büyük miktarlarda bağış yapan insanların çoğunu tanımıştım —ya da en azından tanıdığımı sanıyordum. Ama babam gizlice birinden para almış olabilir. Mali kayıtlarına erişimim yoktu. Bilemezdim.

Babam bunu yapabilecek kapasitede değil.

Eğer şu anda onun kendi evinde esir tutulmuyor olsaydım, ben de aynısını düşünürdüm.

Hayır, artık saf olmaktan bıkmıştım. Körlemesine onun savunmasına koşmaktan da bıkmıştım.

Eğer Ferraro ailesi babam hakkında haklıysa, bunu bilmek istiyordum. Bunca zamandır kime yardım ettiğim konusunda gerçeği öğrenmeyi hak ediyordum. Ben neye ortak olmuştum?

Tırnağımı ısırdım. Ona doğrudan sorsam, yüzüme karşı yalan söyler miydi?

Evet. Olabilir.

Ama denemeye değerdi.

Bakışlarım odayı taradı. Küçük, sade bir yerdi; bir yatak, bir koltuk ve bir masa. Çekmeceleri açtım, çocukluğumdan kalma eşyaları karıştırdım: renkli kalemler, silgiler, eski defterler. En alt çekmece, kabloların, oyuncakların ve unutulmuş eşyaların karmakarışık bir yığınıydı. Telleri çözüp tozunu silkeledim. Ve sonra onu buldum: bir ses kayıt cihazı.

Yıllar önce Central Park'ta uzun yürüyüşler yaparken kıyafet fikirleri veya yaratıcı projeler için notlar almak amacıyla kullandığımı hatırladım.

Çalışmıyordu, bu yüzden pilleri değiştirdim. Kırmızı ışık yanıp sönmeye başladı.

Nefesim kesildi. Bu işe yarayacaktı.

Babamın bana sırlarını anlatıp anlatmayacağını bilmiyordum. Ama anlatırsa, hazır olacaktım.

Saat dokuzu geçmişti ki ayak sesleri duydum—sert ahşap zeminde yankılanan keskin, ritmik ayakkabı sesleri. Sesler giderek yükseldi, yaklaştı ve sonunda kapımın önünde durdu.

“Durumu nasıl?” Babamın sesini duydum.

Muhafızlardan biri, "Ona akşam yemeğini saat yedide verdik," diye yanıtladı.

Kalbim hızla atmaya başladı. Artık bir planım vardı. Bu plan, inandırıcı bir şekilde yalan söyleme yeteneğime bağlıydı, ama başka seçeneğim yoktu. Gerçeği öğrenmek için en iyi şansım buydu.

Uzun bir sessizlik oldu. İçeri girecek miydi yoksa beni burada terk edilmiş bir bavul gibi bırakacak mıydı?

"Onunla konuşmak istiyorum."

Hemen yatağa geri koştum, ses kayıt cihazını açtım ve kilit tıkırdayıp kapı gıcırtıyla açılırken cihazı yatak ile duvar arasına sıkıştırdım.

Babam elinde evrak çantasıyla içeri girdi, dudakları ifadesiz bir şekilde kapanmıştı. Daha önce hiç olmadığı kadar yaşlı görünüyordu ve kısa bir an için göğsümde bir acıma duygusu belirdi, ama aynı hızla kayboldu.

Üvey annem onu bana karşı kışkırtmaya çalışmıştı. Anladığım kadarıyla, onun direnişi sadece ona hâlâ faydalı olabileceğim zamanlarla sınırlıydı.

Belki de o da beni kendi acınası yöntemleriyle seviyordu, ama bu yeterli değildi. Artık onun kırıntıları için yalvarmaktan bıkmıştım.

Çantayı yere koydu ve yerde duran, dokunulmamış yemeğe baktı. "Yemek yemedin."

Omuz silktim. "Canım istemedi."

Anlamış gibi başını salladı. "Doktor bana iyi olduğunuzu söyledi. Bir an endişelendik. Çok fazla kan vardı."

Gözlerindeki o anlık endişe belirtisine dudaklarımı devirdim. Eğer bana içini dökmesini istiyorsam, onun tarafını anlamaya başlıyormuş gibi

davranmalıydım. Bu yüzden sessiz kaldım, bir sonraki söyleyeceği şeyi bekledim.

“Bunu yapmak zorunda kaldığımız için üzgünüm, *canım* .” Yatağın kenarına, benden biraz uzakta oturdu. Genellikle rahatlatıcı bir koku olan kolonyası şimdi midemi bulandırıyordu. “Ama aklın başında değil. O adam seni açıkça kandırmayı başardı. Her zaman çok güvenen biriydin, Mia.”

Evet, bunu çok iyi biliyorsun, değil mi? Bunu kendi çıkarına kullandın.

Bakışlarım kucağıma düştü. "Biliyorum. Özür dilerim." *Yalan* . İnandırıcı olmasını umuyordum. "Aris'le konuştuktan beri son birkaç saattir düşünüyorum." Tırnağımı kemirdim. "Ben... Beni üzen bazı şeyler söyledi. Ama şimdi... Haklı olduğunu görüyorum. Çok büyük bir hata yaptım baba. Nasıl oldu bilmiyorum."

“Nasıl tanıştınız?”

Romulus hayatta mı?

Sessiz kalabilmek için dilimi ısırmak zorunda kaldım, içimdeki o tek soruyu sorma dürtüsünü bastırmak için nefes almak zorunda kaldım.

“Bir partideydi. Kaza oldu.”

Alaycı bir şekilde, "Her şeyin baştan beri planlanmış olması da aynı derecede olası," dedi.

“Belki de haklısın.” Bakışlarımı onun gözlerine kaldırdım. “Ama ona senden hiç bahsetmedim. Yemin ederim, bahsetmedim.”

Alnındaki bazı çizgiler yumuşadı. "İyi. Bu iyi." İçini çekti. "Romolo seni bana zarar vermek için kullanmak istedi. Ve başardı. Ona hiçbir şey söylemesen bile, benim için çok önemli birini kandırmayı başardı."

Önemli mi? Sanırım önemli olduğumu söyleyebilirsiniz; tıpkı pahalı bir tablonun önemli olması gibi, doğru anlarda etkilemek ve sergilenmek için orada bulunmam gerektiği gibi.

“Seni tehlikeye attığını bilmek beni üzdü.” Babamın sesi sertleşti. “Ama iktidara geldiğimde onu bekleyenler bin kat daha kötü olacak.”

Gözlerim kapandı.

İçimi saran rahatlama dalgası kalbimi alt üst etti.

Yüz ifademin bunu belli etmemesi için elimden gelen her şeyi, *tüm gücümü* kullandım.

Hayattaydı. Bir yerlerde. Kalbi hâlâ atıyordu.

"Gino Ferraro'nun ölümüyle işler artık daha kolay olacak."

Gözlerim birden açıldı. *Gino* ... Rom babasını kaybetmişti. "Tek kayıp o muydu?" diye sordum, bakışlarımı yukarı kaldırarak.

Baba başını salladı. Yüzünde alaycı bir gülümseme vardı. "Seçilmeden önce ilk seçim vaadim gerçekleşti. Ama işim henüz bitmedi. Sıradaki hedefimiz oğulları olacak."

Odaklan. Bu ne anlama geliyordu? Bu noktada, soruşturma başlatmak mı yoksa suçlu bulunup bulunmamalarına bakmaksızın onları ortadan kaldırmak mı istediğinden emin değildim.

Ona sor. Şimdi yap.

"Baba, patlamanın olacağını nereden bildin?"

Yüzünde kısa bir anlık şok ifadesi belirdi.

Ses kayıt cihazını düşündüm ve onu yatağın arkasına ittiğimde mikrofonun önünü yanlışlıkla kapatmamış olmayı umdum.

"Haberlere vereceğim tepkiyi görmek için bekliyordunuz," diye devam ettim, o sessiz kalınca. "Muhafızlar gitmemi engellemek için hazırdı. Nasıl bildiniz?"

Ellerine baktı.

Dudaklarımı yaladım. "Patlamanın arkasında kimin olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Sessizlik.

“Baba, geçen yıl senin için yorulmadan çalıştım. Kazanmanı istiyorum. Hata yapmış olsam bile, yine de kazanmanı istiyorum.” Tırnaklarım avuç içlerime saplandı. “Romolo bana ailesinin senin düşmanlarından bazılarıyla bağlantın olduğundan şüphelendiğini söyledi.”

Başını hızla kaldırdı ve gözleri sertleşti.

"Bu doğru mu?" diye sordum.

Kelimeler orada, gerilimle dolu bir şekilde asılı kaldı.

Bekledim.

Bekledim.

Bekledim.

Yutkundu, sonra uzanıp saçımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Bu sadece geçici bir düzenleme."

Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyordu. İşe yarıyordu. "Kimle?"

“Rena Santoro. Üniversiteden bir arkadaşım.”

Santoro. Beynimi zorladım. Sonra birden aklıma şimşek gibi geldi. İki yıl önce, babam aileye ait bakkal zincirini sattığında…

"Onlar şirketi satın alan yatırımcılardan biri değil miydi?"

Boğazını temizledi. "Evet. Şirket iflas etmişti."

Ne? Bunu bilmiyordum. "Yeni bir şey yapmak istediğin için sattığını söylemiştin."

“Bu da doğru. Ama biz zor durumdaydık, Mia. Piyasa bize karşı dönmüştü. Yıllarca para kaybettik. Rena Santoro iki yıl önce bana bir teklifte bulundu; işi yüksek bir fiyata satın alacak yatırımcılar bulacağını ve karşılığında benim de belirli bir platformla belediye başkanlığına aday olmamı istedi. İyi bir anlaşmaydı. Kabul etmeseydim, babamın sıfırdan kurduğu işi batacaktı.”

Şoktaydım. Demek ki bu, yani tüm kampanyası, hizmetle ilgili değildi. Kendisine devredilen işletmeyle yarattığı karmaşayı düzeltmekle ilgiliydi.

"Belirli bir platform mu?" diye zorla sordum. "Ferraro'ları avlamak için mi?"

“Bu, gönülden katıldığım bir platform. Ferraro ailesi amcanızı öldürdü. O zamandan beri geçen on yıllar içinde bu şehirde aşırı güç biriktirdiler. Hesaplaşma zamanı geldi.”

“Ama bu insanlar… Santorolar…” Yutkundum. “Baba, eğer o bombanın arkasında onlar varsa, onlar da suçlu.”

Babamın ağzı büzüldü. "Ferraroları kontrol edemem ama Santoroları kontrol edebilirim. Kampanyaya para yatırdılar, ama göreve geldiğimde benim gündemime uyacaklar."

Nefesim kesildi. *Sıraya mı girecektim?* Konutun çatı katına bomba yerleştiren insanlarla mı? Şaşkınlıkla ona baktım. "Tam da Ferraro ailesini kınadığın türden insanlarla anlaşma yaptın."

Bana küçümseyici bir bakış attı. "Anlamanı beklemiyorum."

Göğsümde yakıcı bir utanç ve öfke savaşı vardı. Savunduğum adam buydu. İyi biri olarak görmeye çok çalıştığım adam. İlke ve dürüstlükle hareket ettiğine inandığım babam. Ama bir yalana tutunuyordum. Görmek istemediğim gerçeklerden kendimi koruyordum.

Artık değil.

Ayağa kalktım. "Haklısın. Bunu hiç anlamıyorum. O patlama çok sayıda insanı öldürebilirdi."

“Ama öyle olmadı.” Sesi soğuktu. “Sadece bir mafya liderini öldürdü ve bunu hak etmişti. Çok kötü, korkunç bir adamdı.”

"Sen de daha iyi değilsin," diye fısıldadım.

Arkamdaki kapı aniden açıldı.

Döndüm, kalbim gümbür gümbür atıyordu. Kim olduğunu görünce gözlerimden yaşlar süzüldü ve göğsümden kesik kesik bir nefes aldım.

Romulus.

Deri ceket giymiş, göğsü kabarıp inip kalkarken, yumrukları sıkılı, gözleri vahşi bir şekilde kapı aralığında duruyordu.

Bakışlarımız kesişti.

"Mia," diye hırıltılı bir sesle söyledi.

Göğsümden bir hıçkırık koptu ve ona doğru koştum, içimdeki çılgın bir enerji patlaması beni doğrudan kollarına itti.

Benim için gelmişti.

Beni bulmuştu.

Bu kâbus sona ermişti.

Onun sayesinde nihayet güvende hissettim.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 50

ROM

Mia'nın minik bedeni kollarımda titriyordu.

"Beni buldunuz" gibi bir şeyler mırıldandı ve onun burada kilitli kalıp, onu kurtarmaya kimsenin gelip gelmeyeceğini merak etmesi düşüncesiyle buz gibi, kara kalbim paramparça oldu.

Artık asla şüphe duymasına gerek kalmayacaktı. O, tamamen benim olmuştu.

Eğilip dudaklarımı kulağına değdirdim. "Seni her zaman bulacağım, Berry."

Ellerim sırtında ve kollarında dolaşarak herhangi bir yara olup olmadığını kontrol etti. Başının arkasındaki bandajı hissettiğimde vücudum donup kaldı.

İçimde oluşan gerginliği hissetmiş olmalı ki yanağını göğsüme sürterek fısıldadı: "Sadece bir kesik. İyiyim."

Bir kesik. Nasıl?

Gözlerim, sorumlu olan adama, yani babasına çevrildi. Yatağın yanında donakalmış bir halde duruyordu, yüzü öfkeyle kararmıştı.

"Sizi kim içeri aldı?" diye hırçın bir şekilde sordu.

Soğuk bir sırıtışla, "Yanımda on adam var. Kendimiz içeri gireceğiz," dedim.

Mia geri çekildi ve yatağa doğru fırladı. Yatağın arkasından bir şey kaptıktan sonra tekrar yanıma geldi.

Babasının gözleri benden hiç ayrılmadı. Belki de onu saniyeler içinde öldürebilecek birinden gözlerini kaçırmanın ne kadar tehlikeli olduğunu biliyordu.

Cazip. Çok cazip.

"Böyle bir şeyi kendi kızına yapacak baba nasıl bir baba olabilir?" diye sordum.

Boynundan yukarı doğru bir kızarıklık yayıldı, yüzü kıpkırmızı oldu. "Burada durup senin bana ders vermeni dinlemeyeceğim."

"Hazırım," dedi Mia.

Morales'in çenesi seğirdi. "Seni bu yüzden tutuklatacağım, Ferraro."

"Hayır, değilsin." Mia'nın sesi alçak ama kararlıydı. "Gerçekten de polise, hatta basına, beni nasıl uyuşturup burada isteğim dışında kilit altında tuttuğunu anlatmamı mı istiyorsun?"

Az önce "sakinleştirici" mi dedi?

Gözüm çıldırdı.

Beynim ne yaptığımı tam olarak kavrayamadan yumruğum Morales'in burnuna isabet etti. Ondan intikam alma isteği karşı konulmazdı.

Morales yatağa yığıldı, yüzünü tuttu, çenesinden kan damlıyordu.

Sırtımda bir el belirdi, tişörtümün içine doğru kıvrıldı. "Rom, yapma. İyiyim."

Hayır. Daha yeni başlıyordum.

Bir adım attım ve gömleğim üzerimde gerildi.

“ *Rom* . Gitmek istiyorum.”

Donakaldım. Yorgun ve bitkin görünüyordu.

Kahretsin. Tabii ki öyleydi. Ve ben buraya onu güvenli bir yere götürmek için gelmiştim, ona zarar veren herkesten intikam alma yönündeki şiddet dürtümü tatmin etmek için değil.

Morales bekleyebilirdi. Sonunda hak ettiğini bulacaktı.

"Geriye dönüp baktığında bunun hayatının en büyük hatası olduğunu anlayacaksın, Morales," diye hırçın bir şekilde gözlerimin önünde duran zavallı adama çıkıştım.

Mia'nın eli benimkine kaydı.

Gözleri Mia'ya kaydı. "Ona güvenemezsin Mia. Seni manipüle ediyor. Bunun pişmanlığını yaşayacaksın."

"Tek pişmanlığım size yardım etmek için harcadığım zaman," dedi.

İçimde büyük bir gurur dalgası yükseldi. *O benim kızım!*

Morales tıslayarak, "O bir suçlu," dedi. "Ömrünün geri kalanını parmaklıklar ardında geçirecek. İstediğiniz hayat bu mu?"

"Seni her zaman ona tercih ederim."

Tanrım, onu öpmeyi çok istedim. Sözlerini bir vaatle mühürlemeyi. Ama önce onu buradan çıkarmam gerekiyordu.

“Morales, eğer Mia'ya bir daha zarar vermeye kalkışırsan—böyle bir numarayı aklından bile geçirirsen—başına büyük bir savaş açarım. Seni bulup parça parça edeceğim. Bu yüzden bir sonraki hamleni iyice düşün.” Onu kendime daha da yaklaştırdım. “Hadi gel.”

Adamlarımın eşliğinde koridorda ilerledik. İçeri girdiğimizde etkisiz hale getirdiğimiz iki muhafız şimdi yerde baygın yatıyordu, bilekleri bağlı, ağızları bantla kapatılmıştı.

Adamlarımdan biri, Mia'nın üvey annesi olan bir kadınla göz göze gelmişti. Kadın bastonuna iyice yaslanmıştı.

"Eğer o kapıdan çıkarsan," diye seslendi titrek bir sesle, "bir daha asla geri dönmen istenmeyecek, Mia."

Bu kahrolası insanlar. Koruma içgüdüm kabardı. O sözleri Mia'nın hafızasından silmek istedim ki ona zarar veremesinler.

Ama ona baktığımda gördüğüm tek şey sessiz bir kabullenişti. Gözyaşı yoktu. Acı yoktu. Sadece sarsılmaz bir sakinlik vardı.

"Bana hiçbir zaman hoş karşılanmadığımı çok açık bir şekilde belirttin," dedi Mia, sesi sakin bir şekilde. "Daha önce bana söylediklerini düşündüm. Uzun uzun düşündüm. Hep çocuk sahibi olmak istedin. Ben senin istediğin kız çocuğu olabilirdim. Beni sevmeye gücün yetmediği için üzgünüm. Bu seni benden daha çok incitti."

Oda birdenbire sessizliğe büründü. Öyle bir sessizlikti ki, en ufak bir nefes alışverişini bile duyabilirdiniz.

Üvey annesinin baston üzerindeki eli daha da sıkılaştı.

"Hadi gidelim," dedi Mia. "Burada benim için hiçbir şey kalmadı."

Dışarı çıktık. Adamlarım merdivenleri kullanırken biz asansöre bindik. Kapılar kapanır kapanmaz, yüzü çatlayarak bana yaslandı.

Başındaki bandaja dokunmamaya özen göstererek, ensesini avuçlarımın içine aldım. "Sana ulaşmamın bu kadar uzun sürmesinden dolayı özür dilerim."

Vücudu sessiz hıçkırıklarla sarsılıyordu.

Bu beni mahvetti.

Neden bekledim ki? Yirmi dört saat o zamanlar çok uzun gelmemişti ama şimdi onun aramasını umarak harcadığım her saniyeye pişmanım. Daha akıllı davranmalıydım.

“Kahretsin, bebeğim. Çok, çok özür dilerim. Hata yaptım. Ama telafi edeceğim, söz veriyorum. Ben—”

Yüzünü göğsümden kaldırdı ve şişmiş, kızarmış gözleriyle bana baktı. “Patlamada kimin öldüğünü sen gelmeden hemen öncesine kadar söylemediler. Bütün gün senin olabileceğini düşündüm—” Sesi titredi ve bana daha sıkı sarıldı. “Tek düşündüğüm senin olup olmadığıydı.”

Göğsüm sıkıştı. Onu kasten karanlıkta bırakmışlardı. Kasten endişelendirmişlerdi.

Canavarlar. Dünyanın en tatlı kızına bunu yaptıkları için tam bir canavardılar.

Ellerimle yanaklarını kavradım, dudaklarını bana doğru çevirdim. "Berry, beni öldürmek zor."

Dudaklarından hüzünlü bir kahkaha döküldü. "Lütfen böyle kalmaya devam edin."

"Bunu planlıyorum."

Sonra eğilip onu öptüm.

Mia'yı arabaya bindirir bindirmez içimdeki bir şey çözüldü. *Görev tamamlandı.* Gaza bastığımda vücudum rahatlama hissiyle titredi.

Dışarıda, şehir siyah ve neon çizgiler halinde gözlerimizin önünden akıp gidiyordu. Birkaç saniye sessiz kaldık, sadece birbirimizin varlığının tadını çıkarıyorduk. Onun baş döndürücü müge çiçeği kokusu ciğerlerimi doldurdu ve kalbimi bir yumruk gibi sıktı.

O benim elimdeydi. Ve onu asla bırakmayacaktım.

“Mia.” Sesim boğuktu. “Son konuştuğumuzda bir sürü aptalca şey söyledim.” Aptalca kelimesi bile yetersiz kalıyordu. “Seni kendimden uzaklaştırdım çünkü sana layık olmadığımı düşündüm. Bana tahammül edemeyeceğim bir şey söylediğin için kaçtım. Beni güçsüz hissettiren bir şey. Tam bir korkak gibi davrandım. Ama o zamandan beri bazı şeylerin farkına vardım.”

Gösterge panelinden gelen ışıkla aydınlanan profiliyle beni sessizce dinledi.

“Belki o zamanlar bir kurbandım,” dedim sessizce. “Ama geçmişimin kurbanı olmaya devam etmek zorunda değilim. Kahrolsun geçmiş. Beni tanımlayamaz.” Avuçlarım direksiyonu daha sıkı kavradı. “Daha önce

sadece yıkmayı biliyordum. Ama şimdi? İnşa etmeyi öğreneceğim. İzin verirsen, seninle bir hayat kuracağım. Kendini güvende, sevildiğini ve o kadar çok değer verildiğini hissedeceğin bir hayat ki, yanımda olman gerektiğinden asla şüphe duymayacaksın. Tek bir saniye bile.”

Titrek bir nefes verdi. "Rom..."

"Senin hak ettiğin adam olmak istiyorum ve bunu başarabileceğimi biliyorum. Bana bir şans daha verirsen, hayatımın geri kalanını bunu sana kanıtlamakla geçireceğim."

Kalbim göğüs kafesime şiddetle çarpıyordu.

Bir şey söylemesini bekledim. Herhangi bir şey.

Sonunda burnunu çekti. "Bir şans daha verebilirim."

İçime bir rahatlama dalgası yayıldı. *Çok şükür.*

Otelde söylemem gereken üç basit kelime, göğsümde yanıp tutuşuyor, özgür bırakılmayı talep ediyordu.

Bunları söylerken ona bakmam gerekiyordu.

Ayağım fren pedalına bastı. Bir sokağın ortasındaydık. Arabalar yanımızdan geçti. Birkaç far yanıp söndü. Umursamadım.

"Rom?" diye sordu şaşkınlıkla. "Neden biz—?"

Kemerimi çözdüm ve ona doğru döndüm, tüm vücudum yüzüne odaklanmıştı. Gözleri faltaşı gibi açılmış bir şekilde bana baktı.

“Sorunuza cevap veriyorum. O gece sorduğunuz soruya.”

Arkamızdan bir araba korna çaldı. Bir diğeri. Fark etmedi.

Ellerini avuçlarımın içine aldım ve başparmaklarımla parmak boğumlarını okşadım. "Seni seviyorum." Kelimeler içimden adeta yakıp geçti. "Seni hayatımda hiçbir şeyi sevmediğim kadar çok seviyorum. Korkunç. Acımasız. Derimin altına, ruhuma girdin ve bunu hiç çaba göstermeden yaptın. Bir şekilde, artık benim olmaktan çıkıp senin oldum."

Dudakları titredi ve gözyaşları kirpiklerine yapıştı.

“Seni tanımadan önce yaşamıyordum, Mia. Sadece var oluyordum. Yüzleşemediğim yanlarımı boğmaya çalışıyordum. Ama sen—tüm ışığınla geldin ve birdenbire saklanacak hiçbir yer kalmadı. Beni paramparça ettin. Yeniden *hissetmemi* sağladın.”

Dudaklarını ısırdı, yüzünde bir anlık duygu dalgalanması yaşandı.

“Bu duygulardan kaçmaya çalıştım. Ama artık kaçmıyorum. Seni çok seviyorum.”

Uzandı ve titreyen elini yanağıma bastırdı. "Korkak değilsin," dedi yumuşak bir sesle. "Tam tersine, çok cesursun. Tek ihtiyacın olan biraz zamandı." Başparmağı çeneme dokundu. "Seninle çok gurur duyuyorum, Rom."

İçimde her şey eridi.

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Ben de seni çok seviyorum." Bir sonraki an, dudakları benimkine değdi.

Çenesini kavradım ve onu kendime doğru çektim, dilim ağzına girdi, onu tatmak, hissetmek, onu tekrar tekrar hatırlamak için can atıyordum. Onu, cehennemin dibinden sürünerek geçtikten sonra nihayet cennete ulaşan bir adam gibi öptüm.

Sonunda ayrıldığımızda, alnını benimkine yasladı, nefesi titrek ve sıcaktı. "Seni özledim," diye fısıldadı. "Gitmiş olabileceğini düşündüğümde ... " Sesi çatladı. "Sana seni sevdiğimi daha önce söylemediğime pişman oldum. Söylemek istemiştim, biliyorsun. Ama korkmuştum da. Seni yanlış anlayacağımdan korkmuştum. Kalbimi kıracağından korkmuştum."

Yanağımı onun yanağına sürttüm. "Beni yanlış anlamadın, Berry. Beni herkesten daha net gördün. Mesele asla seni aklımdan çıkarmak değildi. Sadece sana yakın olmak için bir bahane, herhangi bir bahane istiyordum. Ne kadar denesem de senden uzak kalamadım."

Beni tekrar öptü. "Artık çabalamana gerek yok. Sadece benimle ol, Rom."

"HEY!" diye bağırdı arkamızdan biri. "ÇEKİLİN YOKSA POLİSİ ARAYACAĞIZ!"

Mia gözlerini silerken boğuk bir kahkaha attı. "Belki de tutuklanmayacağımız bir yerde devam edebiliriz?"

Gülümsedim ve arabayı yavaşça tekrar hareket ettirdim. "Haklısın. Tekrar o karakola gitmek istemiyorum."

"Sizi sorguya mı aldılar?"

“Patlamadan hemen sonra,” dedim. “Tam bir felaketti. Ama şimdi iyiyim. Sen yanımdasın.”

Sessizleşti ve sonra yumuşak bir sesle, "Baban için üzgünüm," dedi.

Keder, tam ulaşamayacağım bir mesafede, havada asılı kalmıştı. Henüz tam olarak hissetmeme izin vermemiştim. Etrafımda bu kadar kaos varken, tam olarak değil.

“Şimdi sen yanımda olduğun için kendimi çok daha iyi hissediyorum. Seni evime götürüyorum. Eşyalarını yarın dairenden alacağız. Kardeşlerimle birlikte bu durumun sonuçlarıyla ilgilenirken senin güvende olmanı istiyorum.”

"Ne yapmayı planlıyorsunuz?"

“Misilleme isteğe bağlı değil. Eğer hiçbir şey yapmazsak, zayıf görünürüz. Ama yanıtlanmamış birçok soru var.”

“Bombayı kimin yerleştirdiğini biliyor musunuz?”

“Teyzem, ama o çoktan vefat etti. Arkasındakilerin Santorolar olduğunu düşünüyoruz; aniden yeniden ortaya çıkan eski bir mafya ailesi.” Duraksadım, ona daha fazla şey söyleyip söylememem konusunda kararsızdım. Ona daha fazla stres yaşatmak istemiyordum, ama aynı zamanda gerçeği de hak ediyordu. “Mia, babanı finanse ettiklerinden neredeyse eminiz. Henüz kanıtımız yok, ama bu yöne işaret eden çok fazla belirti var.”

Mia sessiz kaldı. Bir an tereddüt ettikten sonra yavaşça avucunu açarak ses kayıt cihazını gösterdi. "Sanırım sana yardımcı olabilecek bir şeyim var."

Ona hızlıca bir bakış attım. "Bunun üzerinde ne var?"

Kadın flütünü kaldırdı. "İzin verin de sizin için çalayım."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 51

BENİM

"Şaka yapıyor olmalısın." Rom, apartmanının otoparkına girerken bu sert sözler ağzından döküldü.

Kaydı dinlemeyi yeni bitirmiştim. Babamın, Romolo'nun babasını öldüren aileyle birlikte çalıştığını itiraf ettiği kayıttı.

“Haklıydın,” dedim usulca. “Ve ben bunu düşünmeye bile tenezzül etmeyecek kadar safmışım.”

Eli bacağıma gitti. "Senden çok iyi saklamış," dedi arabayı son bir kez durdururken. "Aylar boyunca çıkmaz sokaklarda dolaşıp hiçbir kanıt bulamadıktan sonra ben bile şüphelenmeye başladım."

“İşte burada.” Babam itirafını kaydettiğimi bilmiyordu. Muhtemelen onu alt edebileceğimi düşünmemişti.

Romolo motoru kapattı ve araba sessizleşti. "Bununla ne yapmak istiyorsun?"

Avucumdaki ses kayıt cihazını çevirdim. Bu kadar küçük bir şey için şaşırtıcı derecede ağırdı. Vermem gereken karar da öyle.

“Son yirmi dört saat bana bir şey öğrettiyse, o da kan bağının aile yapmadığıdır,” dedim. “Aileyi belirleyen eylemlerimiz, sözlerimiz ve yaptığımız seçimlerdir. Bana saldırmaya geldiğinde neler olacağını

bilmiyordun Rom, ama yine de yaptın.” Dudaklarımı büktüm ve bakışlarımı yüzüne kaldırdım.

Kaşları çatılmıştı.

“Bunu sana vermek istiyorum,” dedim. “Bu insanlar seni zaten bir kez öldürmeye çalıştılar. Ben öylece oturup tekrar denemelerini bekleyemem. Babam seçilirse, çok fazla güce sahip olacaklar. Bunun durması gerekiyor.”

Gözleri elimdeki ses kayıt cihazına kaydı. Henüz almadı. Bana hâlâ bir çıkış yolu sunuyordu.

"Emin misin?"

“Sizi güvende tutmak istiyorum. Eğer bu yardımcı olacaksa, buna değer.”

“Bu, babanızın seçim kampanyasını bitirmek ve hapse girmesine yetecek bir durum. Gerçekten buna razı mısınız?”

"Bu senin, Rom."

Kayıt cihazını alırken parmakları benimkine değdi. Yüz ifadesi yumuşadı, ama gözlerinin ardında savaşın hala devam ettiğini görebiliyordum. Sonradan pişman olmamı istemiyordu.

Yapmazdım. Bunun için asla. Artık her şey farklıydı. Önceliklerim değişmişti.

İçimden gelen doğru şeyi yapmak bencilce değildi; bunu şimdi anladım. Sadece kendi gerçeğime saygı duymak, içgüdülerimi dinlemek anlamına geliyordu.

Ve şu anda içgüdülerim bana Romolo'yu güvende tutmak için elimden gelen her şeyi yapmam gerektiğini haykırıyordu.

"Teşekkür ederim," dedi ve cihazı ceketinin içine sakladı.

"Bunu muhtemelen kardeşine götürmek isteyeceksin."

Romolo uzanıp saçımın bir tutamını kulağımın arkasına itti. "Bekleyebilir."

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. "Bana inini gösterme zamanı geldi mi?"

Bakışlarında sıcaklık parıldıyordu. "Hazır mısın?"

Başımı salladım. *Çok hazırdım.* Nerede yaşadığını merak ediyordum. Bunca zamandır buraya gelemiyordum çünkü birlikte görünmek istemiyorduk.

Artık canımız ne isterse onu yapabiliyorduk. Tanrım, ne güzeldi!

Asansör yolculuğu hızlı geçti ve ekran çatı katına doğru geri sayım yaparken kalbim göğsümde hızla çarpıyordu.

Sonunda onun evine girdik. Beni giriş holünden geçirirken burnuma sedir ve temiz deri kokusu çarptı.

Mekan şık ve erkeksiydi; koyu renk zeminler, sıcak aydınlatma, her adımı yumuşatan halılar... Ama aynı zamanda yaşanmışlık da hissediliyordu. Köşelere bitkiler yerleştirilmişti. Kitaplar ve plaklar yüzeylerin üzerinde duruyordu.

Onun kokusu vardı. Onun gibi hissettiriyordu.

Ve ben zaten çok sevmiştim.

Beni oturma odasından, televizyonda oynayan filmin yanından geçirerek, yerden tavana uzanan pencereye götürdü. Altımızda Manhattan uzanıyordu, ışıl ışıl ve sonsuz bir şekilde.

Bir an sonra, kollarını arkamdan bana doladı, dudakları boynuma değdi.

Gözlerim kapandı. "Rom?"

"Evet, Berry?"

"Hala idrak edebildin mi?" diye fısıldadım. "Artık saklanmamıza gerek yok."

Kulağımın hemen arkasına bir öpücük kondurdu. "Yani seni herkese gösterebileceğim mi demek istiyorsun? Kolumda seninle bir odaya girebileceğim mi?"

Ona doğru eğilerek kıkırdadım. "Evet."

"Kararsız kaldım," diye mırıldandı. "Seni gururla dünyaya sergilemekle, seni tamamen kendime saklamak arasında kaldım."

Kollarının arasında döndüm, ellerimi göğsüne koydum. "İkinci seçenek. En azından bir süreliğine." Dişlerimi alt dudağıma geçirdim ve Rom'un bakışları dudaklarıma indi.

"Başın nasıl?" diye sordu, beni daha sıkı tutarak.

“Sadece bir kesik.” Avucumu aramızda kaydırdım ve pantolonundaki çıkıntıya ulaştığımda durdum. “İstediğimi elde etmeme engel olacak kadar büyük bir kesik değil.”

Boğazından hafif bir inilti çıktı ve beni sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi kucakladı. "Bunu yapmaktan çekinmediğin zamanları ne kadar çok sevdiğimi hiç söylemiş miydim?"

“Sözlerle değil. Ama artık her şey çok açık ve net.”

Beni kucağında koridora doğru taşıdı, ama yarı yolda durdu, döndü ve sehpanın yanına yöneldi. Beni hâlâ kollarında tutarken eğilip kumandayı aldı ve televizyonu kapattı.

Kaşımı kaldırdım. "Elektrik tasarrufu mu?"

Gülümseyerek burnumun ucuna bir öpücük kondurdu. "Dikkatini dağıtma."

Karanlık yatak odası. Serin çarşaflar. Onun sıcaklığı benimkine karışıyor.

Güçlü eller gömleğimin altına kaydı. Karnımda binlerce kelebek uçuştu.

Dünya bu adamı kaba, acımasız, soğuk biri olarak görüyordu. Her şeyi kırmak için yaratılmış bir adam.

Ama ben daha iyisini biliyordum.

Onun şefkatini, sabrını, beni kutsal bir şeymişim gibi tutuşunu görmüştüm.

Ve belki de, sadece belki de, onun için öyleydim.

Parmaklarım gömleğine kenetlendi. "Bir keresinde bana kimin baktığını sormuştun. O zaman bir cevabım yoktu. Şimdi var."

Gözlerindeki grilik yumuşadı ve eğilerek alt dudağımı hafifçe çekti. "Her zaman, Berry."

Dudaklarına doğru gülümsedim, göğsümde vahşi ve güzel bir şey filizleniyordu.

Onunla birlikteyken kendimi küçültmek zorunda kalmadım. Küçük oynamak ya da daha fazlasını isteyen yanlarımı susturmak zorunda kalmadım.

Onun yanında, tam olarak kendim olmaktan çekinmiyordum.

Ve hayatımda ilk defa aşk bir fedakarlık gibi gelmedi bana.

Özgürlük hissi veriyordu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 52

ROM

Televizyondaki haber sunucusu, "Şok edici açıklama, Carlos Morales'in tüm kampanyasını tehlikeye attı," dedi. "Ses kaydı görünüşe göre kendi kızı Mia Morales tarafından yapılmış. Mia'ya yorum için ulaşamadık. Babasının yanlış yaptığına dair bu kanıtı ortaya çıkarmasına neyin sebep olduğu belirsiz, ancak New York Şehri seçmenlerinin gerçeği cesurca ortaya çıkardığı için ona minnettar olduklarını söylemek güvenli. FBI ve NYPD soruşturma başlattı ve Morales'in kampanya finansmanını denetleyecek."

Kamera ikinci bir sunucuya döndü. "Seçimlere sadece birkaç gün kala, Morales'in bu darbeden nasıl kurtulabileceğini hayal etmek zor. Organize suçlara karşı sert duruşuyla kampanya yürütmüştü, bu nedenle organize suç ailesinden fon kabul ettiğine dair bu açıklama özellikle ikiyüzlülük örneği teşkil ediyor."

Sandalyeme yaslandım ve baş parmağımı alt dudağımın üzerinde gezdirdim. *İşe yaradı.*

Mia'nın kaydı bana vermesinden bir gün sonra, onu Cosimo'ya dinlettim. Bir saat içinde, aklımıza gelen her büyük haber kuruluşuna birer kopyasını e-postayla gönderdik. Bunun ilk haber yapan olmak için birbirleriyle yarışacaklarını biliyorduk. Bu, onlara izlenme getirecek ilgi çekici bir haberdi.

Üç gün sonra, Black Silk'teki toplantı odalarından birinde bir izleme partisi düzenliyorduk. Bu, aşağı yukarı aynı şeyi söyleyen üçüncü radyo istasyonuydu.

Özetle, Morales'in işi bitmişti.

Mia masanın en ucunda oturmuş, ellerini önünde kavuşturmuştu. Rahatsızlık belirtisi aramak için yüz ifadesini inceledim ama hiçbir şey bulamadım.

Cos televizyonun sesini kıstı ve öne eğildi, bakışları masanın etrafında oturan mafya babalarının üzerinde gezindi.

“Morales etkisiz hale getirildiğine göre, tüm odağımız Santoros'a kayıyor,” dedi. “Önümüzdeki geceler uzun geçecek. Bununla ilgili bir sorunu olan varsa, gelip benimle konuşsun.”

Sessizlik.

“Pekala, gösteri bitti,” diye bağırdım. “Herkes dışarı. Yapacak işlerim var.”

Mafya liderleri sırayla dışarı çıktı. Masanın en ucunda oturan Mia ayağa kalktı.

"Sana bir borcumuz var," dedi Cos, son mafya babası arkasından kapıyı kapatırken Mia'ya. "Bundan sonra ailenin koruması altındasın."

Mia'nın yüz ifadesi değişmedi. "Sanırım Rom bu işi halletti," dedi.

Kesinlikle, öyle yaptım.

“Peki, en yakın arkadaşıma zarar vermeyeceğinize söz verir misiniz?”

Cos kaşlarını çattı. Fabiana ile düğünleri gelecek aya alınmıştı. Artık erteleme yoktu. Messero ailesiyle olan ittifak şimdi her zamankinden daha önemliydi.

O, iyi bir mafya babasının yapması gerekeni yapıyordu; aileyi her şeyin önüne koyuyordu. Ben sadece, onun iyiliği için, yeminler edildikten sonra da iyi niyetinin devam etmesini umuyordum.

Aksi takdirde, sevdiğim kadını üzecekti. Ve bu asla kabul edilemezdi.

"Yapmayacağım," dedi çenesi sıkıca kapalı.

Mia bir anlığına gözlerini ondan ayırmadı, onu süzdü. Sonra başını salladı.

“Pekala. Güzel bir içten konuşma oldu,” dedim. Mia ile yalnız kalmak için can atıyordum. Onu Morales'ten kurtardığımdan beri bir saatten fazla ayrı kalmamıştık ama yine de ona doyamıyordum. “Hoşça kal, Cos.”

Abim bana ters bir bakış attı ama kapıya doğru yöneldi.

Mia da onu takip etmek için hareket etti.

"Sen değil, Mia," diye seslendim.

Bana baktı. "Çalışman gerektiğini sanıyordum..." Yüzümdeki açlık ifadesini fark etti. "Ah."

Cos'un anlamlı kıkırdamasını duydum. "Kapıyı kapatayım mı?"

"Elbette," diye bağırdım.

O gider gitmez Mia'ya parmağımı salladım. "Buraya gel Berry. Neden ta oraya kadar oturdun ki?"

Yanakları kızararak bana doğru yürüdü. "Bugün burada olmam gerekip gerekmediğinden bile emin değildim."

Elini tuttum ve onu kucağıma çektim. " *Orada* olmaman gerekiyor, ama tam burada olmalısın." Burnumu boynuna sürdüm ve bir öpücük çaldım. "Bana bir saat ver, bitireceğim." Şehrin yeni ve popüler bir restoranında akşam yemeği planımız vardı, denemek istiyordu. "Dizüstü bilgisayarını getirdin mi?"

Mia başını salladı. Bu hafta benim evimde çalışmayı kabul etmişti ama gelecek hafta stüdyosuna dönmek için can atıyordu. Ona hiçbir şeyi reddetme gücüm olmadığı için evet demiştim—ama bir şeyi çok net bir şekilde belirtmiştim: dört koruması olmadan hiçbir yere gitmeyecekti.

"Aslında," dedi, gömleğimin yakasıyla oynarken, "akşam yemeğinden önce daireme uğramak istiyordum."

Elim kalçasını daha sıkı kavradı. "Neden?"

İçini çekti. “Bu elbise, senin evinde sahip olduğum tek şey. Müşterilerle Zoom görüşmelerini senin tişörtlerinle yapmaya devam edemem Rom. Herkese grunge döneminden geçtiğimi söylüyorum. Bu bahane çok çabuk eskimeye başlayacak.”

"Tişörtlerimi giydiğin zaman seni beğeniyorum." Omzunu hafifçe ısırdım.

"Biliyorum," dedi gülerek. "Ama bence onların arasında beni daha çok seviyorsun."

"Adil."

“İki seçenek de tam olarak profesyonel kıyafet sayılmaz. Birkaç şey almam gerek.”

"Sana yeni bir gardırop alacağım." Bunu şimdiye kadar düşünmüş olmalıydım ama gerçekten de benim gömleklerimi ona *yakıştırıyordum* .

Kadın şaşkınlıkla nefesini tuttu. "Rom, gardırobum özenle seçilmiş parçalardan oluşuyor. O nadir vintage parçaları bulmak için yıllarımı harcadım. Ve biliyorsun, tüm kıyafetlerini bir kerede almak oldukça kötü bir alışkanlık. Koleksiyonunu yavaş yavaş, bilinçli bir şekilde genişletmek çok daha iyi. Böylece her parça anlamlı olur ve tarzına uyar."

Sırıttım. Tanrım, ne kadar da sevimliydi. "O kırıcı önerim için özür dilerim. Ne düşünüyordum ben?"

Bana vurdu. "Eve gitmem gerek."

"O zaman hep birlikte gidip her şeyi toparlayacağız."

"Sadece biraz alacaktım."

"Hayır. Hepsini al."

Gözleri benimkileri aradı. "Benimle birlikte yaşamaya mı davet ediyorsun?"

“Senin yanımda uyanmaya alıştım. Sensiz uyanmaya geri dönemem.” Elim elbisesinin eteğinin altına kaydı, parmak uçlarım iç bacağında gezindi.

Küçük, sevimli dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Ne kadar da muhtaç."

"Evet mi demek istiyorsunuz?"

"Bunu düşüneceğim."

“Berry,” diye inledim, onu kucağımdan kaldırıp masanın kenarına oturttum. Avuçlarımı kalçalarının iki yanına yerleştirip yaklaştım. “Bana işkence etme. Ne istiyorsun? Dizlerim üstünde yalvarmamı mı istiyorsun?”

Dudaklarını ısırdı, gözleri parıldadı ve omuz silkti. "Belki."

İçimden bir ah çektim. "Pekala. Senin için diz çöküp yalvaracağım."

Sonra yere çöktüm, külotunu çıkardım ve onu adeta yiyip bitirdim. İnlemeleri odayı doldurdu. Binlerce hayat yaşasam da bundan asla bıkmazdım.

Ardından, nefes nefese kalmışken parmakları saçlarıma dolandı. Başımı çıplak uyluğuna yasladım, sıcaklığının ve kokusunun tadını çıkardım.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı.

Göğsümde bir sıcaklık yayıldı. O sözleri her söylediğinde, içimden ulumak istiyordum.

Ayağa kalktım, onu derin bir öpücükle öptüm ve dudaklarına fısıldadım, "Yani... bu bir evet mi?"

Boynuma kollarını doladı ve bana gülümsedi. "Kesinlikle evet."

Tanrım, bu kadına bayılıyordum resmen.

Mia, kaosun içinde benim huzurumdu. Pusulamdı. Lanet olası kurtuluşumdu.

Ve benliğimin her bir parçası ona aitti.

OceanofPDF.com

SON SÖZ

BENİM

Düğün mekanı, New York'un kuzeyindeki muhteşem bir çiftlikti. Ferraro ve Messero aileleri, Aralık ayının ilk haftasında, kurşun geçirmez siyah SUV'lardan oluşan bir konvoyla, bagajlarına yemyeşil bordo gül çelenkleri iliştirerek karlı araziye inmişlerdi.

Aynı güller, resepsiyon salonunun her köşesini, çiftlik evindeki gelin odasını ve törenin yapılacağı şapelin koridorunu süslemişti. Çok güzellerdi; bordo Fabi'nin en sevdiği renkti.

Ama belli bir ışık altında, o renk bana kanı hatırlattı.

Elena'nın elbisesinin etek ucunu dikmek için kullandığım ipliği kestim ve kumaşın yere düşmesine izin verdim. "Nasıl oldu?"

Fabi'nin kız kardeşi topuklu ayakkabılarını tekrar giydi ve aynanın önüne yürüdü. "Şimdi mükemmel oldun. Teşekkürler, Mia."

Elena iki gece önce New York'a dönmüştü ve yarın akşam ayrılmayı planlıyordu. Bana öyle geliyordu ki, Fabi'ye her baktığında, kendisinin de geri dönme emri almadan önce ne kadar zamanı kaldığını merak etmekten kendini alamıyordu. Elena İsviçre'den ayrılmak istemiyordu ve içimden bir ses, zamanı geldiğinde Fabi kadar uyumlu olmayacağını söylüyordu.

“Başka kimse var mı?” diye sordum, nedimelere şöyle bir göz atarak. Fabi, düğüne resmen davet edildikten sonra kızların kıyafetlerini tasarlamamı

istemişti ve elbiseleri bulmak için sadece birkaç haftam olmasına rağmen hemen kabul etmiştim. Onun bu büyük gününün bir parçası olmak benim için çok şey ifade ediyordu.

"Bizimle bu kadar ilgilenmeyi bırakın," dedi Zo. "Oturun ve bir şeyler için."

Herkesin elinde birer kadeh şampanya vardı ve her biri ortamı neşeli tutmak için biraz fazla çaba harcıyordu. Hava gerginlikle doluydu ve bu giderek dışa vuruluyordu.

Fabi'nin bu zorluğun üstesinden gelmesini izlemek canımı acıttı. O, sevinci hak ediyordu. Saf, filtrelenmemiş bir sevinci. Bu gergin kutlama biçimini değil.

Pencereye doğru yavaşça yaklaştı, gelinliği öğleden sonra ışığında parıldıyordu. O elbiseyle bir prenses gibi görünüyordu ve Cosimo'nun ona bakıp da *hiçbir şey* hissetmemesi nasıl mümkün olabilirdi, anlamadım.

"Kar yağıyor," dedi sessizce.

Yanına geçip durdum. "Çok güzel, değil mi?"

Gülümsedi ama gülümsemesi gözlerine ulaşmadı. "Biraz hava alacağım."

"Ben de seninle gelirim," diye teklif etti Nina, zaten ayağa kalkmıştı.

Fabi başını salladı. "Sadece birkaç dakika yalnız kalmak istiyorum." Tören sırasında giyeceği kürklü şalı aldı—şapelde ısıtma olmadığı için hepimiz sıkıca giyinmiştik—ve odadan sessizce çıktı.

Kapı tık diye kapandığı anda hepimiz birbirimize baktık.

Zo, "Sadece bana mı öyle geliyor," diye sordu, "yoksa o biraz... tuhaf mı?"

Elena çenesini sıkarak, "O gitti," dedi. "Ama kimseyi içeri almıyor."

Nina mırıldandı: "Bir şeyler değişti. Gino Ferraro'nun cenazesinden beri daha sessiz. Daha üzgün."

“Ben de fark ettim,” dedim o günü canlı bir şekilde hatırlayarak. Romolo ile cenazeye gitmiştim ve Fabi günün büyük bölümünde Cosimo'nun yanında durmuştu. Onların konuşmalarını gördüm ve safça bunun iyiye işaret olduğunu düşündüm.

Ama o zamandan beri onda bir şeyler değişmişti. Ne zaman bu konuda soru sorsam, Fabi beni geçiştiriyordu.

Birkaç dakika daha bekledikten sonra ayağa kalktım. "Onun durumuna bakmaya gidiyorum."

Çiftlik evi, sizi zamanda geriye götüren eski dünya cazibesine sahipti; açıkta kalan taş duvarlar, derin pencere pervazları ve dövme demir ve camdan yapılmış fenerler.

Antika portrelerin ve eski halıların arasından koridoru takip ederek geniş balkona doğru ilerledim; cam kapıların ardında Fabi'nin silueti belirdi.

Yalnız olmadığını görünce durdum.

Cosimo onun yanında duruyordu.

Aralarında en az otuz santimetre mesafe vardı ama konuşuyor gibiydiler. Düğünden önce gelini görmenin uğursuzluk getirdiğini ona kimse söylememiş miydi?

Bir an orada durup geri dönüp dönmeyeceğime karar vermeye çalışırken, belimin alt kısmında yumuşak bir dokunuş hissettim. "Hey, sen," diye seslendi Romolo.

Döndüm. "Hey."

Gri gözler. Simsiyah saçlar. Sadece bana özel bir gülümseme. Onu görmek içimde bir şeyleri eritiyordu. Her şeyi sağlam, istikrarlı ve güvenli hissettirme yeteneği vardı. Varlığı, son bir aydır çok ihtiyaç duyduğum bir dengeleyici güçtü.

Bir ay önce beni o daireden çıkarıp, tanımadığım bir hayatın enkazının içine çekti. Her şey darmadağın olmuştu.

Ama o yanımda olduğu için, yeniden yapılanma sandığım kadar zor olmadı.

Bir ay.

Onunla bir aydır birlikte yaşıyorduk. Onun alanını paylaşıyorduk. Rutinlerini öğreniyorduk. Hayatlarımızın ne kadar kusursuz bir şekilde iç içe geçtiğine hayran kalıyorduk.

İşlerim en iyi anlamda patlama yapmıştı. Altın Çember listesine eklendikten haftalar sonra bile, referans mektupları hâlâ e-posta kutuma yağıyordu. Son bir haftada on yeni müşteri kazanmıştım; asla sahip olabileceğimi düşünmediğim türden müşterilerdi bunlar.

Babam ise... Şey. O da dolandırıcılık ve gizli anlaşma suçlamalarıyla federal soruşturma altındaydı. Anketlerdeki muazzam düşüşünün ardından seçim, görevdeki Belediye Başkanı Wilson'ın lehine sonuçlanmıştı.

Babamla ilgili bir haber çıktığında, Romolo sessizce yanımda belirir, bana teselli ve destek sunardı.

Ona iyi olduğumu hatırlatıp durdum. Hak etmeyenler için kurtarıcı rolü oynamaktan bıkmıştım. Babam kendi seçimlerini yapmıştı. Kendi yatağını kendisi hazırlamıştı. Ve şimdi o yatakta yatabilirdi.

Romolo şimdi beni inceliyordu, bakışları sıcak ve sabitti. "Burada ne yapıyorsun, Berry?"

Balkona doğru başımı salladım. "Fabi'yi kontrol etmeye geldim. Onunla birlikte dışarıda."

Kaşları hafifçe kalktı. "Çünkü?"

"Evet."

İkimiz de bir an camın ardından onlara baktık. Karmaşık bir şeyin içinde sıkışıp kalmış iki insan.

"Sence geri gelip düğünü iptal etmemizi söyleme ihtimalleri ne kadar?" diye sordum, yarı şaka yollu.

Romolo başını salladı. "Sıfır. Cosimo geri adım atmayacak. Şimdi değil."

“Umarım kendilerini ömür boyu sürecek bir sefalete mahkum etmiyorlardır.” Artık Cosimo'nun Fabi'ye fiziksel olarak zarar verebilecek türden bir adam olmasından o kadar endişelenmiyordum, ama birine zarar vermenin tek yolu bu değildi. Ve Fabi'nin nazik bir kalbi vardı.

"İyileşecek," dedi Rom, dudakları kulağıma değerek. "Birkaç ay sonra onu avucunun içine alabilir. Benim başıma da geldi, değil mi?"

Güldüm. "Böyle mi tarif ederdin?"

"Aşağı yukarı." Parmaklarını benimkilerin arasına geçirdi. "Hadi gel. Onlara biraz mahremiyet verelim. Sana bir şey göstermek istiyorum."

Elini sıcak ve sıkıca tutarak beni koridordan aşağıya, ana koridorun hemen arkasına sıkışmış dar bir merdivenden yukarıya doğru yönlendirdi.

Küçük bir kapının ardında tavan arası vardı. Gıcırtılı tahta zeminli ve tozlu kutularla dolu minik bir oda bekliyordum, ama tamamen yanılmışım.

Çatı katı küçük bir dikiş atölyesine dönüştürülmüştü. Yuvarlak bir pencereden içeri süzülen güneş ışığı, eski mankenlerin, kumaş rulolarının ve iplik makaralarıyla dolu ahşap çalışma masasının üzerine yayılıyordu. Ortada, krem rengi, kalın ketenden yapılmış bir elbiseyle yarı örtülmüş bir elbise mankeni duruyordu.

Ağzım hayretle aralandı. "Rom... bu inanılmaz."

Romolo'nun kolu belime dolandı. "Sahibi, eskiden büyükannesine ait olduğunu söyledi. Şimdi kızı bunu dönem kıyafetleri tasarlamak için kullanıyor. Görmekten hoşlanacağını düşündüm."

Yavaşça döndüm, her şeyi içime sindirdim. "Burası büyülü bir yer. Burada olmak bana ilginç stil ilhamları veriyor."

"Ben de öyle düşünüyorum," dedi sesi alçak bir tonda. "Beyaz sana çok yakışır."

Yanaklarım kızardı. "Rom."

"Çok mu hızlı?"

"Henüz bir aydır birlikte yaşıyoruz."

“Bildiğin zaman bilirsin,” dedi kısaca, bu da midemde bir kelebek uçuşmasına neden oldu. “Ve inan bana, Berry. Bunu çok iyi biliyorum.”

Elleri belime doğru kaydı ve bedenlerimizi bir araya getirdi. Onu öpmek için parmak uçlarıma yükseldim ve o da bana karşılık verdi, dudakları dudaklarıma öyle bir açlıkla değdi ki, tüylerim diken diken oldu.

Sağlam, güçlü bedeniyle beni nazikçe duvara yasladı, dudaklarımız hiç ayrılmadı. Bir eli elbisemin altına kaydı, parmakları yavaşça ve kışkırtıcı bir şekilde uyluğumu okşadı.

Dokunuşunda eridim. Kokusunda. Dünyada önemsenen tek şeyin ben olduğumu hissettirme biçiminde.

Sert uzantısı ısrarla karnıma bastırıyordu.

"Seni istiyorum," diye hırıltılı bir sesle söyledi.

"Tören başlamak üzere," dedim, dudakları boynumda gezinirken kelimeleri zar zor söyleyebildim.

"Zamanımız var," diye mırıldandı, parmakları külotumun altına kayıp beni zaten ıslak buldu. "Ve herkesin önünde kızarırkenki haline bayılacağım."

Giriş bölgemle alay ederken ürperdim. "Neden kızarayım ki?"

Sesi boğuk bir fısıltıya dönüştü. "Çünkü her hareket ettiğinde, menimin bacaklarından aşağı damladığını hissedeceksin."

Parmakları içimde kıvrıldı, dudaklarımdan hafif bir çığlık koparmaya çalıştı. İhtiyaçtan başım dönerken onu sıkıca kavradım. Birdenbire, söylediği her pervasız şey, duyduğum en iyi fikir gibi geldi.

Aramızdan elimi uzattım, pantolonunun düğmesini çözdüm ve avucumu cinsel organının etrafına sardım.

Yavaşça pompalarken alnı alnıma yaslandı. "Kahretsin. İşte bu kadar."

Birbirimizi iyice çıldırttık, ikimiz de sınırın eşiğindeydik. Sonra o kalçamdan sıkıca kavrayarak beni kaldırdı, ben de elbisemi kenara çekmeye çalıştım.

Bir tıslama ve titremeyle içime çöktü. "Aman Tanrım, Mia."

Bacaklarım onu sıkıca kavradı ve kalçaları hareket etmeye başladı, her itişinde içimde bir zevk dalgası yayılıyordu. Omuzlarına tutundum, sadece onun kavrayışı ve bedenlerimizin ritmiyle bir arada duruyorduk.

"İyi mi?" diye sordu, sesi gergin bir şekilde.

"Çok güzel," diye nefes nefese kaldım, bacaklarım titriyordu.

Eliyle başımın arkasını kavrayarak dengemi sağladı ve daha sert, daha derin bir şekilde içime girdi.

"Kahretsin, bebeğim," diye homurdandı, dudakları benimkilerin üzerinde duruyordu. "Çok yaklaştım."

"Ben de," diye inledim, karnımın alt kısmında bir sıcaklık dalgası yükseliyordu, tırnaklarım sırtına saplanmıştı.

Bir hamle daha. Sonra bir tane daha.

Ve sonra hep birlikte paramparça olduk.

Yüzümü boynuna gömdüm, inlememi bastırmaya çalıştım, o da kollarıyla beni tutarken, bedeni içimde atmaya devam ediyordu.

Uzun birkaç saniye boyunca öylece durduk. Nefes nefese, birbirimize dolanmış, doymuş bir halde.

Sonunda dudakları şakağıma değdi. "Sana delicesine aşığım."

Kalbim sevinçle doldu. Başımı kaldırıp gözlerine baktım, yanağını okşarken gülümsedim. "Ben de seni seviyorum, Rom." Dudaklarımı ısırdım. "Ve ikinci bir düşünceyle... Sanırım hızlı olmayı seviyorum."

~

***"Be With Me"* yi okuduğunuz için çok teşekkür ederim!**

Daha fazla Mia ve Romolo mu istiyorsunuz? Unutulmaz bir geceyi, Fabi'nin bekarlığa veda partisini ve pek de gizli olmayan bir şekilde etrafı gözetleyen Romolo'yu içeren bonus sahneyi kaçırmayın.

Hemen indirmek için bültenime kaydolun !

SERİNİN BİR SONRAKİ KİTABINI ÖN SİPARİŞ EDİN

Sırada Cosimo ve Fabi'nin hikayesi var!

AMAZON'DA ÖN SİPARİŞ VERİN

OceanofPDF.com

YAZAR GABRIELLE SANDS İLE SORU-CEVAP

S: Bu soru-cevap etkinliğini kim istedi?

A: Kelimenin tam anlamıyla hiç kimse. Bu yüzden buradayım ve hem soruları hem de cevapları bir deli gibi kendim yazıyorum.

S: …Pekala.

A: Bakın, ben sadece okuyucularımla biraz sohbet etmek istiyorum. Bu bir suç mu?

S: Bu tür şeyler için bir bülteniniz yok mu?

A: *Evet* , abone olabilirsiniz! Abone olmak için: *www.gabriellesands.com/subscribe/* adresini ziyaret edebilirsiniz. E-postalarımı ilgi çekici, güncel ve "Bugün masamı yeniden düzenledim" gibi sıkıcı hayat güncellemelerinden uzak tutmaya çalışıyorum. Ama anlıyorum, herkes gelen kutusunda başka bir e-posta istemiyor, hatta bu e-postalar kitaplarımdan kısa tanıtımlar ve karakterlerimden ara sıra konuk yazıları içerse bile.

S: Yani şu anda sadece kendi kendinize mi konuşuyorsunuz?

A: Evet, yazar olmanın göz alıcı hayatına hoş geldiniz. Neyse, gece saat 2'de ağladığım olay örgüsündeki tutarsızlıklar hakkında monolog yapmaya başlamadan önce asıl kitap sorularına geçelim.

S: Seçmeniz gerekseydi: "Vita Ferraro'yu Zindana Kilitle" Takımı mı yoksa "Onu Uçurumdan Aşağı İt" Takımı mı?

A: Dürüst olmak gerekirse, ikisi de olur. Önceki kitaplarımı okuduysanız, Vita hakkında *bir fikriniz* olmuş olabilir. O her zaman onu gerçekten tanımayan karakterlerin gözünden gösterildi ve Romolo'nun açıkladığı gibi, annesi dünya çapında bir oyuncu (Oscar'ı yok). Kocası ve oğulları dışında neredeyse herkesle rol yapıyor. Gerçekte kim olduğunu keşfetmek aydınlatıcıydı. Onu neyin beklediğini söylemeyeceğim, ama bu seride kesinlikle önemli bir rol oynayacak.

S: Santoro ailesi kim?

A: Ah evet. Gizemli Santoros. Bir sonraki kitapta daha yakından tanıyacaksınız… ve ondan sonra daha da yakından.

S: O geçmişe dönüş bölümü *çok* uzundu. Yazması zor muydu?

A: Muhtemelen şimdiye kadar yazdığım en zor şeylerden biriydi. Editörlerimden biri, çok riskli olduğunu düşünerek onu çıkarmayı bile önerdi. Ama Romolo'nun neler yaşadığını derinden hissetmenizi ve onu şekillendiren acıyı anlamanızı istediğim için onu olduğu gibi bıraktım.

S: Mia karakterini nasıl yarattınız?

A: Romolo'yu anladıktan sonra şunu düşünmeye başladım: Hem ona meydan okuyacak *hem de* hak etmediğini düşündüğü türden bir sevgi sunacak nasıl bir kadın olurdu? İşte Mia devreye girdi. Onu yazarken sayfaların arasından uzanıp ona sarılmak istedim. Hepimiz bir noktada başkalarını memnun ederek sevgi kazanmaya çalışmadık mı? Onu sevmesi gereken insanların onayını kazanmaya çalışmasını izlemek kalbimi kırdı.

S: Okuyucuların bu ilişkiden ne gibi bir mesaj almasını umuyorsunuz?

A: 46. bölümde Mia'nın şöyle dediği bir cümle var: “Ama biz aynıydık. İkimiz de hiç almadığımız sevgiye açtık. Tek fark, ben onu aramaya devam etmiştim. O ise aramayı bırakmıştı.” Bu cümle, bana göre, ikisinin de yolculuğunu özetliyor. Kitabın sonunda Mia artık arayış içinde değil. Gerçek, koşulsuz sevgiye sahip. Peki ya Rom? O da artık kendini geri tutmuyor. Sevginin uğruna savaşmaya değer olduğunu ve onu verebilecek bir adam olabileceğini keşfetti.

S: Bu kitapta neden daha fazla Alessio yoktu? Onun hayranların favorisi olduğunu bilmiyor musunuz?

A: Ah, biliyorum. Alessio'nun *When He Takes'teki* görünümüyle birçok kalbi fethettiğinin farkındayım. Ama bu yeni bir serinin ilk kitabıydı ve ele almam gereken *çok* şey vardı. Çok fazla dünya kurma işi. Tüm yeni karakterleri tanıtmak. Dört kitaba yayılacak olan Ferraro ailesi dramasının zeminini hazırlamak. Ve tabii ki, Romolo ve Mia'ya birden fazla yerde sevişirken tüm sorunlarını çözmeleri için alan tanımak. Çok fazla iş. Ama bana güvenin, Alessio'nun zamanı gelecek. O zamana kadar hâlâ kahveye düşkün olacak mı? Söz veremem. O, yoğun (ama kısa süreli) takıntıları olan bir adam.

S: Bu kitabı çok sevdim. Nasıl daha çok kişiye tavsiye edebilirim?

A: Sen benim favorimsin. Lütfen Amazon, Goodreads veya BookBub'da bir yorum bırak; gerçekten yardımcı oluyorlar! Ayrıca Instagram, TikTok, Threads, Pinterest, Facebook gibi tercih ettiğin platformlarda da paylaşabilirsin. Beni etiketle (@authorgabriellesands) böylece yorumlarda coşabilirim.

S: Yani sırada Fabi ve Cosimo mu var?

A: Evet! Yemin ederim, işim bittiğinde Cosimo, Fabi'nin düşürdüğü kırıntıları yiyor olacak. Çok lezzetli olacak.

S: Başka söylemek istediğiniz bir şey var mı?

A: "Be With Me"yi okuduğunuz için teşekkür ederim! Okuyucularımı çok seviyor ve takdir ediyorum. Siz olmasaydınız burada olamazdım!

OceanofPDF.com

GABRIELLE'İN KIZLARINA KATILIN

Gabrielle'in okuyucu grubunda diğer okuyucularla "Be With Me" hakkında konuşun ve özel içeriklere erişin!

OceanofPDF.com

GABRIELLE SANDS'İN DİĞER ESERLERİ

DÜŞENLER

O Çözüldüğünde: Valentina ve Damiano

O Baştan Çıkardığında: Martina ve Giorgio

Düştüğünde: Gemma ve Ras

O Sevdiğinde: Cleo ve Rafaele

DÜŞMÜŞ İYİ DÜET

O İstediğinde: Blake ve Nero

Ne Zaman Alır: Blake ve Nero

Gabrielle'in tüm kitapları, aşk, gerilim ve mafya entrikalarıyla dolu aynı karanlık dünyada geçiyor.

OceanofPDF.com

Telif hakkı © 2025 Gabrielle Sands'e aittir.

Tüm hakları saklıdır. Yukarıda belirtilen telif hakkı kapsamındaki haklar saklı kalmak kaydıyla, bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, bir bilgi erişim sistemine kaydedilemez, bir bilgi erişim sistemine aktarılamaz veya herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla (mekanik, elektronik, fotokopi, kayıt veya başka şekilde) iletilemez.

Bu kitap kurgusal bir eserdir. Tarihi olaylara, gerçek kişilere veya gerçek yerlere yapılan tüm atıflar kurgusaldır. Diğer isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve gerçek kişilerle, yaşayan veya ölülerle, olaylarla, yerlerle, işletmelerle veya mekanlarla herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

www.gabriellesands.com

OceanofPDF.com